

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple embracing in a field at sunset. The man is wearing a light blue button-down shirt, and the woman is wearing a white off-the-shoulder top. They are both smiling and looking at each other. The background is a soft-focus landscape with green grass and trees under a warm, golden sky. The title 'HEAD OVER HEELS' is written in large, gold, serif capital letters across the middle of the image, with a sparkling effect. The author's name 'KARLA SORENSEN' is written in white, serif capital letters at the bottom.

HEAD OVER HEELS

KARLA SORENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HEAD OWR HEELS

bir tKilder Ailesi romanı

KARLA SORENSEN

Contents

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)

[Wilder Ailesi'nden daha fazlasını ister misiniz?](#)

[Wilder Aile Ağacı](#)
[Karla Sorensen Yazarının Diğer](#)
[Kitapları Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

© 2024- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı- Najla Qamber Design www.najlaqamberdesigns.com

Kapak Fotoğrafçılığı- Jane Ashley Converse

İç Tasarım- Tina Stokes

Metin Editörü- Jenny Sims, Editing4Indies

Düzeltilme- Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

*Ivy gibi okuyucular için –
Küçük bir zırhın ve birçok beklentinin ardında duygusal, yumuşak bir kalp
saklayan.
Seni anlıyorum ve umarım zırhını bir süreliğine bırakmana izin verecek
birini bulabilirsin.*

Chapter 1

Cameron

Belki bir kahraman kompleksim vardı - içime işlemiş bir beyaz atlı prens sendromu saçmalığı ya da belki de gereğinden fazla yük omuzluyordum - ama hayatımdaki kadınları hayal kırıklığına uğratmaktan daha kötü bir şeyi fiziksel olarak hayal edemezdim.

Ve onlardan çok vardı.

Karım ya da kız arkadaşım yoktu, ki bu muhtemelen en iyisiydi. Ama metrik tonlarca kız kardeşim vardı (dört tane vardı, ama çoğu gün üç katıymış gibi geliyordu) ve beni o kadar diken üstünde tutuyorlardı ki, zaten büyük olan sorumluluk duygum üzerinde daha fazla hak iddia edebilecek başka birine yer açmak imkansızdı.

Portland'daki otelim önündeki sokak köşesi hareketliydi - arabalar, insanlar ve büyük bir şehrin enerjisi genellikle onlardan kaçınmama neden oluyordu. Yine de o anda, bu şehir seslerinin biraz daha yüksek olmasını istedim.

Belki kafamdaki tüm saçmalıkları bastırırlardı.

Ağzımda asık bir suratla ve omuzlarımda yer açmak için kalabalık yapan hayali bir fille telefonuma baktım. Aslında iki fil.

Aslında, birinin önüme çıkıp aletime bir levye indirmesini tercih ederdim, böylece beni bekleyen görevden hoş bir şekilde uzaklaşabilirdim.

Belki ailenin en büyük oğlu değildim ama aile işini yürüten, soyadımızı gururla ilan eden bendim ve bizi en az on sekiz ay meşgul edecek büyük bir sözleşmeyi kaybettim.

Eğer bu iş için hayır dediğimiz tüm işleri çok düşünseydim...
Hayır.

Oraya gidemezdim.

İş ortağımın -ve kız kardeşimin- telefonu açmasını beklerken, filler birkaç arkadaş edindiler, ta ki etrafımı nasıl ezdiklerini görünce hala ayakta olduğuma inanamayana kadar.

Greer bir sonraki zil sesinde telefonu açtı. "Üzgünüm, diğer hattaki işimi bitiriyordum. Toplantı nasıl geçti?"

Alnımı ovuşturdum. "Harika değil." Sıkı cevabımı yüklü bir sessizlik karşıladı.

Greer ve ben, herhangi bir nezaket numarası yapamayacağım kadar uzun süredir birlikte çalışıyorduk - yirmili yaşlarımızın başından beri Wilder Homes'u yönetiyorduk. Ben inşaat ekibini denetlerken, tüm taşeronları yönetirken ve lanet olası evleri inşa ederken, o işlerin tasarım tarafını, programı kilitleyen ilk müşteri etkileşimlerinin çoğunu ele aldı ve iletişimin akmasını sağladı.

Ve bunun gibi nadir durumlarda, öngörülebilir geleceği paramparça etmek üzere olan önemli bir müşteri toplantısına katıldım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce dilimi yanağımın kenarına bastırdım ve bir gece önce kaldığım oteli kaplayan uzun pencerelere baktım.

Greer seyahatimi ayarladı, ilginç mimarisi, pencerelerin etrafındaki kavisli taş işçiliği ve içerideki eklektik dekoruyla eski bir otel seçti. Şüphesiz burayı seçmesinin nedeni, ucuz ve sıradan bir yerde kalacağımı ve toplantım için şehir merkezindeki trafikte daha fazla yol kat etmek zorunda kaldığımda sinirleneceğimi bilmesiydi.

Şey... Zaten sinirliydim çünkü birkaç gün önce Kuzeybatı Pasifik'teki gazeteler müvekkilimizin vergi kaçakçılığından cinsel saldırıya kadar çeşitli suçlamalarla karşı karşıya olduğu haberiyle çıktı.

İsteyerek iş yapacağım türden bir insan değildi. Ama bu sadece benimle ilgili değildi.

Ve mazoşist olduğum için, bizim için çalışan herkesin yüzünü taradım, zihnim onlar için bunu nasıl düzeltebileceğimiz konusunda yarıştı.

Bilirsiniz, onlara nasıl iş vereceğimi bilmediğimi düşünürsek.

Greer ne olduğunu bilmek istedi mi? Sert bir nefes aldım.

"Programımız birdenbire tamamen açıldı," dedim ona. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Yani hikâye doğru muydu?"

"Maalesef." Elimi yüzümde gezdirdim. "Görüşmemizde bir şey itiraf etmedi ama kesinlikle masum olduğunu da ilan etmiyordu."

Daha özel bir yerde olsaydım, bir çıkış yolu bulmak için bir şeylere tekme atardım.

"Bizi işe aldığında... suçlu gibi görünmüyordu," dedi. "Çok iyi biriydi."

"Biliyorum." Çenem kelimelerin etrafında gerilmişti. "Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama-"

Sesim kesilir kesilmez araya girdi. "Sakın bu konuda kendini kötü hissetmeye kalkma Cameron Marcus Wilder."

Annelik tonuyla - Tanrı'ya şükür, kız kardeşlerim kendilerine engel olamıyorlardı - gözlerimi biraz devirdim. "Tam isme gerek yoktu."

"Eğer bir parça bile suçluluk hissediyorsan öyle." Boğazını temizledi ve telefonun diğer ucundan bir kapının kapanma sesi geldi. "Eğer bu hikâye doğruysa ve adam makalelerde yazılanların yarısına karıştıysa, o adamın parasından tek bir kuruş bile alsan kendini daha da kötü hissedersin. Yerine yeni bir bina bulana kadar birkaç ay işten çıkarmak zorunda kalırsak, işsizlik maaşı alırlar."

"Biliyorum," dedim midem çalkalanırken. Portland'a yolculuk ve sayısız yasadışı ve son derece yasadışı faaliyete karıştığı ortaya çıkan tatlı, dede gibi yaşlı adamla son dakikada buluşmak, zaten çılgın bir haftaya sıkıştırmak için ihtiyacım olan son şeydi.

Eve döndüğümüzde - birkaç saat uzaklıktaki Sisters, Oregon'da - babamın hastalığıyla birlikte yıpranan bir ailemiz vardı. Üçüncü kez yakalandığı kanser hastalığındaki gerileme giderek daha belirgin hale geliyordu. Evde kalan en büyük oğul olarak bu yükü ben de taşıyordum. Babamın ve üvey annemin bana ihtiyaç duyduğu yerde nasıl devreye gireceğimi. Çoğunlukla Wilder Homes'un sorunsuz bir makine gibi çalışmasını sağlıyordum. Neredeyse ailemizin yarısının geliriydi. Sadece ben ve Greer değil, babam ve Sheila da azınlık sahipleri olarak maaş bordrosunda yer almaya devam ediyorlardı; onların payı şirketin yüzde yirmisi değerindeydi, Greer ve ben de kalan seksen hisseyi paylaşıyorduk.

Haftalar önce, ağabeyim Ian'a Londra'dan eve döndüğünde bir iş sözü vermiştim. Babam yüzünden Oregon'a dönmek istiyordu. En küçük kız kardeşim Poppy, ofiste yardım etmeye başlamıştı.

Ortak kederimiz herhangi bir günde başa çıkmak için yeterliydi, ancak yardım edemedim, ancak tüm şirketimizi bugüne kadarki en büyük, en büyük ve en görünür projemiz olacak bir işten çıkardığım için şaşırtıcı bir başarısızlık duygusu hissettim.

Batı Oregon'da yemyeşil bir arazinin içine gizlenmiş dört milyon dolarlık bir mücevher.

"Nasıl karşıladı?"

Cevap olarak attığım kahkaha kuru ve esprisizdi. "Hayatım boyunca hiç bu kadar yaratıcı bir şekilde küfür yemediğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

Isık çaldı. "O kadar iyi, ha?"

"Evet."

"İşte bu yüzden çok özel bir dil içeren bir sözleşmemiz var, değil mi? Bizi dava edemez."

"Kesinlikle istiyor," dedim. "İnanın bana, bunu da çok renkli bir dille tehdit etti."

Bunun düşüncesi, şüphesiz hayatımda yaşadığım en kötü toplantı, kemiklerimi üşüttü ve tenimi rahatsız etti.

O ofiste sıkışıp kalmaktan nefret ediyordum, bunun sonuçlarını biliyordum. Doğru şeyi yaptığımı bilsem de, bu beni huzursuz hissettiriyordu. Bizim için çalışan insanlar için bunu nasıl düzelteceğimi bulana kadar kurtulamadığım bir kaşıntı.

Güneş parlak ve ılıktı, yüzümü yukarı kaldırdım. Yüzümü Tenimdeki hoş sıcaklık sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

Normalde öyleydi.

Dışarıda olmak ve ellerimle çalışmak dünyada en sevdiğim şeydi.

Ama şu anda içimde olanlara güneş bile dokunamazdı.

İnşaattan vazgeçme kararı doğru olsa da, sonuçlarının yükü nefes kesiciydi.

Ve bu yükü benden başka kimse omuzlayamazdı.

"Pekala," dedi Greer yavaşça ve bunun sonucunda ortaya çıkacak milyonlarca sorunu düşündüğünü biliyordum. "Ben kalıyorum

yardım etmek için birkaç günlüğüne annelere gideceğim. Rakamları hesaplamaya başlayacağım. Önümüzdeki birkaç yıl için takvimimiz nedeniyle bazı işleri geri çevirmek zorunda kaldık. Geri dönüp hala bir inşaatçıya ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

Bazı işler mi? Bundan daha fazlasını geri çevirdik. En az bir düzine iş teklifi geldi ve her birine hayır dedik, üstelik onları yerel rakiplerimize devrettik.

"Tamam. Teşekkürler, Greer."

Mırıldandı. "İyi olacağız Cameron. Daha önce de yavaş yıllar geçirdik."

Bir kahkaha attım. "Ne zaman?"

"Tamam iyi, sen ve ben devraldığımızdan beri durgun bir yıl geçirmedi."

Ama bunu çözeceğiz."

Klimalı otele geri dönme düşüncesi kulağa korkunç geliyordu ve neredeyse akşam yemeği vakti olmasına rağmen bileğimdeki kalın siyah saate baktım. "İstersen bunu daha sonra konuşabiliriz. Sanırım bu gece arabayla eve döneceğim. Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

"Tamam, ama gitmeden önce otelden biraz yiyecek al. Açken tam bir canavarsın ve döndüğünde midene yemek girene kadar seninle hiçbir şey konuşmayacağım."

"Otuzlu yaşlarımda olduğumu biliyorsun Greer. Kız kardeşimin bana ne zaman yemek yemem gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok."

"Yine de şantiyede hemen hemen her gün öğle yemeği yemeyi unutuyorsun," dedi hafifçe. "İşte bu yüzden bir eşe ihtiyacın var, böylece sana bakmak artık benim sorumluluğum olmaktan çıkacak."

Gözlerimi devirdim ve otelin girişine doğru baktım, altın sarısı saçları dikkatimi çekti. Binadan çıkmaktan başka bir şey yapmıyordu ama yine de boğazım kurudu.

En son ne zaman bir kadın gördüğümde fiziksel olarak nefesim kesilmişti?

Gerçekten hatırlayamadım.

Eğer bu bir film montajı olsaydı, Poppy'nin evdeyken bana zorla izlettiği romantik komedilerden biri olsaydı, böyle bir anda zekice bir şey yaparlardı. Etrafımızdaki her şeyin çekimini yavaşlatırlardı. Ağır bir bas müziği koyarlardı, kulağınızı şehvetli bir ritimle doldururlardı ve verdiğim tepkinin ne kadar ani olduğu konusunda hayal gücünüze hiçbir şey bırakmazlardı.

Onunla ilgili her şey zarif, şık ve zarif görünüyordu.

Bacakları uzun ve bronzdu, kalçalarını saran fildişi eteğinin altında hafifçe kaslanmıştı.

Saçları sert bir at kuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve boynunda siyah atletinin V kısmında kaybolan zarif bir altın zincir vardı.

Greer hâlâ konuşuyordu ama gözlerimi bu kadından ayıramıyordum, özellikle de bana bir kol mesafesine kadar yaklaşıp durakladığında. Gözlerini güneşten korudu ve dudaklarını gergin bir şekilde bükerek sokağa baktı, sonra bakışlarını benim yanımdan geçirerek hemen yan taraftaki binaya doğru kaydırıldı.

Orada öylece durduğum için -kaldırımın ortasında kocaman, şaşkın bir engel- ilgisinin bir sonraki muhatabıydım.

Kimin böyle gözleri vardı?

Daha önce hiç görmemiştim. Ortasında yeşil çizgiler olan koyu mavinin o özel tonuyla değil.

Gerçek olamazlar.

Sormak istiyordum ama pislik değildim ve ayrıca... ben orada öylece durup ona bakarken biri ağzıma talaş tıkamış gibi hissettim.

Bir pislik gibi.

"Affedersiniz," dedi.

Ağzım açıldı ama kesinlikle hiçbir şey çıkmadı.

Sonra gülümsedi -kibar ve çekingen- ve ardında kısa bir süre temiz, taze bir koku bırakarak otelin hemen yanındaki terzi dükkânında kayboldu.

"Cameron," diye bağırdı Greer.

Gözlerimi kıptım ve elimi açıklanamaz bir şekilde göğsüme sürterken buldum. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

"Sorun değil. Sadece... kendini suçlama, tamam mı? Bir süre biraz zayıf kalırsak kendini suçlayacağını biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Doğru." Tekrar göz kıptım. "Teşekkürler Greer. Eve gittiğimde seninle konuşurum."

Terzi dükkânının süslü siyah kapısına bakmaya devam ettim, az önce ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Güzel bir kadına karşı bağışıklığım yok değildi. Ama yıllarca kafamda bir ilişkiyi kaldıracak kadar yer yoktu.

İş ya da ebeveynlerime ve kardeşlerime bakmak dışında her şey gözümü kör etti.

Küçük bir kasabada yaşıyorsanız, ki biz öyleydik, oradaki bekar kadınların çoğu beni tanırdı. Ailemi tanırlardı. O at gözlüklerini takmış olduğum gerçeği hiçbirinin gözünden kaçmadı.

Güzel bir yüz ve güzel gözler karşısında nutku tutulan adam ben değildim.

Ben genellikle onları hiç fark etmeyen bir adamdım çünkü bunu düşünemeyecek kadar meşgul ve çok yorgundum.

Belki de sorunumun bir parçası buydu. Altın sarısı saçları ve lacivert gözleri olan bu kızın tam da kendimi kararsız hissettiğim bir anda karşıma çıktığını uzun zamandır fark etmemiştim. Kararsız.

Bu kararsızlık, kız kardeşimin tavsiyesine uymama (bunu ona asla itiraf etmeyecektim) ve otel lobisindeki kafeden bir sandviç sipariş etmeme neden oldu. Sokağa bakan bir masada otururken yarısını yedim ama toplantının stresi, aniden boşalan takvim ve sokaktaki karşılaşmanın tuhaflığı iştahımın hızla kaybolmasına neden oldu.

Sandviğin geri kalanını kâğıda sararak dizüstü bilgisayar çantama koydum ve geri kalan eşyalarımı toplamak için otel odama döndüm.

Otelin geri kalanı gibi eski ve tarihi olan asansör inanılmaz derecede yavaştı ve dördüncü kata çıkarken muhafazanın tepesine dikkatle baktım. Odanın içinde dizüstü bilgisayar çantamı kapının yanına bıraktım ve telefonumu yatağın üzerine attım.

Bir an için telefonumun yanına yüzüstü uzanmayı ve yola çıkmadan önce biraz kestirmeyi düşündüm ama Portland'dan çıkıp eve dönme isteği çok güçlüydü.

Seyahat etmek zorunda kaldığımda yanıma mümkün olduğunca az şey almamın doğal bir sonucu olarak spor çantam çabucak toplanmıştı, ancak eve dönme telaşım yüzünden odayı gerektiği kadar detaylı bir şekilde taramadım.

Cebimden telefonumu almaya gittiğimde ve inlediğimde lobinin yarısına gelmiştim, asansörde yine gürültülü ve yavaş bir yolculuk yapıyordum.

"Kahretsın," diye mırıldandım.

Hâlâ yatağın üzerinde duruyordu.

Asansörün kapısı bir ding sesiyle açıldı ve çıkmak yerine dördüncü katın düğmesine tekrar bastım.

Aynalı paneller kapanmaya başladığında, nefes nefese bir ses "Kapıları tutun lütfen!" diye s e s l e n d i .

Durdurmak için kapının kenarına tutundum ve yaklaşan hızlı ayak seslerini duyduğumda yavaşça nefes verdim.

Kapı elime bastırdı ve ben de gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak kapıyı geri çektim.

"Ivy, bekle," diye bağırdı başka bir kadın sesi.

Bir kadın koşarak içeri girdi -altın rengi saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve göğsümde düzensiz bir gümbürtüyle bunun otelin dışındaki kadın olduğunu fark ettim- ve kapıları kapatmak için düğmeye bastığı anda elimi kapıdan çekti.

Kolumdaki sıkı ve sert parmaklarının baskısı, mutfağında fayans döşerken yanlışlıkla duvardaki elektrik teline dokunduğum zamana çok benziyordu.

İstenmeyen bir sıcaklığın hızlı bir sarsıntısı ve sonra tekrar gitti, geriye çarpan bir kalp ve parçalanmış sinirlerden başka bir şey kalmadı.

Geri çekildiğinde göğsü kabarmış, derin nefesler alarak asansörün köşesine yığılmıştı. Ağzım açık *kaldı* çünkü aynı kadındı ama gelinlik giymişti.

Görünüşe göre eski bir gelinlik.

Altın zincir hâlâ boynundaydı ve elbisenin altında kayboluyordu.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve şok olmuş bir kahkaha attı.

"Bu çok kabaydı. Kolunu tuttuğum için çok özür dilerim."

Ben değilim.

Tekrar almak istedi mi?

Boğazımı temizledim ve boynumu yuvarladım. "Sorun değil." Elbiseye, göğsünün tam ortasına denk gelen fırfırlı yakasına, eteğinin kesimine ve etek ucunun hafif sarımsı yaşlanmış görüntüsüne baktım. Kısa bir süre gözlerini kapadı, bir eli göğsünün üzerindeydi, sanki oksijeni yeterince hızlı ememiyordu. "İyi misin?"

Elbiseli kadın bir süre bana baktı, yüksek elmacık kemiklerinin rengi pembeleşmişti, sonra yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum... Hiçbir fikrim yok. Az önce ne yaptım ben?" diye fısıldadı.

Fısıltıyla söylenen sözler sonsuz yavaşlıktaki asansörde asılı kalırken kaşlarım çatıldı. Tam o anda daha da yavaşladı ve yüksek bir ses çıkardı.

tiz bir vınlama, iyi bir Şey ifade etmeyen bir öğütme sesi ve kulaĒa Şüpheli gelen bir gümbürtü.

Sonra yalpalayarak durdu ve onu köşedeki yerinden öne doğru fırlattı. Ayaklarımı destekledim ve düşmesini engellemek için bir kolumla onu belinden yakaladım, bir elim bizi dik tutmak için yan taraftaki korkuluklara çarptı ve hava kararmadan önce gördüğüm son Şey lacivert gözlerindeki dehşet dolu bakıŐtı.

IŞıklar o zaman kesildi.

Chapter 2

Ivy

Şu anda ölüm ilanımı görebiliyorum.

Richard Lynch III'ün kızı Ivy Lynch, eski bir gelinlik giymiş ve bir oduncunun kollarında korkunç bir asansör kazasında ölür.

Bu, bana herhangi bir şekilde adalet sağlayan bir hikaye değildi ve nefes almayı biraz daha zor buldum.

"İyi misin?" diye sordu. "Yaralandın mı?"

Ağaç gibi kokuyordu. Ve temiz hava. Ve *çok büyüktü*.

Başımı salladım çünkü bunlar son derece yararsız düşüncelerdi.

Tanrı aşkına, o bir yabancıydı ve lanet bir piton büyüklüğünde kolları olması önemli değildi.

"Yaralandın mı?" diye tekrar sordu.

"Hayır," dedim. "Yaralı değilim."

Neden hala ona tutunuyordum ki?

Görgü kuralları bundan farklı bir dizi tepki gerektiriyordu, ancak kendimi bu özel durumda benden ne isteneceğini pek umursamaz buldum.

Yine de yıllar süren görgü kuralları dersleriyle mücadele etmek mümkün değildi. Öğretmenimin ilkel sesini kafamın içinde duyabiliyordum.

Yabancılar koala gibi yapışmaz, Ivy. Yakışık almaz.

Görgü kuralları öğretmenim de bana küfretmenin kaba ve inceliksiz olduğunu söylemişti ama bu, beynimle ağzım arasındaki filtreyi acımasızca hırpalayan sonsuz küfür akışını durdurmadı.

Eğer o kaltak burada olsaydı, o da onu tutuyor olurdu. Ben de uzun süre onu dinlemek zorunda kaldım, çünkü ne kadar

Bana ne kadar cıvılda da, on yıl boyunca verdiği derslerin her birine karşı çıktım.

Yavaşça göğsünü ittim, ama belime doladığı kaslı kolunu sıktı ve sonuç olarak karnım hoş bir şekilde şişti.

Tanrım, Ivy, diye düşündüm. Eğer bu birazcık bile ön sevişme gibi geldiyse sevişmem gerekiyordu.

"Bekle," dedi, sesi kulağımın dibinde alçak, hoş bir gümbürtü halindeydi. "Sadece aşağıya inmediğimizden emin olmak istiyorum. İhtiyacımız olan son şey senin yaralanman."

Hızlı ve titrek bir nefes aldım. "Tamam."

Düşerek ölme ihtimali. Bunu unutamazdım. Ya da en başta neden o asansörde olduğumu.

Yakışksız olan bir şey varsa, o da buydu.

Panik damarlarımda küçük buz parçaları gibi kristalleşti, parmaklarım uğursuzca karıncalandı. *Ne* halt etmişim ben?

Gözlerimi kısıtım ve asansöre doğru hızla ilerlerken kafamın içinde Caroline'ın sesini duydum. Sesi paniklemiş gibiydi.

Tabii ki yaptı.

Babam da bunu duyduğunda paniğe kapılacaktı ama belki de sırf iki işi sağlamlaştıracak diye çocukluk arkadaşımın evleneceğini düşünmemeliydi.

Ethan'ı düşününce kalbim küt küt atmaya başladı, ama bu onun düzenli olarak kalp atışlarını hızlandıran türden bir adam olmasından kaynaklanmıyordu. Aksine, sorunumuzun bir parçası da buydu.

Elbette, kibardı. Güzel gözleri vardı. Ama kolları benimkinden daha inceydi, elleri biraz fazla nemliydi ve onunla seks yapma düşüncesi -bırakın onunla bir *ömür boyu* seks yapmayı- terzi dükkanından fırlamam için yeterliydi, annemin gelinliği otele geri dönerken betonda sürükleniyordu.

Ethan'la evlenmek istemedim.

Ethan'ın da benimle evlenmek istemediğine dair bir his vardı içimde.

Caroline oğlunu arayıp kendimi annemin gelinliği içinde gördüğümde fiziksel olarak çıldırdığımı söylemiş miydi?

İnledim.

Arayın.

Telefon.

Telefonumu çantamda bırakmıştım, terzi dükkânındaki soyunma odasında oturuyordum.

Uyarısını dikkate almayarak kollarından kurtuldum ve köşeye doğru geri çekilerek yavaşça asansörün halı kaplı zeminine çöktüm.

Ne yaptım ben?

"Üzerinizde hiç alkol yok mu?" "Ah, hayır.

Olduğunu söyleyemem."

Panikle bir kahkaha attım, çünkü önümde bir şişe viski olsaydı, o orospudan doğrudan içerdim ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapardım.

Babam bunun için kıcımlı kesecekti.

İri yarı, güzel kokulu arkadaşım duvardaki panelden gelen zayıf ışıktaki silik bir çizgiden başka bir şey değildi ve bir dakika boyunca beni izledi, sonra panele doğru döndü, görünüşe göre yıpranmış bir asansör kablosuyla yerde sallanmadığımızdan memnundu. Başımı ellerimin arasına aldım ve derin, sabit nefes almaya odaklanmaya çalıştım.

"Telefonunuz yanınızda mı?" diye sordu.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Bilseydim, şu anda üzerinde olurum. Senin de olmadığını varsayıyorum."

Boğazını temizledi. "Bilseydim, şu anda üzerinde olurum."

Başımı kaldırdım ve etkisiz bir bakışla onu kıstırdım.

Muhtemelen ne kadar az eğlendiğimi anlamak için yüzümü net göremediğinden devam etti. "Otel odamda unutmuşum. Bu yüzden lobideki asansörden çıkmadım. Onu almak için oraya geri dönüyordum."

Gözlerim asansördeki ışığa yavaşça alışmıştı ve düğmelere bakarken sert profilini bir anlığına yakaladım. Yardım düğmesini bulmaya çalışırken omuzlarının eğimli kütlesi kamburlaşmıştı.

Bastı ve hiçbir şey olmadı. Sonra tekrar bastı.

Diğer uçta bize yardımın yolda olduğunu söyleyen bedensiz bir ses yoktu.

Damarlarımdaki buz parçaları biraz daha büyüdü.

"Lanet olsun." Panelden geri çekildi ve küçük muhafazayı inceledi. "Bir el feneri için krallığım," diye mırıldandı.

Sert bir kahkaha attım. "Çantamda bir tane var."

"Çantanız o eteğin altında mı saklı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdim. Yüzüm sıcacıktı çünkü *gelinlik* giymiştim, asansördeydim, uzun boylu, oduncu bir yabancıyla birlikteydim ve az önce özel ve aile hayatıma el bombası atmıştım.

Ve müstakbel kayınvalidemin ve annemin çok güzel elbisesini değiştirmek için çok güzel planları olan çok güzel terzinin önünde panik atak geçirmemek için aceleyle çantamı yan dükkanda bırakmıştım.

Sonuç olarak en iyi günüm değildi.

İri elleri kapıların kıvrımına yerleşti ve homurdanarak çekiştirdi ama kapılar kıpırdamadı. Sonra iki dev yumruğuyla kapılara vurdu. "Hey!" diye bağırdı. "Dışarıda kimse var mı? Burada mahsur kaldık."

Kulağını kapıya dayayıp bir yanıt dinlemeye çalıştığında gözlerimi kapattım.

Tekrar yaptı, derin sesi küçük alanı dolduruyordu.

Hiçbir şey.

Kapıya birkaç kez daha vurulması ve yardım için bir kez daha bağırılması da benzer sonuçlar verdi.

Otelin asansörleri resepsiyondan bir köşeye sıkışmıştı, binanın mimarisi birden fazla alanda birden fazla asansöre izin veriyordu. Burada olduğumuzu henüz kimsenin bilmemesi tamamen mümkündü.

Ellerini panelin üzerinde kaydırarak bir şey aradı. Sonra ellerini ince kalçalarının üzerine koydu ve gözlerini asansörün tavanına dikti. "Eğer bunu açabilirsem, dışarı tırmanmaya ne dersin?"

Kafamda bir dizi film klibi dolaştı, asansörlerin cam ve metalden oluşan dağınık bir patlamayla yere çakıldığı çeşitli görüntüler. "Pek heyecanlı değilim," diye itiraf ettim. "Eninde sonunda yardım gönderecekler, değil mi?"

İçini çekti ve büyük bir eliyle çenesini ovalarken ışık çenesinin kenarına vurdu. "Umarım öyledir."

"Şu anda çıldırmamak için kendimi çok zor tutuyorum," dedim, sesim son derece sakindi.

İşaret hep buydu, değil mi?

İşler ne kadar kötüye giderse, kendimi o kadar paniklemiş hissettim, o kadar hareketsiz kalmayı başardım. Her şey kristalleşti, tıpkı bir buzun yukarı tırmanması gibi

ve eğer biri biraz fazla baskı uygularsa, milyonlarca parçaya ayrılırdım.

Adam kıpırdamadan durdu, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma dolayarak köşede büzüldüğüm yere baktı.

Yavaş bir nefes verdi ve uzun bedenini karşımdaki köşeye oturtmak için gevşedi. O loş ışıktaki ne seçebiliyordu?

Ona nasıl görünüyordum?

Hemen elimi uzatıp atkuyruğumun üzerinde düzeltmek için bir tepki verdim.

Herhangi bir saç teli bulamayınca kollarımı bacaklarımin arasına yerleştirdim ve o beni incelerken çenemi dizlerimin üzerine koydum.

"Klostrofobik misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yerin birkaç kat üzerinde asılı duran dev bir metal tüpün içinde sıkışıp kalmaya karşı ortalama bir isteksizliğiniz var sadece."

Bıyık altından güldü. "Evet, aynı."

Tekrar sessizliğe gömüldük ama bu çok sessizdi. Yüksek sesli düşüncelere ve daha yüksek sesli korkulara izin veren türden bir sessizlik. Nefes almayı zorlaştıran sarmal türden düşünceler.

Babam aklını kaçıracaktı.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor, gözlerimin arkasına yaşlar batıyor ve bacaklarımdaki tutuşu sıkılaştırıyordum.

Kendimi o gelinliğin içinde, tıpkı anneme benzerken görmüştüm ve içimdeki her içgüdü bunu yapmamam gerektiğini haykırıyordu.

Hiçbir edep yoktu, hayatım boyunca bana öğretilen görgü kurallarının hiçbirisi yoktu, Ethan ve benim neden evlenmememiz gerektiği ve görücü usulü evlilikten daha iyisini hak ettiğimiz hakkında yetişkinlere yönelik bir konuşma yoktu.

Nefesim kesildi, bunu yapmamam.

Caroline, tıpkı babam gibi maçıma yatırım yaptı, sadece el salladı ve bittiğinde iyi olacağımı söyledi.

Bittiğinde.

Yaklaşan evliliğime bir listeden işaretlenecek bir şey olarak bakmak istemiyordum. Tamamlanması gereken bir işlemdi ve hayat boyu sürecek sonuçları, tamamlandıktan sonra, isimler imzalanana ve sözleşmeler dosyalanana kadar işlenmemeliydi.

Her zaman bana söyleneni yaptım. Her zaman.

Tüm hayatım tek bir şey etrafında şekillenmişti: Bir gün babamın işini devralacağım bilgisi. Bana masal okumak yerine, ofisinde kucığına oturur ve yönetici finans toplantıları ve bir sonraki yatırımının uygulanabilirliği hakkındaki özetleri dinlerdim.

Ve hayatımın birbirini izleyen her aşaması beni bu sona daha da yaklaştırdı.

İlk adım, lise birincisi.

İkinci adım- Üniversitede Dekan Listesi. Girişimcilik üzerine yoğunlaşarak işletme ve pazarlama alanlarında çift anadal.

Üçüncü (ve en son) adım- Çift yüksek lisans derecesi-MBA ve Ticari Gayrimenkul.

Son on yıldır hiç sosyal hayatım olmamasını anlamak kolaydı, çünkü lanet olası dizüstü bilgisayarına yapışıp kalmıştım. Ona göre bu gerekli bir fedakârlıktı. Hayatı boyunca yaptığı türden bir fedakarlık.

Adım adım, onun başarısını en ön sıradan izledim ve görevi devralmam asla söz konusu olmadı.

O zamandı.

Ethan'la evlenmek de o adımlardan biriydi. Ve ben bunu biliyordum.

-İkimiz de on beş yaşımızdan beri.

İşte benim kızım, derdi babam. Yapılması gerekeni yapmak her zaman kolay değildir, ama bir Lynch bunu yine de yapar.

Babam için bunu söylemek çok kolay değil miydi?

Elleri nemli, kürdan kollu bir ağlak bebeğe zincirlenmemiştir.

Babamın sesi kafamın içinde yankılanırken, düşüncelerimin kaçak trenini raydan çıkarmak için her şeyi göze alırdım.

Ve en belirgin dikkat dağıtıcı tam önümde oturuyordu, kilometrelerce uzun bacakları ve gri bir Henley'e sarılmış geniş omuzlarıyla. Devasa kolunun belime sıkıca sarıldığını hissedebiliyordum ve yanaklarım şüpheli bir şekilde ısındı.

Evet.

Buradan çıktıktan sonra kesinlikle biriyle yatmam gerekiyordu.

V kartımı elimden almak için tek seferlik vasat bir mücadeleyle noktalanan yirmi beş yıllık bir kuraklık, mevcut koşullar göz önüne alındığında *biraz* fazlaydı.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Başını kaldırdı ve gözlerinin ağırlığı yine yüzümdeydi. "Cameron."

Görebileceğini varsayarak elimi uzattım. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Gülümserken beyaz dişleri kısa bir anlığına göründü ve yerde öne doğru kayarak sıcak, kuru elini benimkinin içine kaydırды.

Büyük bir eldi.

Sertti de.

Bütün gün masa başında oturup kâğıt karıştırmıyordu, bunun üzerine tüm güven fonum üzerine bahse girerim.

Hiç nemli değildi ve elimi sıkmaktan çekinmedi, bu da karnımın hoş bir şekilde gerilmesine neden oldu.

Bu yararsız düşünceyi yutkunarak geçiştirmeyi başardım. "Ivy," dedim ona.

Avucu hâlâ benimkine bastırılmıştı, parmaklarım onunkilerin üzerindeydi. Boğazını temizledi ve elini yavaşça çekti.

"Ivy," diye tekrarladı. "Güzel isim."

"Annemin göbek adıydı." Eteğimin kenarıyla oynadım, sonra parmaklarımı durmaya zorladım. *Oynamak korkunç bir alışkanlıktı.* Babamın bunu söylediğini duyar gibiydim, tıpkı ben küçükken defalarca yaptığı gibi. Görgü kuralları derslerinin sebebi de buydu.

"Seni Portland'a getiren nedir?"

İçimi çektim ve başımı panelin duvarına yasladım. "Ne kadar zamanın var?"

Cameron ellerini iki yana açtı. "Görünüşe göre bolca." Cevap olarak attığım kahkaha sessizdi.

O asansörde mahsur kalmak, sanki biri beni günah çıkarma kabinine sokmuş gibi hissettirdi.

Katolik falan değildik ama hep o karanlık, sessiz küçük alana kapanmanın ve diğer tarafta oturup bizi dinleyen kişiyi görememenin ne kadar özgürleştirici bir şey olduğunu hayal etmişimdir.

Tüm korkularınızdan ve günahlarınızdan arınmak, geldiğinizden biraz daha hafif bir şekilde uzaklaşmak için.

Başka biri olmak istememe neden oldu.

İri, uzun boylu, kaba elli yabancıyla kolayca oturup konuşabilecek biri. Belki de burada olmak istiyormuş gibi davranabilirdim. Sanki olanları kabullenebilecek bir kadınmışım gibi.

ve çok kısa bir bakışta inkar edilemeyecek kadar yakışıklı, sert elleri ve güçlü kolları olan birini tanımaktan keyif aldım.

Boğazım biraz kurudu çünkü başka biri gibi davranmak yetiştirilme tarzımın tam zıttıydı. Her zaman gerçek kişiliğimin her etkileşimde yüzeyin altında tehlikeli bir şekilde fokurdadığını hissetmişimdir.

Çok geveze olamazsın.

Çok zeki olamazsın.

Çok keskin olamam, ama Tanrı korusun çok yumuşak da olabilirdim.

Hayatım boyunca tanıştığım erkekler ya benden korkuyorlardı - ismimden, görünüşümden ya da yetiştirilme tarzımdan - ya da beni fethetmek istiyorlardı.

O pislikleri görmezden gelmek kolaydı.

Bir daha ne zaman itibarımın zedeleneceği bir durumla karşılaştırdım?

-Ve ailem benden önce gelmedi mi?

Bu adamın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu çok fazla özgürlük gibi hissettirdi.

Kim olduğumu sıkı sıkıya saklamama gerek yoktu. Bir kez olsun, sadece kendim olabilirdim.

"Annemin gelinliğini yeniden tasarlatmak için buradaydım. Son derece demode. Dürüst olmak gerekirse nefret ediyorum. Ama yine de onu giymem bekleniyor. Otelin bitişiğindeki terzi, annemle babam evlendiğinde annem için gelinliği diken kişiydi," dedim elimi hacimli eteğin üzerinde gezdirerek.

"Ahh. Seni arayan kadın mıydı? Annen mi?"

Kalbim biraz sıkıştı. Bu tepki kapağın sıkılaşmasına neden *oldu*.

Acımasızca.

"Hayır. Ben daha çocukken öldü."

"Üzgünüm," dedi, sesi alçak ve üzgündü.

"Teşekkür ederim." Sonra omuz silktim ve Ivy'ye benzemeyen başka bir cevap vermeye karar verdim. İkiniz de karanlıkta otururken dürüstlük çok daha kolaydı. "Yine de onu pek hatırlamıyorum."

"Bir şey kaybettiğin için hâlâ üzgün olabilirim."

Bunu açık bir şekilde söylemesi kaburgalarımın altındaki bir akordu kopardı ve bunun sonucunda kaşlarımdaki çatıklığı hissettim.

"Yani evlenmek üzere misin?" diye sordu.

Bu cevaplama daha zor bir soruydu.

Başparmağım bomboş yüzük parmağımın üzerinde yuvarlandı.

"Yapmam gerekiyordu," dedim yavaşça. "Ama nişanlı değilim, hayır."

Cameron birkaç dakika sessiz kaldı ve bacağını yana doğru açtı. Ben de yer değiştirdim, ağırlığımı bir kalçama vererek bacaklarımı yere doğru eğdim.

"Bir an için burada benimle sıkışıp kalmış kaçak bir gelinim olduğunu sandım." Sesinde net bir gülümseme vardı, ardından onu görmek için neredeyse umutsuz bir arzu geldi.

Sonra söylediklerini düşünerek yumuşak bir kahkaha attım. Öyle değil mi?

Kaçıyordum. Muhtemelen önceden düşünülmüş ve daha iyi bir çıkış stratejisi olması gereken plansız bir kaçış.

Sonuç olarak, babam beni asla affetmeyebilir.

Titreyen bir elimi göğsüme bastırdım, elbisenin kumaşı avucumun altında cızırtılı ve sıcaktı.

"Uh-oh," dedi. "Söylememem gereken bir şey mi söyledim?"

Başımı salladım, kelimeler boğazımda düğümlendi. O bir yabancıydı. Tüm bunları ona yüklememin hiçbir yolu yoktu - asansör nasıl hissettirirse hissettirsin.

Ama başka kimse yoktu.

Söylemek istediklerimi dinleyecek ya da duyacak kimse yoktu.

Asansördeki koruyucu arkadaşım Cameron, en iyi itirafçılardan biriydi.

Adamın görgü kuralları vardı - Emily Post'un bana öğrettiği türden. Liseye gitmeden önce o mavi görgü kuralları kitabını ezberlemiştim ve oduncu Cameron'ı mükemmel bir şekilde tanımlayan bir satırı kolayca çıkarabilirdim.

Görgü, başkalarının duygularına karşı duyarlı bir farkındalıktır. Eğer bu farkındalığa sahipseniz, hangi çatalı kullanırsanız kullanın görgü sahibisiniz demektir.

"O... iyi biri. Evlenmem gereken adam," dedim sessizce. "Ailelerimiz her zaman evlenmemizi istedi. Son on yıldır bunu biliyorduk."

"Ama istemiyor musun?" diye sordu.

Hemen cevap vermedim. Her nasılsa, ona bunun beni ne kadar korkuttuğunu söylemek, o gelinliğin görüntüsünün sihirli bir şekilde babamı mutlu etmek için geçmek istemediğim tek çizgiyi çağrıştırdığını söylemek için çok büyük bir itiraf gibi geldi.

Bugüne kadar o hattın varlığından bile haberim yoktu.

Bu yüzden çok daha yoğun ve yüksek sesle söylemesi biraz daha kolay olan bir gerçekte karar kıldım. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama bu sadece

Ben," dedim sessizce. "Ebeveynlerimiz kendi işlerini aile içinde tutma konusunda çok kararlılar."

Çıkardığı ses -bir çeşit alçak uğultu- o kadar hoştu ki, bir ürpertiyle savaştım.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi.

Asansörün tepesinden bir çarpma sesi geldi. "İçeride kimse var mı?" diye bağırdı boğuk bir ses.

Cameron ayağa kalktı. "Evet, iki kişiyiz." "Yaralandın mı?"

"Hayır, biz iyiyiz," diye cevap verdi. "Bizi dışarı çıkarabilir misin?"

"Bir mühendisimiz yolda, ama rahat olmanız gerekebilir," diye bağırdı ses. "En az birkaç saat sürer. Kendisi şu anda Salem'de ama yolda."

"Kahretsin," diye mırıldandı Cameron. "Pekâlâ," diye tekrar bağırdı. "Teşekkür ederim."

İçimi çektim ve elimi ağzıma götürmek için ayağa kalktım. "Affedersiniz?" Bağırdım.

"Öyle mi?"

"Burası *Portland*, yirmi dakika içinde yüzlerce otel var. Onlardan birini arayın. Siz eyaletin ortasından gelecek birini beklemekten mutlu olurken biz burada saatlerce oturmayacağız."

Asansörün üzerinde sessizlik vardı. "Elimizden geleni yapıyoruz, hanımefendi."

"Öyle misin?" Dedim. "Çünkü öyle olsaydı, asansörünüzün bakımı düzgün yapılır ve iki misafiriniz *içinde* mahsur kalmazdı."

"Birkaç arama yapmaya başlayacağız," dedi. "Teşekkür ederim."

Cameron öksürdü ve bir kahkahayı bastırıp bastırmadığını anlayamadım. "Sanırım bundan sonra senin halletmene izin vereceğim," dedi kolayca.

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Bununla başa çıkamayacağını ima etmiyordum," dedim.

Başını salladı. "Biliyorum."

Babamın bundan çok daha azı için çalışanlara saldırdığını ve herkesin işini nefes almak kadar kolay bir şekilde tehdit ettiğinde yönetim kurulu masasında oturduğunu duymuştum.

Hayal kırıklığı hâlâ kara bir bulut gibi asılı duruyordu.

Cameron ellerini kalçalarına dayayarak bir küfür daha mırıldandı. "Kız kardeşim endişelenecek. Ona hemen yola çıkacağımı söyledim."

Küçük köşeme geri oturdum ve onun birkaç kez adım atışını izledim, cüssesine rağmen hareketleri zarıftı.

"Aman Tanrım," dedim, "bu tempoyla kabloları koparacaksın."

Sonunda iç çekti, ensesini ovuşturdu ve yerdeki eski yerine geri döndü.

"Üzgünüm," dedi. "Sorunu çözemediğim zaman iyi yapamıyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. Bu anlamlı bir ifadeydi. Belki o da günah çıkarma kabinindeymiş gibi hissediyordu.

"Kız kardeşin var mı?" Kibarca sordum. Güldü.

Bu da iyiydi.

Cameron, büyük, sert elleri ve hızlı tepkileriyle *gerçekten* hoş bir kahkaha attı.

Sesini duyunca ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Eğer gülüşü keyif verici bir uyuşturucuysa, onu nasıl burundan çekeceğinizi ya da içinize çekeceğinizi bulabilirsiniz bir servet kazanabilirdiniz.

Ne kadar acınası bir durum, elleri ve kahkahasıyla kolayca kafayı bulabilirken, diğer iyi yanlarının hiçbirini göremiyordum.

"Bende birden fazla var," dedi.

Midem tam da o anda hiç de kadınsı olmayan bir gümbürtü çıkardı. Gözlerim utanç içinde kısıldı. "Affedersiniz," dedim gergin bir sesle. "Sanırım düşündüğümde daha açım."

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu.

"Hayır, elbise provası bitene kadar beklemek istedim," dedim.

Asansörün diğer tarafından bir çanta çekti. Ölebileceğimizi düşündüğümde yaşadığım akıl almaz dehşet yüzünden bunu fark etmemiştim bile. Cameron elini içine daldırdı ve şarküteri kağıdının belli belirsiz kırışması midemin yeniden guruldamasına neden oldu.

"Al," dedi. "Gerisini istersen buğday üzerine hindi ve jambon."

"Yapamam," dedim ona. "Sen devam et."

"İçeri girmeden hemen önce yarısını yedim."

Midem yine guruldadı ve yüzümü buruşturdum.

"Al," dedi, gülümsemesi sesinden okunuyordu. "Benim yanımda bir hanımefendinin aç kalmasına izin verirsem kendimi asla affetmem."

"Ne kadar da centilmence," diye cevap verdim hafifçe.

Cameron tekrar güldü ve ben de gözlerimi kısıtırıp kapattım, onunla birlikte gelen tatlı ... bir şey... dalgasının tadını çıkardım.

Adını koymaya cesaret edemedim.

Bir an için karanlıktan korkmuş olmayı diledim. Ya da klostrofobik olmayı. Böylece sosyal inceliklerden kaçınmak ve onun yanına kıvrılmak için bir nedenim olurdu, beni her konuda daha iyi hissettirmesine izin verirdim.

Bunu biraz fazla kolaylaştırıyordu. Başka biriymişim gibi davranmak. Böyle bir durumda kim flört edebilirdi ki, muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim birini tanımak.

Uzanıp elinden aldım. Bunu yaptığımda parmaklarımız birbirine değdi. Boğazımı temizledim ve kâğıdı sandviçten nazikçe ayırdım. "Teşekkür ederim."

Birkaç ısırık aldım, takdirle mırıldandım.

Cameron beni izliyordu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde çiğnemeye çalışırken bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

Sandviçimi bitirdiğimde kâğıdı dikkatlice katladım ve yere koydum.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok." Arkama yaslandım, ayaklarımı onunkilere dolaştırmamaya dikkat ederek bacaklarımı uzattım. "Yani... bir kız kardeşten çok daha fazlası," dedim.

Başını salladı. "Evet."

"Kaç kardeşin var?" Ben sordum.

Sırıttı, dişleri yine bembeyaz parlıyordu. "Ne kadar zamanın var?" diye sordu.

Ellerimi açtım. "Görünüşe göre çok fazla."

Cevap olarak attığı kahkaha içimde bir şeyleri ısıttı.

İlginç.

Kendimizi içinde bulduğumuz garip çıkmazdan kaynaklanıyor olmalıydı.

Ya da belki de kaçtığım şeyin doğası, beklemediğim şeyleri fark etmeme neden oldu.

Cinsel çekim için bir itici güç, olduğu gibi.

Harika.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Sanki evren, gördün mü? demek için önüme ateşli ve nazik bir adam koymaya karar vermiş gibiydi. Ethan'la evlenseydin, asla böyle bir şey yaşamazdın.

"Pekala, Ivy," dedi yavaşça, "umarım çabuk öğrenirsin çünkü bu iş biraz karmaşık bir hal alabilir."

Adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey -sıcak, eğlenmiş, biraz flörtöz- midemi bulandırdı, biraz fazla hızlı giden bir yolun tepesini aştığınızda yaşadığınız hoş bir takla atma hali.

Ve bu bana gerçeğin en garip şimşegini verdi.

Bu yüzden kaçtın, Ivy.

Neden hayatımda ilk kez babamın hayal kırıklığını göze aldım?

Bu duygunun her zerresini yakalamak istedim. Şişeleyip göğsüme bastırmak.

Başımın dönmesi için yeterli bir duyguydu.

Asansörde, bunun kötü bir fikir olduğuna dair binlerce neden sıralamak yerine, böyle bir anın tadını çıkarabilen kız olmak istedim.

Ben de yapmadım.

Sadece bir gündü. O kadar bile değil.

Günün birkaç saatinde bunu kendime verirdim.

Gözlerimi tekrar kapatıp bunun iliklerime işlemesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu ve bunu yaparken gülümsedim.

"Sanırım ayak uydurabilirim."

Chapter 3

Cameron

Bu benim *dünyadaki* en sevdiğim asansördü.

Ve bundan nefret ettim.

Duvardaki işe yaramaz panelden gelen ışık, gözlerimi biraz kısarsam yüz ifadesini görebilmeme yetiyordu.

Gözleri kapalıydı ama gülümsüyordu ve kendimi önümüzdeki birkaç saati dört gözle beklerken bulmama neden olan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Aklımı kaçırmıştım, olan buydu. Beklemek zorunda kalacağımızı duyduktan sonra hissettiğim hayal kırıklığı çoktan gitmişti.

Sessizlik anında nazikçe "Ailen," diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Tamam. Peki... kısa versiyonunu mu yoksa uzun versiyonunu mu istersin?"

Ivy düşünceli bir mırıldanma sesi çıkardı ve yemin ederim ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. "Mutlu bir ortam mı?"

Yavaş bir nefes verdim. "Üç erkek ve üç kız kardeşim var. Aslında dörder tane, eğer baldızımı ve kayınbiraderimi de sayarsanız, ki sayıyorum çünkü ikisi de bana sanki doğduğumuzdan beri akrabaymışız gibi davranıyor."

"Yüce Tanrım, zavallı annen," diye söylendi. "*Ciddi* misin sen?"

Sırıtarak başımı asansör paneline yasladım. "Evet, ve iki yeğenim var. Umarım daha fazlası da yolda olur." Beni izlediğini hissettim. Beni incelediğini.

"Annen bir azize olmalı," dedi.

"Aslında üvey anne," diye düzelttim nazikçe. "Benim annem de ben küçükken öldü."

Ivy'nin yüzü sertçe bana doğru döndü ve o lacivert gözleri görebilmek için bir bavul dolusu parayı birinin üzerine fırlatabilirdim. "Öyle mi yaptı? Kaç yaşıydın?"

"Sekiz yaşından biraz küçüktü. Çok agresif bir kanser türüne yakalandı. Hastane yatağında bize kitap okuduğunu falan hatırlıyorum."

Aramızdaki sessizlik yaşayan, nefes alan bir şeydi.

"Özür dilerim," dedi sessizce.

"Teşekkür ederim." Birine ondan bahsettiğimde göğsüm artık ağrıyıyordu. Onu kaybettiğimde çok genç olmamın tuhaf yanı da buydu. Ailemizin nasıl sona erdiğine dair o kadar temel bir parçaydı ki, biraz başkasının hikayesini anlatmak gibi hissettiriyordu. "Üç oğlu olan babam, birkaç yıl sonra iki kız ve bir erkek çocuğu olan Sheila ile yeniden evlendi. Ve bu yeterli kaos olmadığı için, evlendikten hemen sonra Poppy'yi de bu karışıma eklediler ve eminim ki o bize tüm bu çocuk yığınının tepesindeki kiraz olduğunu hatırlatmaktan asla vazgeçmeyecek."

"Tanrım," diye iç geçirdi Ivy. "İsimlerini sorardım ama haklısın, hepsini bir arada tutmak için bir doktora ihtiyaç var."

"Sende bunlardan yok mu? Ne tür bir kadınla sıkışıp kaldım?"

Güldüğünde - narin, küstah küçük bir ses - tüm midemin gerildiğini hissettim, kaslarımın hoş bir şekilde kasılması doğrudan alçak, gırtlaktan gelen sestten kaynaklanıyordu.

En azından güldü çünkü kafamı asansörün duvarına vurma isteğime direnmek zorunda kaldım.

Bu benim en iyi flört girişimim miydi? Aman Tanrım. Artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yapmak istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yanaklarım şüphe uyandıracak kadar sıcaktı ve ilk kez loş ışık için şükrettim.

Ivy bacaklarını yana yatırarak kıpırdandı ve bu sayede yüzünün daha büyük bir kısmı ışığa kavuştu.

Çenesinin keskin kenarı, yüksek elmacık kemikleri ve burnunun çizgisi.

Yumuşak bir güzelliği yoktu.

Yüzünde korkutucu bir şey vardı - yüz hatlarının açıları neredeyse sertti, ama bu yüzden onları incelemeye devam etmekten başka bir şey istemiyordum.

Belki de işimin doğası böyleydi -bir şeyin nasıl bir araya geldiğini, nasıl çalıştığını, nasıl kalıcı olduğunu anlamak- ama onu neden bu kadar çekici bulduğumu bir a r a y a getirecek kadar net görmekten başka bir şey istemiyordum.

Bu ben değildim. Ve karanlık asansörde güzel bir kadınla mahsur kaldığımda, artık bununla savaşmak istemiyordum. Bu benim gerçekliğimden bir kopuştu -böyle bir şeye karşı at gözlüğü takmak- ve bunu kabul etmek istemek iyi hissettirdi.

"Doktora yok," dedi hafifçe, ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağında kavuşturarak. "Sadece birkaç sıkıcı eski yüksek lisans derecesi."

Islık çaldım. "Biraz mı?" "İki tane."

"Tembel," diye mırıldandım. Tekrar güldü ve bunu yaptığında piyango kazanmışım gibi hissetmediysem lanet olsun.

"Kimsenin bana böyle seslendiğini sanmıyorum," dedi Ivy hafifçe. Tam özür dileyecekken tekrar konuştu. "İlk sevgilim olduğun için tebrikler."

Alt metin beni kuşkulu bir kahkaha atmaya itti.

Kadere pek inanan biri değildim ama bu -dışarıda onu fark ettikten sonra içeride onunla sıkışıp kalmak- sanki olması gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Tek bildiğim, emin olduğum tek şey, o oradayken alabileceğim her şeyi almak istediğimdi.

"Kimsenin seninle dalga geçmediğini mi söylüyorsun?"

Durakladı, soruyu düşünürken başını öne eğdi. "Hayır."

"Çok yazık."

"Çoğu erkek benimle dalga geçemeyecek kadar korkaktır," dedi kolayca. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Ve benimle flört edecek cesareti göstermeleri çok nadirdir."

Keskin bir merak duygusu boğazımdan yukarı tırmandı. *Kimdi* bu kadın?

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordu. Sanki hava durumunu sorar gibiydi. Ya da ne yediğimi. Ya da büyük planda gerçekten önemli olmayan başka bir sıradan soru.

Yine de dürüstlükten zarar gelmez.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum," diye cevap verdim. Mırıldandı ama cevap vermedi ve kendimi sırtırken buldum. "Hangi okula gittin?" diye sordum.

"Lisans için Gonzaga, Stanford ve Indiana Üniversitesi'nde iki tembel yüksek lisans derecesini yeni bitirdim. Hepsi de internet üzerinden, tabii bu işleri kolaylaştırmıyor."

Kaşlarım yavaşça kalktı. Akıllı kız. "Neredeyse kayınbiraderim Stanford'a gitti. Sanırım sayımda ondan bahsetmeyi unuttum."

"Takip etmek için bilgi kartlarına ve bir hesap çizelgesine ihtiyacım var" dedi.

"Anladığım kadarıyla büyük bir aileniz yok." "Sadece ben ve babam."

Kulağa yalnızlık gibi geliyordu ama şimdilik bu külçeyi kendime saklamaya karar verdim.

"Gonzaga," dedim sessizce. "Bu Spokane'in evin olduğu anlamına mı geliyor?" "Hayır. Babam Gonzaga'ya gitti, o yüzden... nasıl olduğunu bilirsiniz. Ben Seattle'dan aslında. Eğitimimi internet üzerinden yapmak daha uygun oldu, böylece evde babamla kalabildim. Sadece ikimiz varız."

O zamanlar benden birkaç yaş küçüktü. Ve benim evim dediğim yere yakın bir yerde yaşamıyordu.

Nerede yaşadığının bir önemi yok, dedim kendi kendime kararlılıkla.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hangi okula gittin?"

Kendimi küçümseyen bir sırıtışla ben de yerde kaydım. Dizlerimiz birbirine değdi. Ben hareket etmedim, o da etmedi. "Bu seni dehşete düşürecek ama ben yapmadım."

"Ah." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sanırım varsayımda bulunmam kabalıktı."

Elimi salladım. "Sorun değil. Üniversite bana göre değildi ve bunu lisedeyken de biliyordum. İçeride sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum ve masa başında çalışma düşüncesi aklımı kaçırmama neden olur."

Boğazını temizledi, bu ilkel, rahatsız edici bir sestti ve sırtımama neden oldu.

"Kendini kötü hissetme," dedim ona. "Ben yaparak öğrendim, biliyor musun? Babam bana ve kız kardeşime ihtiyacımız olan her şeyi öğretti. Dünyada hiçbir sınıf onun yaptığıının yarısı kadar verimli yapamazdı. Kardeşlerimden biriyle birlikte aile şirketimizi devraldım. Son on yıldır falan bu işi yürütüyoruz."

"Bu harika bir şey. Bir gün babamın işini devralmayı planlıyorum, bu yüzden bunu takdir edebilirim."

"Bu sefer görücü usulü evlilik olmadan," dedim.

Güldü. "Evet, kesinlikle."

Aslında nişanlı olmamasını sevdim. Ya da biriyle evlenmek üzere olmaması.

Aslında, kendimizi burada nasıl bulduğumuzun her bir yönü, bunun geçici doğasına ağırlık verdi. Dışarı çıktığımızda benimle bir şeyler içip içmeyeceğini merak etmeye başlamıştım bile. Sessiz bir yerde, ışığın romantik olacak kadar az, onu gerçekten net görebileceğim kadar yüksek olduğu bir yerde oturmak.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Kız kardeşinin endişeleneceğini söylemiştin. Nerede olduğunu merak eden başka kimse yok mu?"

Ağzım memnun bir sırıtışla kıvrıldı. "Bekar olup olmadığımı bu şekilde mi soruyorsun?"

Bir an için bunu yüksek sesle söyleyerek hata yapıp yapmadığımı merak ettim, çünkü ağzının şaşkınlıkla açıldığını gördüm.

Sonra tekrar boğazını temizledi. "Evet," dedi Ivy. "Sanırım öyleyim."

Tekrar hareket etti, bacaklarımız artık sadece dizlerin ötesine dokunuyordu. Bakışlarımı yüzünde tutarak bana dönmesini bekledim ve uzun bir süre sonra baktı.

Gülümsedim.

"İşimle evliyim," dedim. "Benim çalışma saatlerimle uğraşmak isteyecek bir kadın olduğundan emin değilim çünkü ailem de zamanımın çoğunu alıyor."

"Yalnızlık çekmiyor musun?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Böyle bir şey hissetmeyecek kadar meşgulüm. Ailemden yaklaşık yarım mil uzakta yaşıyorum, bu yüzden herhangi bir konuda yardıma ihtiyaçları olmadığından emin olmak için çoğu gece oradayım. Babam hasta ve annem de ev ve mülkle ancak bu kadar ilgilenebiliyor. Kız kardeşlerim sürekli benim işime karışıyor ve erkek kardeşlerim bir şekilde daha da kötüler."

Başını öne eğdi. "Onları çok seviyorsun."

"Bunu onlara söyleme," dedim.

Ivy güldü. "Sırrının benimle güvende olduğuna inanıyorum Cameron." Dudaklarındaki ismim güçlüydü.

Mantıksız derecede güçlü.

İçimdeki dürtüsel taraf, ne kadar çılgınca görünürse görünsün, ileri atılmak ve dudaklarımla yakalamak istiyordu. Neredeyse bilmiyordum

ama cazibe her zaman bu sıradan ayrıntıları hesaba katmazdı.

Birini tek bir bakışta isteyebilirsiniz. Ya da tek bir konuşmadan sonra.

Bu tür bir anlık arzuyla kişisel olarak hiç kıcımların üstüne düşmemiş olsam bile, bunun gerçeğinin her zaman farkındaydım.

Ama şimdi öyleydim.

Hayır, at gözlüğü takmamıştım. Bununla ilgili her şeyi açıkça görüyordum. Bunun ne kadar imkânsız olduğunun çarpıcı ayrıntıları gözümünden kaçmamıştı. Muhtemelen onun için de öyle.

"Seninle güvende," diye mırıldandım. "Eminim burada birbirimize her türlü şeyi anlatabiliriz, gün ışığını asla görmeyeceklerini bilerek."

Bunda da bir alt metin vardı ve onun bunu duyduğundan emin değildim.

Görünmez bir çizgiden geçiyorduk - iki yabancı savunulamaz bir pozisyonda sıkışıp kalmışlardı. Ama onu ne kadar güzel bulursam bulayım, buraya gelmemizin bir nedeni olduğundan ne kadar emin olursam olayım, asla çok ileri, çok hızlı giden o adam olmayacaktım.

Ama Ivy o çizgiye tek bir adım atarsa, aptal değildim. Hiç tereddüt etmeden onunla orada buluşurdum.

"Yani," dedi. "Evde karın yok mu?"

"Hayır."

"Telefonun başında bekleyen bir kız arkadaşın yok." Gülümsedim. "Yok."

Yavaşça nefes aldı. "Ve sevmediğiniz biriyle evlenmeniz için aile baskısı yok çünkü bu onlara maddi olarak fayda sağlıyor?"

Onun alt metni benimkinden biraz farklıydı ama oradaydı.

Beyaz atlı prens sendromunu hatırlıyor musun? İçimdeki her şey ona bunu asla yapmaması gerektiğini, hayatının geri kalanında bir iş anlaşmasından daha iyisini hak ettiğini söylemek için çılgın atıyordu. Aşık olma şansını hak ediyordu ve eğer babası onu sevseydi, bunu onun için de isterdi.

Ama yutkundum çünkü daha genç olsa da Ivy bir yabancıydı. Bana verdiği birkaç küçük ayrıntı dışında hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ailemin biz çocuklara böyle bir şey için baskı yaptığını söyleyemem. Ayrıca kimse yuva kurmaya hazır olup olmadığını sormuyor bile çünkü bir kız ve bir erkek kardeşim evli, bir kız kardeşim de nişanlı."

"Ve iki yeğenim," diye ekledi. "Umarım daha fazlası da yolda."

"Aynen öyle."

"*Nedir* bu aile işi?" diye sordu. "Sizi içeride sıkışıp kalmaktan kurtaran ve devam ettirmek için bir eş almanızı beklemeyen bir şey."

Bir şeyleri sorma şeklindeki kesiklikte, konuşma tarzındaki kesinlikte bir şeyler vardı.

Sanırım onda bir şeyler vardı.

Sırıttım. "Evler inşa ediyoruz. Genellikle yeni inşaatlar, neredeyse hiç tadilat yok ama eskiden onu da yapardık. Buranın batısındaki küçük bir kasabadan geliyorum," dedim.

Ivy burnundan sessiz bir kahkaha çıkardı. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

İlk başta cevap vermedi ama çalışması karanlıkta elle tutulur bir şeydi.

Kendi dizimle dizine vurdum. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı." "Yok bir şey. Kulağa tahammül edilemeyecek kadar ileri gidecek."

"Hadi ama," diye kandırdım. "Başka ne yapmamız gerekiyor?"

İçini çekti ve gelinliğin eteğini düzeltti. "Bunun ne kadar iğrenç derecede klişe olduğunu düşünüyordum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Yakışıklı bir küçük kasaba inşaatçısıyla asansörde mahsur kaldım," dedi sivri bir ses tonuyla. "Sevimsiz bir Noel filminden bir olay örgüsü uzaktayız."

Gözlerimi karşıdan ona kilitledim. "Yakışıklı olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Kaba olma, öyle olduğunu biliyorsun." Yavaşça nefes verdi, sanki tüm bu konuşmadan sıkılmış gibiydi. "Erkekler yakışıklı olduklarını her zaman bilirler. Bu yüzden çoğunuz bu konuda iğrençsiniz."

"Neredeyse nişanlın yakışıklı mıydı?" diye sordum. Ne kadar da sikik bir soruydu. Sanki bir önemi varmış gibi.

Ama bir şekilde önemliydi. Ne tür bir adamın onun kaçmasına neden olduğunu bilmek istiyordum.

Başını tekrar panele yasladı.

"Çok güzel," dedi dikkatle. "Soluk tenli. Mavi gözler. İki yüz yıl önce olsa, eminim odaya girdiği anda kadınların aklını başından alırdı. Ama o benim tipim değil. En sevdiğim ayakkabıları giyebileceğim kadar uzun boylu erkekleri tercih ederim."

başlarının tepesi hakkında mahrem bilgi edinirler." Ivy burnunu çekti. "Ayrıca kürdan kolları ve nemli elleri vardı."

"Ahh. Şimdi neden kaçtığını biliyorum."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin ellerini tutmuyordu," diye ekledi sinsice.

Kaşları havaya kalktı. "Bu ne anlama geliyor?" "Hiçbir şey."

"Oh, şimdi kim flört ediyor?" Ben sordum.

Ivy tek kelime etmedi, sadece bana baktı.

Yavaşça dizine vurdu. "Hadi ama. Bana bu açıklamayı borçlusun."

"Öyle mi?"

Bunu söylerken kaşlarından birini kaldırıyordu. Kız kardeşlerimin bu yüz ifadesini milyonlarca kez takınmasından bu tonu yeterince iyi biliyordum.

"Hayır," diye basitçe cevap verdim. "Burada oturup ne demek istiyor olabileceğin üzerine kafa yoracağım."

Ivy çok sinirlenmiş gibi içini çekti ve ben de gülümsememi engelleyemedim. Duruşunu düzeltti, eski bir gelinlikle bir asansörün zemininde ne kadar muhteşem görünebilirse o kadar muhteşem görünüyordu. "İyi. Senin avuçlarındı," dedi sakince.

Onları uzattım. "Benim..."

Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve onları hiç bırakmadı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Ellerin, benimkileri sıkıldığında fark ettim ki..."

"Ne?"

Yutkundüğünü duydum. Çenesinin eğimini kaydettim. "Sert. Sertti. Hiç... Hiç böyle elleri olan bir erkek tarafından dokunulmamıştım."

Sıcaklık kükredi, damarlarımda hızlı bir ateş koptu ve ona daha fazla dokunmalarını isteyip istemediğini sormak için delice bir arzu duydum.

"Özür dilerim," demeyi başardım ama lanet olsun ki bu bir yalandı. Hiç de üzgün değildim. Eğer hoşuna gittiyse değil.

"Üzülmene gerek yok," dedi çok sakın bir şekilde. "Hoşuma gitti." Gözlerim onunkilere kaydı. Son kısmı yüksek sesle mi söylemişim?

Karanlık bir lanet gibiydi, birbirimizi açıkça görmemizi engellemek için kötü niyetli bir şeydi.

Dudaklarından dökülen her itirafla, aramızdaki o çizgi zayıf ve asılsız bir şeye dönüştü.

Hattın hâlâ orada olduğundan bile emin değildim ama emin olmak için uğraşmayacaktım.

Tüm vücudum gergindi, görünmez bir el göğsümü geriye doğru itiyordu, böylece ona doğru ilerlemedim ve o elleri saçlarına, yüzüne, boynunun ve omuzlarının çizgisine kaydırmadım.

"Yaptın mı?" Sesim kısık ve kararsız bir şekilde sordum.

Sertti. Ellerimi boş verin, *sesim* de pürüzlüydü. Sanki paslı çivileri çiğnemiş ve geri tükürmeye çalışmış gibiydim.

Ivy hızlı bir nefes aldı, elleri kucığında huzursuzca kıpırdandı ve sonsuz bir duraklamadan sonra dikkatlice hareket etmeye başladı. Dizlerinin üzerine çöküp onu bana yaklaştırırken kalbim göğsümde vahşi ve şiddetli bir şekilde çarpıyordu. Eteği etrafına yayıldı ve beyaz dantelin bir kısmı bacağımı kapladığında başparmağımı kenarından geçirdim.

Çok narindi. Rafine. Onun gibi.

Güzel gözleri ve keskin yüz hatları olan bu akıllı kızı bütünüyle yutmak istiyordum. Yumuşak yerlerini bulmak ve dudaklarının tadının neye benzediğini görmek istiyordum.

Ivy dizlerinin üzerine çöktüğünde derin bir nefes verdi ve elimi tuttu. Elimi ters çevirdi, parmaklarının uçlarını önce avucumun içinde, sonra da parmaklarımın arasında gezdirdi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım nefesimin altında. *Ellerime dokunan* bir kadın yüzünden ereksiyon oluyordum. Ivy elimi yukarı çekip boynunun kenarına yerleştirirken diğer elim yumruk şeklinde kıvrıldı.

Teni sıcak ve yumuşaktı ve parmaklarım anında zarif boynunun arkasına yerleşti. Atkuyruğunun altın sarısı saçları parmaklarımın arkasını gıdıklıyordu.

"İşte," dedi titreyerek. "Onu orada hissetmek istedim."

Başparmağımı bastırarak çenesini yukarı kaldırdım. "Böyle mi?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı. Avucumun altında yutkunma hareketi lanet bir uyuşturucu gibiydi.

Yavaşça bacaklarımı düzleştirdim, duvara yaslanarak oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim, avucumu yukarı kaydırarak

Parmaklarım çene hattında ve oyulmuş elmacık kemiklerinde gezindi. Gözleri dalgalanarak kapandı.

Ne haltlar dönüyordu?

"Ivy," dedim ısrarla, "seni çok iyi göremiyorum, bu yüzden benden istediğin bir şey varsa, bunu açıkça söyleyen iyi olur."

Bir an dondu kaldı ve ben kendimi onun çekip gitmesine hazırladım. Kaçınılmaz olarak *bunu yaptığıma inanamıyorum* ve yüksek sesle söylediğim için *çok üzgünüm*.

Ama o yapmadı.

Gelinliğini yukarı kaldırdı ve dizlerinin üzerinde öne doğru ilerledi, bacağına kucağımın üzerinde salladı ve ben de hangi kozmik olaylar zinciri bizi burada buluşturduysa ona küfür dolu bir teşekkür duası ettim.

"İstemeseydim bunu yapar mıydım?" diye sordu, tatlı ağırlığını üzerime yerleştirirken bile ve onu bana sıkıca kavramak için beline yapıştım.

Kalçalarıyla küçük bir sallanma hareketi yaptı, beni bacaklarının arasında hissettiğinde bir nefes tısladı.

"İyi ki varsın," dedim elimi yanağına doğru kaydırırken. Orada durakladık, karanlıkta hızlı bir çalışma anı ve sonra ileri atıldım ve ağzımı ağzıma aldım.

Güzel

miş.

Yumu

şak.

Tehlikeli.

Ve bu sadece dudaklarıydı. Hemen açıldığında, ağzından benimkine doğru nefes nefese bir iç çekiş kaçtı, derin bir iniltiyle yuttum ve dilimi onunkine sürdüm.

Ivy'nin elleri saçlarıma kaydı ve ben onu derinden öperken saç tellerini sıkıca kavradı, onun tadını, dilinin benimkiyle birleştiğinde verdiği hissi ezberledim.

İlk öpücük gibi hissettirmedi.

Çünkü hiçbir şey geçici ya da deneysel değildi.

Sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi, karşımızdakinin ne istediğini tam olarak biliyormuşuz gibi öptü beni.

İçgüdülerini takip etmenin çılgınca yanı da bu değil miydi?

Parmaklarımı tekrar boynuna doladığımda, öpücüğünü yönlendirmek için başparmağımı çenesinin kenarının altında kullandığımda bundan hoşlanacağını bilmemin mantıklı bir yolu yoktu, ama hoşlandı. Ellerin hafifçe titremesinden, derinlerden gelen tatlı inlemelerden belliydi.

Boğazını, sanki yeterince yaklaşıyor muydu gibi göğsüne bastırışını.

Bu çok uygun çünkü ben de yapamadım.

Bir kolu beline dolanmış, parmakları elbisesine gömülmüş bir halde kalçalarıyla çıldırtıcı, yavaş bir ritim tutturdu.

Bir solukta ayrıldı ama geri çekilmedi, ben de burnumu omzunun eğimine gömdüm ve açgözlülükle nefes aldım.

"Çok güzel kokuyorsun," diye homurdandım. "Lütfen bana bunun iyi olduğunu söyle."

"Lütfen," diye yalvardı. "Oh, lütfen durma. Tanrım, buna ihtiyacım vardı."

Bir iniltiyle, boynunun omzuna doğru eğildiği yerde, ağzımın altındaki deriyi emdim ve bu onun üstümde kıvrınmasına neden oldu.

Hiç tek gecelik ilişki adamı olmamıştım. Asla sıradan bir seks adamı olmadım.

Ama ellerim elbisesinin eteğini itmeme, pantolonumun fermuarını yırtmamak ve bana sımsıkı sarıldığında nasıl hissettirdiğini, her santimimi ne kadar iyi aldığını görmek için harcadığım çabadan titredi.

Yüzümü çekiştirdi ve ben de ağzımı tekrar onunkinin üzerine eğdim, dillerimiz düelloya tutuştu, dağınık ve kaygan bir şeydi ve bir asansörün zemininde başarılabilirliğini düşündüğüm her şeyden çok daha sıcaktı.

Elimi sırtına doğru kaydardım, saçlarının uçlarını parmaklarıma doladım, ağzımın içine kırık bir rahatlama sesi inlediğinde tutuşumu sıkılaştırdım.

Tırnaklarının sivri uçları kafa derime battı ve inledim.

Çok duyarlıydı.

Seks inanılmaz olurdu.

Bunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar biliyordum ve onu geriye yatırıp bacaklarının e t r a f ı m d a titremesi için ne gerektiğini görmek istiyordum.

Sadece ellerimle yapabilir miyim?

Ağzımla?

Yoksa onu oraya götürmek için her şey mi gerekecek?

Alt dudağını emdim, bir patlamayla serbest bıraktım ve o da çökmüş bir iç çekişle başını geriye eğdi.

"Bu delilik," diye nefes aldı. "Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Seni *tanımıyorum* bile."

Elimi saçlarından çözerek, avucum kalçasının sertliğine dayanana kadar gömleğimi kavradığı kolunun çizgisi boyunca yavaşça ilerlemesine izin verdim. Yavaşça eteğinin kumaşını topladım ve titredi.

Teni pürüzsüz ve sıcaktı. Avucum kaval kemiğinin, dizinin, kalçasının sert kaslarının üzerinde kayıyordu ve o nefesini toparlamaya çalışırken ben dudaklarına nazıkçe, sadece öpücük fısıltısıyla dokundum.

"İşte bu yüzden iyi hissettiriyor," dedim ağzına karşı. "Bizim sırrımız, Ivy. Kimse bilmeyecek ve bunda lezzetli bir şey var, değil mi?"

Başını salladı.

"Bundan sonra eve gideceksin," dedim dişlerimin ucuyla alt dudağını okşayarak. "Ve şu anda ne yaptığımızı düşüneceksin."

Parmaklarım kalçasında sıkılaştı, başparmağım arka tarafının lezzetli kıvrımının hemen altına girdi.

"Ellerimi düşüneceksin," diye fısıldadım tenine, "ve kendine de aynı şekilde dokunmaya çalışacaksın, ama işe yaramayacak."

"Oh," diye nefes aldı, burnunu benimkinin kenarına sürttü, dudaklarımız birbirine sürtündü. "Lütfen, Cameron."

"Lütfen ne?" Çenesini ısırdım.

"Lütfen bana dokun," diye yalvardı.

"Öyleyim." Başparmağım uyluğunun iç kısmına dokundu, ileri geri, ileri geri, daha ileri gitmeden ve yine titredi. "Bunu hiç tanımadığın biriyle yaptın mı?"

"Hayır," diye başardı. "Ben *asla* böyle bir şey yapmam. Her şey ... planlanmış. Ne olacağının kontrolü her zaman bende, ne olacağını her zaman biliyorum."

"Peki ya şimdi?" Ben sordum.

Başını salladı. Asansörün zayıf ışığında gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum ve birden gözlerini tamamen açmak istedim. Bakmasını, görmesini, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum.

"Bana bak," dedim sert bir sesle. Gözleri şak diye açıldı. "İşte orada," diye mırıldandım. "Ne olmasını istiyorsun, Ivy? Bana söylemeni istiyorum."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Ben hiç..."

Vücudum hareketsiz kaldı. "Sen hiç... ne?"

Sırıttı. "*Bunu* yaptım," dedi hafifçe ve bedenim rahatlayarak sarktı. "Bir kere."

"Müstakbel kocanla mı?" diye sordum. Başparmağım tenine yumuşak dokunuşlarını hiç kesmedi. Bacaklarının arasındaki sıcaklığa yaklaşmayı reddediyordu.

Ivy başını yavaşça salladı. "İyi miydi?" Kabaca sordum. Yine başını salladı.

"Bizimle olacak," diye söz verdim ona. Sonra onu öptüm, şiddetli, derin ve sıcak. Ruhumu o öpücüğe akıttım, ona nasıl hissettireceğime, fırsatım olursa ikimize de nasıl kutsal olmayan bir zevk vereceğime dair vermeye hakkım olmayan sözler verdim. Bunu yaparken, elimi kalçasında iz kalacağından emin olana kadar sıktım. Öpüşmeyi kestim ve ağzına karşı konuştum. "Bu *iyi* olurdu, Ivy. İkimiz de terli, titreyen ve hareket edemeyecek kadar bitkin bir şekilde biterdik. Eğer izin verirsen sana adını bile unutturabilirim."

Titreyerek iç çekti, başını geriye atarak eteğinin altından bileğimi kavradı ve elimi ikimizin de istediği yere yaklaştırmaya çalıştı.

Tam dantelli iç çamaşırını kenara çekmeye başlamıştım ki, elimin olduğu yerde yeniden yaratmayı çok istediğim erotik bir öpüşmeyle ağızlarımız birbirine değiyordu ki, asansörden yüksek bir çınlama sesi geldi ve üstümüzden bir gürültü daha geldi.

İkimiz de donup kaldık.

Sesler daha da yükseldi. Daha da yaklaştı.

"Siz ikiniz orada hâlâ iyi misiniz?" diye sordu bir ses. "Başka bir mühendis bulduk. Yakında sizi çıkarır."

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı. "*Şaka* mı yapıyorsun?"

Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişken ve elim bacaklarının arasındayken, "Evet, buradayız" diye seslendim.

Ivy'nin gözleri kapandı ve alnını benimkine yasladı. "Harika," dediler. "Seni en yakın hastaneye götürebiliriz.

kısa süre içinde. Zemin kattaki sorun üzerinde çalışıyor."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Yine de kendimi pek minnettar hissetmiyordum.

Adama gitmesini söylesem yanlış mı olur? Ona dokunmak için en sevdiğim yerleri bulabilmem için bize bu şekilde yirmi dakika daha verin?

Ivy yavaşça kendini kucağımdan çekti ve yerine geri dönerken elim kalçasına değdi.

Başım duvarın arkasına çarptı.

"Ivy orada seninle mi?" diye sordu ses. Kızın gözleri büyüdü. "Ben buradayım."

"Kayınvalideniz sizi bekliyor. Çok endişelendi. Sadece hâlâ burada olduğunu bilmenizi istedi."

Ivy dizlerini göğsüne doğru çekti ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Tamam, teşekkür ederim," dedi.

Elimi ağzıma götürdüm.

Kayınvalidesi. Doğru.

Randevu bitmiş gibi görünüyor.

Ellerim ona uzanmak için kaşınıyordu ama o an gerçekten de bozulmuştu. Geri dönüşü yoktu. Bundan sonra ona bir şeyler içmek için çıkma teklif edemezdik. Bir öpücük daha kondurup başka bir randevu için umutlanabileceğim bir an yoktu. Bir telefon görüşmesi. Herhangi bir şey.

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi sertçe.

Gözleri yine kapalıydı.

Hiçbir şey söylemedim çünkü konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Yapmamalıydım..." Sesi kesildi. "Gerçekten farklı biriymiş gibi davranamazsın. Ve bu ben değilim," dedi. "Ben... ben böyle şeyler yapmam."

Çenem sıkıca kenetlendi.

"Sorumluluklarım var," diye devam etti. "Beklentiler. Ve ben sadece ... biz ... diye onları görmezden gelemem."

"Asansörün zemininde neredeyse düzüşüyordunuz?" Yardımsever bir şekilde bitirdim. Şok olmuş bir şekilde nefes verdi.

Beyaz şövalyenin tam tersiydi ama bunu söylediğim için pişmanlık duymayı kendimde bulamadım.

"Ben de böyle şeyler yapmam, Ivy," dedim ona. "Alışkanlık olarak yabancılarla yatmam ve kesinlikle nişanları bozmam."

Ivy öfkeyle, "Kendine ne derse desin, ben nişanlı *değilim*," dedi.

Öfkenin kıvılcımı, kaburgalarımın arkasında dolaşan hırıltılı canavarı yatıştırmaya yetti. Bu konuda yalnız değildim. Onun da benim kadar sinirli hissetmesinin tek nedeni eski moda cinsel hayal kırıklığıydı.

Arka planda çınlayan metal ve aletlerle başımın arkasını tekrar duvara vurdum.

"Farklı biri gibi davranmıyordun," dedim. "Bunu istiyordun. Seni. Başka birini değil. Kucağıma tırmandın ve elimi dantelli külotunun altına sokmaya çalıştın çünkü daha önce benim gibi biri sana dokunmamıştı ya da seninle edepsizce konuşmamıştı. Tüm bunları yapmamı istediğin için kendine farklı biri *olduğun* yalanını söyleme."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı ve sonra zarifçe ayağa kalktı. Ben de aynısını yaptım ve benimle göz göze gelmek için başını arkaya eğmek zorunda kalmasından bir anlığına memnuniyet duydum.

"Senden nefret etmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?" diye sordu ipek gibi. "İkimiz de buradan çıkıp gittiğimizde bu işimizi kolaylaştıracak mı?"

"Tabii ki hayır." Spor çantamı yerden çekip omzuma attım ve diğer elimle dizüstü bilgisayar çantamı aldım. "Sadece kendin gibi davranmadığına dair bir hikâye anlatmanı kabul etmiyorum. Bence kaçmış olman ve bu olayı yaşamış olmamız tam da ihtiyacın olan şeydi ve sen bunu kabullenemiyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi sakince.

O bunu söylerken asansörün ışıkları tekrar yandı. İkimiz de aniden gelen ışık karşısında irkildik.

Ama bu sadece bir andı ve gözlerimiz kilitlendi.

O kadar güzeldi ki ona doğrudan bakmak zordu. Ama bakışlarını düşürmeyi reddettim.

"Haklısın," dedim ona. "Seni tanımıyorum. Keşke tanısaydım."

Ağzı hafifçe açıldı.

Zamanımız tükeniyordu ve ben risk almaya karar verdim.

Başparmağımı yavaşça alt dudağının kıvrımına dokundurdum.

"Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin," dedim alçak ve acil bir sesle.

Cevap verecekmiş gibi nefesini içine çekti. Asansör hareket etmeye başladı ve gözleri kırıştı.

Orada ne gördüğümü tanımlayamadım. Hemen kapatarak çok iyi bir iş çıkardı.

Sokakta gördüğüm kadın buydu. Sert, keskin ve yaklaşılması imkansız.

İçimden onu tekrar öpmek için çaresizce bir istek geldi, sırf öperken onu görebilmek için. Göz kapaklarının titreyerek kapandığını ve yanaklarının kızardığını yakından görebilmek için.

Numarasını istemeyi düşündüm. Bunun onu son görüşüm olmasını ne kadar istemediğimi düşündüm. Ama dördüncü katın kapıları açıldı ve bizi gören kalabalık rahat bir nefes aldı.

Arkadaki bir kadın, kulağına dayadığı cep telefonu ile Ivy'nin adını bağırdı. "Evet, o iyi, onu şimdi görüyorum."

Ivy'ye bir kez daha baktığımda, dudaklarındaki hafif şişkinliği, atkuyruğundaki ellerimden dolayı yüzünde uçuşan saçları başka birinin fark edip etmeyeceğini merak ettim.

Çenesini kaldırdı. "Güle güle," dedi Ivy.

"Her şeyde... iyi şanslar," dedim ona.

Sonra onu unutmaya kararlı bir şekilde kalabalığı yararak ilerledim.

Chapter 4

Ivy

Genel olarak talimatlara uyma konusunda çok iyiydim. Bana söyleneni yapardım.

Yapmak için yetiştirildiğim şeyi yapıyorum.

Ama birkaç istisna vardı. Kendimi çok fazla çalkalanmış bir şampanya şişesi gibi hissettiğim ve birinin tam da mantarına bastırıldığı anlar.

Bu benim sırrımdı. Yüzeyin altında kaynayan gerilimi her *zaman* hissederdim. Bu benim için hiçbir zaman sürpriz olmadı. Çoğu gün söylemek istediğim ve yapmak istediğim şeylerle dolup taşıtığımı hissederdim.

Ama bu dürtüyü takip etmek beni çok iyi eğitmişti.

Çoğu kadının içinde karanlık bir katman olduğuna inanan biriydim. Bazıları bunu tatlı gülümsemeler ve özürlerle diğerlerinden daha iyi saklıyordu. Bazıları bunu hiç göstermezdi, ama Tanrım, muhtemelen *Snapped*'in bir bölümünde yer alırlardı.

Ama tatlı ve kadınsı memnun etme, beğenilme, sevilme ve evrensel olarak tapılma arzusunun altında, girdiği her odaya hükmetmek isteyen çivili topuklu, kan kırmızısı rujlu bir baş belası vardı.

O kadın korkulmak istiyordu. Çünkü ondan korkulursa, kimse ona zarar veremezdi.

Ve bu rolü oynamaya devam etmek biraz fazla zorlaştığında, biri tam doğru şekilde sıkıldığında, doğru çürük dürtüldüğünde, işte o zaman bok fanına çarptı. Damar baskıya dayanamadı ve en ufak bir serbest bırakma olduğunda, ben

sonuçları ne olursa olsun, kafamın içindeki her çılgılık atan içgüdüyü takip ettim.

Bir haftadan kısa bir süre önce gelinlik olayı oldu. Bunu asansördeki anlık *zayıflık* izledi.

Hâlâ o olayı hafızamdan silmeye çalışıyordum, ki bu çok zordu çünkü o asansörde on dakika daha kalsaydık, o adamın beni duvara çakmasına izin verecektim.

Unutması kolay bir isyan değil.

Üniversitedeyken, çalışma partnerimle tek gecelik ilişkimdi. Nispeten hafif ve olayların büyüklüğü içinde tamamen anlaşılabilir bir durumdu.

Lisedeyken, babamın alt kattaki şarap odasına gizlice girdim ve hiç eğlenceli bir şey yapmadığımı söyleyen bir grup kızın cesaretlendirmesiyle devasa duvardan 2008 Chateau Petris'i aldım.

Buna değmezdi çünkü bana baskı yaptıkları için o kaltakları da, tek istedikleri bedava içkiyken bu kadar kolay boyun eğdiğim için beni de sikeyim. O bir şişe koyu kırmızı şarabın tadının berbat olduğu ve altı bin dolar değerinde olduğu ortaya çıktı. Babam boş yeri hemen fark etti ve bana bir ay ceza verdi.

İlk kez beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemişti. Ne kadar acıdığını düşününce yüzüme bir tokat atmış gibi hissettim.

Ortaokuldayken sınıf arkadaşlarımdan birine zorbalık yapan bir çocuğu yumruklamıştım, hiçbir zaman şiddet patlamalarına eğilimli olmamış olmama rağmen. Kimse onun hakkında bir şey yapmadı çünkü ailesi görünüşte Tanrı'nın kendisinden daha zengindi. Öğretmenler hiçbir şey görmedi çünkü o zeki zorbalardan biriydi - kesinlikle en kötüsünden.

Bir keresinde yemek masasında babama anlatmaya çalışmıştım.

"Bu haksızlık," dedim ona. "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" diye sordum.

Salata çatalını sakince yere bırakıp ellerini yüzünün önünde birleştirmesini asla unutmayacağım.

"İvy, hayatının geri kalanında gözünün önünde adaletsizliklerin oynandığını göreceksin. Yetişkin olduğunda, başkasının başına geldiğinde nasıl tepki vereceğini seçebilirsin ve sonuç senin kontrol alanındadır." Kaşlarını indirdi ve ellerini dikkatlice masanın üzerine koydu. "Bu benim kontrol alanımın dışında.

Kontrol. Okulda ne yaparsa yapsın, bu çocukla ilgili hiçbir şey yapamam."

"Bu, bu konuda bir şeyler yapabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Babam hemen cevap vermedi. "Ben olsam bunu iyice düşünürdüm. Karşılaşacağın adaletsiz şeylerden biri de erkeklerin dünyasında güçlü bir kadın olmak. Ben seni kendi kontrol alanın olan bu aile ve benim işimde böyle bir kadın olman için yetiştiriyorum. Erkekler ve kadınlar otoritenize meydan okuyacaklar çünkü sadece kim olduğunuzun doğası gereği size daha az güveniyorlar. Eğer aşırı duygusal biriyseniz, size histerik diyeceklerdir. Eğer soğuk ve katıysanız, size kaltak diyeceklerdir. Eğer bir erkek tüm bu özelliklere sahip olsaydı *tutkulu* olurdu. Omuzlarının üzerinde düz bir kafaya sahip büyük bir lider."

O zaman "Bu çok aptalca," demiştim.

"Hayat bu, Ivy. Ve hazırlıklı olman gereken gerçek de bu. Hoşumuza gitmiyor diye yokmuş gibi davranamayız."

On üç yaşındayken yaptığımız akşam yemeği sohbeti *bu* türdendi - işyerindeki cinsiyet dinamikleri gibi incelikli bir konu. Neden her şeyi genelevdeki bir rahibe gibi kilit altında tuttuğumu merak etmek zor değildi.

Babamın var olmayan oğlunun vereceği kararların aynısını verdiğim için on kat daha sert bir şekilde yargılanırdım.

Bunu hak eden bir zorbayı yumruklamak gibi çünkü tüm sınıf arkadaşlarım mutlak korkaktı.

Babam soruma doğrudan cevap vermedi. Genelde böyle yapmazdı. Bana karşılaşacağım zorlukları söylerdi. Bu zorlukların neden var olduğunu söylerdi. Sonra da bana bir Lynch'in bununla nasıl başa çıkacağını hatırlatırdı.

Öne doğru eğildiğini hatırlıyorum. "Linçler ayıplanamaz, Ivy. Sen hiç ailemizin bir skandalın içine düştüğünü gördün mü?"

Başımı salladım.

"Bu onlara cephane verir." Sonra çatalını tekrar eline aldı. "Beni yok etmek için kullanacak birine asla bir silah vermem. Bu acemi bir aptallıktır."

Gecenin geri kalanında onun sözlerini düşündüm ve tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Ve ertesi gün, o küçük pislik tekrar başladığında, kurbanının yalvarışı beni ona doğru yürüttü.

Nasıl yumruk atacağımı bile bilmiyordum çünkü görgü kuralları dersinde bana *bu* kesinlikle öğretilmemiştir ama beynimin gizli girintilerine sıkışmış bir şey ne yapmam gerektiğini biliyordu.

Kendisinden daha küçük, daha az parası olan o çocuğu köşeye sıkıştırmış ve uzaklaşmaya çalıştığında onu tuğla duvara geri itmeye devam etmiş, bunu her yaptığında da o aptal genizden gelen kahkahasını atmıştı.

Anlaşıldığı üzere, kontrol alanım oyun alanının arka köşesiydi.

Üniformasının arkasını çekiştirmekten, yumruğumu geriye doğru kaldırmaktan ve burnunda çıtırdadığını hissetmekten aldığım haz kutsal değildi. Daha önce hiç yaşamadığım bir güç patlamasıydı.

O gün, beni zayıf görmelerindense bir sürtük olduğumu düşünmelerini tercih edeceğime karar verdiğim gündü.

Burnu biraz kanadı ve o küçük pislik doğruca dekanın ofisine koştu.

Babam bir saat içinde arandı ve toplantıya girdiğinde bana attığı bakış damarlarımda buz etkisi yarattı. Tanık olmadığından ve zorbalığa uğrayan çocuk aleyhimde konuşmayı reddettiğinden, pisliğin ailesi parmak eklemlerimdeki çürüğü işaret etmekten başka bir şey yapamadı.

"Bunu dün gece evde yaptı," diye yalan söyledi babam. "Hizmetçimizin de odada olduğundan eminim, eğer onun da ifadesine ihtiyacınız varsa."

Tüm toplantı boyunca ellerimi kıpırdatmadan kucağımda tuttum ve derslere dönmeme izin verildi.

Zorba beni yalnız bıraktı. Ve diğer çocuğu da yalnız bıraktı.

O gece eve gittiğimde ona neden yalan söylediğini sordum.

Bir an bana baktı ve şöyle dedi: "Çünkü senin itibarının en ufak bir şekilde zedelenmesindense vicdanımda bununla yaşamayı tercih ederim. Bu bir kez oldu mu, geri alamazsınız. Bizim dünyamızda değil."

Çünkü linççiler suçlanamazdı. Lynchler herkes gibi davranmazdı.

Babam bundan bir daha hiç bahsetmedi. Bugüne kadar.

Kasıtlı olarak göz korkutucu masasının karşısındaki pelüş deri koltuklara oturdum.

Elleri önünde kenetlenmişti ve içeri girdiğinden beri tek kelime konuşmamıştı. Elbette beni bekletti, çünkü eğer güç oyunlarından bahsetmek istiyorsanız, Portland'daki olayımdan sonraki bu ilk buluşma ders kitabıydı.

Babam bir oda içinde hakimiyet kurma konusunda ustaydı ve ben de hayatım boyunca ön sıralarda oturmıştım. Onun kızı, yani tek çocuğu olmam önemli değildi. Bu hakimiyet beni de kapsıyordu, özellikle de onun gözünde bir suç işlediğimde.

Üstüme oturan siyah kılıf elbisemin eteklerindeki görünmez tüyleri fırçalayarak yer değiştirdim. Saçlarım düzdü ve köprücük kemiklerimi okşuyordu. Bacaklar bilekten çaprazdı, çıplak topuklu ayakkabılar yan tarafa doğru uzanıyordu ve parlak kırmızı altların küçük bir parıltısına izin veriyordu.

Sırtı sandalyenin yüzeyinden uzakta, dimdik duruyordu.

Duruşumda ya da kendimi sunuşumda tek bir kusur bile bulamadı.

Her zaman odanın sorumlusu senmişsin gibi görün, Ivy. İçeri patron gibi girdiğinde insanlar sana daha çok saygı duyacaktır.

Sinirlerim karnıma doğru yayıldı ve onları silmek için birkaç derin nefes aldım, ama bu imkansızdı.

Yine de sessiz kaldı.

Anneme benzediğim kadar babamın gözlerine de sahiptim. Normalde bana doğru yöneldiklerinde sıcak bakarlardı. Memnun ve gururlu.

Ama bugün değil.

Fıçı göğsüne ve geniş çerçevesine oturan kömür grisi bir takım elbise, gümüş kravat ve beyaz gömlek giymişti. Oniks ve gümüş kol düğmeleri odanın tepesindeki ışıklarda göz kırpyordu. Yüzündeki ifade

-Sanki taşa kazınmış gibiydi; gerçekten çok kızgın olduğu zamanlarda bir toplantı odası dolusu yöneticiye yaptığı konuşmanın aynısıydı.

Hayatım boyunca bir kez bile bu bakış bana yöneltilmemişti.

Babam pek sıcak kanlı biri değildi. Ama benimle gurur duyduğunu her zaman söylerdi. A aldığımında, bir seçimi veya yarışmayı kazandığımında ya da sayısız satranç oyunlarımızdan birinde onu yendiğimde beni hemen onaylardı. Bu onaylamalar ilişkimizin temelini oluşturuyordu ve ben de onları şiddetle arzuluyordum.

Bu gerçekten çok büyük olayda onun ayaklarını yerden kesmiş olduğumu bilerek... yakın zamanda hiçbir olumlu onaylama bana gelmeyecekti.

Yavaş, sessiz bir nefes verdim ve bakışlarını tuttum çünkü o bakışın gücüyle kaburgalarım titrese bile ağlamayacaktım.

"Yolculuğunuzun başarılı geçtiğine inanıyorum," dedim.

Ne de olsa sormak yapılacak en kibar şeydi. Başarılı olduğunu zaten biliyordum. Babam, en büyük rakiplerinden biri, adı ağır skandallara karıştıktan sonra satmak zorunda kaldığında çok sayıda mülk satın aldı - hızlı ya da sessiz bir şekilde ortadan kalkmayacak yasal türden.

Bu yüzünü kurtarmak için son bir çabaydı ve ona pahalıya mal olacaktı. "Ondan hiç hoşlanmadım," diye devam ettim, sanki babam gerçekten sohbet ediyormuş gibi. "İyi biri gibi görünüyordu, ama alttan alta

onun tam bir pislik olduğunu söyleyebilirim." Babam bir kaşını kaldırdı.

"Birkaç yaz önce ofise geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

Babamın çenesinde hafif bir eğim vardı, ben de bunu evet olarak kabul ettim. "Üzerinde çalıştığım konferans odasının önünden geçti.

stajyerlerimizden biriyle bazı değerlemeler yaptık." Kendimi anılara kaptırırken yavaşça iç çektim. "İlk başta arkadaş canlısıydı. Tatlı bir dede gibi. Sonra eğildi ve bana harika bir kırım olduğunu ve eğer onunla ilgilenilmesini istiyorsam gelip onun için çalışmam gerektiğini söyledi."

Babamın şakağında bir damar zonkladı. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"O anla ben ilgilenmeliydim, sen değil. Ayrıca, muhtemelen tüm amacı buyken, senden dengesiz bir tepki alması riskini almak istemedim. Bu yüzden gözlerinin içine baktım ve eğer benden uzaklaşmazsa bacaklarının arasına bir tükenmez kalem sokacağımı söyledim. Daha sonra da, işine son verdikten sonra köşedeki ofisini seve seve alacağımı söyledim."

Babamın kaşı yavaşça kalktı. "Benim zevkime göre biraz şiddet içeriyor ama bunun için seni suçlayamam."

Sessizlik çalışma odasını doldurmuştu ve bu acı vericiydi.

Babamı hayal kırıklığına uğratmak, anlık isyanımın fokurdayan baskısı hafiflediğinde hissettiğim rahatlamaya genellikle değmezdi.

Sahip olduğum tek şey oydu.

Bu oda, sessiz, durgun oda, benim tüm ailemdi.

Kucağında parmaklarım kısa bir süreliğine büküldü, gözle görülür bir zayıflık hissettim ve onları sabitlemeden önce derin bir nefes aldım

Tekrar kucağıma.

"Yani," dedim, "bana kızgınsın."

Çenesindeki bir kas seğirdi ve bakışları tekrar masasına kaydı. "Bana fazla seçenek bıraktığından emin değilim, Ivy. Sen ve Ethan arasındaki bu eşleşme sadece ona ve ailesine güvendiğimiz için mantıklı değildi, aynı zamanda Lowell'lar en büyük yatırımcımız ve şimdi yönetim kurulunda yer alıyorlar. On yıldır yürürlükte olan bir anlaşmadan vazgeçmen konusunda nasıl hissetmem gerekiyor?"

"Ben ve Ethan bu konuda gerçek bir söz hakkına sahip olmadan yaptığın bir anlaşmaydı," diye karşı çıktım. "Bana bundan bahsettiğinde on beş yaşındaydım. Tabii ki o zaman bunun sonuçlarını düşünmemiştim. Daha çocuktum. O da öyleydi."

"Ona aşkıydın," dedi babam. "Ne zaman buraya gelse yavru bir köpek gibi peşinden ayrılmıyordun. Seni aşağılık biriyle evlenmeye zorlamıyordum."

Ellerim daha fazla hareketsiz kalamadı ve elimi yüzümde gezdirdim. "Bir yıllık bir aşk ve neredeyse hiç karşılık görmedi. Ethan rahatladı baba. Portland'dan eve döner dönmez onunla konuştum. O da benimle evlenmek istemiyor, ben de onunla evlenmek istiyorum."

Babam alay etti. "Lütfen. Sanki şikayet edecek bir şey bulabilirmiş gibi. Sen güzelsin, ondan çok daha çekicisin, akıllı ve başarılısın. Kusursuz bir soyağacınız var."

"Ben damızlık kısarak değilim," dedim, sesim kızgın bir tona bürünmüştü. "*Soyağacım* tartışmaya açık değil, bu konuşma için de önemli değil. Babamın bir hayat arkadaşını sevdiğim için seçmemi isteyeceğini düşünürdüm. İşimize fayda sağladıkları için değil."

"Duygusallaşıyorsun, Ivy," dedi küçümseyerek. "İşte bu yüzden Ethan'la yaptığımız gibi anlaşmalar yapıyoruz. Sana sadık, akıllı ve başarılı bir kocan olacak ve ikimizin de geleceği hazır olacak. Çocuklarınız, *torunlarınız* hiçbir şey istemeyecek."

Boğazım kısa süreliğine sıkıştı ve tüm enerjimi duygularımı bastırmak için kullandım. Sıkıca kilitledim. Hiçbir şey kaçamazdı.

"Sen ve annem birbirinizi seviyordunuz."

Gözleri kısa bir süreliğine çalışma odasının duvarındaki annemin resmine kaydı. "Yaptık. Sonunda. Annenle tanıştığımda buraya yeni taşınmıştı.

Küçük bir kasabadan geliyordu ve o tür bir hayattan kaçmaktan başka bir şey istemiyordu."

Yüzlerce kez dinlediğim bir hikâyeydi. Ben büyürken tekrarlamak istediği tek hikayeydi.

Babamın yavaş yavaş yükseldiği şirkette resepsiyonda çalışmaya başladı. Sonra o da yükseldi. Ta ki bir ofisi ve hayattan ne istediklerine dair bir vizyonu paylaşana kadar. Babam bir randevudan sonra ona evlenme teklif etti. Bir öpücükten sonra. Çünkü onun tam da ihtiyacı olan şey olduğunu biliyordu.

Birlikte bir imparatorluk kurdular ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Ya da mutlu bir şekilde, o gidene kadar. İkimizi kurdukları imparatorlukla baş başa bırakarak.

Bir prenses hikâyesinin kurgusuydu, değil mi? Kenarları yaldızlı ve ön yüzüne altın işlemeli ciltli bir kitapta okuyacağınız türden bir şey.

Bu benim uyku masalımdı, tıpkı her iyi peri masalı gibi. Ve peri masallarının, sağladıkları sınırlı eğlencenin ötesinde çok özel bir amacı vardı. Bir ders vermek için kullanılırlardı. Çocukları tamamen masum bir şekilde uyarmak için.

Benimkinden çıkarmam gereken ders çok açıktı - akılsızca seçimler yaparak aile mirasını mahvetme. Ve bunun öğrenmem gereken bir şey olduğuna karar vermem bu kadar uzun sürdü. Akılsızca seçim yaptığımdan değil, sadece sonunda kendim için bir şey seçtiğimden.

Bu süreçte ailemi parçalamadan. Bu yüzden keskin dilli tepkinin üzerine bir ağızlık taktım ve kilidi inanılmaz derecede sıkıca kapattım.

Ne de olsa o sivri dil bana ondan miras kalmıştı. Şimdi onu serbest bırakmanın bana bir faydası olmazdı.

Daha yumuşak bir yaklaşım denedim, ki bu ona karşı pek sık kullandığım bir yaklaşım değildi. Benim güçlü ve iğneleyici yanımı severdi ama şu anda bunun bana pek bir faydası olacağından emin değildim.

"Kendim için bir seçim yapma şansını hak etmiyor muyum?" diye sordum. "Gözlerimin içine bak ve hak etmediğimi söyle."

Babam hiç irkilmedi bile. "Aşk peşinden koşmak için aptalca bir şey, Ivy. Süreceğinin garantisi yok ve kesinlikle faturaları ödemiyor."

Dudaklarımı birbirine doladım ve ne yapacağını görmek için çılgılık atma isteğimle savaştım.

Derimin yüzeyinin altında, basıncın yeniden arttığını hissedebiliyordum. Her seferinde bir tüy hafifliğinde baloncuk.

Herkesin unuttuğu şey bu. Bir milyon kilo tüy yine de bir milyon kilodur ve eninde sonunda onu tutan her neyse çatlayacaktır.

"Lowell'lar çok öfkeli," diye devam etti. "Ve ben bunu görmezden gelemem."

"Evet, farkındayım," dedim sıkıca. "Yine de Caroline ile eve dönmek zorundaydım."

Caroline Lowell Portland'dan Seattle'a dönerken tüm uçuş boyunca bana bağırp çağırırdı ve annem yanımda olsaydı bu davranışından dolayı çok utanacağını söyledi.

Linçler herkes gibi davranmadı.

Ona lanet çenesini kapamasını ve benimle annem hakkında konuşmayı kesmesini söylemememin tek nedeni de buydu.

"Doğum günün yarın," dedi babam sessizce. "Ve bildiğin gibi, Ethan'la nişanlandığını yarın sabahki yönetim kurulu toplantısında duyurmayı umuyorduk. Lowell'lar ve ben katılmamanın senin için en iyisi olacağına karar verdik."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Midem titredi. Namlu uğursuzca tıkırdadı. "Ne? Yıllardır bir tanesini bile kaçırmadım."

"O zaman bunu Portland şehir merkezinde gelinlikle koştan önce düşünecektin," diye tersledi. "O oteldeki herkes o asansörde annenin gelinliğiyle sıkışanın sen olduğunu biliyor. Bir hikâyeyi durdurdum bile ama başka hikâyeler olmayacağını garanti edemem."

Midemdeki titreme dışarı taşı, ta ki parmaklarım gözle görülür bir şekilde titrememek için kenetlenene kadar.

"Onların güveni hayati önem taşıyor, Ivy," dedi. "*Benim* sana olan güvenim de hayati önem taşıyor ve itiraf etmeliyim ki şu anda bu güven biraz zayıflamış durumda. Öfke nöbetleri geçirmek için çok yaşlısın."

"Bu bir öfke nöbeti değil," diye elimden geldiğince sakın bir şekilde cevap verdim. Aslında pek de sakın değildim, çünkü sesim dışarı taşmak üzere olan duygularımdan dolayı titriyordu. "Baba, benden istediğin her şeyi yaptım. Söylediğin okula gittim, istediğin dersleri aldım, bölümlerimi sen seçtiğin için seçtim," dedim.

"Şimdi de eğitimin için beni mi suçluyorsun?" diye sordu tehlikeli derecede kısık bir sesle. "Hayal kırıklığına uğradım, Ivy."

Lynchler ağlamadı.

Lynchler ağlamadı.

Burnumun köprüsüne baskı yapan yanığı geri çektim. "Hayır," dedim. "Ama pazarlık yaptığının benim hayatım ve ben üzerinde biraz kontrolü hak ediyor."

Masasının çekmecelerinden birini açtı ve bir klasörü yere bıraktı.

"Bu konuda hemfikiriz," dedi ve dosyayı büyük masanın diğer tarafına doğru itti. "Büyürken senin için elimden geleni yaptım Ivy, ama sanırım seni biraz fazla kanatlarımın altında tuttum."

"Bu da ne?"

"Bildiğin gibi, vakıf şartlarına göre annenin hayat sigortasından gelen para yirmi beş yaşına geldiğinde senin olacak." Durakladı ve ben de bakışlarını kaçırmamaya dikkat ettim. Bu da başka bir güç oyunuydu, bundan emindim. "Ama sana bunun bir mülk parçasını da içerdiğini hiç söylemedim."

Göğsümde, kalbim ani bir sinirle çarpmaya başladı. "Ne mülkü?"

"Büyükannenle büyükbabanındı," dedi. "Bildiğiniz gibi, annenizden sonra öldüler ve ona Sisters, Oregon'daki evlerini bıraktılar."

Dikkatle öne uzanıp dosyayı kucağıma aldım. "Ve bu benim mi?"

Sessizce onaylar gibi bir ses çıkardı. "Bu senin. Bu gece yarısından itibaren onun adına olan tüm varlıklar senin. Umarım akıllıca bir seçim yaparsın, Ivy."

Klasörün içindeki kâğıtlar bulanıklaştı çünkü söylemediği şeylere o kadar odaklanmışım ki ayrıntıların hiçbirini kaydedilemedi. Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım - hala bu toplantı başladığında oldukları kadar sertlerdi.

"Lütfen açık konuşun çünkü oyun oynayacak havada değilim," dedim ona.

"Dikkatli ol," dedi ipek gibi. "Çocukça bir huysuzluk havasında değilim. *Patlaman* beni okulda senin için yalan söylemeye zorladığında bunu aştığımızı düşünmüştüm." Kollarını iki yana açtı. "Birdenbire kendimi benzer bir durumda buldum, değil mi?"

Yanaklarım kızarmıştı ve derin bir nefes aldım. "Benden ne istiyorsun?"

Çenesini elimde tuttuğum dosyaya doğru salladı. "O araziye yıllar önce sırf ondan kurtulmak için buldozerle yıkıp satardım,

Ama onun adına bırakıldığı için artık sizin. Küçük bir kasaba için değerli bir mülk, özellikle de doğru ellerde."

Aklım başımdan gitti. "Peki bununla ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu, Ivy, senin ilk projen." Arkasına yaslandı ve Ellerini düz karnının üzerinde kavuşturdu. "Seattle'dan biraz uzaklaşmanın sana iyi geleceğini düşünüyorum. Lowell'lara ve yönetim kuruluna unutmaları için bir şans ver. Ve geri kalanımıza masada hâlâ bir koltuğu hak ettiğini kanıtlayabilirsin."

Bu kadar basit bir şekilde söylemesi inanılmazdı.

Sanki az önce sırtıma bir bıçak saplamamıştı. Her zaman haklı öfkenin ateşli olacağını hayal etmiştim.

Alevler derimin kenarlarını yalıyor, giysilerimi, mücevherlerimi ve her türlü maddi şeyi eritiyor.

Ama bu çok, çok soğuktu.

Parmaklarım karıncalandı. Kafa derim gerildi. Ve kemiklerimin en ufak bir dokunuşta paramparça olacaktı gibi buzla kaplanmasından kaynaklanan bir ürpertiyle savaştım.

Beynim az önce söylediklerinin yıkıcı sonuçlarını gözden geçirirken, babamın her konserde, her dans resitalinde, her yarışmada en önde ve merkezde oturduğunu canlı ve acı verici bir şekilde hatırladım. Bir satranç tahtasının karşısına oturup her hamleyi ve her sonucu sonsuz bir sabırla ve hızlı öğrenme yeteneğime olan inancıyla nasıl açıkladığını.

Destegi sarılmalar, kahkahalar ve nazik baba şefkatiyle olmayabilirdi ama *varlığıyla* oldu. Okul ödevlerimi ve projelerimi okuyarak keskin bir düşünür olmama yardımcı oldu. Bana güçlü, akıllı ve yetenekli olmanın yollarını öğretti. Onun desteği, orada olmasıydı. Her zaman onun yanındaydım.

"Beni gönderiyorsun," diye fısıldadım. Ama fısıltı uzun sürmedi. "Siz... siz beni *cezalandırıyorsunuz*, sevmediğim biriyle evlenmeyeceğim için şirketinizdeki yerimi tehdit ediyorsunuz?"

Son kelimeye geldiğimde - tüm sorunumuzun özü - sesim çalışma odasının her santimini doldurdu. Babama bir kez bile bağırmaşım.

Yüzü sakindi ama gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Nasıl istersen öyle de, Ivy. Bir gün senin de olacağın gibi ben de yönetim kurulum borçluyum. Eğer bize akıllıca kararlar vermen konusunda sana hâlâ güvenebileceğimizi kanıtlayabilirsen. *Aklı başında* iş kararları. Çocukça duygularını bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapabileceğini kanıtlarsan," diye bağırdı.

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim ve inşa ettiğim şeyi riske atmana izin vermeyeceğim. Bir hafta kadar sonra gelişimini izlemek için ziyaret etmeyi planlıyorum ama bunu dzeltmeni bekliyorum Ivy." Sonra bir elini masasına vurdu. "Ve bunu yapana kadar geri gelme."

Ağzımdan şok olmuş bir nefes çıktı ve bunu durdurmak mümkün değildi.

"... ne bitene kadar geri dnemem?" Sordum, sesim tehlikeli derecede kısıktı.

Bir kaşını kaldırdı. "Bu karar tamamen senin omuzlarında, Ivy. Ben gittiğimde Lynch Holdings'i yönetmeyi düşünüyorsan, her gün milyonlarca şeyi tartman gerekecek. İgdlerinde doğru olanın ne olduğunu bil, uğruna kanını akıtacağın bir şey olana kadar işini neyin büyüteceğini bil. Yapmaya hazır olduğunu bilmem gereken şey bu," diye bitirdi. "Klasörün içinde, bu işi halletmek için birkaç hafta ayırmanız gereken tüm ilgili araştırmalar var. Bölgedeki birkaç inşaatçı. Hepsi de kusursuz bir ne sahip. Satmaya karar verirseniz size yardımcı olabilecek bir emlakçı. Ama neye karar verirseniz verin, bana iyi harcanmış bir yatırımın gözle görülür kanıtıyla dönmenizi bekliyorum. Kendi işinizin iyi ekilmiş bir tohumu. O zaman bana bu tohumdan neler ıkarabileceğinizi gösterin."

Ve böylece kovuldum.

Kalp atışlarım kulaklarımda ağır ağır yankılanıyor, uzuvlarım yavaş tepki veriyordu, sanki beynimle bedenim arasındaki bağ kopmuştu.

Belki başka bir kız olsaydım, başka bir adam tarafından yetiştirilseydim, gözyaşlarımın düşmesine izin verirdim. Babamdan bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini isteyebilirdim. Ne olursa olsun beni sevdiğini söylerdi.

Babamın arkasında, kitapların arasında iki raf vardı. Kazandığım akademik ödüller, lise ve niversite diplomalarım erveledenmişti.

Çalışma odasında sergileniyor.

Diğer kanattaki odamda değil.

Kendime ait bir ofiste değil.

Başarılarımın sanki onun başarılarıymış gibi sergilendiğini fark ettiğimde kalbim biraz kırıldı. Daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi bu, çünkü her zaman bana ne kadar gurur duyduğunu söylediği anların tadını ıkarıyordum. Bir gün masada onun yerini doldurabildiğimde ne kadar harika olacağımı.

O rafta erveli fotoğraflarımız yoktu, sadece *Wall Street Journal*'daki bir makalede yer alan bir fotoğrafım vardı.

Lynch Holding Varisi için gelecek parlak

Babam sessiz kaldıkça, kalbimdeki o ince çatlaklar daha da yayıldı ve gözlerimin arkasındaki yanmayı durdurmak daha da zorlaştı.

Yine de yaptım. Çünkü bu odadan çıkıp gidemezdim.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve bana kısa bir bakış attı. "Başka bir şey var mı?"

Bir şekilde başımı sarsakça sallamayı başardım. "Hayır, efendim." Bacaklarım güçsüz hissetse ve kalbim ağrısa da ayağa kalktım. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Sanmıyorum," dedi, gözleri ekranındaydı. "İyi şanslar."

Yatak odama kadar kuru gözlerle gelebildim ve birkaç gün sonrası için Sisters'a bir uçak kiralayıp bavullarımı hazırlarken ve bundan sonra tam olarak ne yapmam gerektiğini merak ederken de öyle kaldılar.

Chapter 5

Cameron

"Uyan, pislik," diye bağırdı biri tepemden.

Sonra aynı kişi yatağımın yorganını yırttı.

Yastığıma doğru inledim ve elimi ağabeyimin yatağımla birlikte kaybolduğu yere doğru salladım.

"Güneş daha doğmadı bile," diye mırıldandım. "Senin derdin ne?"

"Jet lag," dedi Ian, hiç de pişmanlık duymadan. "Londra saati sekiz saat ileride. Ve senin kahven bitmiş. Kim kahvesi bittiğinde kardeşinin evinde kalmasına izin verir ki?"

Oturduğum yerden kalkarken yüzümü ovaladım ve ağabeyime ters ters baktım. "İyi olanından. Uçuşlarınız rötar yaptı diye annemle babamı uyandırmayacaktım."

Sırıttı. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var mı, günışığım?" "Evet."

Ian battaniyeyi yüzüme doğru savurdu ama çok istediğim gibi yorganın altına girmek yerine ona defolup gitmesini işaret ettim.

"Kaldır kıcını," dedi. "Kahve istiyorum ve garanti ederim ki annem unlu mamuller getirecek."

İçimi çektim. "Peki. Ama beni bu evden çıkarmadan önce uyanık olduklarından emin ol."

Beş dakika sonra üzerime bir tişört ve siyah atletik bir şort geçirdim ve UTV'ye atlayıp evimle ailemiz arasındaki yarım millik yolu gittik. A-çerçeve kulübemi yaklaşık beş yıl önce inşa etmiştim ama onların arsasında tutuyordum çünkü bir şeye ihtiyaçları olduğunda yakınımda olmak bana huzur veriyordu.

Kardeşlerimizin çoğu taşınmıştı. Üvey kardeşlerimin en büyüğü olan Erik evliydi ve bebek bir kızı vardı; Adaline ve nişanlısı gibi Seattle'da yaşıyordu. Greer, kocası ve üvey kızıyla birlikte Sisters'ın birkaç saat batısında, Salem'deydi ama babamın durumu hızla kötüleştiği için zamanının yarısını evde geçiriyordu.

Benden birkaç yaş büyük olan Ian, sonunda geri dönmeye karar vermeden önce yıllarca Londra'da yaşamıştı. En küçük kardeşimiz Parker ise Portland'da Greer'in kocasıyla aynı takımda futbol oynuyordu.

"Yıllardır dünyanın öbür ucundayım," dedi Ian, onların eviyle benim evim arasındaki aşınmış patikadan geçerken. "Buna alışmam biraz zaman alacak."

Homurdandım. "Yapacaksın. Ama artık bizden daha havalı olduğunuz için kimsenin çay ve çörek getirmesini beklemeyin."

Kısa bir kahkaha attı. "İnan bana, böyle bir şey beklemiyorum." UTV'yi park ettim ve dışarı çıktık, geniş basamakları tırmanırken yan yana yürüyerek kulübelerinin etrafı çevrili ön verandasına ulaştık. Beni omuzladı. Sertçe. "Bana kahve bile alamadın."

Onu geri ittim. "Benim evimde olmaman gerekiyordu, sık kafalı."

Ian omzunun üzerinden, "Göt herif," diyerek beni geri itti, böylece eve önce o girecekti.

Biz eve girmeye çalışırken Sheila mutfakta başını sallıyordu. Babam en sevdiği koltuğundaydı ve uyurken ince göğsü inip kalkarken kulaklarının üzerinde bir oksijen kanülü dolanıyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce.

Sheila koşarak geldi ve Ian'ı sıkıca kucakladı. "Evindesin," dedi kısık bir sesle.

"Ben geldim," dedi. Ian onun üzerinde yükseliyordu, siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve yüzünü görebildiğim kadarıyla o da en az onun kadar rahatlamış görünüyordu. Başının tepesini öptü. "İyi görünüyorsun anne."

Her zamanki gibi küt kesilmiş, tuzlu ve biberli saçlarını okşadı. "Yalancı."

Ian başını babama doğru eğdi. "O nasıl?" Sheila ve ben bakıştık.

"Sadece söyle," dedi Ian.

"Daha az yiyor," diye cevap verdim sessizce. "Günün çoğunu yatakta geçiriyor.

Etrafta dolaşmaya başladığında tekerlekli sandalyede olmak zorunda."

Ian'ın çenesi sıkılaştı, başını sallarken kara gözleri babamızdan ayrılmıyordu.

Sheila iç geçirdi. "Darülaceze yardımcıları haftada iki kez banyo ve benzeri işlerde yardımcı olmak için burada, çok yardımcı oluyorlar. Doktoru ve hemşiresi de doğrudan eve geliyor." Adamın göğsünü okşadı. "Eve geldiğin zaman iyi etmişsin. Döndüğün için çok mutlu olacak."

Ian boğazını temizleyip elini gözünün altına götürdüğünde gözlerim biraz yandı. "Evet," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Ben de mutluyum anne."

"Parker sonbahar festivali için eve mi geliyor?" Ben sordum.

Babamın küçük kasabamızda yılın en sevdiği zamanıydı ve hafta sonu tüm ailemizin bir arada olması için basit bir istekte bulunmuştu.

Durakladı. "Sanırım öyle. O ve Beckett'ın haftası var, yani zamanlama çok iyi."

Artık Ian ve benim için bir bakışı paylaşma zamanı gelmişti. En küçük kardeşimiz, babamızın tedaviden vazgeçip hayatının geri kalanını vücudunu mahveden ilaçlar olmadan yaşamaya karar vermesini pek iyi karşılamadı.

"Greer'in düğünü için eve geldi, değil mi?" Ian sordu.

Bu birkaç ay önceydi ve o zamandan beri geri dönmemişti ve o birkaç ay içinde babam gerilemişti. Hem de çok. Ama başımı salladım. "Evet." Sheila gözlerinin altını sildi. "Babanı böyle görmek onun için çok zordu," diye fısıldadı, sanki babamın duymasından korkuyormuş gibi. "Ama eve geldi. Biraz konuştular. Birkaç kez aradı.

Ayda bir kez. Bu... daha iyi. Ama hala onun ölümünü izlemekten korkuyor."

Lanet kulübe katıl, diye düşündüm. Ama bunu asla yüksek sesle söylemedim.

Kolumu Sheila'nın omuzlarına doladım ve başının üstünü öptüm. "Neye ihtiyacın olursa olsun hepimiz yanında olacağız anne."

Burnunu çekti. "Dünyanın en iyi çocukları," dedi. "İkinizin de henüz evlenmemiş olmasını anlayamıyorum. Herhangi bir kız size sahip olduğu için çok şanslı olurdu."

Ian kaşlarını çattı, ben de bir sırıtışı bastırdım.

Masumane bir şekilde yaptığı bu yorum, Ivy ile ilgili canlı bir

anıyı canlandırdı. Son zamanlarda onu düşünmemek için elimden geleni yapmıştım.

Hafta.

Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Sadece bir kez şımartılmışım. Sadece bir kez.

Dušta, asansör maceramızın alternatif bir sonunu oynadım. Onu duvara yasladığım, ince kalçalarını belime doladığım bir son.

Göz kırptım.

"Şey," dedim, "Ian asla evlenmeyecek çünkü o bir pislik."

Kaşlarını kaldırarak bunu kabul etti. "Ve Cameron henüz evlenmedi çünkü çirkin ve kimse onu istemiyor."

Bir kahkaha attım ve Sheila'dan ters bir bakış

yedim. Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim."

"Ian?" dedi babam, uyku sersemi bir sesle. "Burada mısın?"

Ian yanımdan geçerken beni itti. Ona çelme takmaya çalıştım, ıskalayınca da beni tersledi.

"Evet, baba," dedi. "Dün gece geç geldim, o yüzden Cameron'da kaldım."

Sarılmak için eğildi ve babamın ince kolları uzun bir süre onu sıkıca tuttu.

Ian geri çekildiğinde, babam kardeşimin yüzünü avuçlarının içine aldı.

Ian gülümsedi. "Hey, yaşlı adam."

Babam da gülümsedi. "Saçını kestirmen lazım. Bok gibi görünüyorsun."

Sheila ve ben gülüşürken Ian gözlerini devirdi ve bir iniltiyle kanepeye geri düştü. "Cameron, bana kahve borcun yok mu?"

Tezgâhtan bir yaban mersinli çörek kaptım ve yarısını tek lokmada mideye indirdim. "Kendin al."

"Herkesin evde olması çok güzel," diye iç geçirdi Sheila. Ama bunu söylerken mutlu bir şekilde gülümsüyor, Ian'a doğru yürürken bir fincana biraz kahve dolduruyordu.

"Onu şımartma," dedim. "Asla gitmeyecek."

Kupasının kenarından bana ters ters baktı.

Karıştırma ayak sesleri geldi aşağı ve
Merdivenler, ve Poppy gözlerindeki

uykuyu siliyordu.

"Lanet olsun, neden herkes bu kadar erken saatte bu kadar gürültü yapıyor?" diye mırıldandı.

"Cameron'ın hatası," dedi Ian.

Gözlerini açtığında onu kanepede gördüğünü fark etti. Ciyakladı ve sarılmak için ona doğru koştu. Adam elindeki bardağı yere bıraktı.

onu yakalamadan önce.

"Oof," dedi saçlarının tepesini karıştırarak. "Sana da merhaba."

Saçlarını geriye doğru karıştırdı. "Berbat görünüyorsun," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Ne kadar ferahlatıcı bir değişiklik."

Ian onu kanepenin ucuna itti ve o da gülerek ayaklarıyla Ian'ın bacaklarını tekmeledi.

Ve tüm bu süre boyunca babam sadece gülümsedi, odayı dolduran didişen çocuklarının s e s i n d e n mutlu oldu.

Güneş doğarken konuşarak kahvaltımızı yaptık.

Ian bize Londra'dan hikayeler anlattı, ziyaret etmeyi sevdiği yerleri, geri döndüğünde özleyeceği şeyleri. Poppy okul hakkında mutlu bir şekilde gevezelik etti - ki okulunu bitirmek için kışını yırtıyordu

-Ve bitirdiğinde planlarının olmamasından duyduğu mutluluğu kıskandım.

Babam ara sıra söze karışıyordu ama çoğunlukla dinlemekle yetiniyordu, tekerlekli sandalyesi masanın üzerinde duruyordu ve önünde parçalanmış bir çörek vardı.

"Bugün Ian'ı ofise mi götürüyorsun?" Sheila sordu.

Başımı salladım. "Eğer buna hazırsa. Ne yazık ki onu hızlandıracak pek bir şeyim yok."

"Greer senin geri çevirdiğin işlerde hiç şans bulamadı mı?" Babam sordu.

Başımı salladım. "Son konuştuğumuzdan beri hepsi başka birini buldu, bunu anlıyorum." Ama soruları bana kız kardeşimden gelen cevapsız bir aramayı hatırlattı. "Dün beni aradı ve onu geri arama fırsatım olmadı. Bir şey üzerinde çalışıyordum."

Bu düşünceyle masadan kalktım ve Greer'in numarasını tuşladım.

"Aman *Tanrım*, yaşıyorsun," dedi. "Dün beni tamamen hayalete çevirdiğinde endişelenmeye başlamıştım."

Gözlerimi devirdim. "Bu sabah çok dramatik davranmadığına sevindim. Sen aradığında ofiste bir şey üzerinde çalışıyordum ve dün gece Ian'ı Portland'dan almayı unuttum, gece yarısına kadar dönemedik."

"Sesli mesajımı dinledin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır mı?"

"Onları neden bıraktığımı bile bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sen de en az kocam kadar kötüsün."

"Kocanı seviyorum, bu yüzden bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Ne üzerinde çalışıyordun?"

"Poppy ve ben yeni bir iş bulamadığımız için dükkânı düzenliyorduk."

Sessizdi. "Bu konuda..." "Ne?"

"Sesli mesajımı dinlemiş olsaydın," dedi, "bilirdin." Doğrudum.

"Bize yeni bir iş mi ayarladın?"

"Sanırım öyle, evet. Annemle babamın yolunun aşağısındaki çiftlik evini biliyor musun? Hani şu yıllardır boş duran?"

Evin muhtemelen t a d i l a t a ihtiyacı olsa bile arsa inanılmazdı.

"Evet."

"Şey, yeni sahibi dün beni aradı."

"Tanıdığımız biri mi? Herkesin bu işin aileye kaldığını ve onların istemediğini söylediğini sanıyordum."

Greer, "Hikayenin ilk kısmı doğru," dedi. "Yakın zamana kadar bundan haberi yoktu."

"Yenileme mi yapıyor?"

"Henüz bildiğini sanmıyorum."

"Onunla ne zaman buluşacaksın?"

Greer yorgun bir şekilde içini çekti. "Birkaç saat içinde onunla buluşmam gerekiyordu. Seattle'dan uçakla geliyor ama ben de bu yüzden aradım. Olive hasta," dedi üvey kızını kastederek. "Ateşle uyandı ve yutkunurken acıdığını söyledi, sanırım streptokok kapmış. Onu bugün götürmem gerekiyor."

"Toplantıya katılabilirim,"

dedim. Duraksaması

anlamlıydı. "Ne?" diye

sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ben her zaman toplantılara katılırım," dedi. "Yani sen de .. dostça. Ve hoş. Ve *arkadaş canlısı*."

"Ben arkadaş canlısıyım," diye cevap verdim, tamamen hakarete uğramış bir şekilde.

"Gerektiğinde müşterilerimize karşı oldukça sıcak davranıyorsun ama müşteri hizmetlerinde aslan payını ben alıyorum, aksini iddia etme Cameron Wilder."

Kaşlarının çatıldığını görememesi iyi bir şeydi, çünkü haklı olduğunu bilirdi ve kız kardeşlerim haklı olduklarını kabul ettiğimde bunu unutmama asla izin vermezlerdi.

"Scout'un onuru," dedim. "Kendimin en iyi versiyonu olacağım." Homurdandı. "Ian'ı aldığından emin ol."

"Neden? O benden bile kötü."

"Doğru," dedi, "ama sen tadilat işlerinden nefret edersin. Doğrusu onunla fazla konuşmadım. Programımızda acil bir boşluk olduğu için o kadar heyecanlıydı ki hemen bir toplantı ayarladık. Bu şekilde, eğer yeni bir inşaat yapmayı başarabilirsek, Ian ev üzerinde daha küçük bir ekiple çalışabilir -evde yapılmasını istediği her neyse- ve sen de sıraya koyduğumuz başka bir şey için serbest kalabilirsin."

Homurdandım. "Peki. Ama eğer bir pislikse, kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Bu riski alacağım." Telefonu ağzından çekti ve Olive'e bir şeyler söyledi. "Gitmem gerek. Toplantı bilgisini sana mesaj atarım. Sakın geç kalma."

"Tamam anne. Cimecimeye daha iyi hissetmesini umduğumu söyle." "Söyleyeceğim," dedi. "Ian'a benim için bir öpücük ver."

"Kesinlikle hayır."

Telefonu kapattığımda Greer gülüyordu.

Eve geri döndüğümde, Ian ve Poppy mutfakta temizlik yapıyorlardı, Sheila ise babamı yeniden sandalyesine oturttu, üzerine bir battaniye örttü ve sonra da kırlaşmış saçlarını düzeltti.

Kalbim sıkıştı.

Çok küçük görünüyordu. Her zaman çok yorgun.

Ian bana doğru bir bulaşık havlusu fırlattı ve ben de onu göğsüme bastırdım. "Yardım etmek için kışını kaldır da buraya gel," dedi.

Havluyu geri attım. "Yapamam. Sen ve ben gidip kendimize çeki düzen vermeliyiz."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Wilder Homes için ilk müşteri toplantınıza hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım," dedi Poppy'yi kalçasıyla dürterek. Poppy de onu dürttü ama Poppy yerinden kımıldamadı.

Babam mırıldandı. "Greer'in bir şeyler bulacağını biliyordum. O her zaman ikinizden de daha zekiydi."

Ben gözlerimi devirirken Sheila kıkırdadı.

"Baba, bize bok atmayı bıraktığın gün, sonunda senin için endişelenmeye başlayacağım gün olacak," dedim ve başının üstüne bir öpücük bırakmak için yanına gittim. Kolumu okşadı.

Bir buçuk saat sonra Ian ve ben duş almış, kot pantolon ve Wilder Homes gömleği giymiştik. Koyu renk saçlarını toplamıştı.

ve kamyonetime doğru yürürken beni ona bakarken yakaladı.

"Ne?" diye sordu.

"Uzun saç neyi kanıtlıyor? Ego gibi bir şey mi?"

Dürtmeye çalıştım ama elimi itti. "Siktir git," dedi hiç kızmadan.

Kamyonetime tırmanırken sırtıyordum. O da öyle. "Belki seni biraz özlemişimdir," diye kabul ettim.

"Belki ben de öyle," dedi Ian. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Telefonumu kaldırdım ve evin nerede olduğunu bilmeme rağmen Greer'in mesajdan sonra eklediği paragraflık bilgiyi okumayı bırakmadan adresi içeren bir mesaj gördüm. "Lanet olsun, mesajlar neden bu kadar uzun?" diye mırıldandım. "Bunu yazmak benim bir ayımı alır."

Telefonumu konsola yerleştirdim ve yüksek köknar ağaçlarının arasından kıvrılan toprak yoldan aşağı indim. Ailemin on beş dönümden biraz fazla arazisi vardı ve arazide sadece benim evim yoktu, aynı zamanda en büyük ağabeyimiz Erik'in yaşadığı ve Lydia'yla kasabaya geldiklerinde kaldıkları küçük evin önünden de geçiyorduk.

"Oraya mı taşınyorsun?" Ian'a sordum.

Omuz silkti. "Nerede uyuduğum pek umurumda değil," dedi. "Ama Sheila, yalnız kalmak istersem Erik'in evindeki buzdolabına biraz yiyecek koyabileceğini söyledi."

Başımı salladım.

"Sanırım o aldırmadığı sürece onlarla kalacağım," diye ekledi sessizce. "Yakın olma düşüncesi hoşuma gidiyor. Ne olursa olsun."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü ikimiz de bunu neden söylediğini biliyorduk.

Bakışlarımız bir dakika sürdü ve sonra gözlerini kaçırdı.

Tesise giden kısa yol sessizdi, henüz erken olduğu için trafik hafifti ve bugün bir tane imzalamaya hazırsa fazladan müşteri sözleşmelerim olduğundan emin olmak için arka koltuğa göz attım.

Ian'a "Eğer uygunsan," dedim, "muhtemelen bu iş için şantiye müdürü sen olacaksın. Elbette yardım edeceğim, özellikle de planlara son şeklini verirken, ancak yeni bir inşaat için rezervasyon yapabilmemiz ihtimaline karşı kendimi serbest tutmayı tercih ederim."

Ian başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Jax için sorun olmaz değil mi?" diye sordu, yıllardır bizimle çalışan en iyi arkadaşına atıfta bulunarak.

"Hayır, geçen hafta herkesi işten çıkarmak zorunda kaldığımızda, dağlarda falan saklanmaya karar verdi. Tahmin etmem gerekirse bir ay boyunca çadırda kalacak."

Ian kısa bir kahkaha attı. "On yıl önce olsa kulağa harika geldiğini söylerdim. Sanırım büyük bir şehirde çok uzun süre yaşadım."

"O kadar uzun süre çadırda uyumak için çok yaşıyım." "Ve çok çirkinim," diye ekledi.

Koluna yumruk attım.

"Adı ne?" Yolun köşesini döndüğümde Ian hâlâ kolunu ovuşturarak sordu.

"Greer'in mesajını okumadım. Bana bütün bir roman göndermiş."

Ian içini çekti ve telefonumu kaptı. "Toplantıları hep onun almasına şaşmamalı."

Ev göründü ve çatının hatlarını, büyük pencereleri ve biraz sola doğru sarkan verandayı inceledim. Bu evi her zaman sevmişimdir. Çok büyüktü, annemle babamınki kadar olmasa da yaklaşık beş dönümlük geniş bir arazinin üzerine kuruluydu ve evin arkasında bir ahır vardı. Bir zamanlar atları olmuş olmalıydı çünkü çürümüş çitler aşırı büyümüş bir tarlayı kaplıyordu.

"Ivy," dedi Ian.

Bakışlarım ona kaydı. "Ne dedin sen?"

Bana garip bir bakış attı. "Onun adı. Ivy Lynch." Kalbim rahatsız edici bir şekilde gümbürdedi.

Bu imkansızdı.

Oregon'da yüzlerce Ivys olmalı.

Evin yanındaki geniş beton garaj yolunda alçak siyah bir Mercedes coupe vardı ve kamyonetimi çekip onun aracının önüne bakacak şekilde park ettim.

Arabanın içinde bir hareket oldu ve kapı açıldığında nefesim boğazımda düğümlendi.

Altın saç.

Siyah bir elbisenin kalın askılarının örttüğü biçimli omuzlar.

Keskin bir çene ve mükemmel pembe dudaklar.

Büyük siyah güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor.

Ama ön camda benimkilerle karşılaştıkları anda anladım çünkü o dudaklar bariz bir şokla aralandı.

"Becer beni," diye nefes aldım.

Chapter 6

Ivy

"Bu bir şaka olmalı," diye tısladım nefesimin altında, cep telefonumu öfkeyle çantama sokabilmek için başımı eğdim.

Bir kere.

Bir kez çıldırdım, bir kez asansörde sıkıştım, bir *kez* yakışıklı bir yabancıya karşı gardımı düşürdüm ve Wilder Homes'un kamyonundan inen uzun boylu kıcı o kadar büyüktü ki normalde şoförün bir şeyi telafi ettiğini düşünürdüm.

Ama öyle değildi.

Bir bok telafi etmiyordu çünkü kucağına oturdum ve iş kotunun altında ne olduğunu tam olarak hissettim.

Kalbim çılgınca çarpıyordu ve kendimi köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordum.

Güneş gözlüklerimi çıkarmadım çünkü gün ışığında o adamın gözlerinin içine bakarsam çılgınca bir şey yapabilirdim.

Cameron kamyonetinin kaputunun yanında bekliyordu, yanında başka bir adam daha vardı.

-Aynı boyda, aynı yakışıklılıkta ama uzun siyah saçları ve tüm hipster-fetişist kadınların aklını başından alan o kesilmiş sakallarından biriyle.

Aklımı kaybetmiyordum, çok teşekkür ederim.

Aklım olması gerektiği yerde kaldı. Cameron'a havacı gözlüklerimin arkasından hızlıca bir göz atıp arabadan inmek için acele etmediğimde midem alt üst oluyordu.

Bakmak işe yaramadı. Hem de hiç.

Hatırladığımdan daha kötü görünseydi çok daha iyi olurdu. Zayıf bir çenesi, yumuşak bir karnı ve gevşek bir erişttesi olsaydı

Silahlar.

Ama hayır.

Zayıflık yoktu. Yumuşak değildi. Gevşek bir şey yoktu.

Geniş ve biçimli göğsünün üzerinde şirketin logosunun bulunduğu koyu gri bir gömlek vardı. Kolları gömleğin kollarının sınırına dayanmış, beli ince kalçalara ve uzun bacaklara doğru sivrilmişti. Ve sadece boynundan aşağısı böyleydi.

Boyun yukarı mı?

Ona böyle görünme hakkını kim verdi? Delici gözleri, keskin çenesi, sert dudakları ve *güneşte parlayan* koyu altın rengi saçlarıyla.

"Saçmalık," diye mırıldandım. Kimin çenesi böyle görünüyordu? Hangi noktayı kanıtlamaya çalışıyordu?

Sonra ben hâlâ arabadan inmemişken elini sıktı. Çünkü tabii ki yaptı.

O kas vardı. Garip bir şekilde etkili bir güç gösterisiyle ortaya çıkan kas. Hiçbir şey beni, onu nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir adamdaki o kastan daha hızlı sinirlendiremezdi.

Kızgınlık ifade

ediyordu. Stres.

Tehlikeli bir kontrol eksikliği.

Ve bunu, La Perla dantel tangalarımın durumu için doğası gereği tehlikeli olan bir şekilde başardıklarını mutlak bir küçümsemeyle düşündüm.

Onlar da olmaları gereken yerde duruyorlardı.

Yavaş bir nefes aldım, kalbim normal ritmine geri döndü.

Bacaklarımın jöle olmadığından emin olduğumda kapıyı iterek açtım ve doğruldum. İki adam da yaklaşmamı izledi.

Biri tarafsız görünüyordu. Kibar, ama sadece arkadaşça.

Diğeri?

Gözlerinden çılgılık atan bir beklentiyle beni izliyordu ve bu kesinlikle olmazdı.

Cameron'ın tahmin etmeye hakkı olduğu tek *bir şey bile* yoktu.

O lanet asansörde, benim kabuğu kazınmış bir elektrik kablosuna benzeyen bir versiyonumla tanıştı - yabancılara hikayeler anlatan ve normalde asla yüksek sesle söylemeyeceği şeyleri itiraf eden. Onu öpmesine, ona dokunmasına ve daha fazlası için yalvarmasına izin veren.

Onun zayıf olduğunu söyleyemem çünkü kaçmakla doğru kararı verdiğimi çok iyi biliyordum. Yine de savunmasızdı.

Ve kırılğanlık benim yetiştirilme tarzımda bir lanetti. Ortadan kaldırılması gereken bir kusur, bir bıçağın düzgün klipsiyle kesilip atılması gereken bir şeydi.

Adımlarımı sabit tuttum ve gözleri başımdan siyah rugan ayakkabılarımın sivri burnuna kadar takip ederken umutsuzca beynimi ayırmaya, hızla akan düşünceleri bedenimden koparmaya çalıştım. Düşünceler dudaklarımın etrafında bir yerde yavaşladı ve kalbimin dengesiz bir gümbürtüsüyle ağzımı gülümsemeden tuttum.

Mecburiyetten gülümsememi çok ama çok derinlere gömmek zorunda kaldım.

Kaburgalarımın altında bir uyarı sireni çaldı, yine o vahşi hayvan, çünkü gözlerindeki bakış tehlikeliydi. Büyük zarara yol açabilecek bir şeydi ve bunu fark ettiğinden şüpheliydim.

Çünkü bu bakışla birlikte sert ve güzel dudaklarında bir gülümseme hayaleti vardı.

İki adama ulaştığımda topuklarım araba yolundaki gevşek taşlara çarptı. Önce siyah saçlı olana elimi uzattım.

"Ivy Lynch," dedim ona.

"Ian Wilder," dedi elini sıkarken. "Bu benim kardeşim-" "Adımı biliyor," dedi Cameron. Güneş gözlüklerimden kendi aptalca yakışıklı yansıması dışında hiçbir şey görememesine rağmen bakışlarını sabit tuttu ve gözlerini kırpmadan benimkilere dikti. Midem dondu. Ellerim karıncalandı.

Kafamda düşünebildiğim tek şey kucağına oturduğum, dilini emdiğim ve kocaman elini bacaklarımın arasına sokmaya çalıştığımıdı.

Linçler suçlamaların üstündedir.

"Özür dilerim, sizi tanıdığımı sanmıyorum," dedim. Normalde yapmadığım bir hatayla, ne anlama geldiğini bile anlamadan söyledim.

Gözleri kısıldı.

Lanet olsun.

Artık sözleri geri almak için çok geçti ve önemli bir vücut parçasını koparmak üzere olan bir balta gibi aramızda asılı kaldılar.

Cameron başını eğdi ve gözlerinde kesinlikle nefret ettiğim keskin bir bakışla beni inceledi.

"Tuhaf. Geçen hafta Portland'da bir Ivy ile tanıştım ve tıpkı sana benziyordu," dedi.

Görünmez bir varlığın devasa bir elini göbeğimin etrafına sarıp sıkması korkunçtu. Ciğerlerim yeterince hava çekmeye çalışarak sertçe bastırdı.

Ian kara kaşlarını kaldırarak kardeşiyle bana baktı. "Tamam o zaman."

Cameron'ın çenesi ileri geri hareket ediyordu ve ben de nefesimi tutmuş, konuyu izleyicilere açıp açmayacağını merak ediyordum.

Sonra elini uzattı ve ben de sessizce nefes verdim.

"Cameron Wilder. Wilder Homes'un sahibiyim."

Avucumu onunkinin üzerinde kaydırırken ellerimin titrememesi bir mucizeydi. Teninin benimkine sertçe değmesi buz gibi soğuk içimde kırık bir ısı patlamasına neden oldu ama bunu görmezden geldim.

Bu etkileşimin periferisinde uğursuzca vuran her şeyi görmezden geldi.

Bu bokla daha sonra ilgilenilebilir. Çok, çok daha sonra ve tercihen dev bir kadeh şarap eşliğinde.

"Dün kız kardeşinle konuşmuş olmalıyım?" Elimi yavaşça onunkinden çekerek sordum. Elimi yanımda serbest bırakmamı izledi.

Sonra başını salladı. "Bu ilk toplantıları genellikle Greer yapar ama kızı hasta."

"Demek burası senin evin?" Ian sordu.

Hafifçe döndüm, dikkatim nihayet önümdeki uygunsuz adamdan, uğraşmak zorunda olduğum uygunsuz eve çekildi.

"Görünüşe göre."

Adamlar hızlıca bakıştılar, muhtemelen sesimdeki belirgin coşku eksikliğini fark etmişlerdi.

Potansiyeli takdir edemediğimden değil.

Burası yemyeşil zümrüt çimlerin olduğu bir bölge değildi. Her şey mavi gökyüzüne uzanan ağaçlarla noktalanmıştı ve tüm bölgeye Seattle'da görmeye alışık olduğumdan farklı, biraz ıssız bir hava veriyordu.

Ev olağanüstü bir şey değildi - soluk bir görünüme ve sarkık bir ön verandaya sahip iki katlı büyük bir çiftlik evi. Etrafını çevreleyen peyzaj büyük ölçüde büyümüştü ve evin etrafındaki uçsuz bucaksız, uzun ağaçların ortasındaki avlu dağınık ve taşkındı.

Ama arazi... Uçakta, araziyi olduğu gibi satıp yarım milyon dolardan fazla kazanabileceğimi bilecek kadar araştırma yaptım.

"Yıllardır boş duruyordu," dedi Cameron. "Bunu biliyor muydun?" Ben sordum.

Mırıldandı. "Ailemizin arazisi yolun hemen aşağısında. Ormanın içinden geçip batıya doğru giderseniz, yaklaşık yedi dönüm sonra benim evimle karşılaşacaksınız."

Güzel, o lanet olası komşuydu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Dünya küçük," diye mırıldandım.

"Öyle değil mi?" diye sordu, gülümsemesi öyle bir yayıldı ki, düz beyaz dişlerinin genişliğine ve ağzının solunda beliren lanet gamzeye bakmaktan başka çarem kalmadı.

Ian bizi izlerken dilini yanağına bastırdı ve ben derin bir nefes aldım, zihinsel olarak kontrolü ele geçirmeye çalışıyordum.

Gerçekten her

şeyin. Benim

düşüncelerim.

Benim hain tepkim.

Tüm bu alışveriş, karşıdan gelen trafiğe çılgınca dalan, tekerlekleri düşen, frenleri tutmayan bir araba gibiydi. İki dünyamızın çarpışmasının kulak tırmalayan sesini duyabiliyordum.

Başka bir inşaatçı kısa sürede görüşmek için müsait olsaydı, ondan çoktan gitmesini isterdim.

"Greer mesajında evi yeni öğrendiğinden mi bahsetti?" Ian sordu.

Ona hızlıca başımı salladım. "Büyükannem ve büyükbabama aitti. Vefat ettiklerinde her şeyi anneme bıraktılar, o da her şeyi bana bıraktı. Yirmi beşinci yaş günümde aldığım emanetin bir parçasıydı."

Ian ıslık çaldı. "Benden daha iyi hediyeler alıyorsun. Sanırım ben Amazon hediye kartı ve çikolatalı kek aldım. Bir ev alacak olsaydım bunu kesinlikle bilirdim."

Cameron kardeşine dirsek attı.

Sertçe. "Ne?" diye fısıldadı.

Cameron sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini kapattı. "Kardeşimin terbiyesini bağışlayın. Genelde insanların yanına yaklaşmasına izin vermeyiz."

Burnumu çektim. "Anlaşılabilir."

Ian'ın kaşları düştü. "Özür dilerim, kabalık ettiğimin farkında değildim." "Hayır, eminim fark etmemişsinizdir."

Cameron'ın bakışları ağırdı, meraklı bir incelemeyle doluydu ve bir an için ne düşündüğünü merak etmeme izin verdim.

Sonra bu düşünceyi bir yılanın başı gibi meşhur topuğumun altında ezdim.

"Evin durumu nasıl?" Cameron sordu. "İçinden geçtin mi hiç?"

"Hayır."

"Yapalım mı? Bazı notlar alabilirim, ne yapmak istediğinize bağlı olarak bu gece bir tahmin hazırlayabilirim."

Önümdeki ev, dikkatimi yanımda duran adamdan uzak tutmaya yetecek kadar büyük ve korkutucu olan tek şeydi.

Hizmetçimiz Ruth bana bebekken birkaç kez ziyaret ettiğimi söylese de burada bulunduğuma dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Ön sundurma sandalyelerin sığabileceği büyüklükteydi ve sorularla dolu, pamuksu bir karmaşayı yutmak zorunda kaldım.

Bu yerin nesinden nefret etmişti? Bu kasabanın? Neden bu kadar iyi bir şekilde ayrılıp gitmişti?

Ne kadar uzun süredir boş olduğu düşünüldüğünde kötü görünmüyordu. Bu aile evinin iskeletinden yayılan kötü bir hava ya da rahatsızlık hissi yoktu.

İçeri girme düşüncesi, sanki biri bıçağını kınından çıkarıp kaburgalarımaya saplayacak ve içimde sakladığım en hassas kısımları açacakmış gibi geliyordu.

O yanımda yürürken bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Hayır," dedim. "Bakmak isterseniz, devam edin."

Cameron ellerini kalçalarının üzerine koydu ve inanılması güç bir merakla dolu bakışlarıyla beni kıstırdı. "İçeri bakmak istemiyor musun?"

"Eninde sonunda yapmak zorunda kalacağım, değil mi?" Buz gibi cevap verdim. Ian bıyık altından ısıklık çaldı, ben duymazdan geldim. "Şimdilik otelime gidip yerleşmeyi tercih ederim."

O kas çenesinde zıpladı ve bunu bana karşı kullandığı için onu tokatlamak istedim.

Cameron'a benzeyen erkekler, kasları titreten çenelerini bir kitle imha silahı gibi kullanamamalıydı.

Eğer o olmasaydı, içeri girerdim. Kapıdan içeri girer ve bu kabuk gibi yerde beni neyin beklediğini görürdüm.

Olabilir.

Ama belki de değildir.

"Babam bana her şeye dokunulmadığını söyledi, bu yüzden hırsızlık yapılmadıysa, tozlu kanepeler ve soluk duvarlar bulacağınızı umuyorum."

Cameron bakışlarını yüzümden ayırdı ve evi tekrar inceledi, gözlerinin koyu kahverengisinin ardında kendi acele düşünceleri açıktı. "Tahmini bir hesap için ne yapmamı istersiniz? Burada yaşamak için mi tadilat yapıyorsunuz?"

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum ama bir şekilde başardım.

"Tanrım hayır. Tüm bu karmaşayı bir aydan kısa bir süre içinde bitirmeyi umuyorum." Ellerimi önümde kavuşturdum ve geniş araziye, uzaktaki yüksek ağaçlara ve dağ zirvelerine baktım. "Birisi burayı kendi zevkine göre bulacak, ama bunun ben olmayacağıma söz verebilirim."

Kiraladığım arabayla havaalanından bu eve kadar gelmiştim ve artık eve dönmeye hazırdım. Kahve içebileceğim bir yer bulmak için şehir merkezine doğru kısa bir tur attığımda, istesem de istemesem de küçük kasaba dedikodularının muhatabı olacağımı bilecek kadar bakışa maruz kalmıştım.

Ian araziye şöyle bir baktı. "Oh, burası o kadar da kötü değil."

"Eminim böyle yerlerde yaşayan herkes bunu söyler," diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

Bakışlarımla gözünü kırpmadan karşılaştı ve artık o kadar da kibar değildi. "Son sekiz yıldır Londra'yı evim olarak gördüğümü düşünürsek, fikirlerimde oldukça tarafsız olduğumu söyleyebilirim, ama ben ne bilirim ki?"

İçimi çektim ve kaşlarımı hafifçe çatarak bunu kabul ettim. Londra dünyada en sevdiğim yerlerden biriydi ama yüzündeki hafif samimiyet ifadesi tamamen kaybolduğu için bunu duymak istemediğini hissediyordum.

Cameron beni hâlâ anlaşılabilir bir ihtiyatla izliyordu, sanki yüzünü ısırmayacağından emin olmadığı zincirlenmiş bir köpek gibiydim.

"Seni İngiltere'den ne getirdi?" Nazik bir hassasiyetle sordum.

"Ölmek üzere olan babam," dedi. Bu cevapta cüretkâr bir cesaret vardı.

Meydan okumasına karşılık vermedim, sonunda güneş gözlüklerimi saçlarıma doğru kaydırmaya karar verdim. Zırh o anda o kadar da gerekli gelmedi, sadece kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Boğazıma bir pişmanlık yumrusu oturdu ama onu yuttum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim ona.

"Evet, öyle görünüyorsun," diye mırıldandı.

Cameron elini ağzına götürerek kardeşini uyarıcı bir bakışla kıstırdı. "Ben bu işi bitirene kadar neden gidip kamyonda beklemiyorsun?"

Ian çenesini sallayarak başını salladı ve uzaklaştı. Onu kısık gözlerle izledim. "Arkadaş canlısı biri."

"Saçmalamayı kes, Ivy."

Kaşlarım yavaşça kalktı ve yüzünü ona dönmek için buz gibi yavaş bir dönüş yaptım. "*Affedersiniz?*"

Cameron bir adım daha yaklaştı ve lanet olsun, onunla göz göze gelebilmek için çenemi kaldırmak zorunda kaldım. Neden bu kadar uzundu ki?

"Neden yalan söylediğini bilmiyorum ama ikimiz de sen olduğunu biliyoruz. Başka türlü davranmayacağım."

Yakınlığı midemi titretti ve içimde bastırılması gereken her şeyi bastırmak için babamla kullandığım aynı ağızlık düzgünce yerine oturdu.

"Beni tanımıyorsun Cameron. Ben de seni tanımıyorum." Sert, parlak ve odaklanmış bakışlarını üzerimde tuttum. "Benimle zayıf bir anımda tanıştığın için başka türlü davranmayacağım. Asansördeki o kız ben değildim."

Yüzümü inceledi ve sonunda yavaşça başını salladı. "Demek bu sensin. Gerçek sen," diye ekledi.

"Öyle." Yanaklarımın ısındığını hissettim ama bu küçük göz teması sidik yarışını kabul etmeyi reddettim.

Böyle durumlarda boyun eğmemek için ne kadar iyi hazırlandığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm hayatım boyunca, birinin çenemin kenarına dev bir metal kanca taktığını ve onu ait olduğu yerde tutmaktan başka çarem kalmasın diye havaya kaldırdığını hayal ettim.

Bu adam tanınmayacak biriyle tanıştı. Eğer onunla aynada yüzleşseydim, bir yabancı olurdu.

Bir yabancı olmalıydı. Alternatifi imkansızdı.

"Pekâlâ o zaman," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Wilder Homes ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Burnumu çektim. Alaycılığı, nezaketin ince çizgisinin hemen altında kalsa bile takdir edilmedi.

"Küçük bir tadilat için fiyat teklifi hazırla," dedim ona. "Çalışmayan yerleri değiştirin, yeni zeminler, yeni aydınlatma armatürleri ve gerekirse donanım. Pencere ve çatı iyi durumdaysa

daha da iyi." I

çantamdan bir anahtar çıkarıp uzattım. Parmaklarımız birbirine değmeyecek kadar dikkatle aldı.

Dikkatini eve çevirdi. "İçerisi mobilyalı mı?" "Sanırım öyle."

"Bununla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bir depoya taşıtın ve ben de bir lot olarak satayım ya da işim biter bitmez birisine emlak satışı yaptırın. Bilmem gereken tek şey satılık olduğu ve hayatıma geri dönebileceğim," dedim. "Birkaç saat içinde yerel bir emlakçıyla görüşmek için geri döneceğim, o yüzden anahtarı içeride bırakın. Sisters sakinlerinin bu kadar kısa bir süre içinde burayı yerle bir etmeyeceğine inanıyorum."

"Sanmam," dedi kolayca. "Terk edilmiş mülkleri yağmalamakta acele etmemeyi severiz."

"Komik."

"Endişelenme, Ivy. Burada bulacağın tek şey dostça bir merak ve ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok yardım teklifi olacak. Birkaç hafta sonra buradan ayrılmak istemeyeceğine bahse girerim."

Homurdandım. Babam felç geçirirdi.

Tüm bu anlamsız sürgüne uygun bir son olmaz mıydı? Bu *test*. Hepsi buydu. Lanet bir test.

Babamın soğukkanlılıkla verdiği talimatı her düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu.

Daha önce onun sevgisini kazanmak zorunda olduğumu hiç hissetmemiştim. Ama şimdi hissediyordum. Ve oraya giden yol, kâr potansiyeliyle kaplı tozlu eski bir ev gibi görünüyordu.

İçimdeki her şey -kemiklerim, kalbim ve lanet olası akıl sağlığım- sanki sert bir itiş beni milyonlarca parçaya ayıracakmış gibi uğursuzca çatırdadı.

Cameron'ın beni bir yapboz gibi incelemesi kesinlikle yardımcı olmadı. Beni anlamaya çalışmasına ihtiyacım yoktu.

Şimdi

olmaz.

Hiçbir

zaman

olmaz.

O bir kırpıntıydı. Onunla birlikte olduğum kişi ise bir kırpıntıdan bile daha azdı. "Yani bu kadar mı?" dedi.

İçimi çektim ve ona kemerli bir bakış attım. "Bu yeterli değil mi? Tabii benim için çalışma fikrini kaldıramıyorsan o başka. Bana şimdi söyle, çünkü başka birini arayacağım."

Lütfen. Beni aramak için her türlü hakka sahip olduğu anlamsız

bir blöftü. Arayabileceğim başka kimse yoktu. Onlar sadece

şirket beni hemen alt edebilirdi ve gözlerindeki bilmiş parıltıya bakılırsa o da bunu biliyordu.

Ve Tanrım, neden bu kadar güzel, uzun kirpikleri vardı?

Çok saçma.

"Ben halledebilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Greer'le tanıştığında, kendine güvenen bir kadının işleri yürütmesi konusunda ne kadar rahat olduğumu anlayacaksın. Kız kardeşim yüzünde bir gülümsemeyle kıcıma tekmeyi basardı ve on yıldır onunla birlikte bir iş yürütüyorum. Çok tatlı ve uzlaşmacı bir kadınla ne yapacağımı bilemezdim."

Cameron bunu şirin ya da zeki olmak için söylemedi.

Ciddiydi ve bir şekilde bu çok daha kötüydü. Onu daha da tehlikeli yapıyordu.

Doğal olarak bunu da görmezden gelmeye karar verdim, her ne kadar bu ifadeyi oltaya takılmış bir yem gibi üzerimde sallandırırsa ve bunun benden bir tepki alacağını bilse de.

"Yarın bir hesap hazırlayacak mısınız?" Ben sordum.

"Hemen ilgileneceğim patron." Sonra sırtıttı. "Ve düşünsene, şimdi gerçek seni tanımak için bunca zamanım var."

Çenemi sıktım ve bir şekilde, bunun onun üzerinde bana yaptığı gibi bir etki yaratmadığını biliyordum.

Lanet olası cinsiyetçi çene.

Yavaşça nefes verdim, sonra kartvizitimi almak için çantama uzandım. Ağır siyah bir kart stoğuydu, adım parlak, şık beyaz bir yazı tipiyle kabartılmıştı. Kartı aldı, sonra kalçasına vurdu.

"Gitmeden önce bazı ölçümler yapacağım, işim bittiğinde size tahmini fiyatı ve sözleşmeyi e-posta ile göndereceğim." Gözleri yüzümde oyalandı. "Sanırım yakında konuşuruz, Ivy Lynch."

Adımı söylediğinde göğsümün derinliklerinde kehanet gibi bir gümbürtü hissettim. Tektonik levha hareketleri, yeryüzünün derinliklerinde bir şeyleri tetiklediğinde daha az etkiye sahipti ve bu bok depremlere ve tsunamilere neden oluyordu.

Her nasılsa, Cameron Wilder bundan daha büyük bir güce sahipti.

Adımı söylediğinde ensemdeki tüylerin diken diken olmasının neden büyük bir kıyametin habercisi gibi hissettirdiğini düşünmek istemiyordum.

Bu yüzden onu da görmezden geldim, topuğumun üzerinde döndüm ve hızlı adımlarla arabaya geri döndüm.

Chapter 7

Cameron

"Bu da neydi böyle?"

Ivy'nin çok güzel arabası yola çıkıp gözden kaybolurken kardeşimin kuşkulu ifadesi cevapsız kaldı.

Başım dönüyordu. Dünyada bunun için yeterince derin nefes egzersizi yoktu ve ne kadar almaya çalışsam da, yine de beni tamamen eksenimden kaydırdı.

Onunla tanıştığımda, hali vakti yerinde biri olduğu hissine kapılmıştım - aile şirketleri ve evlilikler hakkında konuşarak işleri bu ailelerin içinde tutmaya çalışıyordu.

Ivy zengindi, büyük W ile.

Özel dikim siyah elbisesi, parlak topuklu ayakkabıları, sık saçları, siyah güneş gözlükleri ve oyulmuş yüz hatlarıyla arabadan indiğinde sanki biri göğsüme bir kamyon park etmiş gibi hissettim.

Bu onun ilk ziyaretinde öğrendiklerimden sadece biriydi ve beynim aptal kardeşimin şahitliğinde daha fazlasına dayanamadı.

"Şimdi olmaz Ian," dedim ve kamyonetin arkasından ölçüm bandımı ve iPad'imi çıkardım. "Eşyalarını topla ve gelip odaları ölçmeme yardım et."

"Onunla yattın mı?" "Hayır."

"Güzel. Aletin muhtemelen donmaktan düşerdi." "Hey," diye bağırdım, "onun hakkında böyle şeyler söyleme."

Kardeşimin hareketleri yavaşladı, sonra ifadesi anında değişti. Lanet olsun.

"Lanet olsun," diye nefes aldı.

Alet kemerimi belime d o l a d ı m ve gözlerimi yerden ayırmadan sıktım.

"Sen çevreyi ve dış cephenin durumunu kontrol et. Ben iç odaları ölçmeye başlayacağım."

"Onunla yatmak *istediğini* bilseydim ona karşı daha nazik olurum."

Homurdandım. "Evet, doğru."

"Yani onunla yatmak mı istiyorsun?"

Gözlerim ona doğru kısıldı. "O bir *müşteri*. Ben müşterilerle yatmam."

"Bu Wilder Homes el kitabında mı yazıyor?" Dudaklarını büzdü, gözlerini eve dikti. "Her zamanki tipim değil ama seksi. Korkutucu ama ateşli. Sanırım bir kadında bunu hep sevmişimdir. Belki daha sıcak bir yaklaşımla yumuşar."

Yumuşamasına gerek yoktu, bu benim ilk hain düşüncemdi. Ve çok daha şiddetli olan ikinci düşüncem, kardeşimin bu sıcak yaklaşımı denediğini hayal etmemden hemen sonra geldi.

Bir adım daha yaklaştım. "Onunla flört etme."

Sesimdeki uyarı tonuyla Ian'ın yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Greer'e bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Kapa çeneni, Ian."

Neşeyle kükredi. "Bugün hayatımın en güzel günü. Eve taşındığım için çok mutluyum."

"Kapa *çeneni*,

Ian." Bok gibi.

Boku yemiştim.

Ivy ile asansörde geçirdiğim bir buçuk saatin sonunda elim eteğinde ve dilim ağzındaydı.

Şimdi onunla çalışmaya bakıyordum.

Onun *için* çalışmayı.

Yanımdan geçerken Ian'ın omzunu ittim. "Greer haklıydı, bu toplantılara gelecek kadar iyi biri değilsin. Bunu bir daha yaparsan seni angarya işlere sürgün edeceğim."

Ama pislik kardeşim sadece gülümsedi. "Hayatında ilk kez bir kadın tarafından kışına tekme yediğini görmek için buna değer."

Ön verandanın fotoğraflarını çekmeye başladım. "Kışımın üstüne düşmedim."

"Haklısın," dedi. "Arabasından indiğinde sadece biraz ağzının suyu aktı. Eminim fark etmemiştir. Aslında bu mükemmel. Sisters'ın bekâr kadın nüfusunun yarısı senin hayali düğününü planladı, bu yüzden egonun seni tanıdığı konusunda yalan söyleyecek kadar böyle bir kaderden kaçınmaya hevesli biri tarafından kontrol edildiğini görmek güzel." Ian memnuniyetle mırıldandı. "Ne kadar güzel bir gün."

Yorgun bir şekilde burnumun kenarını sıktım. "Git. Uzaklaş."

Bunu yaparken ısıklık çaldı ve ben de ön verandaya çıktım, gözlerim evin yüzünü taradı. Pencereleler iyi durumdaydı, kenarlarında çürüyen bir şey yoktu.

Anahtarın çevrilmesiyle içerideydim ve gözlerimin alışması bir an aldı. Mobilyalar beyaz çarşafarla kaplıydı ve bu da mekâna ürkütücü, perili bir görünüm veriyordu.

Yavaşça, bir sandalyeyi örten çarşafın köşesinden çekiştirdim ve çarşaf hafif bir toz bulutu içinde kaydı.

O tek parça mobilyayı ortaya çıkarmak evi daha gerçekçi gösterdi. Sanki orada gerçekten biri yaşıyormuş gibi.

Odaları dolaştım, ölçüler ve fotoğraflar aldım, çarşafaları çekip bulduğum yerlerin girişlerine yığdım.

Yaklaşık on beş dakika sonra Ian bana katıldı ve ikinci kata doğru ilerledik, ilerledikçe çarşafaları çekiştirdik.

"Bütün bunları neden ortaya çıkarıyoruz?" diye sordu. "Bu onun işi değil mi?" "Merak ediyorum." Elimi yatak odasındaki yatağın ayakucunda gezdirdim.

birincil yatak odası. "Her şey oldukça iyi durumda, değil mi? Bunca yıldır burada durmasına rağmen."

Mırıldandı. "Büyük bir mutfak. Odalar da iyi büyüklükte. Ne kadara satacağını merak ediyorum."

"Bu kadar arazi mi? Temel yükseltmelerle bile bunu belki yedi, sekiz yüz bine çevirebilir?"

"Doğum günün kutlu olsun," dedi. "Güzel olmalı."

Neden buradaydı? Merak ettim. Belli ki burada olmak istemiyordu. "Orada çok düşünüyorsun," dedi ağabeyim.

Göz kıptım.

Düşüncelerimin hiçbirinin halkın tüketimine açık olması gerekmiyordu. Bu konuda ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Onun fikirlerinin bana en ufak bir faydası olmazdı.

"Bu gece yapacak çok işimiz var," dedim ona. "Belediyeye gidip evin orijinal planlarını çıkarmanı istiyorum."

Onları aldılar. Bu tahmin üzerinde çalışmaya başlayacağım." "Sizce ne kadar sürer?" diye sordu.

Çok sevinecek olmasına rağmen cevap vermeden önce pişmanlık boğazımı tıkadı.

Garip bir tepkiydi, hiçbir anlamı yoktu, çünkü aramızda geçenlerin benim için onun için olduğundan çok daha fazla şey ifade ettiği açıktı.

Görünüşe göre onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Uzun sürmez." Ölçüm bandını alet kemerime geri soktum. "Evin fazla bir şeye ihtiyacı yok. O bize yeşil ışık yakar yakmaz evi boşaltıp tüm katları sökmeye başlayacağız. Yarın adamları arayıp bu işi kabul etmeleri ya da daha büyük bir iş gelene kadar işten çıkarılmamaları konusunda seçenek sunacağım. Bu işi daha küçük bir ekiple halledebiliriz."

"Hayır derlerse tozlu eski halıları kaldıracak mısın?" Ian kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet." Ona düzgün bir bakış attım. "Bu sürecin daha önce yapmadığım ve gelecekte yapılması gerekirse yapmayacağım hiçbir parçası yok."

Ellerini kaldırdı.

"Artık zengin İngilizler için süslü püslü mobilyalar yapmıyorsun," dedim kolayca. "Yine pis işleri yapmaya alış kardeşim."

"Neden burada olduğumu biliyorum," diye cevap verdi sinirli bir şekilde. "Ve bunun için çok iyi değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Çenemi verandaya açılan kapıya doğru salladım. "Hadi yola koyulalım."

Ivy

"Geçen hafta Redmond'daki eczanede böyle bir güneş gözlüğü görmüştüm," diye fısıldadı danışmadaki kız. "Onları sevmedin mi?"

Onları bıraktığım yere bir bakış attıktan sonra manikürlü tırnağımı, bej renkli, sıradan bir laminat olan ön büro tezgâhına vurdum. "En sevdiğim çift."

Benimkiler Dior'du, bu yüzden herhangi bir eczanede bulduğundan şüpheliyim, ama bunu söylemenin bir faydası olmadı.

Gözlüğe hüznle baktı, sonra doğruldu ve dikkatini tekrar bilgisayara verdi.

Uzun pembe tırnaklarını klavyeye geçirirken, ona gizlice bir göz attım.

Hayatım boyunca onun tipini görmüştüm. Tarzı vardı. Kasabanın dışındaki küçük bir handa çalışmak için yaptığı seçimlerde bu açıkça görülüyordu. Takıları ucuz olmasa da moda uygunu ve seçtiği renkler koyu renk saçlarını ve soluk tenini destekliyordu. Ya tamamen güneşten uzak duruyordu ya da kapıdan her çıktığında spf 100 kullanıyordu.

Başka bir ekrana tıklarken kaşlarını indirdi. "Özür dilerim," dedi.

"Elimde başka bir şey yok. Oda hoşunuza gitmedi mi?" "Sorun değil," dedim. "Hiç sütiniz olmadığına emin misiniz? Sahip olmak Buradayken çalışabileceğim bir yer olsa iyi olurdu ama odamda masa yok." Gömleğine iştirilmiş isim etiketine baktım. Amanda. "Yapabileceğin her şey için minnettarım Amanda."

"Sadece bir tane büyük odamız var ve o da bütün hafta dolu," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ona ağız kapalı bir gülümseme verdim. "Özür dileyecek bir şey yok."

"Kütüphanede çalışabilirsin," dedi. "Ya da şehir merkezindeki kafede. Bu sabah oraya uğradığımı duydum. En iyi arkadaşım her sabah tezgâhta çalışıyor ve bana elbisen ve ayakkabıların hakkında her şeyi anlattı."

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısının başlangıcı çiçek açtı. "Öyle mi yaptı?"

Amanda öfkeyle başını salladı. "Seni gözden kaçırmak biraz zor."

Kötü şöhret benim için uygun olmayan bir görünümdü, ancak bunun kaçınamayacağım bir şey olmasından korkuyordum.

Linçler suçlamaların üstündedir.

Ona bir gülümseme daha verdim, bu sefer biraz daha sıcaktı. Amanda ve onun mükemmel güneş gözlüğü zevki tüm nezaketimi alacaktı çünkü o, Louboutinlerimin içinde ayak parmaklarımın kıvrılmasına iki santim kalmış devasa büyüklükte elleri olan devasa büyüklükte bir inşaatçı değildi.

O gün onları giydiğimden değil, ama bu tamamen konunun dışındaydı.

"Yarın sabah kahve içmeye gittiğimde selam vermeyi ihmal etmeyeceğim."

Amanda'nın yüzü güldü. "Adı Farrah. Şehirdeki en iyi tarçınlı latteyi o yapar."

Arkadaşıyla gurur duyması göğsümde bir şeylerin yumuşamasına neden oldu. Sadece birazcık.

"Bunlardan birini mutlaka deneyeceğim," dedim ona. "Farklı bir odayı kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yanakları pembeleşti. "Bir şey değil."

Çantamı düzeltirken dosyamı tezgâhın üzerine bıraktım ve güneş gözlüklerimi tekrar başımın üzerine yerleştirdim. Gözleri Wilder Homes sözleşmesine takıldı.

"Wilders'la mı çalışıyorsun?" diye sordu, gözleri parlıyordu ve yanakları gülümseyerek kalkmıştı.

"Onları tanıyor musun?"

Amanda, "Sisters'ta herkes birbirini tanır," dedi. "Onlar harika bir aile. Farrah son on yıldır Wilder'ın bütün çocuklarına aşık. Cameron ne zaman kahve içmeye gelse, üç dolarlık içecek için ona beş dolar bahşış veriyor. O geldiğinde zar zor konuşabiliyor." Amanda arkadaşının aşkından bahsederken elmacık kemikleri tatlı bir kırmızı renge bürünmüştü. "Çok ateşli."

"Öyle görünüyor," dedim açık yüreklilikle. "Peki sen ona aşık değil misin?"

Sırıttı. "Benim tipim olmak için biraz ... erkek."

"Ahh."

"Yine de bakacağım," diye ekledi Amanda gülerek. Sonra ellerini salladı. "Aptalca, biliyorum. Farrah ondan çok daha genç. Sadece yirmi yaşındayız."

Sadece yirmi.

Benden beş yıl uzakta, ama sıradan laminant masanın diğer tarafında dururken, bunun üç katı gibi hissediyordum.

Yutkundum. "Gitsem iyi olacak," dedim ona. "Bir emlakçıyla toplantım var."

"Bunun için kiminle çalışıyorsun?"

Kısa bir iç çekişle deri portföyümü açtım ve karaladığım ismi buldum. "Marcy Jenkins."

"Çok hoş biri," diye mırıldandı Amanda. "İşte bu benim aşık olabileceğim biri. Onunla tanıştığınızda göreceksiniz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım yapacağım."

Arabama yaklaşırken telefonum bir mesajla çaldı ve Tanrım, kimden geldiğini gördüğümde midemde bir şeyler kıpırdandı.

Bilinmeyen numara: Ben Cameron Wilder.

Hayır.

Hayır.

Olmuyor.

O çırpınan saçmalık bir ottu ve onu acımasız bir hassasiyetle söküp attım. Numarasını *hiç titremeden* kaydettim ve mesaj dizisine geri döndüm.

Cameron: Genel olarak ev harika durumda. Tahmin yarın sabah ilk iş olarak gelen kutunuzda olacak ve Greer bir tasarım toplantısı planlamak için size ulaşacak.

Ben: Güncelleme için teşekkür ederim.

Cameron: Ne istersen patron.

Kafamın içinde çok farklı iki tepki savaştı. Birincisi, bariz göz devirmeydi çünkü alaycılığı açık ve netti. Ve belki de o otun kökleri hala geride kalmıştı çünkü kıvrılıp kaburgalarımın alt kısmına dolanıyordu.

Dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

Sonra sert bir nefes aldım ve nefes verirken nefesi sildim. Eve dönüş yolum hızlıydı ama bu kez şehir merkezinden geçerken yavaşladım ve Ana Cadde boyunca düzgün bir şekilde sıralanmış işyerlerini inceledim.

Her şey temiz ve bakımlıydı, insanların hepsi gülümsüyor, dostça davranıyor ve el sallıyordu.

Bana.

İnsanlar *bana el* salladı.

"Bu da ne," diye fısıldadım nefesimin altında, elimi direksiyondan kaldırdım çünkü el sallamamak tam bir pislik gibi geliyordu. "Kim bu insanlar?"

Amanda ile konuşmam beni birkaç dakika geriye götürdü ve en son bıraktığımdan birkaç saat sonra garaj yoluna geri döndüğümde, garajın önünde toprak kaplı bir Jeep park edilmişti ve şok edici derecede kızıl saçlı, kısa boylu, kıvrımlı bir kadın evin fotoğraflarını çekiyordu.

Kot pantolon, yürüyüş botları ve kot pantolonun önüne sıkıştırılmış bir tişört giydiğini fark ettiğimde kaşlarımın hafifçe çatılmasına engel olamadım. Arabamın sesini duyunca döndü ve fotoğraf makinesini boynuna yerleştirdi. Kızıl saçları sırtından aşağı dökülen kalın bir örgünün içinde zar zor toplanmıştı ve gülümsemesi o kadar güneşli ve parlaktı ki neredeyse arabamın kapısını kilitleyip koltuğumda kayacaktım.

Beni gördüğü için neden bu kadar mutluydu? Beni tanı mıyordu.

Bildiği kadarıyla bir seri katil olabilirdim.

Alaycılığımı bir an için bir kenara bırakıp yavaşça nefes aldım ve dudaklarımı kibar, kapalı ağızlı bir gülümsemeye sabitledim. Gülümserken dişleri göstermek çok özel durumlar için ayrılmıştı ve bu durum o nitelikte değildi.

Görgü kuralları öğretmenimin genizden gelen sesini kafamın içinde duyabiliyordum. *Dişçi koltuğunda olmadığın sürece, hiçbir yabancının ağız hijyenini ön sıradan izlemeye ihtiyacı yoktur, Ivy.*

Arabadan indiğimde hızlı ve enerjik adımlarla bana yaklaştı.

"Sen Ivy olmalısın. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," diye bağırdı. Sonra kollarını açtı. Sanki bana *sarılacaktı.*

Boğazımı hızlıca temizleyerek geri çekildim ve o da durakladı.

Sonra elimi uzattım. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Bir kahkaha attı, gözleri beni tepeden tırnağa değerlendiriyordu.

Cameron'ın yaptığı zamankinden biraz farklı hissettirdi, bunu söyleyebilirim.

"Marcy Jenkins," dedi sırtarak ve hoş bir şekilde elini sıkarak. "Bu ev harika. Mesajınızı alınca çok heyecanlandım. Bunca yıl nasıl dayandığını hep merak etmişimdir."

Mırıldandım ve söz konusu eve bir kez daha baktım. "İnşaatçım bugün baktı ve şaşırtıcı derecede iyi durumda olduğunu söyledi."

"Kiminle çalışıyorsun?" diye sordu.

"Wilder Homes."

Yanakları kızardı ve o gülümseme geri geldi. Çok büyüktü. Bir sürü diş.

"Cameron?" diye sordu. Marcy yutkundu, kirpikleri titriyordu. "O harika biri."

Tanrı aşkına.

Ona uzun uzun baktım. "Arkadaşın mı?"

"Sanırım," dedi. "Daha önce yürüyüşe çıktık, bir kez kahve içmeye gittik, pek boş vakti olduğundan değil. Ailesiyle çok meşgul, biliyorsun. Ne zaman onunla bir şeyler planlamaya çalışsam, çok meşgul oluyor."

Ona şimdi Cameron'ın onu isteyip istemeyeceği ışığında bakmak çok acımasızcaydı.

Ama hadi, ben de insandım ve o asansörde ruhumu bedenimden söküp almıştı. Tabii ki bazı karşılaştırmalar yapacaktım.

Güzel bir kızdı. Sağlıklı ve taze yüzlü.

Çok fazla gülümsedi, ama bu ona karşı tutulacak bir şey değildi.

Bacakları sıkı, göğüs dekoltesi basit pamuklu gömleğinin V'sinin altında cömertti.

"Onu iyi tanımıyorum," dedim dürüstçe.

"Onlar en iyisi," diye ilan etti gözlerini kocaman açarak. "Dürüst olmak gerekirse, programlarında bir boşluk olduğu için çok şanslısın. Portland'dan bir milyarderle yaptığı büyük bir işten vazgeçtiğini duydum, çünkü onun ününe sahip biriyle iş yapmayı reddetmiş. Görünüşe göre bir sürü yasayı falan çiğnemiş."

İlgi içimde sinsi ve sıcak bir şekilde kıvrıldı. "Gerçekten mi?" Başını salladı. "O harika bir insan. En iyisi."

"Öyle görünüyor." Burnumu çektim. "Şimdi, etrafa bakmak istersen, ben burada bekleyeceğim."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "İçeri girmek istemiyor musun?"

"Bu sadece bir ev," dedim kolayca. "Sadece bazı temel kozmetik iyileştirmeleri yaptıktan sonra ne kadar edeceğini düşündüğünüzle ilgileniyorum."

Marcy merakla beni inceledi ve ben de bunun ağırlığı altında kıpırdanmamaya çalıştım. Belki de Smiley sandığımdan daha sezgisel biriydi.

Ama elimden gelse o eve seyirciyle birlikte girmeyecektim.

Bu düşünce beni kırılğan ve kırılabilir hissettirdi.

Kimsenin beni o şekilde görmesine izin vermezdim. Elimden gelse bile.

Marcy başını salladı. "Tamam. İçeriye kontrol etmem için bana birkaç dakika ver. Öncesinde birkaç fotoğraf çekeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ona.

O evin içinde kaybolduğunda nefesimi verdim. Tüm vücudum, kaslarımda tutsak tutulan tüm gerginlikle sıkıca kilitlenmişti.

Babamın ofisinde oturduğum sırada ortaya çıktı ve Cameron 'ne kadar harika kollarım ve harika bir çenem var değil mi' Wilder o lanet kamyonundan indiğinde yüzde bin arttı.

Yarısından kurtulmak için bir masaj masasında iki saate ihtiyacım var. Sıcak taşlar ve yumuşak dokunuşlar kullanılan o korkak masajlardan da değil. Sırtıma, omuzlarıma ve boynuma cehennemi yaşatacak birine ihtiyacım vardı.

Ya da sadece bu şehirden, bu evden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bir şeye ihtiyacım vardı.

Sadece ne olduğunu bildiğimden emin değildim.

Chapter 8

Cameron

Yeterince uzun süre hareketsiz oturursam, her yerde uyuyabilirdim. Bu yüzden günümün çoğu oturmadan geçiyordu.

Özellikle de son birkaç aydır. Her zaman halledilmesi gereken bir şey vardı.

Her zaman
hareket halinde.

Her zaman
yapıyorum.

Babamla oturduğum zaman hariç.

Günler geçtikçe enerjisi azalsa da, hala her sabah verandada oturmak istiyordu. Ne zaman fırsat bulsam ona katılırdım.

Kahve içmiyordu ama benimkini koklamaktan hoşlandığını söyledi, ben de sandalyelerimizin arasındaki masanın üzerinde dokunulmadan durmasına izin verdim.

"Annen sana çatıdaki sızıntıdan bahsetti mi?" Babam sordu. Gözleri doğudaki gökyüzüne kilitlenmişti, sadece yarı açıktı, sanki her an yeniden uykuya dalabilirmiş gibiydi. Artık gün içinde giderek daha fazla uyuyordu, bu yüzden uyuması beni şaşırtmazdı.

"Evet, bana söyledi." Bacaklarımı uzattım ve başımı sandalyenin arkasına yasladım. "Yemekten sonra hallederim."

"Zona ahırda."

Ona şöyle bir baktım. "Biliyorum baba."

Başını salladı. "Muhtemelen gelecek yıl her şeyin değiştirilmesi gerekecek. Şanslıysa belki iki. Onun için göz kulak olmak isteyeceksin. Kafasına su damlayana kadar o çatıyı hiç düşünmez."

Göğsüm, hepimizin bildiği bir geleceğe atıfta bulunarak bu tür sıradan sözler söylediğinde her zaman olduğu gibi çukurlaştı.

buralarda olmayacaktı.

"Olacağım," diye söz verdim.

Gözleri kapandı ve iç çekti. "Sen iyi bir çocuksun Cameron. Annene bakmak için burada olmana sevindim."

"Hepimiz onunla ilgileneceğiz."

"Sana ihtiyacı yokmuş gibi davranacak," dedi babam, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ya da bu konuda konuşmaya ihtiyacı yokmuş gibi. Bunu yanına bırakma, tamam mı?"

"Sence anneme ne yapacağını söyleyebilir miyim?" Dedim.

Ağzının kenarı bir sırıtışa dönüştü. "Kolay değil, hayır. Siz çocuklar inatçılığınızı nereden alıyorsunuz sanıyorsunuz?"

Sheila'nın biyolojik annem olmaması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. On yaşından beri beni seven annem oydu.

"Hep senden aldığımızı düşünmüştüm," dedim ona.

Güldü, ama sesi eskiden olduğu gibi zayıf bir yaklaşımdı. "Şaka mı yapıyorsun? Ben bir azizim. Bu yüzden Tanrı eve herkesten daha erken dönmemi istiyor. Bu dünya için fazla safım."

Güldüğümde omuzlarım sarsıldı. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Yakında." Saatime baktım. "Orada benim yapabileceğim pek bir şey yok. Ian ve Wade bazı çekimler yapıyorlar ama bu iş için ekibin çoğu yarın başlıyor. Bu işi beklemedikleri için onlara bir gün daha verdim. Her şeyi yıkmaya başlamadan önce bazı kablo ve tesisatları kontrol etmem gerekiyor. Dün bunu yapmayı unutmuşum."

"Bu şeyleri kontrol etmemek senin tarzın değil," dedi babam. Hadi canım.

Sağduyum muhtemelen o evin önünde, aşağı yukarı onun arabadan indiğini gördüğüm noktada yerde oturuyordu.

Neyse ki hatamın farkına varmadan önce bazı temel iyileştirmeleri de hesaba katmışım, yani hiç değilse çok ileri gidip tüm evin yeni borulara ihtiyaç duyması Ivy'yi şaşırtmazdı.

Bu yeni versiyonu muhtemelen pahalı sürprizlerden hoşlanmıyordu... görünüşe göre bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

"Ian bana ondan bahsetti," dedi babam. Sonra bilmiş bilmiş baktı. "Senin telaşlı olduğunu söyledi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ian saçmalıyor."

"Gerçekten güzel olduğunu söyledi. Şu korkutucu tiplerden biri."

Homurdandım. "O kelimeleri söylemedi."

"Hayır," diye onayladı babam, "biraz daha az hayırsever bir şey söyledi ve eğer daha yakında dursaydı, kafasına bir tane patlatırdım. Kardeşin her zaman hıyarın teki olmuştur."

Gözlerimi kocaman açarak başımı babama doğru çevirdim.

"Ne?" diye sordu, sandalyesine daha da yerleşerek. "Bir baba, çocuklarının ne zaman pislik yaptığını her zaman bilir. Hepinizin böyle anları oluyor ama itiraf etmeliyim ki sende kardeşlerinden daha az var."

Elimi ağzıma götürdüm. "Keşke bunu kaydedebilseydik de günlerini mahvetmek istediğimde onlara dinletebilseydim."

"Kimse dinlemiyorken neden söylediğimi sanıyorsun? Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın Cameron ve ben de son nefesime kadar bunu inkâr edeceğim." Bana bilmiş bir bakış attı. "Bu düşündüğünden daha erken olacak, o yüzden beni test etme."

Biriyle hayatının sonu hakkında bu kadar rahat konuşmak rahatsız ediciydi.

Bu yorumları neredeyse bir yıldır yapıyordu ve derimin en hassas kısımlarını dürtüyorlardı - keskin, pençeli ve rahatsız edici. Babam bundan rahatsız değildi. Barış yapmıştı ve bu çok açıktı.

Bu yüzden söylediği için onu asla suçlamadık. Zor ya da sıkıntılı bir konu açıldığında asla konuyu değiştirmedik. Sadece olduğu gibi bıraktık - ne kadar çok istesenez de kaçınamayacağınız hayattaki zor şeylerden biri.

"Bugün başka ne yapıyorsun? Sadece evde mi çalışıyorsun?"

İçimi çektim. "Günün bir kısmı için. Ivy'nin orada olacağından şüpheliyim. Eve bakmaya pek hevesli görünmüyordu."

Babam düşünceli bir ses çıkardı. "Büyükannesi ve büyükbabası iyi insanlardı. Annesini hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Biraz. Muhtemelen annen de öyle. Şehirden ayrılmadan önce yollarımız pek kesişmedi. Güzel. Zeki. Çok hırslı. Bu kasabanın kaldırabileceğinden çok daha fazlası." Koltuğunun kolunu itti ve daha da doğrulup oturdu, yardım etmek için ayağa kalktığımda bana el salladı. "Ve bu da sorun değil, biliyor musun? Herkes küçük bir kasabada yaşamak için yaratılmamıştır."

"Sanırım Ivy bu konuda annesine çekmiş," dedim.

Babam başını salladı. "Belki de öyledir. Eminim burada olmak onun için hâlâ zordur. Buranın onun geçmişi için bir dayanak noktası olmaması, onun için

taşımak için ağır değil."

Babamın her zaman böyle bir tarzı vardı - insanların mücadelelerini nasıl taşıdıklarını düşünerek, bunun için onları asla yargılamadan.

Onun tahmini üzerinde çalışırken Ivy'yi çok fazla düşünmemeye çalışmıştım, ta ki gözlerim kızarana ve gece yarısından sonra yüzüstü yatağa düşene kadar. O arabadan inen gerçek halini düşünmemeye çalıştım.

Ama sadece bu kadarını bölümlere ayırabilirdim. İlk tanıştığımızda bana ne gösterdiyse, o da oydu.

Sadece öyle olmasını istemedi. Ben de bununla ne yapmak istediğime karar v e r m e k zorunda kaldım.

O evin önünde durduğumuzda, içeri girmeyi ısrarla reddetmesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Poppy'nin beş yaşındayken ormanda bulduğu köpeği hatırlıyor musun?"

Babam başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Marvin bir baş belasıydı. Kız kardeşin hariç herkes için tabii ki."

Onu aldığımız ilk hafta boyunca ahırın köşesinde kaskatı oturdu. Ne zaman biri çok yaklaşırsa, boğazının derinliklerinde hırıliyordu. Asla dişlerini göstermedi. Kimseyi ısırmadı. Ama vücudunu mükemmel bir hareketsizlik içinde tuttu, asla gevşemedi, asla sakinleşmedi.

Poppy ahırda oturur ve onu izlerdi, o yaşta onu hiç görmediğimiz kadar sakindi. Ona yiyecek parçaları atar ve sabırla yemesini beklerdi.

Köpeğin en küçük bir sevgi parçasını arayıp bulması iki hafta sürdü. O zamana kadar, hiçbirimizin anlamadığı nedenlerden dolayı ona Marvin adını vermişti. Marvin, Poppy ve bana doğru birkaç adım attı, Poppy yanıma oturdu ve bana kıpırdamadan durmamı söyledi. Elimi sabit tuttum ve sonunda başını parmak uçlarıma bastırdı.

Yedi yıl boyunca bizde kaldı ve evde iyi olacağını anladıktan sonra her gece Poppy'nin yatağında uyudu.

"Onun hakkında ne düşündün?"

"Korku hakkında düşünüyorum sanırım," diye itiraf ettim. "Bir şey bizi korkuttuğunda hepimizin nasıl farklı tepkiler verdiğini."

Babam eğildi ve elimi okşadı. "Benim gibi yaşlandığında, bu dünyada gerçekten korkmamız gereken çok az şey olduğunu anlayacaksın. Bunların çoğu kendi kendimize yarattığımız ya da başkalarının kafamızda yer kaplayan sorunlardır."

"Neden korkuyorsun baba?" diye sordum.

Bana baktı ve gülümsedi. "Yok bir şey evlat." Sonra hâlâ aramızda duran kahve fincanıma başıyla işaret etti. "Şimdi kahveni iç. Ne yaptığını bilmediğimi sanma."

İçimden güldüm. "Evet, efendim."

Biz oturup konuşurken annem doktor randevusundan döndü ve nasıl geçtiğini sormaya çalıştığımızda bizi başından savdı. "Tanrım," dedi. "Memelerimi sıktılar ve yüksek tansiyonum olduğunu söylediler. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

Gözlerimi kısıtım ve kapattım. "Hiçbir şey, gerçekten." "İlan sana çatıdaki sızıntıdan bahsetti mi?" diye sordu.

Başımı salladım, fincanı aldım ve kahveyi seyahat fincanına aktardım. "Evet. Yemekten sonra hallederim."

Yanağımı okşadı. "İş yerinde iyi günler. Korkutucu yeni müşterine karşı nazik ol."

"Siktiğimin İlan'ı," diye mırıldandım.

"Eminim kardeşinin söylediğinden çok daha iyidir."

Derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum anne. Birkaç gün sonra sana haber vermem gerekecek."

"Belki ona kurabiye ya da başka bir şey götürürüm," dedi annem.

Kaşlarım şüpheyile kalktı. "Hoş geldin sepeti isteyeceğinden emin değilim."

Annem elinin tersiyle itti. "Herkes yeni bir yerde istendiğini hissetmek ister."

Ivy hariç herkes, tabii. "Yorgun görünüyorsun Cameron."

"Yorgunum anne." Bir elimi yüzümde gezdirdim ve ona çabucak sarıldım. Benimkini incelemek için geri çekildiğinde yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

"Genelde seni düşünmekten uykularım kaçmaz Cameron. Başlama zamanım geldi mi?"

Omzunu okşadım. "Hayır. İyi olacağım."

"Son zamanlarda bisikletini dışarı çıkardın mı?" diye sordu.

"Eskiden bunu daha çok yapardın."

"Zamanım olmadı," diye itiraf ettim. "Bugünlerde oturacak zamanım olursa burada seninleyim."

Mırıldandı. "Belki kendine biraz zaman ayırabilirsin, tamam mı?"

Şantiyeye vardığımda ahırın kapıları açıktı ve birkaç parça mobilya, duvardan sökülmüş çerçeveli fotoğraf yığınlarıyla birlikte açık alana taşınmıştı bile. Ivy ise arabasının kaputuna yaslanmış, yüzünde sert bir ifadeyle onları izliyordu.

Arabasının yanına yanaşan kamyonetimin sesini fark ettiyse bile, bunu gizlemek için inanılmaz bir iş çıkardı.

Bugün başka bir siyah elbise vardı, bu beyaz çizgili ve küçük kap kolluydu. Saçları arkaya yatırılmıştı ve dudakları kırmızıydı. Wade evden çıkarken onu izledim ve hızlı, gergin bir bakış attım, bir kutu eşyayı ahıra götürdü ve sonra içeri geri döndü.

Ian iki elinde birer sehpa ile dışarı çıktı, kollarını yavaşça karnının üzerinde kavuşturduğunda gözlerini ona doğru çevirdi. Başımı salladım, kamyonetten indim ve ona doğru yürüdüm.

Başını çevirmedi ama arabasının kaputuna yaslanarak ona katıldığımda yavaşça nefes aldı.

"Sürükleyici şeyler," dedim. "Ne zamandır burada duruyorsun?" "Çok uzun zamandır değil."

Sarmaşık temiz kokuyordu ama yumuşak ya da çiçekli değildi. Narenciyemsi ve keskin bir kokuydu ve ciğerlerimi onun tenine yapışan şeyle doldurduğumu belli etmemeye çalıştım.

Genç çalışanlarımızdan biri dışarı çıktı ve ona doğru baktığında kendi ayağına takıldı.

"Mürettebatı korkutuyorsun," dedim ona gülümseyerek.

Sonunda başını bana doğru çevirdi ve gözlerinin tam tonunu bilsem bile, darbeye tam olarak hazır değildim.

Bunu bana hiç yapmazlar mıydı? Parker bir keresinde yanlışlıkla çelik bir sopayla karnıma vurmuştu ve bana çok benzer bir his vermişti.

"Burada oturarak onları korkutuyorsam, daha fazla dışarı çıkmaları gerekir."

Kenarlarında koyu bir çember bulunan lacivert gözleri meydan okumayla parlıyordu.

Kıpırdamadan otur, diye düşündüm. Ani hareketler yapma.

Çok hızlı hareket edersem elimi koparırdı. Belki iyi bir karşılaştırma değildi ama Ivy'ye baktığımda aklıma gelen tek şey, ahırımızın köşesinde bir heykel gibi oturan o dehşete düşmüş köpekti.

Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen bakışlarını kaçırdım ve eve döndüm. "İçeri girdin mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye kolayca cevap verdim.
"Orası çok güzel. Büyük odalar. Çok fazla potansiyel var."

"Güzel, o zaman çok çabuk satılır."

"Buna hiç şüphe yok."

Mırıldandı. "Lafi açılmışken, dün arkadaşınla tanıştım." "Hangi arkadaşınmış o? Bende birkaç tane var." Başımı eğdim yan tarafa. "Seni de sayabilirdim ama beni tanımıyormuş gibi davranmayı tercih ediyorsun, bu da işleri biraz rahatsız ediyor."

Yavaş ve sabit bir şekilde

nefes verdi. Bir

gülümsemeyle savaştım.

"Marcy Jenkins," dedi kısık bir ses tonuyla.

Kahretsin.

Yüzümü buruşturduğumu saklamaya çalıştım ama pek başaramadım. "Marcy iyi bir kadın."

Ve öyleydi. Başka biri için.

Ama Marcy aynı zamanda pantolonuma girmeyi ve parmağına yüzük takmayı da çok istiyordu ve ben her iki seçenekle de pek ilgilenmiyordum.

Ya da en azından ondan değil, diye düşündüm, yanımdaki kadının birincisini isteyebileceğini ve memnuniyetle yerine getireceğini hemen fark ettim.

"Senin çok iyi bir adam olduğunu düşünüyor," dedi Ivy. "Yaşayan bir aziz, gerçekten. Ve eğer bilmiyorsan diye söylüyorum, o çok yoğun programında bir boşluk bulduğunda seninle kaliteli zaman geçirmeyi çok istiyor."

Sesi cam gibi pürüzsüzdü. Görünürde bir dalgalanma

yoktu. "Benden övgüyle bahsetmesi çok hoş."

"Kadınlara ilgilenmediğini söylemekte zorlanıyor olmalısın."

Alay ettim ve ona bir bakış fırlatmak için döndüm. "Beni tanımadığını düşünürsek, bu biraz zorlama, Ivy." Yanakları pembenin en hafif tonuna döndü ve eğer bunu büyüleyici bulmadıysam lanet olsun. "Eğer ima ettiğin buysa ben insanları kandırmam."

"Ben öyle bir şey demedim. Lütfen kelimeleri ağzıma tıkmayın."

Ian verandaya çıktı, soluk mavi bir kanepenin bir ucunu tutuyordu. Uzun zamandır ustabaşımız olan Wade de diğerini tutuyordu.

Wade'in ağzında yanmamış bir sigara vardı.

Ivy'nin gözleri o koltukta hafifçe kısıldı ama sonra bakışlarını yere indirdi.

"Alt katla işiniz bitmek üzere mi?" Onlara sordum.

"Hemen hemen," dedi Ian. "Bu sabah uyumaya karar verdiğin için gelip ağır eşyaların geri kalanını almaktan çekinme."

Güldüm. "Lütfen, şafaktan önce kalktım ve bunu sen de biliyorsun."

"Annemle çatı hakkında konuştun mu?" diye sordu. O ve Wade kanepeyi yere koydular.

İçimi çektim. "Yemekten sonra hallederim. Sen de yardım edebilirsin."

"Elbette. Sen tırmanırken merdiveni ben tutacağım. Düşüp kendini yaralamanı istemem çünkü o zaman sorumlu olduğun tüm işleri ben devralmak zorunda kalırım."

Eğer Ivy yanımda oturmasaydı, ona siktir git diyebilirdim. Kapalı.

Bunun yerine ona doğru ters ters baktım ve o da gülümsemesini gizledi.

su sürahisinden bir yudum alıyor.

"Ian bugün daha mı arkadaş canlısı?" Sessizce sordum.

Kısa bir kahkaha attı. "Ian bir buz kıracağı kadar arkadaş canlısı."

"İkinizin iyi anlaştığını bilmek güzel. Bahse girerim o da senin için aynı şeyi söylerdi."

Söylediklerimin kafama dank etmesi biraz zaman aldı.

"Çok yüzüzsün," dedi nefesinin altından.

Arabanın kaputundan ayağa kalktım. "Sadece lafin gelişi söylüyorum, Ivy. Burada olmak istemiyorsun. Bunu hepimiz anlıyoruz. Ama kızgın olduğun kişiler onlar değil," dedim ekibi işaret ederek. "Bunu unutma."

Dudakları gerildi, gözleri eve kilitlendi ve daha derin bir kızarıklık boynundan yüzüne doğru ilerledi.

"Boşaldığına göre içeri gelip alt katı görmek ister misin?

Geri kalanını muhtemelen yarın yaparız."

İlk başta cevap vermedi, sadece sanki onun yerine cevap verecekmiş gibi eve baktı.

Elimi omzuna koyarsam ne olacağını merak ettim.

Ellerimin altında kaslarının ne kadar sıkı hissedeceğini.

Eğer deneseydim kaçardı.

Kıpırdamadan otur, diye hatırlattım kendime. *Sabırlı olmayı.*

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi, tüm yumuşaklığı ve kibarlığıyla *ve siktir git, olur mu?*

Başımı salladım. "Daha rahat bir yere oturmak istersen kamyonetimin arkasında bir sandalye var."

Doğruldu ve ellerini elbisesinin önünden aşağı doğru kaydırıldı.

"Otelime geri dönüyorum. Kız kardeşin bana yapmam gereken

şeylerin bir listesini gönderdi.

bu hafta sonuçlandırmamız gerekiyor."

"Evet, herkese yapmaları gerekenlerin listesini göndermek gibi sinir bozucu bir eğilimi var."

Bakışları benimkilere kilitlendi ve aptalca bir an için kendimi gülümseyip gülümsemeyeceğini görmek için nefesimi tutarken buldum.

O yapmadı.

Ama gözleri benimkileri aradı, sonra kaşları bir santim kadar aşağı indi.

Neyi anlamaya çalışıyordu?

"Cameron," dedi, ses tonundaki kovma ifadesi açıktı. Çenem yükseldi. "Ivy."

Arabaya geri dönerken ve o büyük siyah gözlüklerini yüzüne doğru iterken bana bir daha bakmadı.

Gözden kaybolduğunda enseme kaşıldım. "Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin, pislik?" Ian bağırdı.

"Evet," dedim. "Ben de geliyorum."

Chapter 9

Ivy

Lise birinci sınıftayken AP derslerine kaydolmuştum bile. Bunlardan birinde, öğretmen beni sınıfta kalmaya çalışan son sınıf bir sporcuyla eşleştirdi.

Hafızam beni yanıltmıyorsa basketbol oynuyordu.

Ve o bir aptaldı. Dünyadaki hiçbir AP sınıfı bu adam için doğru yer değildi çünkü bir çit direği kadar zekası vardı. Her iki durumda da, evimin mutfağında birlikte bir ödev üzerinde çalışıyorduk ve ben sarkan ortacın ne olduğunu açıklamaya çalışırken, elini eteğime sokmaya ve dilini boğazımdan aşağı sokmaya çalıştı.

"Çok ateşlisin amına koyayım," diye fısıldadı özensiz, tedbirsiz bir girişimde bulunmadan hemen önce.

Kabadayı geçmişime rağmen donup kaldım çünkü bu benim ilk öpücüğümdü ve *berbattı*. İki şey düşündüğümü *hatırlıyorum* - dili neden bu kadar ıslak (belki de tıbbi bir sorunu vardır) ve *Aman Tanrım, ilk öpücüğümü her düşündüğümde bunu mu düşünmek zorunda kalacağım?*

Bu ikinci düşünce beni donmuş halimden çıkarmaya yetti ve onu geri itmek için ellerimi göğsüne doğru ittim ama hiçbir yere gitmedi.

Paniğin buz gibi pençesini hissetmek için yeterli zaman yoktu çünkü hizmetçimiz Ruth mutfığa girdi, onu gömleğinin arkasından tuttu ve polisleri aramadan önce kışını evden çıkarmasını söyledi.

Ödevinde başarısız oldu ve kısa bir süre sonra AP sınıfından ayrıldı. Peki ya ben?

Ertesi gün okula girdim ve kendimi binanın her bir koridorunda fısıltıların ve bakışların isteksiz alıcısı olarak buldum. Sporcu arkadaşları yanımdan geçerken kıs kıs gülüyor, birileri nefeslerinin altında kıcımda bir sopa olduğuna dair yorum yapıyor ve belki de birilerinin onu benden çıkarması gerekiyordu.

Hayatımda ilk kez toplu bir ilgi midemi bulandırdı. Babama benim hakkımda hikayeler yaydığını hiç söylemedim çünkü bu onlara daha fazla yakıt vermekten başka bir işe yaramazdı.

Ben de babamın bana öğrettiği şeyi yaptım.

Yanlarından geçerken gözlerinin içine baktım, sert ve zihinsel bir elimi çenemin altına koydum ve yukarı doğru ittim. Sadece birazcık.

Bunun gibi küçük kalem oğlanlar bakışlarımı kaçırmama ve orada olmayı hak etmiyormuşum gibi okulun etrafında koşturmama neden olacaksa lanet olsun.

Sonra görmezden geldim.

Bütün gün ve ondan sonraki gün beni takip eden gözleri görmezden geldim.

Onu bir barikatın arkasına sakladım, kendi zihnimde dev bir çelik duvara benzeyen bir şey.

Ne isterlerse söyleyebilirlerdi ama doğru olmadığını biliyordum.

On beş yaşındayken bile tepkisinin benden çok onun güvensizliği hakkında bir şeyler söylediğini biliyordum. Eğer o aptallar benim namuslu ve kaltak olduğumu düşünüp kıs kıs gülmek istiyorlarsa, bu beni rahat bırakacakları anlamına geliyordu.

Sisters'a gelene kadar hayatımın o dönemini pek düşünmemiştim. Erkeklerle karşı derinlerde yatan bir nefret beslemiyordum, sadece dangalaklardan ve kese kâğıdından başka bir şey düşünemeyen Neandertallerden uzak duruyordum.

Yine de beynim, bütün gözlerin bana doğru dönmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Resepsiyondaki Amanda'yı suçluyorum, gerçekten. Bana buradaki hamburgerlerin "aptalca iyi" olduğunu söylemişti ve babamın cep telefonuna ve ardından ofisine yaptığım ikinci arama da cevapsız kalınca, o sessiz otel odasında bir saniye daha oturamadım.

Dev bir ekmek parçasının üzerinde yapışkan peynirle kaplı aptal kırmızı et kulağa doğru geliyordu. Son iki öğünümün odama getirilen ve yatağımın ayak ucunda otururken tükettiğim bir paket salata olduğu düşünülürse, bu gerekli görünüyordu. Eğer bu en kötü türden bir

bir mekanizma bulabilirsem, bunun için tek bir kişinin beni yargıladığını görmek isterim.

Restoran, otelin otoparkının hemen karşısında yer alıyordu ve parlak kırmızı kapısının üzerinde siyah-beyaz çizgili büyük bir tente vardı. Binanın ön tarafında boydan boya uzanan büyük bir pencere sırası vardı, bu yüzden o yöne bakan kabinlerde oturan herkes içeri girmek üzere olanları en ön sıradan izleyebiliyordu.

İşte o zaman kas hafızası devreye girdi ve bir oda dolusu insanın bana bakmasının yarattığı gizli travmayı ortaya çıkardı.

Kapının üzerinde küçük altın bir çan vardı ve tuhaf bir sesle geldiğimi müjdelediğinde, içerideki herkesin dönüp bakması üç saniyeden kısa sürdü. Tek istisna, yakındaki bir masada kamburlaşmış, satranç tahtasına bakan ufak tefek yaşlı bir adamdı.

Ön taraftaki bir kabinde oturan iki kadın bana doğru eğildi, biri diğerine fısıldadı, ayakkabılarıma ve giydiğim krem rengi elbiseye hızlıca baktılar. En sevdiklerimden biriydi; keskin bir yakası, önden dizlerime kadar inen düğmeleri ve kenarları boyunca uzanan siyah şeritleri vardı.

Tetiği çeken o fısıltıydı.

Göğsüm ağırlaştı, görünmez dev bir yumruk göğüs kafesime baskı yapıyordu.

Boğazım sıkıştı, ikinci dev yumruk nefes borumun üzerine kapandı, kapandı, kapandı.

Ve hemen dönüp kaçmak istedim. Topukluları bırakıp koşarak otele dönmek istedim.

Aslında topuklu ayakkabılardan kurtulmama bile gerek yoktu. Ve ince topuklu ayakkabılarla koşmaya istekli olmam, o anki panik diliminin ne kadar güçlü olduğunu size anlatmalı.

Sahip olduğunuzu bilmediğiniz endişelerin tuhaf yanı da bu değil miydi? Tek bir şey onları tırmalayıp yüzeye çıkarana kadar yıllarca uykuda kalabiliyorlardı.

Gözlerimi etrafta gezdirip beni oturtacak bir hostes aradığım için yüzeyimin resmen çizildiğini düşünün. *Girişte* tebeşirle yazılmış küçük bir tabela vardı: Lütfen *oturun*.

Büyük açık odanın etrafında çok sayıda seçenek vardı - arkaya doğru kabinler, odanın s o l u n d a k i yüksek masalar, açık mutfağa bakan tezgahtaki tabureler ve ortadaki dağınık seçenekler.

En yakın olanını seçtim çünkü o odada, beni takip etmek için dönüp duran kafaların arasında yürüme düşüncesi kendimi yeniden on beş yaşındaki kız gibi hissetmeme neden oldu.

Ancak çenenin kibirli bir şekilde eğilmesi burada pek işe yaramazdı. Meydan okuyan bakışlar da işe yaramazdı.

Aslında, en yakın masayı seçip sırtım pencerelere dönük bir sandalyeye oturduğumda duyabildiğim tek şey Cameron Wilder'ın bana Ian'ın da muhtemelen benim onun hakkında söylediklerimin aynısını söyleyeceğini söylemesiydi.

Bir buz kıracağı kadar dostça.

Kelimeler beynimde sonsuz, iğrenç bir döngüde yankılandı.

Tanrım.

Tam da ihtiyacım olan şey, beni en kötü halimde görmüş, duygusal açıdan sezgileri kuvvetli bir adamdı.

Artık bir şeyler *söyleyebileceğini* düşünüyordu.

Gözlemler yapabileceğini. Gözlemlerinin doğru olması çok daha kötüydü.

Dürüst olmak gerekirse, Cameron neden eve geldiğimi sormadığı için şanslıydım. Cevap verememe ihtimalim çok yüksekti.

Mavi uçlu örgüleriyle güzel, gülümseyen bir garson masaya geldi. "Merhaba, ne içersiniz?"

"Buzlu çay lütfen," dedim.

Koyu renk gözleri iri kirpikliydi ve burnunun kenarından küçük bir elmas göz kırpıyordu. O gözler yüzümü ve kıyafetlerimi hızlıca gözden geçirdikten sonra başını salladı. "Elbette. İşte menünüz. İncelemeniz için size birkaç dakika vereceğim."

Kalbim hâlâ acımasızca kaburgalarımın içine çarpıyor olsa da kibarca gülümsemeyi başardım.

Menüye dokunulmamıştı çünkü çizburgerden vazgeçmem için en ufak bir şansım olsaydı bile bu şans çoktan ortadan kalkmıştı.

Yanımdaki masada oturan yaşlı adam elini piyonlarından birine götürdü, sonra durakladı ve geri çekip tekrar kucağına yerleştirdi.

Kaşlarımı indirdim ve kendimi, onun buğulu koyu gözlerle tahtayı incelemesini ilgiyle izlerken buldum. Beyaz saçlarının kısa bukleleri koyu, buruşuk teniyle tam bir tezat oluşturuyordu ve bir dakika sonra nihayet bir fili tahtanın uzak tarafına taşıdı.

Sonra arkasına yaslandı.

Bakışlarım dikkatini çekmiş olmalı ki, gözlerini bana çevirdi ve bakışları benimkilerle kilitlendi.

Sonra gülümsedi. "Oynuyor musun?" diye sordu. "Artık o kadar değil ama eskiden çalardım."

Başını salladı. "Oyun insana hayat hakkında çok şey öğretir," dedi ve sonra şakağına vurdu. "Seni keskin tutar. Ve sabırlı. Kazanma şansınız varsa her zaman rakibinizden birkaç adım ilerisini düşünmelisiniz."

Babam da bana tam olarak bunu söylerdi ve bu yüzden oyun oynamayı öğrenmemi isterdi. Çalışma odasında karşılıklı oturarak saatler geçirirdik.

Yine de yabancıya bunu söylemek yerine sadece gülümsedim. "Öyle."

Sunucu masama bir buzlu çay ile döndü ve siparişimle birlikte gitti.

Beklerken, bunu ne kadar kötü düşündüğümü fark ettim. Paket servis bu gibi durumlar için yaratılmıştı ve yemeğimi yatağımın ayak ucunda yemek, kısa süre içinde geri döneceğim mükemmel bir yaşam seçimiydi.

Parmaklarım huzursuzca kıpırdandı ve onları uzatırken hızlı bir nefes aldım, sadece odaklanacak bir şeyim olsun diye telefonumu çıkarma dürtüsünü saklamak için uysal bir girişim.

Restoran düzenli ve temizdi, siyah-beyaz ve kırmızı dekoru dış cepheyle uyumluydu ve öğle yemeği yoğunluğu geçmiş olmasına rağmen, dolu masalardan gelen sağlam bir gürültü vardı.

Buzlu çayımdan bir yudum aldım ve iç çektim.

Servis görevlisi gülümseyerek geri döndü. "Burgeriniz birazdan çıkacak.

Beklerken sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Yanımdaki masada oturan adam yine gülümsedi ve ben de onun ne kadar sık burada oturup tek başına satranç oynadığını, sırf insanlarla dolu bir odada olmak için burada oturduğunu merak ettim.

Beni buraya neyin getirdiğini düşündüm, yatağın ayak ucunda oturmuş, babamın mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma bakıyordum. Aradı. Herhangi bir şey.

Burada tek başına oturmanın hiçbir faydası olmadı.

Kafamı kurcalayan, düğümlemiş devasa karmaşadan beni kesinlikle uzaklaştırmıyordu. Çekecek tek bir iplik bulabilseydim, belki de tüm bu olanlar hakkında beni en çok kızdıran şeyin ne olduğunu anlayabilirdim.

Bu yerdeki her şey, orada bulunma nedenimle ilgili her şey, görmek istemediğim şeylerin üzerine dev bir spot ışığı tutmak gibiydi.

Hatırlamak istemedim. Ya da yüksek sesle itiraf etmek. "Burgerimi paket yaptırabilir miyim?" Garsona sordum.

Eğer bu istek karşısında şaşırdıysa bile, bunu saklamak için çok iyi bir iş çıkarmıştı. "Elbette."

"Teşekkür ederim."

Benimkinin yanındaki masada durakladı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı Rog?" "Hayır, teşekkürler tatlım. Eve gitmeye hazırım. Benim için zaman öğleden sonra uykusu, bilirsin."

Sunucu gülümsedi, sonra omzunu sıvazladı ve mutfağa doğru geri yürüdü.

Birkaç dakika içinde yavaşça masadan kalktı ve restoran boyunca el sallayarak birine dostça veda etti. Gülümsedi ve diğer müşteriler de ona doğru el sallarken ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı.

Aralarındaki aşinalık beni kirpiklerimin altından izlemeye itti, umutsuzca izlediğimi fark etmemelerini umuyordum. Sonra odaya göz gezdirdim ve diğer masalarda da bunu fark ettim.

İki yaşlı kadın, genç bir ailenin oturduğu masanın yanında durmuş sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı.

Arka köşede, orta yaşlı dört adamdan oluşan bir grup, koridorun karşısında oturan yirmili yaşlardaki bir çiftle konuşuyordu.

Gözlerim pencereleri çevreleyen masa sırasını takip ederken, benim masamı inceleyen tek bir masa fark ettim. İki kadın boş tabaklarla benim masamın bulunduğu köşede oturuyordu. Yaşlı olanın kısa, mantıklı gri saçları ve güzel gözleri vardı; karşısındaki genç kadının ise koyu kestane kahvesi saçları ve imrendiren kaşları vardı.

İkisi de bana baktı.

Yaşlı kadın gülümsedi, genç olan da gülümsedi; sanki ne düşündükleri hakkında bir fikrim varmış gibi, ama kesinlikle onlara bir cevap verebilecek kadar değil.

Dudaklarım kabalık etmediğimi gösterecek kadar hafifçe aralandı ama yaşlı kadın ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başlayınca midem bulandı.

Belki kot pantolon, tişört ve parmak arası terlik giymeye başlasaydım kimse geliş gidişlerime dikkat etmezdi ama bunu bir gerekçe olarak kullanabileceğimden emin değildim.

Bana sorarsanız kot pantolonlar giyenler için bir hapishaneydi. Günlük moda endüstrisinin bizi şık giyindiğimizi düşündürmek için türettiği bir ceza. *Hiçbir şey* güzel bir elbiseden daha rahat değildi ve ben o tepede ölürdüm.

Taytları anlayabilirim. Ben bile ara sıra giyerdim. Denim? Kesinlikle hayır.

Ama o anda, iki kadın bana doğru yürürken, Levis'i alır ve çok mutlu olurum.

"Böldüğüm için çok özür dilerim," dedi yaşlı kadın. "Ama siz Ivy Lynch misiniz?"

Adımı biliyor olmasında özellikle kaygı verici bir şey vardı. Ama kibar gözleri vardı ve o gülümsemesiyle ağzındaki her bir dişi göstermiyordu, bu yüzden ona Marcy'den biraz daha fazla güvenmeye meyilli hissettim *Cameron Wilder Jenkins'e aşığım*.

"Öyleyim."

Gülümsedi. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

İkisi de bana baktığı için yerimde kalmak tuhaf geldi, bu yüzden yavaşça ayağa kalktım, gömlek elbisemin kemerini ayarladım ve saçımı kontrol etme dürtüsüyle savaştım.

"Tanrım, keşke ben de böyle bir elbise giyebilsem."

Yanındaki genç kadın genişçe gülümsedi ve kafamın en arkasında küçük bir tanıma hissi oluştu. Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

"Annene benziyorsun," dedi yaşlı kadın. Donup kaldım. "Onu tanıyor muydun?"

"Biraz," diye cevap verdi. "Büyükanne ve büyükbabanın evinden çok uzakta oturmuyoruz ve benden ve kocam Tim'den daha genç olmasına rağmen anneni gitmeden önceki halinden hatırlıyorum." Sonra belli belirsiz bir hareketle çenesini eğdi. "Aslında burada çalışıyordu."

"Öyle mi?"

Kadın mırıldandı. "Hafta sonları burada ve şehir merkezindeki barda garsonluk yapardı. Eminim o zamanlar burada yaşayan herkes onu hatırlayacaktır."

Kararsızlık beni tam ortadan ikiye böldü. Her şeyi bilmek istiyordum.

Ve ben hiçbir şey bilmek istemedim.

Beynimin bir kısmı kendini fazla meraklı olmaktan alıkoydu, tam da bu nedenle o evden uzak durmak için inanılmaz derecede güçlü bir dürtü hissettim. Bilmediğim bir şeyi özleyemezdim. Babam onun hakkında nasıl tanıştıkları ve ikisinin de ne istedikleri dışında neredeyse hiç konuşmazdı. Kederini o kadar etkili bir şekilde içine atmıştı ki benim de aynısını yapmaktan başka çarem yoktu. Ve hiçbir şey hatırlamadığınızda, hiçbir şey bilmediğinizde, o şeyi sıkıca kapalı tutmak daha kolaydı.

Annemin bu yönünü bilmek Pandora'nın kutusunu açmak gibiydi. Bu onun hayatının on dokuz yılını kaplayan, babam ve onun önyargıları tarafından filtrelenmemiş bir yanıydı.

"Bunu aklımda tutacağım, teşekkür ederim," dedim ona. Gözlerinden anladığım kadarıyla şehir merkezindeki bara gidip eski günleri yad etmek gibi bir niyetim yoktu. "Özür dilerim, adınızı hatırlayamadım."

Genç kadın güldü. "Annem herkesin onun kim olduğunu bilmesine alışkın. Ona sürekli egosunu kontrol altında tutmasını söylüyorum."

Yaşlı kadın dilini şaklattı, kızına sıcak ve sevecen bir bakış attı, içim keskin ve soğuktu, tüm günün yalnızlığı beni tamamen istenmeyen bir şekilde vurdu.

"Bu ukala benim kızım, Poppy."

Poppy elini uzattı, ben de sıkıca tokalaşmasına şaşırarak elini tuttum.

"Ben de Sheila. Sheila Wilder."

Nabzım aniden kulaklarımda gümbürdedi, her şey şaşırtıcı bir netliğe kavuştuğunda elim yanımda gevşekçe sallanıyordu.

Aman Tanrım.

Bu onun annesi ve kız kardeşiymiş ve bu yüzden büyük, geniş gülümsemesi çok tanıdık geliyordu.

"Sen ... Cameron'ın annesi misin?" Zayıfça sordum.

Gözleri parlıyordu -bilerek ve annelik merakıyla dolup taşarak- ve aniden tekrar koşarak uzaklaşmak istedim.

"Çoğu gün ona sahip çıkacağım, evet." Kollarını açtı. "Merhaba demek için sarılmayı kabul ediyor musun?"

Yutkundum, yaydığı sıcak, anaç enerjinin nükleer patlamasından kaçma dürtüsüyle savaştım. Yemin ederim, insanlara nasıl davranacağımı hiç bilmiyordum ve bu hiç bu kadar açık olmamıştı.

Poppy dirseğiyle onu dürttü. "Anne, herkes sarılmak istemez."

Sheila iç çekti. "Sanırım."

Onun yerine elimi sıktı ama parmaklarım güçsüzleşti çünkü oğluyla tanıştıktan yedi saniye sonra onunla öpüşmüştüm. Utançtan yüzüm eriycekmiş gibi hissettim çünkü bana o şekilde gülümserken beynimden geçen her şeyi okuyabildiğine yemin edebilirim.

Mutlu.

Heyecanlı.

Hoşgeldin.

Bu düşüncenin hemen ardından Sheila bana değerlendirici bir bakış attı.

"Bu akşam yemek için bir planınız var mı? Sizi ağırlamayı ve ev yapımı bir yemek yemenizi çok isteriz."

Göz kırptım. Sonra tekrar göz kırptım. Planlarım ölüm sessizliğinde bir otel odası ve sonunda uykuya dalmadan önce saatlerce tavana bakmaktan ibaretti. Belki de monotonluğu kırmak için yetersiz su basıncı olan sıcak bir duş. "Ben... Ben bilmiyorum, ama-"

"Harika," diye bağırdı. "Cameron size adresi verebilir."

Gülümsedim. Sayılır. Yüzümü buruşturmuş gibi görünebilirdim çünkü annesi her etkileşimi izlerken o adamla yemek masasında oturma düşüncesi bende pinot noir serumu bağlama isteği uyandırdı. "Teklifin için minnettarım ama gerçekten bazı işleri halletmem gerekiyor," diye yarım yamalak bitirdim.

Poppy bana sempatik bir gülümseme verdi ve ben o lanet masanın altına girmeye hazırdım. Ben de kendime acırdım, çünkü dürüst olmak gerekirse, ev yapımı bir yemek için dostça bir teklif karşısında kim kendini dengesiz hisseder ki?

Ivy lanet Lynch, görünüşe göre.

"Belki de şantiyedeki çocuklardan bıkmıştır ve onları daha fazla görmek istemiyordur, anne," diye araya girdi Poppy. "Ian'ın ne kadar göt olduğunu ancak tahmin edebilirim."

Gülmek istedim ama yutkundum. "O iyiydi."

Sheila bir kaşını kaldırdı. "İyi bir poker suratınız var, genç bayan."

Evet, bunu bana bir iki kez söylemişlerdi.

Ama insanlar bunu söylerken gerçekten ne demek istiyorlardı?

Birine sadece bakarak ne düşündüğünü bilememek rahatsız ediciydi. İfadeli olduklarında -gözleri heyecan, merak, endişe ya da kızgınlık gösterdiğinde- bu çok daha kolay değil miydi?

Okuması zor demek için güzel bir yoldu. Dondurucu da başka bir şeydi.

Bu şekilde görölmek istemiyordum. Elbette dünya her zaman kocaman gülümsemeleri ve nazik teklifleriyle Sheila ve Poppy Wilders'ı isteyecekti.

Hayatım boyunca sıkı sıkıya yerleşmiş, kim olduğumu onlar olmadan anlayamayacağım kadar derinlere kök salmış kapıları nasıl aşacağımdan emin değildim.

Derin bir nefes aldım ve olabildiğince sıcak bir gülümseme yarattım. "Teklifiniz çok nazik. Ama bu gece gerçekten çalışmam gerekiyor."

Tekrar bana baktı. "Pekâlâ. Belki başka zaman," dedi usulca.

Cevap vermedim.

Poppy'nin dikkati, elinde paket servis çantamla yaklaşan servis elemanına takıldı. Yüzünde Cameron'a dair bir şeyler gördüm; ağzının şekli, burnunun çizgisi gibi. Güzeldi, benim hiçbir zaman tam olarak ustalaşamadığım, zahmetsiz ve davetkâr bir güzellik.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedim onlara.

Poppy kolunu annesinin koluna doladı. "Merak etme, seni davet etmeye devam edecek. Bu konuda acımasızdır."

Sheila iç çekti ama sesi o kadar da sinirli çıkmadı. Sevecen bir sestti ve onu görünce göğsümdeki bir şey tehlikeli bir şekilde guruladı.

Elimdeki poşeti sıkıca tutarak onlara küçük bir gülümseme verdim ve hızlı, uzun adımlarla oradan ayrıldım. Yan masamdaki adam göz kırptı ve hamburgerimi bitirip yatmaya hazırlanırken o göz kırpışı ve gülümsemelerini düşündüm. Duş alırken küçük kasaba barlarını ve annemi benden daha iyi tanıyan yabancıları düşündüm. Cevapsız arama yapmayan cep telefonlarını. Poker suratları ve altında sakladıkları.

O gece yatağımda uzanmış tavana bakıyordum, saatler yavaş yavaş geçiyordu ta ki gözlerim nihayet inmeye başlayana kadar.

Vücudum şiltenin içine gömülüp gerginliğim giderek azalırken, yangın alarımının tiz sesi çığlık atmaya başladı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, battaniyeleri fırlatıp attım. Dolabımdan kaşmir bir hırka çıkardım ve ipek elbisemin üzerine geçirdim.

Pijama takımımı giydim, ayaklarımı terliklerimin içine soktum ve koridora açılan kapıyı açmadan önce çantamı aldım.

Amanda'yı otoparkta gördüğümde ona "Lütfen bana otelin yanmadığını söyle" dedim.

Yüzünü buruşturdu, telefonu kulağına dayamıştı. "Öyle değil. Ama alarmların neden çaldığını anlayamıyoruz."

"Mükemmel," diye mırıldandım. "İçeri girip eşyalarımızı alabilir miyiz?" Yavaşça başını salladı. "Güvenli olduğundan emin olana kadar olmaz.

Karbon monoksit olduğunu da sanmıyorum ama kimsenin içeri girebilmesi için itfaiyenin binayı boşaltması gerekiyor." Ben cevap veremeden bir parmağını kaldırdı ve telefonun diğer ucundaki kişinin söylediklerini başıyla onayladı. Sonra gözleri kapandı ve iç çekti. "Anladım," dedi ve telefonu kapattı.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda içime bir şeylerin battığını hissettim.

Amanda konuşurken yüz hatları asıktı. "Ne yazık ki bu gece kimse burada kalamaz. Bunu tamir edene kadar herkesin kalabileceği yeni bir yer bulmamız gerekecek."

Bir süre ona baktım, sonra gözlerimi kıstım. *Tabii ya.*

Chapter 10

Ivy

"Tamam, Ivy," diye fısıldadım, "bu kadar korkak olma. Gir şu lanet eve."

Geceleri bin kat daha ürkütücü görünüyordu, ağaçlar uzun, cılız iskeletler gibi mürekkepli gökyüzüne uzanıyordu. Arabamın güvenliğinden, olduğum yerde uyumanın ne kadar korkunç olacağını sorguladım. Koltuğu arkaya yasladım ve çantamı yastık olarak başımın altına sıkıştırdım.

Bu gece zaten bir şeyden kaçmıştım ve restoranlardan, başkasının geçmişini taşıyan eski evlerden ve köşeli çeneli, kirli sakallı inşaatçılardan uzak durmak gibi şeyler yapan bu versiyonumdan biraz sıkılmaya başlamıştım.

Bu yüzden artık koşmayacaktım.

Oteldeki her bir konuk için yeni kalacak yer bulma zorunluluğunun büyüklüğünü fark eden Amanda'nın yüzüne bir kez baktığımda kendimi çok garip bir şey yaparken buldum.

Onun hayatını biraz daha kolaylaştıracak ve benim gecemi sonsuz derecede kötüleştirecek bir şey önerdim.

"Bana bir yer bulmak zorunda değilsin," dedim ona. Kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Önceden düşünmeden. Sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacak olan gelecekteki ben için kesinlikle merhamet yok.

"Bilmiyor muyum?" Yüzünde garip bir şaşkınlık ifadesi vardı, kapatamadıkları duman alarmları yüzünden yatak odalarından sürüklenen yorgun, huysuz insanlarla dolu otoparka bakıyordu. Açıklanamayan bir elektrik arızasıyla ilgili bir şey.

Cameron Wilder etraftayken bu tür şeyler çok oluyordu, sanki tek başına şebekeye kısa devre yaptırabilirmiş gibi

mevcut.

"Kalabileceğim bir yerim var." Sonra daha da garip bir şey yaptım. Elimi onun koluna koydum. Birbirine tesadüfen dokunan arkadaşlar gibiydik ve sonra *okşadım. Teselli edercesine.* "İyi şanslar."

Yüzündeki rahatlama, teklifimden vazgeçmememin tek nedeniydi çünkü arabama binip eve doğru yola çıktığım anda panik atağın ilk sarsıntılarını hissettim.

Size söylüyorum, basınç valfinin anlık salınımı *asla değmez.*

Doğruca o otoparka geri dönüp Redmond'daki en iyi oteli talep etmek istedim, ancak çevremde etrafı arayan ve şansları yaver gitmeyen o kadar çok insan duydum ki direksiyonu sıkıca kavradım ve sürmeye devam ettim.

Ne *yapıyordum* ben? Gündüz vakti bu eve girmek istememiştim ama şimdi dışarısı zifiri karanlıktı ve her yer arabamdan indiğim anda öldürülecekmişim gibi görünüyordu.

Terliklerimle.

Pijamalarım.

Kaşmir bir hırka giyiyordum ve bornozum yoktu. İnledim.

"Bunu yapabilirsin," diye tekrarladım. "Sen lanet olası bir Lynch'sin."

Çantamı kaptım, titreyen ellerimle feneri açana kadar cep telefonumu çektim.

Kaburgalarım o kadar sıkıştı ki zorlukla tam nefes alabildim ama elimden gelenin en iyisini yaptım, gözlerimi telefonumdan gelen ışık çemberine sıkıca dikerken oksijen emdim. Verandadan çıkıp evin içine girdim ve çılgınca duvardaki düğmeyi aramaya başladım.

Açtığımda, zayıf sarı ışık boş odayı doldurdu ve rahatlamış bir şekilde hızlıca nefes verdim.

Halı, kanepenin yıllarca dokunulmadan durduğu yerden solmuş, odanın ortasında lekeler oluşmuştu. Duvar kâğıdı köşelerden soyulmuştu; üzerinde küçük beyaz çiçekler olan soluk mavi bir desendi ve tüm odayı kaplayan uyumlu bir kenarlığı vardı.

Çiçeklere bakarken boğazım düğümlendi ve çenemi yukarı kaldırdım. Buraya kadar soyulmuş bir duvar kâğıdı yüzünden yıkılmak için gelmemiştim. İhtiyacım olan tek şey bir yataktı ve ben iyi olacaktım.

Sadece bir evdi. Hiçbir detaya dikkat etmezdim.

Kahkahalar boğazımı tırmalamaya çalışırken histerik ve dengesiz bir şekilde tehdit ediyordu ama buna izin vermedim.

Bildiğim kadarıyla, biraz tozlu olmasa da üst kattaki mobilyalara dokunulmamıştı ve artık buraya kadar geldiğime göre bunu yapabilirdim.

Şimdi geri
çekilmeyecektim. Babam
beni test etmek mi istedi?

Bunu hiç hayal etmemişti. Hiç kampa gitmemiştim. Sırt çantasıyla. Hiçbir şey yapmadım. Benim zordan anladığım wi-fi olmaması ve düşük iplik sayılı çarşaflardı.

Çantamı omzuma attım ve alt katın ışığını açık bırakmaya karar vererek merdivenlerden yukarı süzülürken hırkamı vücuduma sardım.

Katiller çok ışık yanan evlerden kaçınırlardı. Bunu herkes bilirdi.

Merdivenler uğursuz bir şekilde gıcırdadı ve ben çürümüş tahtalara çarpmadan merdivenlerin açıklığına kadar çıkmayı başardım.

İyi bir başlangıç.

Sağdaki ilk yatak odası zaten boştu ve Cameron'ı yanlış duymadığıma dair hızlı bir dua ettim. Bu beni haklı çıkarmaz mıydı? Birisi için iyi bir şey yap ve sonunda kirli halının üzerinde uyu çünkü tüm mobilyalar çoktan taşınmıştı. Ve size kendi kişisel çizgimin nerede olduğunu söyleyeyim- ahırdaki söz konusu mobilyaların üzerinde uyumak.

Koridordaki ışığın düğmesini buldum ve onu açtım, ancak aydınlatma armatürlerini sökmeye başladıkları için bazıları tavandan sarkan ampullerden ibaretti.

Biraz çatlak-ev-şık, ama bir gece için idare edebilirim.

İkinci yatak odası ilkinden daha büyüktü ve odanın ortasında duran yatağı gördüğümde rahat bir nefes aldım. Dikkatli bir şekilde parmağımı süslü oymalı ayaklığın üzerinde gezdirdim ama temiz çıktı, bu da kaplamaların onca yıl işe yaradığı anlamına geliyordu.

Temkinli bir şekilde yatağın etrafından dolandım ve iki yanındaki büyük pencerelerden dışarı baktım. Manzara, siyahtan başka bir şey olmayan evin arka tarafına bakıyordu. Yıldızlar yoktu. Ağaç yoktu. Sadece ... hiçbir şey.

Ben ve ev ve lütfen, Tanrım, hayalet ziyaretçiler olmasın.

Yatağın kenarına oturdum ve yatak benim ağırlığımla çökmeyince bir elimi hâlâ çarpmakta olan kalbimin üzerine bastırdım. Orada

Duvarı sanat eserlerinin asılı olduğu soluk izler vardı ve buranın kimin odası olduğu merak etmekten kendimi alamadım.

Onun mıydı?

Burası uyuyakaldığı ve bu kasabadan ayrıldığında yapacağı her şeyi planladığı yer miydi? Pencereden dışarı bakıp başka ışıklar görmeyi, binaları, komşuları ve hayatı görmeyi diledi mi?

Kapının pervazının kenarında, yerden yaklaşık bir metre yükseklikten yukarıya doğru dörtte üçü kadar uzanan kalem izlerine bir an göz attım.

Bakma, diye bağırdı kafamın içindeki ses. Her şeyi görmezden gel ve biraz uyu.

Ama beni bu eve getiren, Amanda'nın kolunu okşamama ve tuhaf bir şekilde nazik şeyler yapmama neden olan aynı içgüdü, duvardaki işaretleri incelemek için ayağa kalkmamı sağladı.

Başımı eğdim ve bir adım daha yaklaştığımda ilk sesi duydum.

Hafif bir çizik.

Durakladım, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tırmalama tekrar başladı. Biraz daha yüksek sesle.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadım. Sesimde acımasızca görmezden geldiğim bir titreme vardı. "Bunu yapabilirim."

Size şunu söyleyeyim, yüzünüz mosmor olana kadar bir şeyler söyleyebilirdiniz ve yine de kesinlikle saçmaladığınızı bilirdiniz. Çünkü tırmalama sesi yükseliyor, ardından üst katta yankılanan ağlamaklı bir feryat yükseldiğinde kaçtım.

İşte bu, diye düşündüm merdivenlerden inerken. Burayı yerle bir ediyordum.

Belki dehşetin soğuk pençesinden, belki de basamakları hızla inişimden, ama eve yaklaşan herhangi bir insanın ya da aracın sesini duymadım, bu yüzden kapıyı kırıp açtığımda gördüğüm ilk şey verandada uzun bir adam silütiydi ve *çığlık* attım.

"Benim," diye bağırdı, ellerini kaldırarak. "Ben Cameron."

Kapıya yaslandım, titreyen ellerim saçlarıma saplandı ve nefes almak için çırpındım, sanki lanet bir maraton koşmuşum gibi kasıldım.

"*Lanet* olsun Cameron," diye nefes nefese kaldım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve bacaklarım beni zorlukla ayakta tutuyordu. "Senin bir katil olduğuna sanıyordum."

"Bazen kardeşlerimle çok yakınlaşmama rağmen, ben öyle değilim.

En azından son kontrol ettiğimde öyle değildi" dedi.

"Alaycılığınız şu anda çok yardımcı oluyor, teşekkürler."

"Ne oldu? Merdivenlerden aşağı koştuğunu duydum."

Koşmak mı? Evet, doğru. Çıkış şeklimle ön kapıya yüklenen bir su aygırı gibiydim. Az önce olan şeyde hiç zarafet yoktu.

Gözleri başımın üstünden çıplak bacaklarıma doğru kayd ve terliklerimi görünce dudaklarını kıpırdatarak sırttı. Yumruğum hırkamin önünü kavradı çünkü bu durumun ihtiyacı olan son şey sütyensiz halimin dünyaya ilan edilmesiydi.

Sorusunu görmezden geldim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bisikletimle gezintiye çıkmıştım," dedi. "Oteldeki kargaşayı gördüm ve iyi olup olmadığına bakmak için durdum."

Beni kontrol etmek için durma düşüncesini acımasızca görmezden geldim ve ulaşım şekline odaklandım.

Bir bisiklet.

Onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama arabamın yanına park etmiş olan makine çok seksiydi; kahverengi deri koltuklu, siyah, parlak ve şıktı. Eğer böyle şeyler hayal etmek isteseydim, onu kolayca arabaya binmiş, uzun bacaklarını öne uzatmış, güçlü kollarını açmış ve gidonu kavrarken görebilirdim. Arkasına tünemiş bir kadın, kollarını adamın beline sıkıca sarmış ve bacaklarını adamın kalçalarına bastırmış.

Hayır, bu benim için *hiçbir* şey yapmadı.

"Seni buraya getiren neydi?" Hâlâ rahatsız edici bir şekilde nefes nefese soruyorum. "Amanda bana kalacak bir yerin olduğunu söyledi," dedi.

evin içinde. "Buraya geldiğini tahmin ettim. Yine de burada kalmamalısın. Tesisatımız bile açık değil."

Doğru.

Hırkayı ölümüne kavrarken, burada biraz dezavantajlı durumda olduğumu fark ettim.

Rüzgarla savrulmuş, günü kurtarmış, tıraş olması gerekiyormuş ve sanki Tanrı'nın pamuklu gömlek endüstrisine bir hediyesiymiş gibi uzun kollu siyah bir Henley giymiş bir şekilde içeri giriyor.

Bir de ben vardım. Bir kat merdiven çıktıktan sonra günde bir paket sigara içen biri gibi hırıltılı nefes alıyordum, ayağımda tüylü terlikler vardı, saçlarım karmakarışık ve bu durumdan soğukkanlılığımı koruyarak çıkmanın hiçbir yolu olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Bunu düşünmemiştim," diye itiraf ettim. Sonra bir kaşımı kaldırdım. "Yani sen ne yapıyordun? Sifonu çekmemem için beni uyarmaya mı geldin?"

Bir elimi yüzüme düşen karışık saçlarımın üzerinde gezdirdim, zarif bir hareket yapmaya çalıştım ama düğüm hemen geri düştüğünde başarısız oldum.

Dudakları tekrar seğirdi. "Aslında sana kalacak bir yer teklif edecektim."

"Eğer yatağını söylersen, yemin ederim..." Gözlerimi tehlikeli bir şekilde kısarak söyledim.

Cameron'ın gözleri hızla yüzümde gezindi, rahatsız edici bir düşkünlük bakışlarını ısıtıyordu. "Ölmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, artık hiçbir fikrim yok." İçimi çektim.

"Nerede o?"

"Size ailemin arazisinde yaşadığımı söylemişim, değil mi? Şu ağaçların hemen diğer tarafında on beş dönümlük bir arazileri var."

"Hangileri?" Tısladım. "Her yönde ağaçlar var. *Görebildiğin* tek şey ağaçlar."

"Evet, berbat bir durum, biliyorum." Ona uzun uzun baktım.

Cameron imtiyaz için ellerini kaldırdı. "Arazinin sol tarafında, ailemin yaşadığı yer var. Ama kardeşim ve eşi Seattle'dan şehre gelmedikçe kimsenin kullanmadığı daha küçük bir evleri daha var."

"Üç ev, ha? Orada küçük bir Wilder aile komünü mü inşa ediyorlar?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve ben onu tokatlamak istiyordum.

"Benden daha zeki olduğunu her zaman biliyordum," dedi, yumuşak ve rahat bir ses tonuyla ve o kadar rahatsız edici değildi ki, iğrençti.

Burnumu çektim. "Yani benim gibi yorgun gezginler için fazladan bir tane daha mı var?"

Açık kapı aralığında birbirimize bakarken omzunu eve yaslayarak mırıldandı. "Bunun gibi bir şey. İstiyorsan senindir."

Tanrım, ne seçim ama.

Kısa bir süre arkamdaki soluk mavi duvar kağıdına ve lekeli halıya baktım. Sonra merdivenlerden yukarı çıktım, incelemeye fırsat bulamadığım işaretli duvarı ve ikinci katta bir yerlerden gelen *kesinlikle hiç de öyle olmayan* sesleri düşündüm.

Hayır, bu seçim oldukça kolaydı.

Hırkamın üzerindeki tutuş biraz gevşedi ve ona nasıl görünmem gerektiğiyle ilgili bir şeyler kurtarmaya çalışarak doğruldum.

Gözleri yüzümde oyalandı ve yanaklarım ısındı.

"Bu, *yanlışıklıkla* anahtarı kaybettiğin ve oops senin yatağında uyumak zorunda kaldığım ama yatak yeterince büyük olduğu için geceleri bana dokunmayacağına yemin ettiğin o sevimsiz romantik komedi anlarından biri olmayacak değil mi?"

Cameron hemen cevap vermedi, bakışları spekülatif bir hal aldı, sonra o sert, lezzetli ağzı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu yönde ilerlemeyi planlamıyordum, hayır."

"Bildiğim iyi oldu."

"Çok aktif bir hayal gücünüz var," dedi.

Sanki ona ne kadar aktif olabileceğini anlatacaktım gibi. Ruth bir keresinde bana gizlice aşk kitaplarından birini sokmuştu, çünkü babamın kuşlar ve arılar hakkında samimi bir konuşma yapacağına güvenmiyordu.

On dört yaşımıdayken, mekaniği biliyordum ama bu kitap beni sayfalara yapıştırdı. Böyle hikâyelerin var olduğunu bilmiyordum. Ateşli bir rahip ve bir koyun çiftliğinde sıkışıp kalmış genç bir kadınla onlarca yıl süren yasak bir ilişki vardı.

O kitaptan bir şeyler *öğrendim* ve Ruth'a bunu mezara götüreceğime dair söz verdim çünkü babamın bunu öğrenirse onu kovmayacağından tam olarak emin değildim.

"Yukarıda bir şey var mı?"

Kahretsin.

"Çantam." Yutkundum. "Ben, umm, onu bırakmış olmalıyım..."

Dev bir korkak gibi üst kattan mı kaçtın?

"Gidip getirmemi ister misin?" diye sordu, gözleri yine parlıyordu. Ağzı başka bir gülümsemeyle savaştı.

"Bunun çok komik olduğunu düşünmene sevindim," diye tısladım. "Bir şey duydum, tamam mı? Gürültülüydü, inliyordu ve muhtemelen bir hayaletti çünkü burası lanet olası perili bir yer."

"İnlemek mi?" Kaşları kalktı. "Şimdi gidip kontrol etmem gerekiyor. Merak etmiyor musun?"

"Hayır."

Beni geçmeye başladı ve elimi uzatıp pazusuna doladım. Cameron durdu, üzerimde yükselirken gözleri benimkilerle buluştu.

"Sadece ... gidebilir miyiz? Yani, çantayı alalım ve buradan gidelim." Boğazımdaki inatçı yumruyu yutkunarak bastırdım.

"Yapabilirsin."

sabah araştırın."

Yüzü yumuşadı, bakışları o kapının eşiğinde çırılçıplak duruyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

Korkunçtu.

Elimin altındaki kas sıcak ve sağlamdı ve elimi yavaşça çektim.

Bakışlarında bir şey titredi.

"Evet, hemen döneceğim," dedi usulca.

anta güvenli bir şekilde tekrar elime geçtiğinde, telefonundaki el fenerini kullanarak beni arabama kadar geçirdi. Yan yana yürürken terliklerimin kabarık pembe üst kısımları ışığa girip çıkıyordu ve kıyafetlerim hakkında çenesini kapalı tuttuğu için sonsuza dek minnettardım.

"Sadece beni takip et, tamam mı?" dedi.

Sürücü koltuğuna kaydım ve başımı salladım, ağırlığını yanıma park etmiş makineye yerleştirmek için uzun bir bacağını kaldırırken göz ucuyla onu hiç izlemedim.

Ve o motoru çalıştırırken, elleri ön taraftaki kolları kavrarken kollarındaki kaslar gerilirken onu izlemedim.

Kalçalarım gerildi.

Aşaağıya baktım. "Hainler."

Cameron bisikletini sıkı bir döngü içinde çekti ve garaj yoluna geri dönmek için arkasını döndü. Hızlı bir nefes aldım ve arabamı geri vites taktım.

Ailesine gidişimiz hızlı oldu ve bunun için minnettarım.

Bunu düşünmek için çok fazla zamanım olsaydı kendimle konuşup vazgeerdim.

Bunun son birkaç günün tüm kesin çizgilerini nasıl bulanıklaştırdığını fark ederdim.

Ama gece çok fazlaydı. Ondan önceki gün de yardımcı olmadı.

İlk geldiğim zamanki gibi var olmaya devam edemezdim. Taşımak için çok fazlaydı. Çok ağır bir yükü.

Hepsini.

Babamın beklentileri.

Aile ismi.

Annemin buradaki deneyimi hakkında bir şey bilmekten kaçınmaya çalışıyorum.

Tek istediğim yumuşak ve sıcak bir yere uzanıp dinlenebilmektir. Uzun zamandır buna sahip değildim.

Cameron'ın motoru garaj yoluna girdi, benim arazime benzese de garaj yolu daha geriye uzanıyor ve araziyle birlikte daha fazla kıvrılıyordu. Onun farının keskin ışığının ötesinde bir şey görmek zordu, bir süre sonra da benimki karanlık ağaçların arasından süzülüyordu.

Kökner ağaçlarından gelen gölgeler uzun, ince ve ürkütücüydü, farlarımızın hareketiyle birlikte değişiyordu.

Cameron yavaşlayıp bisikletini yüksek hayaletlerin arasında küçük bir mola yerine çevirirken, "Bunu TSSB olmadan atlatırsam, bu bir mucize olacak," dedim.

Dönüşünü tamamladığında ev göründü. Küçük, tek katlı, sevimli bir verandası ve ön kapıyı çevreleyen pencereleri olan bir evdi. Ön sahanlığın üzerinde mor ve beyaz çiçeklerle dolup taşan büyük kare bir saksı vardı.

Yanına park ettiğimde Cameron bisikletini durdurdu. Arabadan çıkmadan önce ipeksi yeşil pijama takımına baktım. Şort her zaman bu kadar kısa mıydı ve ben kış yanaklarımla ortalıkta dolaşmaya alışık olmadığım için mi fark etmemiştim?

Dantelli etek ucunu çektişirdim ve hızla dikiz aynasına baktım.

"Yüce Tanrım," diye

nefes aldım. *Saçlarım.*

Koltuğuma geri yaslandım. Bunların hiçbirini kurtarılamazdı.

Ama lanet olsun ki denemeyecektim.

Parmaklarımı karmakarışık saçlarımın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırdım. Çantamın ön cebinde bir saç bağı vardı ve onu ensemdaki eğreti topuzun etrafına doladım. Başparmağımı gözlerimin altından geçirdim ve yanaklarımı çimdikledim, deli gibi görünmek istemememe neden olan o kibir damlasına lanet okudum.

Cameron kapının kilidini açtı ve içeri girdiğinde pencereleri sıcak bir ışık doldurdu. Kısa bir nefes verdim ve çantamı omzuma astım.

Merdivenleri çıkmadan önce çıplak bacaklarıma hızlıca bir göz attım. Üzerimdeki hırka kapalı olsa bile altım çıplak görünüyordu.

Her zaman odanın sorumlusu senmişsin gibi görün, Ivy. İçeri patron gibi girdiğinde insanlar sana daha çok saygı duyacaktır.

"Kafamın içinden çık," diye tısladım nefesimin altında.

Bunun zamanı değildi çünkü hiçbir şeyin patronu gibi görünmüyordum ve öyle hissediyordum.

Savunmasız bir pozisyonda değilken patron gibi görünmek, kendinden emin bir şekilde bir yerlerde kasıla kasıla yürümek daha kolaydı. Ama yardıma ihtiyacım vardı ve o bunu biliyordu. Biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapmakta tereddüt etmedi.

Bunun tek bir yolu vardı: İfşa olmuş ve alçalmıştım ve yapabileceğim tek şey onun bundan faydalanmayacağına güvenmekti.

Eve girmeden önce çok uzun süre tereddüt etmiş olmalıyım çünkü Cameron'ın geniş gövdesi arkasındaki ışığın fonunda siluet halindeydi.

Evden öyle bir ışık geliyordu ki, asansörde onun yontulmuş profilini incelediğim an gözümün önüne geldi. Beni nasıl izlediğini fark ettiğimde göğsümde sıkı ve sert bir şey gevşedi. O zaman da bana aynı şekilde bakmıştı.

Merak

ettim.

Nazik.

Ve ilgileniyorum.

"Biliyorsun," dedi kolayca, "evin içine girdiğinde daha kolay oluyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Söylemiyorsun."

Sırıttı ve ben ön kapıya yaklaşırken geri çekildi. Cameron'ın yanından geçerken sıcak, baharatlı bir koku dalgası beni sardı ve ben sadece birazını içime çektim.

Belki birazdan da fazla, ama üzerinde durmaya gerek yoktu. Herkesin nefes almaya ihtiyacı vardı.

Evin içi aydınlık, temiz ve güzel bir şekilde dekore edilmişti. Mutfakta bembeyaz dolaplar ve koyu siyah kulplar vardı; küçük bir adada ceviz bir tepsi, kısa, tombul mumlar ve uzun yeşil saplarla dolu yuvarlak bir vazo duruyordu.

Yan tarafta yuvarlak bir masa ve uzak duvara yaslanmış büyük minderli koyu gri bir kanepede vardı. Kanepeye bakan deri koltukların üzerine tüylü battaniyeler örtülmüştü.

Evin diğer tarafında iki yatak odası ve bir banyo vardı.

"Bu ev bana sarılmış gibi hissettiriyor," dedim sessizce. Sonra gözlerim bir an için kapandı çünkü bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Cameron ellerini kot pantolonunun içine soktu ve gözleri yüzümde kilitli kalırken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bazen herkesin bunlardan birine ihtiyacı olur."

Bakışlarımı kaçırdım çünkü bu duygusal alt metin beni boğmak üzereydi ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"Hiç değilse bir öncekinden biraz daha davetkâr."

Gülümsedi. "En azından içeri girdin."

"Tabii ki içeri girdim," dedim kayıtsızca. "Sadece bir ev."

Neden bana öyle bakıyordu?

O kadar ilginç olamazdım. Neden eve girmek istemediğim onun için o kadar da ilginç olamazdı.

Doğal olarak, tüm bu sıcak, yumuşak ve nazik davranışlar beni huzursuz ve sinirli hissettirdiği için ona biraz tokat atmama neden oldu.

"Demek ailedeki herkes yürüme mesafesinde yaşıyor, ha? Hiç yuva kurmamana şaşmamalı. Annem her akşam yemeğini getirebiliyorken flört hayatın cehenneme dönmüş olmalı."

Yemi yutmadı.

"Hayır, akşam yemeği için onların evine gitmeyi tercih ederim." Büyük bir omzunu silkti. "Böylece çamaşırlarımı da yıkayabilir."

Gözlerimi kısmıştım.

Güldü. "Şaka yapıyorum. Çamaşırlarımı kendim yıkarım." Sonra bir kaşını kaldırdı. "Siz de aynısını söyleyebilir misiniz, düşes?"

Bu ismi söylediğinde gözlerinde beliren sinsi pırıltıyla dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Kendi yemini salladı ve ben ona saldırmayı reddettim. Ona bu zevki tattıramazdım.

Cameron'ın gülümsemesi derinleşti, o lanet gamzesi tekrar belirdi.

Kendime bunun tamamen biyolojik bir tepki olduğunu söyledim. Kertenkele beynim yanımdaki tamamen erkeksi varlığın derin bir farkındalığına sahipti.

Çünkü o büyük, güçlü ve yakışıklıydı ve beni güvende hissettirmek için güzel bir şey yapmıştı. Bunun bana hissettirdikleriyle savaşılamazdım.

Ama denemezsem namerdim.

"Yatağa gitmeliyim," dedim ona.

Başını salladı.

Sonra çenesi sıkıştı.

Neden?

Neden midemi böyle bulandırdı?

"Annen beni bu akşam yemeğe davet etti," derken kendimi duydum. "Onunla daha önce tanışmıştım."

Gözleri ısındı. "Bunu yapmaya eğilimi var."

"Hayır dedim."

"Bu geceki yokluğuna bakılırsa öyle görünüyor. Yine de masada olsaydın akşam yemeği çok daha ilginç olurdu."

Onun cazibesine kapılmayı reddettim.

Cameron alt dudağını yalayarak gülümsemesinin yayılmasını engelledi.

"Temiz havlular banyodaki dolapta," dedi. "Lavabonun üstündeki dolapta kahve var. Ama kreması yok."

"Korkunç bir misafirperverlik,"

diye mırıldandım. Sırıttı.

Derin bir nefesle göğsü genişledi, sonra bakışları hâlâ hırkayı tuttuğum yere kaydı. Sonra çenesini eğdi.

"İyi uykular, düşes."

Dehşetle, bu lakaptan nefret etmediğimi fark ettim. Aksine, damarlarımda tatlı bir açlık hissi uyandırıyor.

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi ve ben hızlı bir adım attım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni kontrol ettiğin için."

Cameron durakladı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Yutkundum ve kısa bir baş sallama hareketi yaptım.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de sert bir hava üfledim. "Hiç de karmaşık değil," diye mırıldandım. "Eminim bu durum herhangi bir şey."

Chapter 11

Ivy

Yedek Wilder evinde sihirli bir uyku sihri vardı.

Bu kadar tatmin edici bir uyku sunmayan beş yıldızlı otellerde uyumuştum. Ya da belki de ürkütücü evin ve beni öldürmeye çalışan ürkütücü ev hayaletinin yarattığı travma tepkisiydi.

Ön kapı çalındığında yatağımda doğruldum, nerede olduğumu hatırlayamayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Elim saçlarımı itti ve etrafımdakiler uykuyu delip geçerken gözümü kırptım -hâlâ kafamın içinde duran ölü beyin sisi gibi. Sabah ışığı odayı yumuşak ve mavi yapıyordu ve yastıkları yana itip kabarık yorganın altına girdiğimde perdeleri hiç kapatmadığımı fark ettim.

Yere baktığımda yastığın üzerinde epik bir salya izi vardı. İç çekerek yastığı ters çevirdim, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım, böylece nasıl görünmüş olabileceğimi hayal ettim.

Kapı bir kez daha çaldı ve ben hırkamı almak için çabaladım, saç bağımı saçıma geri taktım. Büyük bir boy aynası duvara yaslanmıştı ve yansımanı gördüğümde yanaklarımı şişirerek nefes verdim.

Çok güzel.

Ayaklarımı terliklerimin içine soktum ve kapıya doğru süründüm, dinleyecek herhangi bir tanrıya Cameron olmaması için dua ettim.

Şansımı bilirim, yeni duş almış, Hot Man gibi kokuyor ve üzerinde fantezi katalogundan sipariş edebileceğiniz bir flanel gömlek giyiyor olurdu.

Ama gözetleme deliğinden baktığımda, belki de yanlış şey için dua ettiğimi fark ettim.

Sheila Wilder elinde bir sepet ve -başımı yana eğdim- bavuluyla verandada duruyordu.

Güneş ışığına göz kırparak kapıyı açtım. Onu içeri almak için kenara çekildim. "Günaydın Bayan Wilder," dedim.

"Tatlım, bana Sheila de." Bavulumu arkasından sürükleyerek içeri girdi. "Bu sabah bazı işlerimi hallederken durdum ve bunu senin için aldım."

Banyo tezgâhına bıraktığım tüm kozmetik eşyaları ve dolaba astığım birkaç şeyi düşündüm. "Teşekkür ederim," dedim ona. "Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu."

Bunu elinin tersiyle itti. "Tam yanından geçiyordum. Çoğunu da Amanda halletti. En sevdiği misafirleri için birkaç temizlik görevlisi ona yardım etti," dedi nazik bir gülümsemeye.

Yanaklarım kızardı. "Alarmlar hala çalışıyor muydu?"

"Kabloları kestiler, ancak neler olduğunu anlamak için önümüzdeki birkaç gün içinde bazı çalışmalar yapmaları gerekecek gibi görünüyor."

Hayal kırıklığı bir kaya gibi oturdu. "Şehirde ya da Redmond'da bildiğiniz bir otel varsa, birkaç tavsiyede bulunabilirsiniz."

Gözleri irileşti. "Saçmalama. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ayrıca, sonbahar festivaline yaklaştıkça kalacak bir yer bulmak daha da zorlaşacak."

"Oh, bunu yapamam," diye itiraz ettim hemen.

"Neden yapamazsın?"

Gözlerimi kırptım. "I..."

Ama bir şey bulamadım. Konum daha iyi olamazdı. Biraz daha yaklaşırsam ön bahçede kamp kurmam gerekecekti ve bu da olmayacaktı.

Bulabileceğim herhangi bir otel odasından kesinlikle daha iyi bir yerdi. Çalışmak için gerçekten yerim *vardı*. Oturup dinlenebileceğim, yatak olmayan bir yer.

Ama yine de yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Aklımı başımda tutmak için görünmez bir sınırı aşıyordum.

Çünkü oğlunuzla tanıştıktan bir saat sonra neredeyse onunla yatıyordum. Bu pek de iyi bir cevap gibi görünmedi. Ayrıca, Cameron'ın evinde kalmıyordum ki.

Tam aklım onun evinin neye benzeyebileceğini düşünürken, sözümü kesti.

"Aynen öyle," dedi. Sheila sepeti mutfak masasının üzerine bıraktı ve bitmek tükenmek bilmeyen şekerleme çantasıyla Mary Poppins gibi eşyaları çıkardı. "Umarım seni uyandırmamışımdır ama

İhtiyacınız olan her şeyi aldığınızdan emin olun. Kahvenin yanında seviyorsan krema. Biraz yulaf ezmesi, meyve, bu yaban mersinli kekleri bu sabah yaptım, bu yüzden hala tazeler ve duş için biraz yeni şampuan ve saç kremi çünkü oğlumun kullandığı o saçmalık saçlarımı brillo ped gibi hissettiriyor. Dün akşamki yemekten bir tabak lazanya, dışarı çıkmak istemezsen ısıtabilirsin." Tabağı kaplayan alüminyum folyoya hafifçe vurdu. "Üzerine bazı talimatlar yazdım. Mikrodalgada da ısıtabilirsin ama şahsen bu şekilde ısıtmanın yemek artıklarına karşı işlenmiş bir suç olduğunu düşünüyorum."

Gümüş astarın üstüne el yazısıyla bir şeyler karalanmış.

325 20 dakika, peynir köpürene kadar ısıtın, sonra tadını çıkarın!

Cep telefonu numarasının yanında küçük bir kalp vardı.

"Kimsin sen?" Nefes aldım. Başım dönüyordu. "Kim tanımadığı insanlar için bunu yapar ki?"

Aslında bunu yüksek sesle sormak istememiştim ama dürüst olmak gerekirse, bu kadar misafirperver olmaları için para almadıkları sürece böyle insanların var olduğunu düşünmüyordum.

Sheila'nın yüzü yumuşadı, eli hâlâ sepetin sapında duruyordu.

"İstiyorum," dedi basitçe. Sonra yüzümü inceledi.

Bir şey söylemek istiyordu ama söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. "Evimiz, güvende hissetmek ve sevilme için bir yere ihtiyacı olan herkese her zaman açık olmuştur," dedi. "Bazen çocuklarımız evden ayrıldıktan sonra bile bu duyguya ihtiyaç duyuyorlardı. Bazen de arkadaşları. Ya da eşleri. Zor zamanlar geçiren bir komşuları." Gülümsedi. Büyük, dişlek bir gülümseme değil ama göğsümdeki bir krankı çeken, kaburgalarımın arasındaki boşluğu sıkılaştıran küçük ve samimi bir şey. "Herkesin zaman zaman böyle bir yere ihtiyacı olur, Ivy. Kim olurlarsa olsunlar ya da ne yaşamış olurlarsa olsunlar, insanlara bunu verebileceğimizi bilmek hoşuma gidiyor."

Korkudan burnumun kenarı gıdıklandı. Gözlerimin arkasında basınç oluştu.

Dişlerimi sıktım ve her ne *iğrenç*, *korkunç* şey varsa bastırdım. boğazıma doğru kaydığını hissettim.

"Çok güzel bir yer," dedim ona. "Ama otele ödeyeceğim parayı size ödemekte ısrar ediyorum."

Güldü. "Tatlım, denediğini görmek isterim."

Kaşlarımı indirdim. "Israr ediyorum. Adil olan bu."

Sheila içini çekti. "Adaletin bununla hiçbir ilgisi yok. Daha önce hiç kimseden burada kalması için ücret almadık ve almayacağım da.

Çünkü sen Tanrı'dan daha zenginsin." Karşı çıkmam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Yutkundum ve ona kısa bir baş selamı verdim. "Fikrinizi değiştirmek için yapabileceğim bir şey olmadığından eminseniz."

Sheila'nın gözleri parladı. "Hala buradayken akşam yemeğine gelerek bana borcunu ödeyebilirsin. Ya da verandada oturup benimle çay içerek belki." Artık boş olan sepeti tekrar vücuduna yasladı. "Seni daha yakından tanımak isterim, Ivy Lynch."

Bu doğrudan bir emirdi ve göğsüme garip şeyler yaptı. Sıkı ağrılı şeyler.

Ağır basınçlı şeyler.

Açıklanamaz bir şekilde, yukarıdaki duyguların hepsinden kaçmak ve saklanmak istedim.

Çenem bir santim yükseldi ve başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Çayı severim." "Güzel." Sonra saçlarıma bakıp sırtıttı. "Sanırım Amanda paketlenmiş fırçanızı bavulunuzun önüne koyun."

Yanaklarım yandı. "Teşekkür ederim," dedim kibarca.

Bana son bir kez gülümsedi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa ya da akşam yemeği için ana eve gitmek istersen bana haber vereceğine söz ver, tamam mı?"

"Yapacağım."

Bu küçük sözden tatmin olmuş bir şekilde ayrıldı ve kapı arkasından kapandıktan sonra yavaşça adaya yaslanmış taburelerden birine çöktüm.

Onda bana hizmetçimiz Ruth'u hatırlatan bir şeyler vardı. Tüm bu kibarlıkla ne halt edeceğimi hâlâ bilmesem de, saçma sapan enerjisi garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bunu hak ettiğimden emin değildim.

Orada oturup masanın üzerindeki yığına bakmaya devam ettikçe, içimi kemiren bir utanç duygusu içime iyice yapıştı.

Bunu hak etmedim.

Belki de alışık olmadığınız bu rastgele yardımseverlik davranışlarını anlamayı zorlaştıran da buydu. Bunu yapan kişi kimin bunu hak edip etmediğini düşünmüyordu.

Benim dünyamda böyle bir kibarlık genellikle satın alınır ve bedeli ödenirdi. Ama orada oturup hayıflanmanın hiçbir faydası olmayacaktı, özellikle de şimdi akşamımın kirini temizleyebileceğim ve

Taze ve temiz bir şeyler giy.

Yemek artıkları kremayla birlikte buzdolabına yerleştirildikten ve tezgâhta bir fincan kahve hazırlandıktan sonra bavulu yatak odasına çektim ve kenarlarını açtım.

Kozmetik çantalarımın üstünde Amanda'nın el yazısıyla yazdığı küçük bir not vardı.

Umarım eşyalarını topladığım için beni affedebilirsin, seni otele pijamalarla geri getirmek istemedim.

Yemin ederim, akıllara durgunluk veren düşüncelilik bu kasabada bir vebaydı ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Elbiselerimden birkaçını asarken, Sheila ya da kızı gibi insanları kendimden uzaklaştırmadan, sadece yetiştirildiğim halimle burada nasıl kalabileceğimi hesaplamaya çalıştım.

Babam bana nasıl arkadaş edineceğimi öğretmedi. Görgü kuralları öğretmenim bana nasıl düzgün konuşacağımı ve hangi Emily Post kurallarının ezberlenmeye değer olduğunu öğretti. Bacaklarımı ağırbaşlı bir şekilde nasıl katlayacağımı ve misafirlerim için masa kurarken hangi çatalı kullanacağımı.

Hayatımın uzun yıllarını bir duruma nasıl sahip olacağımı, kontrolü nasıl koruyacağımı ve onu kimsenin elimden alamayacağı kadar sıkı bir şekilde nasıl ele geçireceğimi öğrenerek geçirdim. Bana maskeyi, en az hataya ve en iyi gösteriye izin veren parlak, kibar kaplamayı nasıl yerinde tutacağım öğretildi.

Ama tüm bu öğretiler içinde orta yolu nasıl bulacağımdan emin değildim. Bu dersleri bırakmak, kendi dünyama geri döndüğümde ve bu dünyadan çıktığımda başarısızlık için bir reçete gibi geldi.

Yaban mersinli kekin yarısını bitirdiğimde boğazımda şüpheli bir yumru vardı. Merakla bakmaktan kendimi alamadım.

"Nasıl bu kadar hafif ve kabarıksın?" Fısıldadım.

Kek cevap vermedi ama bir ısırık daha aldım ve dilimin üzerinde neredeyse eridiğinde iç çektim.

Gerisini dikkatlice kapattıktan sonra kabı tezgâhın üzerine koydum ve banyoya geçtim. Su hızla ısındı ve pijamalarımı çıkarıp spreyin altında dururken, muhteşem sıcak suyun ve mükemmel su basıncının cildim pembeleşene, kaslarım macunlaşana kadar omuzlarıma vurmasına izin verdim.

Bornozum üzerimdeyken güne hazırlanmak için acele etmedim; bacaklarımı ve kollarımı en sevdiğim losyonla nemlendirdim, belimi ince altın bir zincirle saran hafif, uçuşan mint yeşili elbisemi giydim. Saçlarımı yüzümden uzakta ördüm,

Kirpiklerime biraz rimel sürmeden önce enseme sabitledim, dudaklarıma nude bir parlatici ve yanaklarıma biraz allık sürdüm.

Şurada.

Geriye çekilip aynayı incelediğimde, sonunda kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Gözlerim hariç.

Bu yerde olmakla ilgili bir şey, Sisters'a gelirken inşa ettiğim duvarın temel taşlarından birini yerinden oynattı. Üzerindeki her şey titreyerek sallanıyordu.

Otel yöneticileri eşyalarımı özenle paketliyor. Ev yapımı kekler ve kahvemde krema. Daha da yumuşak çarşafli yumuşak bir yatak.

İyi olduğumdan emin olmak için karanlıkta ortaya çıkan motosikletli adamlar.

Ev konforuyla dolu büyük sepetler.

Benim evim değil ama. Ve beni yetiştiren kişiden asla ama asla teslim almadım.

İfademle çelikleştirdim, ilk birkaç gün çok işe yarayan soğuk dış görünüşümü uyguladım. Ama daha ağır geldi. Yerinde tutmak daha zordu.

Ben de iç çekerek bıraktım.

Telefonum çaldı ve çevirdiğimde arayanın babam olabileceği ihtimaliyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Cameron Wilder. Onun adını gördüğümde kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı sarsıldı.

"Bu Ivy," dedim.

"Kim olduğunu bildiğin halde bu şekilde mi cevap veriyorsun?"

O derin, pürüzsüz seste bir gülümseme vardı ve gözlerimi kapatırsam bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum.

"Kimin aradığına bağlı," dedim ona havalı bir şekilde. "Bu bir iş telefonu, değil mi?"

"Oh, sanırım öyle."

Tabii. Bunu, onun doğrudan kulağıma konuştuğunu duyduğumda karnımın sinirden nasıl döndüğünü anlat.

"Sizin için ne yapabilirim?" Elbisemin kemerini düzeltirken sordum. "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Bu şimdi senin işin mi?"

Güldü. "Seni o çok rahat yatağa teslim ettiğimi düşünürsek, evet diyeceğim."

İçimi çektim. Yeterince makul. "Gayet iyi uyudum, teşekkürler."

"Güzel." Bunu söylerken sesi derinleşti ve ben durduramadan omurgamdan bir ürperti geçti. "Buraya gelebilir misin?"

Kaşlarım düştü. "Ne oldu?"

Durakladı ve arka planda erkek sesleri duydum. "Sanırım hayaletini buldum. Ama yardımına ihtiyacım olacak."

Tanrı aşkına.

Yavaş bir nefes verdim. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Chapter 12

Cameron

O günkü hedeflerim oldukça basitti. Büyük ölçekte çok Şey istemiyordum.

1- Ivy'nin bir gece önce hırkasının altına ne giydiğine takılmam.

Bunda fena halde başarısız olmuştum. Hain beynim sayısız seçenek üretti. Bir gece önce eve döndüğümde yatağıma uzandığımda. Uyandığımda. Duş aldığımda (ok ileri gitmeden önce, suyun sıcaklığını acımasızca top gibi soğuk hale getirdim).

Ve hala ... merak ediyordum. Tek bir ipucu bile bulamadım. Kanımı kaynatan merakı tatmin edecek bir kayış bile yoktu.

Dantel. İpek. Saten. Hatta basit pamuk bile... Beynimin içinde kışkırtıcı bir rotasyonla dönüp duran her bir seçenek karşısında ağzım kurudu.

Görünüşe göre bu, hedeflerim arasında ulaşılması en kolay olanıydı.

2- Akrabalarımдан biri bana bok atmadan iş gününü atlatmak.

Ian bugün atölyede çalıştığı ve birkaç yıl önce evini inşa ettiğimiz bir müşterimiz için özel bir yemek masası yapmaya başladığı için bunu başarabileceğimi düşündüm. Onun huysuz kıının yerinde olmaması sayesinde günün sorunsuz geçeceğine inanıyordum.

Ivy'yi aradım çünkü gerçekten yardımına ihtiyaım vardı.

Ve bir araba sesiyle (Ivy olduğunu sandığım) boka battı ve onun yerine, n camından ona baktığımda kız kardeşim Greer'in genişçe sırttığını gördüm.

Birinin bugün şantiyede olması planlanmamıştı.

Birisi bana onun katılacağını önceden haber vermemişti ve aynı kişi Ivy ortaya çıktığı anda tam bir kabus olacaktı. Ki bu her an olabilirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Arabasından çıkıp güneş göz l ü k l e r i n i kafasına geçirdiğinde ters ters baktım. Gözlerinde rahatsız edici bir parıltıyla, ben kamyonetimin kaputundan kendi fincanımı kaparken o da seyahat kahvesi bardağından yavaşça bir yudum aldı.

Greer, "Kardeşlerimin beni görmekten mutlu olmalarının kalbimi ne kadar ısıttığını anlatamam," dedi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"İnsanın yeni bir işe başlarken bu kadar motivasyon hissetmesi inanılmaz," diye düşündü, gözleri evin üzerindeydi. "Bazen sadece kendi gözlerinizle görmeniz gerekir, biliyor musunuz?"

"Saçmalamayı kes Greer. Bana şantiye ziyaretlerini sadece Beckett evdeyken ve kesinlikle gerekli olduğunda yapacağını söylemiştin. Deplasman maçı için şehir dışında olduğunu biliyorum. Ian seni aradı mı?"

Gözlerindeki şeytani parıltı ve dudaklarındaki memnuniyet kıvrımı ihtiyacım olan tüm cevaplardı.

"Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamayacağını biliyorsun," dedim.

"Bu kadınla yüz yüze tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladı Greer. "İletişimimizin çoğunu e-posta yoluyla gerçekleştirdik ama ondan şimdiden çok hoşlandım."

İş arkadaşlarımdan biri yaptı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım içimden, sonra da son mobilyalar da çıktıktan sonra ihtiyacımız olacak tüm ekipmanların bulunduğu römorku çıkarmak için kamyonetimin arkasına doğru yürüdüm. "Burada bulunma amacınız tam olarak nedir? Eğer hastalıklı bir merakını tatmin etmek için yolumuza çıkarsan, seni eve geri gönderirim. Hazır buradayken git anneni ya da babanı ziyaret et."

Greer beni görmezden geldi. "Dün gece gizemli kadının hakkında biraz araştırma yaptım."

Römork zincirlerini gereğinden fazla çektim.

"Çok güzel bir kız. Senin tipin olduğunu düşünmemiştim ama ben ne bilirim ki?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye bağırdım. "Hiçbir şey bilmiyorsun Greer. Onunla bir kez tanıştım ve ... hiçbir şey bilmiyorsun ve bu ilginç değil ve bu konuyu k a p a t m a n gerekiyor."

Greer kahve fincanının kenarına vurdu. "Barbie gibi. Ama Mirasçı/Beyinli Barbie, biliyor musun? Yüksek lisansını bitirdiğinde *Wall Street Journal*'da hakkında bir yazı çıkmıştı," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu etkileyici. Hak ettiğinden çok daha etkileyici, orası kesin."

"Sen başımın en büyük belasısın." Karavanın kilidini açtıktan sonra arka kapıyı çekip açtım ve alet kemerimi bulana kadar aletleri karıştırmaya başladım. "Ian başımın ikinci büyük belası ve elimde olsa ikinizi de kovardım."

Sadece gülümsedi. "Beni kovamazsınız. Ben de senin gibi yüzde kırkına sahibim." Sonra yanağımı okşadı. Sertçe. "Bu işi çok daha eğlenceli hale getirdiğin için teşekkürler Cameron."

Ağzımdan annemin kulağıma kelepçe vurmasına neden olacak küfürler dökülüyordu ve Greer gülmekten başka bir şey yapmıyordu.

Wade ve genç adamlarımızdan biri, son mobilya parçalarından birini taşıyarak evden çıktılar. Greer'e başıyla selam vererek çenesini salladı.

"Günaydın, günışığı," diye seslendi Greer. Wade gözlerini devirdi ve sırtarak kız kardeşimin dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bugün burada sadece bu ikisi mi var?"

"Evet."

"Jax hâlâ kapalı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım bir dağın yamacında kamp yapıyor. Ara sıra hayatta olduğunu bildirmek için bana mesaj atıyor."

Greer, "Ne kadar düşünceli," dedi. "Poppy çok ince bir şekilde yakında döneceğini düşünüp düşünmediğimi sordu."

Sert bir nefes verdim. "Poppy'nin kendi yaşında birine yaltaklanmaya ihtiyacı var."

"Yaltaklanmıyor," diye karşı çıktı Greer. Ona kuru bir bakış attım ve o da ellerini onaylarcasına kaldırdı. "Tamam. Birazcık yaltaklanıyor. Ama eninde sonunda üstesinden gelecektir."

"Daha az kardeşi olan insanların da daha az stresli olup olmadığını merak etmeden duramıyorum."

"Mükemmel bir soru." Omuz silkti. "Bunun ne kadar heyecan verici olduğuna baksana. Hayatında bir kez olsun yaltaklanan sensin ve bunu ulusal bir bayram haline getirmemiz gerektiğini hissediyorum."

Dilimi yanağımın içine soktum.

Yaltaklanmıyordum. Etkilenmişim. İkisi tamamen farklı şeyler.

"Şu anda ne kadar sert ısırıldığın için dilini mi kanatıyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Annem bana Erik'in evinde olduğunu mu söyledi?"

Homurdandım.

"Ondan hoşlanıyorum," diye devam etti Greer.

Bu benden meraklı bir bakış aldı. "Bu sana iyi davrandığı anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki öyle." Greer'ın gözleri keskinleşti. "Sana iyi davranmıyor mu?" Sonra elini salladı. "Ian'la çoktan konuştum ama onun... Ian olduğunu sanıyordum. Yeni gelen herkese nasıl şüpheyle yaklaştığını bilirsin. Bu yorucu olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Uh-huh. Annemle babamı ziyaret etmeyecek misin?" "Yakında," dedi, gözlerini eve dikerek.

Belki Greer'den yeterince çabuk kurtulursam, Ivy onu yolda geçecek ve ben de tüm bu olanlardan kurtulabilecektim.

"Ivy'nin misafirhanede kalışıyla ilgili tüm raporu annemden alacağından eminim," diyerek onu arabasına doğru kışkıışladım. "Neden o yöne doğru gitmiyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?"

Greer içini çekti. "Yine de istediğin seni yalnız bırakmak. Bunu yapmadan önce sana biraz acı çektirmem gerekiyor. Bana evi göstermek ister misin?"

"Hayır. Git kendin bak."

Kadın homurdandı. "Umarım Ivy'ye karşı bundan daha nazik olursun." Her nasılsa, sert bir cevabı yuttum.

Büyük bir ailede, tepkiniz ne kadar büyük olursa herkesin o kadar meraklı olacağını öğrenmek uzun sürmez.

Greer eve doğru ilerlemeye başladı ama Ivy'nin şık kiralık arabası garaj yoluna girmeden önce sadece iki adım atabilmişti.

Yavaş bir dönüş yaptı, kaşları iğrenç, neşeli bir şaşkınlıkla kalkıktı. "Buraya geleceğinden bahsetmemiştin."

"Öyle mi yaptım?" Mırıldandım.

"Buraya kadar gelebildiğim için çok mutluyum," dedi.

"Günümün *en güzel* kısmı bu olacak."

Kahretsin.

Ian ve Ivy'nin aynı yerde olmasının kötü olduğunu düşünüyorsam, Greer'in tek tanık olması bin kat daha kötüydü. Beni çoğu zaman içmeye zorlasa da, üvey kız kardeşim

en yakın arkadaşımıydı. On yıl boyunca birlikte çalıştık ve muhtemelen ailemde birlikte iş yapabileceğim tek kişi oydu.

Bu kadar iyi yürümesinin nedeni, birbirimize yanlışlarımızı söylemekten korkmamamızdı, ama bunu asla zalimce ya da kötü niyetle yapmadık. Ebeveynlerimiz evlendiğinde yaşlarımız birbirine çok yakındı, her ikimiz de kardeşlerimizin ortancasıydık, bu kadar büyük bir ailede büyümenin tüm kaosundan doğal bir ittifaktı.

Ve Ivy'ye karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duyguları anlayabilecek tek kişi oydu, bu yüzden onun oradan gitmesini istiyordum.

O öğrendiğinde, Poppy de öğrenecekti. Poppy öğrendiğinde, annem de öğrenecekti. Annem öğrenirse, babam da öğrenirdi ve ben de Wilder Ailesi Telefonu'nun kabus gibi bir versiyonundan kaçınmak için tüm aileyi oturtabilirdim.

Ivy'nin arabası Greer'in aracının arkasında durduğunda, görünürde büyük bir güneş gözlüğü yoktu, göğsümde bir şeylerin kilidi açıldı. Tuttuğumu fark etmediğim bir gerilim boşaldı.

Hayal gücünden midir bilinmez, o güneş gözlükleri bana hep bir zırh gibi gelmiştir.

Ivy'nin bu tür bir korumaya ihtiyaç duyması fikrinden nefret ediyordum çünkü kesinlikle benden korunmaya ihtiyacı yoktu.

Ön camdan Greer'i fark ettiğini ve bedenini genişleten güçlendirici nefesini gördüm. Ama bunu yaptıktan sonra gülümsedi.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Greer. "O senin için fazla akıllı ve fazla güzel."

Onu görmezden geldim.

Kolaydı da, çünkü o gülümsemeyi gördüğümde ayakta kalmak için savaşmam gerekiyordu. O gülümseme yüzünden yeterli oksijeni içime çekmek için savaşmak zorunda kaldım.

Elbette bana değil, son iki gündür e-posta gönderdiği ve telefonda konuştuğu kız kardeşime yönelikti.

Sadece asansörün loş ışığında görebildiğim bu tür gülümsemeler, onları gerçekten görüp görmediğimi merak etmeme neden oldu.

"Sarılmaktan hoşlanmıyor," dediğimi duydum. "Ona sarılmaya çalışma arabadan indiğinde."

Greer'ın dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Bunu nasıl bildiğinize dair sorularım var."

Ivy hakkında bazı şeyleri nasıl öğrendiğim kız kardeşimin asla ama *asla* bilmeyeceği türden bir hikâye olsa da gözlerimi devirdim. "Çok heyecanlanma. Annem ve Poppy onunla restoranda karşılaşmışlar."

"Şu anda kafamda canlanandan çok daha az ilginç bir hikaye, ama yine de not edildi."

Çabuk öğrenen kız kardeşim arabadan iner inmez Ivy'ye yaklaştı. Adımları kendinden emindi ve Ivy'nin uzattığı elini sıkıca sıktı.

Greer, "Sizinle şahsen tanışmak çok güzel," dedi.

Ivy'nin bakışları aramızda dolaştıktan sonra kız kardeşime hızlı bir gülümseme verdi. "Sen de öyle. Bugün seni görmeyi beklemiyordum."

"Çünkü kardeşimi şaşırtmayı seviyorum." Sonra sırtıma bir tokat attı. İrkildiğimi sakladım. Zar zor. Ona bir bakış attım ve o da sırıttı. "Onu diken üstünde tutuyor."

Greer'a, "Ona sakın bir fikir verme," dedim.

Ivy'nin kaşlarının karşılık veren kavisi zarif ve mağrurdu ve o kadar ateşliydi ki tüm kan aptal kasıklarına hücum etti.

Greer kollarını ortasının üzerinde kavuşturarak, "Duyduğuma göre hemen köşeyi dönmüşsünüz," dedi.

Ivy başını salladı ve ben de onun yüzündeki değişimi dikkatle izledim. "Annen harika bir ev sahibi," dedi. Hâlâ gardını almıştı; gözlerinden ve çantasının askısını sıkıca tutuşundan belliydi ama ilk birkaç günkü gibi değildi.

Belki bir açılış.

Sadece bu konuda bana ne kadar izin vereceğinden emin değildim.

Greer ve Ivy ev, otelde olanlar ve gecenin bir yarısı arkamızdaki evden nasıl kaçtığı hakkında sohbet ettiler. Greer gülüyordu, Ivy küçük bir tebessüm ediyordu ve bu kadına duyduğum keskin ilgiye rağmen, şehre geldiğinden beri ondan görmediğim bir rahatlıkla onların etkileşimini izlemekten memnun olmam şaşırtıcıydı.

Belki kız kardeşim ara sıra ortaya çıkabilirdi ve ben de onu hemen kovmazdım.

Ivy bana doğru kuru bir bakış atarak, "Kardeşin suçluyu bulduğunu iddia ediyor," dedi. Bunu içimde hissettim, yıkıcı bir şey

ve içgüdüsel.

Kuru, kapalıdan farklıydı. Soğuk değildi.

Kahretsin, onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

Islık çaldım. "İddia mı? Orada neler döndüğünü çok iyi biliyorum." İnanmayarak mırıldandı. "Ve benim yardımına mı ihtiyacın vardı?"

"Ellerin benimkilerden daha küçük." Kendi ellerimi kaldırdım ve gözleri avuç içimde ve parmaklarımda gezinirken yanaklarında iki pembe nokta belirdi.

"Elimi karanlık, ürkütücü bir yarığa soktuğumu düşünüyorsanız, rüya görüyorsunuz demektir."

Gülümsememin yayılmasına izin verdim. "Sana böyle bir şaka yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Kadın yine kaşlarını kaldırdı.

"Evet," dedi Greer.

"İmkânı yok," diye ısrar ettim. "Dün gece onu görmedin. Ölmek istemiyorum."

Ivy burnunu çekti. "Elim tüyler ürpertici bir yatağın altındayken beni bilerek korkutursan, topuğumu bacaklarının arasına sıkıştırırım."

Greer başını geriye attı ve güldü.

Eve doğru işaret ettim ve iki kadının ön verandaya kadar bana eşlik etmesine izin verdim.

Onları takip ederek, kapıya yaklaşan Ivy'yi biraz daha yakından inceleyebildim. Büyük bir parçam, eve ilk girdiğinde burada olmayı diledi.

Bu yerle ilgili bir şey, bunu tek başına yapmasını gerektiriyordu. Geçmişinin bu parçasıyla tek başına yüzleşmek.

Nasıl bir his olduğunu tam olarak hayal edemiyordum.

Ben de annemi pek hatırlamıyordum ama onu babamın anlattıklarından, en büyük kardeşim Ian'ın bana anlattıklarından tanıyordum. Komik ve nazik olduğunu, akşam yemeğinde kahvaltıyı sevdiğini ve yaz aylarında kahvaltıda dondurma yememize izin verdiğini biliyordum çünkü Ian bunu hatırlıyordu.

Ivy buraya girdiğinde ne düşündü?

Annemin eskiden yaşadığı bir evim yoktu. Bir ömür boyu onun anılarını barındıran duvarların önünden geçmek zor olurdu.

Bir gece önce merdivenlerden hışımla indiğini duyduğumda, kapıyı açıp beni görünce çığlık attığında, Ivy'nin onu hiç görmediğim kadar açıkta olduğunu biliyordum. Eğer kaymaya çalışsaydım

Ellerimi kollarından yukarı kaldırıp avuç içimi boynunun hassas noktasındaki nabzına dayasaydım, bana izin bile verebilirdi.

Ama yine geri çekileceğini hissediyordum, özellikle de gün ışığında. Onunla dün gece olduğu yerde buluşmaya çalışırsam, direksiyonu diğer yöne doğru çok fazla çekerek aşırı düzeltecekti.

Ben bunu istemedim. Kapattığı o kapının ötesine geçmesini ama bunu kendi iradesiyle yapmasını istiyordum. Eğer istediği buysa, bu seçimi bağımsız olarak yapmasını.

Kahretsin, onun da istemesini ne kadar isterdim.

Bu, daha önce hiç deneyimlemediğim, tamamen yeni bir güçsüzlük seviyesiydi. Değer verdiğim insanlar bir şeye ihtiyaç duyduğunda her zaman bir şeyler yapabilmişim. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Greer sordu.

"Üst katta," dedim başımı eğerek. "Ana banyo."

Ivy basamakların dibinde durdu, cellatla yüzleşmek üzereymiş gibi yukarı bakıyordu. Elimi kaldırdım, sırtının küçük kısmının hemen üzerinde gezdirdim ve yaklaştım.

"Korkacak bir şey yok, düşes."

Lakap karşısında çenesi sıkıştı ve omzunun üzerinden bakarken gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"Korkmuyorum," dedi çenesini asil bir şekilde eğerek.

Onu öpmek istedim. Tüm vücudum öne doğru sallanıp ağzımı onunkinin üzerine bastırma isteğiyle savaştı ama gözlerimiz birbirine kenetlenirken ağrıyan her kası kontrol altında tuttum.

Sonra, elbisesinin eteği dizlerinin etrafında uçuşurken, üç santimlik topuklu ayakkabılarıyla merdivenlerden yukarı yürüdü.

Yavaşça nefesimi verdim ve az önce tüm bu lanet alışverişi görmüş olan kız kardeşime baktım.

Greer dudaklarını birbirine doladı ve oluşmakta olan bir gülümsemeye karşı savaştı.

"Bunu duymak istemiyorum," dedim ona nefesimin altında.

Ağzının içinde bir fermuar hareketi yaptı, sonra da hayali anahtarı fırlatıp attı.

İkinci katta Ivy'ye katıldığımızda sesler yine banyodan geliyordu. Odalardaki tüm mobilyalar boşaltıldığı için yankılanıyordu.

Mew.

Wade ensesini kaşıyarak dururken, Ivy bu acınası ses üzerine gözlerini kocaman açarak banyoya baktı.

dudaklarından sarkıyordu.

Greer yanımda durdu, başı öne eğikti. "Neden daha önce çıkarmadınız?" diye sordu.

Wade omuz silkti. "Büyük ellerimizi duvardaki o küçük deliğe sokamayız ve kesmeye çalışırsak onu duvarın içine daha fazla sokma riskini almak istemedik." Ivy'nin ellerine baktı. "Bu işimizi görür."

Ivy küçük bir ses çıkardı, ne tam bir inilti ne de tam bir öksürük.

Greer bir adım öne çıktı. "Ben yaparım," dedi. "Rahatsızsan yapmak zorunda değilsin."

Bakışlarım Ivy'ye kaydı çünkü denemesini istiyordum. Yine de ağzımı kapalı tuttum, çünkü zorlamaya çalışırsam geri tepebilirdi.

Ama Ivy derin bir nefes aldı ve omuzlarını silkti. "Yapabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Gözleri bana doğru kısıldı. "Korkacak bir şey yok, değil mi?"

"Hiçbir şey yok." Wade banyodan çıkarken omzuna bir tokat attım. "Değil mi, Wade?"

"Biliyorsam ne olayım," diye

mırıldandı. Ivy hiç

eğlenmemişti.

Greer kahkahasını bir öksürükle bastırdı.

Ivy yavaşça banyoya girdi, küvetin hemen yanındaki duvarın önünde dikkatlice çömeldi. Gözleri lazer gibi odaklanmıştı ve göğsü sığ, kısa nefeslerle inip kalkıyordu. Onu dikkatle izledim ve elini ne zaman ileri uzatmaya karar verdiğini görebiliyordum.

Alçıpandaki delik küçüktü ve elini parmak eklemlerine kadar soktuğunda kaşları çatıldı, sonra dondu kaldı.

Mew.

"Yüce *Tanrım*, çok tüylü," dedi kısık bir sesle. Başını sertçe çevirdi ve bana sert bir bakış attı. "Eğer bu şey beni ısırırsa, seni dava ederim."

Sırıttım ve bakışları daha da şiddetlendi.

Ivy yüzünü buruşturarak elini duvarın arkasına geçirdi ve sonra geri çekerken derin bir nefes aldı.

Greer, Ivy'nin parmakları küçük bedene yapıştığında keskin bir nefes aldı ve yavaşça ayağa kalkarak ense kökünü sıktı. Küçük bacakları dimdik duruyordu, siyah kürkü iki ön patisi ve kuyruğunun ucu dışında neredeyse her yerini kaplıyordu.

Mew.

Bu acınası miyavlama Greer'ın gülmemek için elini ağzına götürmesine neden oldu.

Ivy yutkundu ve sanki suratında patlayacakmış gibi o küçük yavru kediye baktı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Bütün o gürültüyü yapan *sen* miydin?"

Mew.

Wade bile gülümsedi.

Ivy döndü, gözleri yüzünde kocaman olmuştu. "Bununla ne yapacağım?" Omuz silktim. "Görünüşe göre kendinize bir evcil hayvan almışsınız, düşes."

"Ne? Neden benim?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kedinin mavi-gri gözleri ona baktı.

"Senin evinde kamp yapıyordu," diye cevap verdim bir omzumu silkerek. "Zaten dün gece seninle yatıya kalmayı denedi ama sen çok çabuk kaçtın."

Bana sinirli bir bakış attı.

"Poposunun altından tutmayı dene," dedim ona, sesimi biraz yumuşatarak.

Dikkatli ol,Ivy getirdi o içinde daha yakın, sıkıştırma onu diğer elini yavru kedinin altına koydu. Kedi hemen onun kucağında gevşedi.

"Muhtemelen susuz kalmıştır," dedi Greer. "Annesinin nerede olduğunu merak ediyorum."

"Etrafta gördüğümüz bir şey yok," diye cevap verdim.

Ivy donup kalmış, ellerinde kıvrılmış yavru kediye bakıyordu. Başını kaldırdı ve bana paniklemiş bir bakış attı. "Şimdi ne olacak?"

"Sanırım onu eve geri götürsek ve işlerini halletsek iyi olacak, öyle değil mi?"

"Biz mi?"

Korkmuş görünüyordu. Bir kedi yavrusu yüzünden. Gözlerindeki bakışla ilgili bir şey göğüs kafesimi tamamen açtı ve onun içeri girmesine izin verdi.

Belki de aptallık ediyordum, bu saplantının içine daha fazla girmeme izin veriyordum.

Ama bunu durdurabileceğimden emin değildim. Ne dün geceden sonra, ne de bundan sonra. Onda daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Ve ben hepsini bilmek istiyordum. Belki de sadece kısa bir süre için burada olacaktı. Kısa bir süre Hiç yoktan iyidir. Bu bir şeydi. Ve bir şeyle çalışabilirdim.

"Hadi," dedim ona. "Ben sürerim."

Chapter 13

Ivy

Cameron Wilder'ın kamyonetinin kabinine çıkmak için çubuğu kavradığımda domino taşlarını düşündüm.

Küçükken yapmayı en sevdiğim şeylerden biri onları odama dizmek, düşerken birbirleriyle kesişebilecek yollar ve dairesel desenler oluşturmaktı. Birbirlerini nasıl devirdiklerini ve hangi yolun ayrıldığını, tahmin etmediğim bir şekilde devrildiğini izlemek ilginç bir şeydi.

Düşerken çıkardıkları ses ve sonuncusu devrildiğinde geriye kalan karmaşanın bağımlılık yaratan bir yanı var. Özellikle de onları kuran kişi sizseniz.

O kamyonu bindiğimde bir şeyle barışmak zorundaydım.

Onun gibi güzel kokuyordu. Temizdi. Ve kucağımda bir *kedi yavrusuyla* gönüllü olarak yolcu koltuğunda oturuyordum, çünkü geçmişte yanlış domino taşını devirmiştım. Yol boyunca bir yerlerde, yaptığım seçimler ne olursa olsun, beni tam olarak o yere götürmüşlerdi. Umutsuzca hangisi olduğunu bulmaya çalıştım ama boşunaydı.

Cameron sürücü koltuğuna atladı (bardan yardım almadan, çünkü hayat adil değildi ve bu adam etrafımdayken kendimi dezavantajlı hissetmeye mahkumum) ve yakışıklı yüzünde eğlenceli bir sırıtışla beni inceledi.

"Neyin bu kadar komik olduğunu anlayamıyorum," dedim kibirle.

Kedi o anda sırtını kamburlaştırdı ve oturduğum anda kıvrıldığı uyluğunun yan tarafına sokuldu.

Cameron, "Senden hoşlanıyor," diye cevap verdi.

"Tabii ki benden hoşlanıyor. Kim bilir kaç gündür bir duvarın içinde sıkışıp kaldı." Burnumu çektim. "Bu kişisel bir şey değil."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı kamyonu geri vitesine takarken. "Daha önce hiç evcil hayvanınız oldu mu?"

Gerçek bir kahkaha atmaktan çekinerek kısa bir nefes verdim. "Hayır. Babam onlara aşırı duygusal zaman ve para kaybı derdi."

Cameron'ın dudakları düşünceli bir kaş çatmayla büküldü ama bir şey söylemedi.

"Onunla ne yapacağız?" Hayvana şüpheyle bakarak sordum, çünkü küçük patileri bacağımın yan tarafını yoğuruyordu.

"Her zaman ahır kedilerimiz vardır, bu yüzden ona biraz yiyecek ve su, uyuyacak sıcak bir yer sağladığımız sürece iyi olacağını düşünüyorum. Veterinerimiz mümkün olan en kısa sürede gelip kontrol edecek." Yaratığa şöyle bir baktı. "Piresi ya da başka bir şeyi varmış gibi görünmüyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, dudaklarım yüzümü buruşturarak.

Gülümsedi. "İyi olacaksınız düşes. Size hiçbir şey bulaştırmayacak."

"Senin için söylemesi kolay, orada güvenli bir mesafede oturuyorsun." Sonra ona baktım. "Neden bana böyle hitap etmekte ısrar ediyorsun?"

"Çünkü uyuyor," diye kolayca cevap verdi.

Bunu çok yapıyor gibiydi. Kolay cevaplar. Kolay gülümsemeler. Kolay cazibe.

Sinir bozucuydu.

Cameron kamyonetini güzel bir kulübenin ötesinde, ana kapıları açık büyük kırmızı bir ahıra doğru giden küçük bir yola çekti. Kapıların dışında güneşin altında yatan iki kedi vardı; biri turuncu-beyaz kürklü, diğeri siyah-gri çizgiliydi. Kuyrukları tembelce sallanıyordu ve Cameron'ın kamyoneti yanaştığında biri gerinerek ayağa kalktı.

Kucağımdaki yavru kedi sırtını tekrar bacağıma dayadı ve bedenimin sıcaklığına daha da sokuldu. O kadar küçüktü ki.

"Sence kaç yaşındadır?" Ben sordum.

Cameron kamyoneti park etti ve sonra başıyla kucağımı işaret etti. "Mayıs
I?"

Dikkatlice onu uyuduğu yerden kaldırdım ve onu yanımdaki adama teslim ettim. Yavru kedinin ağırlığını kaydırırken parmaklarım onunkilere değdi ve kolumdaki hızlı elektriklenmeyi görmezden geldim.

Tanrım, programa ayak uydur, diye zayıf sinir sistemimi azarladım. O sadece bir insandı. Zaplara, kıvılcımlara, çırpınmalara ya da benzeri şeylere ihtiyacımız yoktu.

Cameron orta parmağının ucunu yavru kedinin başının üstünde gezdirdi ve kedi gözlerini kapatıp mırladığında, ileri geri hareketin yarattığı ani sıcaklık karşısında yutkunmak zorunda kaldım.

Evet, ben onun kucağındayken parmağını üzerimde o şekilde kullansa muhtemelen ben de mırıldanırdım.

Cameron yavru kedinin karnını incelemek için onu kaldırdığında kedi yüksek sesle, hoşnutsuz bir miyavlamayla itiraz etti.

"Belki altı hafta," diye tahmin etti.

Yavaş bir nefes verdim ve ahıra doğru baktım. "Orada mı kalacak?" diye sordum. "Yalnız kalmayacak, değil mi?"

Tanrım, Ivy, diye düşündüm. Neden kendi sorunlarını bir kedi yavrusuna yansıtmıyorsun?

Gözleri keskinleşti.

Gözlerimi kaçırdım çünkü hayır, oraya gitmiyorduk, çok teşekkür ederim.

"O mu?" Cameron sordu.

"Sadece bir erkek kendini böyle rahatsız edebilir."

Yumuşak ve derin bir kahkaha attı ve yemin ederim meme uçlarım dikleşti. "Bu iki yaşlı kedi ona bilmesi gerekenleri öğretecektir," dedi. "Herhangi bir soruna yol açacaklarını sanmıyorum."

Kalbim rahatsız edici bir şekilde gümbürdüyordu ve umutsuzca onu görmezden gelmeye çalıştım.

O kadar küçüktü ki. O kedilerin ona iyi davranacağını kimse bilemezdi.

"Doğru," dedim. Sesim çok ince çıkıyordu ve bu kadar şeffaf olmaktan nefret ediyordum. Şu anda maskemi yerine oturtmanın bir yolu yoktu. "Ama orada iyi olacağından emin olamayacaksın, öyle mi?"

Cameron'ın yüzümü incelemesi ağırlıklı bir şeydi. "Hayır, yapmayacağız."

Yavru kediye geri verdi ve kedi hemen yerleşti. Yutkundum, parmak uçlarımı yavru kedinin sırtında gezdirdim.

Cameron yavaşça, "Onu ahırda bırakmak zorunda değiliz," dedi. Gözlerim onunkilerle buluştu. "Kum kabı kullanacak kadar büyüdü," diye devam etti. "Sizinle birlikte misafirhanede kalabilir."

Boğazıma keskin kenarlı bir taş takılmıştı ve ne kadar denesem de yutkunamıyordum.

"Neden onu yanımda istediğimi düşünüyorsun ki?" diye sordum.

Ve küstahça konuşmaya çalıştım. Bu fikir mantıksızmış gibi görünmeye çalıştım ama başaramadım.

Kafamda olmasını istediğimden farklı çıktı. İstifa ettim.

Rahatladım.

"Belki de büyükannen ve büyükbaban sana eşlik etsin diye onu eve göndermişlerdir."

Gözlerim onunkilere kaydı ama vereceğim herhangi bir cevap boğazımda düğümlendi.

Söz konusu kedi tekrar gerindi ve büyük mavi-gri gözlerini bana doğru kırıştırdı. Parmaklarım kucağımda kıpırdandı ama onu tekrar sevmeye isteğime karşı koydum. Minik kafasının üstündeki tüylerin ne kadar kabarık olduğunu test etmek için.

Dokunduğum en kabarık şey olacaktı. Lanet olsun.

Bu insan doğasıydı, kedi annesi olma arzusunun altında yatan bir şeyin göstergesi değildi. Çok sevimliydi. Sevimli. Yumuşak.

Biyolojik olarak onu sevimli bulmak için yaratılmıştım.

Sessizliğim içinde Cameron kamyonu geri vitese taktı ve kalbim göğsümün içinde hızla çarpmaya başladı.

Ama tartışmadım.

İtiraz etmem için fazlasıyla zaman vardı ve olası her bir itiraz boğazımın dibinde, o keskin kenarlı kayanın altında sıkışıp kaldı.

Sağır edici sessizlik, ortaya çıkarmaya tam olarak hazır olmadığım bir şeyi ortaya çıkardı ve bu adamın önünde kendimi son derece çıplak hissetmeme neden oldu. Tekrar.

Cameron kamyonu konukevinin önüne çekti. "Neden onu içeri getirmiyorsun? Birkaç dakika içinde bazı eşyalarla döneceğim."

Panik göğsümü sıktı. "Bu şeyle ne yapacağım ben?"

Gülümsemesi geniş ve etkilenmemişti, o lanet gamzesi yine patlamıştı. "Sadece beş dakika, Ivy. İyi olacaksın."

İçimi çektim. "Peki."

Bana söylediği gibi, elimi kedinin kıcının altına soktum ve dikkatlice kamyonundan inip kapıyı arkamdan kapattım.

"Beş dakika mı?" Ben sordum.

Açık pencereden başını salladı. "Belki ben dönmeden önce ona bir isim bulabilirsin."

Kamyon geri geri giderken yavaş bir nefes aldım ve ahıra doğru yöneldim.

Mew.

Aşağı bakarak, söz konusu isimsiz küçük canavara bir kaşımı kaldırdım.

"Eee?" Dedim ki. "Adamı duydun. Eğer nereye gitmen gerektiği konusunda bu kadar sezgiselsen, belki de bana adını söylemelisin."

Elimde kıpırdandı ve ne yapacağını görmek için onu çimlerin üzerine bıraktım. Yavru kedi poposunu çimlerin üzerine bıraktı ve başını eğerek bana baktı.

Eteğimin kenarı esintiyle dalgalandığında ayağa kalktı, kuyruğu hafifçe seğiriyordu. Uzun bir ot parçasına doğru sıçradı ve dudaklarımın kenarının farkında olmadan bir gülümsemeyle yukarı kalktığını hissettim. Eve doğru bir adım attığımda durakladı ve beni izledi, itaatkâr bir şekilde peşimden koştu.

Ön basamaklar hiç sorun olmadı ve ben içeriye açılan kapıyı açarken bacaklarımın hemen arkasında durdu.

"Çekinme şimdi," dedim ona. "Sen zaten haneye tecavüz konusunda ustasın."

Yemin ederim, o kedi beni anlayabiliyordu çünkü kafasını etrafımda dolaştırdıktan sonra sıska kalçalarını umursamaz bir şekilde sallayarak eve girdi.

Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturarak etrafı koklarken onu takip ettim. Terliklerim tam bıraktığım yerde, mutfak masasının yanındaydı ve yere düşüp sırt üstü uzanmadan önce tepesine vurdu.

Telefonum çaldı ve çantamdan çıkardım.

Greer: Eve geri dönecek misin?

Ben: Tartışmak istediğin bir şey olmadığı sürece bir nedenim olduğundan emin değilim.

Greer: Merdivenler için yeni bir korkuluk fikrim var, ama sana bir link gönderebilirim. İşim bitince arabayı oraya götürmemi ister misin? Buradaki işlerimi bitirince ailemin yanına gideceğim.

Ben: Sakıncası yoksa, bu harika olur. Anahtarlar konsolda. Cameron yakında dönecek. Ahırdan birkaç kedi eşyası alıyor, ne demekse artık.

Greer: Aceleye gerek yok! Ona burada ihtiyacımız yok. Hem de hiç. Zaten çoğu zaman işe yaramaz. Yani gerçekten... Acele etmesin.

"Kurnazca," diye mırıldandım, telefonumu tekrar bir kenara koydum.

Mew.

Bir kaşımı kaldırarak aşağıya baktım. Saksılardan birinin dibine oturmuş, Sheila'nın ön pencereye çerçevelediği devasa bitkinin yapraklarını koklamak için arka pençelerini dikkatlice kaldırıyordu. Pençesiyle en yakın yaprağa vurdu ve sonra geriye doğru devrildi.

İç çekerek eğildim ve onu kucağıma aldım. "Bitkileri mahvetmek yok. Onlar benim değil, biliyorsun."

Cameron'ın kamyoneti evin önüne yanaştı ve ben midemdeki saçma bir çarpıntıyla savaştım. Onunla yalnız kalacağımı bildiğim zamanlar çok daha kötüydü. Beklenmedik zamanlar sinirlerim için nedense çok daha iyiydi.

Bunun olacağını anladığımda, her şeye dikkat ettim. Ne kadar uzakta durduğumuza. Vücut diline. Benimkine de.

Bana nasıl bakıyordu?

Ya da daha kötüsü, ona nasıl bakıyordum?

Onunla ilgili herhangi bir düşüncemi ima edebilecek bir şekilde ona bakıyor olsaydım çok kötü olurdu.

Hayatımda ilk defa şöyle şeyler düşünmek zorunda kaldım... acaba gözlerimde *beni duvardan duvara çakmasını ne kadar çok istediğimi görebiliyor muydu?*

Çünkü ben yaptım.

Ve Cameron bunun sadece kötü, profesyonelce olmayan, çıplak şeylere yol açacağını biliyordu.

Kibarca kapıyı çalmadan ve iterek açmadan önce yüz ifademi çelikleştirdim.

"Burada herkes iyi geçiniyor mu?" diye sordu. Kedi miyavladı ve Cameron'a doğru tırıs giderek onun büyük iş botlarını kokladı. Cameron gülümsedi. "Arkadaş canlısı."

"Görünüşe göre," diye mırıldandım.

Cameron iki küçük kase ve ardından büyük bir plastik küvet koydu.

"O da ne?" Ben sordum.

"Çöp kutusu. Banyonun yanındaki çamaşır odasına koyabiliriz."

"Çöp kutusu mu?" Zayıfça sordum.

"Evet. Birkaç yıl önce eve giren bir kedimiz vardı ve babam onu kalmasına izin verecek kadar sevmiştii. Bunu bir daha olursa diye sakladık." Biraz gülümsedi. "Başka bir evcil hayvan almayı düşünemeyecek kadar hastaydı ama bir tanesini çok seveceğini biliyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ortak velayet için onu annene getiremeyeceğimi söyleme şeklin bu mu?"

Cameron güldü. "Şüpheliyim. Gerçi babam buna bayılırdı, eminim. O her zaman evde daha fazla kaosun kötü bir şey olmadığına inanırdı. Sadece odaları daha fazla sevginin doldurması anlamına gelirdi."

Bu nasıl bir şey olmalı?

Bunu kendi yetiştirilme tarzımla ilgili herhangi bir şekilde hissetmemi sağlamak için paylaşıyordu, ancak yine de derimin altında bir kaşıntıyı tetiklemeye hizmet etti. Çok özel bir tepki vermeme neden olan rahatsız edici bir karşılaştırma.

Boğazımı temizledim. "Tamam. Bir çöp kutusuyla başa çıkabilirim."

"Kedi sevmez misin?" diye sordu küçük kâseyi soğuk suyla doldururken. Kaseyi yere bıraktığında, kedi hemen kâsenin içinde gezinmeye başladı. Kalbim rahatsız edici bir şekilde çalkalandı. Nasıl olmuştu da ona hemen su vermek aklıma gelmemişti?

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Evcil hayvan yok, unuttun mu?"

Cameron boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve kollarımı kavuşturdum çünkü bu ses göğsümün görünür bir şekilde kalkmasına neden olursa kendimi asla ama asla affetmezdim.

"Bir tane istediğinde kaç yaşındaydın?" Bir kutu yaş kedi mamasını çekip açtı ve bir kısmını başka bir küçük kâseye doldurdu. Küçük ev arkadaşım hemen diğerine geçti ve küçük porsiyonu neredeyse anında mideye indirdi.

"Ona daha fazlasını vermeyecek misin?" Sorusunu tamamen görmezden gelerek sordum.

"Henüz değil. Birkaç gün yemeden içmeden durursa onu hasta etmek istemem. Önümüzdeki birkaç saat içinde iyi olursa, bu gecenin ilerleyen saatlerinde ona bir porsiyon daha verin."

Başımı salladım.

"Soruma cevap vermedin," dedi yumuşak bir sesle. "Tabii bunu bilerek yapmadıysan."

Çenem kısa süreliğine sıkıldı ama kendimi gevşemeye zorladım çünkü ya benim çenemi sıkmam Cameron'ın çenesini sıkıldığında bende yarattığı etkiyi yarattıysa? Muhtemelen tüm bu çabada zaten mahvolmuştuk, ama aramızdaki profesyonel sınırları yok edecek şey çene sıkmaksa, bizi sarmala sokacak kişi ben o l m a y a c a k t ı m .

Ve neden ilk etapta sıkıldığımı biliyor musun? Kelimeleri söylemek zordu.

Oturup çocukluğumun dışarıdan bakan biri için üzücü görünebileceği yönleri üzerinde durmadım.

Şikayet edecek hiçbir şeyim yoktu. Tek bir şey bile.

Bana verilen her avantaja sahiptim. Her ayrıcalığa.

Her zaman kıyafet, yemek ve harika okullar alabiliyorduk. Babam her zaman elimden gelenin en iyisini yapmam için beni zorladı ve cesaretlendirdi.

Bana bir köpek yavrusu vermediyse ne olmuş? Kötü muamele görmedim.

Ama Cameron'a bakarak bir hata yaptım ve gözlerindeki bakış o kadar sabırlı, o kadar kararlı, o kadar meraklıydı ki kendimi cevap verirken buldum.

"On yaşındaydım," dedim çenemi kaldırarak. "Ve bir köpek istiyordum. Tüm araştırmalarımı yaptım, hipoalerjenik köpeklerin bir listesini buldum çünkü evin her yerine tüy döken bir şeye sahip olmaya itiraz edeceğini biliyordum. Bölgedeki barınakların ve yetiştiricilerin bir çizelgesini çıkardım, maliyet hesaplarını yaptım ve sorumluluklarımın neler olacağına dair bir sözleşme hazırladım."

Dudakları kıvrıldı. "Saat 10'da mı?"

Başımı salladım. "Hayatta karşılaşılan her durum öğrenmek için bir fırsattır," dedim, hayatım boyunca duyduğum şeyi tekrarlayarak. "Ve eğer kendimi profesyonelce sunmazsam, evet deme şansı yaklaşık yüzde elli düşüyordu. Bunu sekiz yaşındayken takip etmeye başladım."

Cameron şaşkın bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun." Bir kaşımı kaldırdım.

"Tamam," dedi yavaşça, "şaka yapmıyorsun."

Yemeğini bitiren ve gözleri çoktan uykulu hale gelen kedi kanepeye doğru yürüdü ve pencereden gelen güneş ışığına doğru uzandı.

Kalbim tatlı ve sıcak bir şeyle çalkalandı.

"Çok yalnızdım," dedim sessizce. "İş için sık sık seyahat ediyordu. Bir arkadaşımın olmasının faydalı olabileceğini düşündüm."

İlgilenmem gereken biri olurdu. Birlikte oynayacağım biri. Kapıdan girdiğimde beni görmekten heyecan duyacak biri.

"Aynı fikirde değildi," dedi Cameron.

Gözlerimi uyuyan kediden ayırmadan başımı salladım ve kaburgalarım ağrıyarak kendilerini sıkıca içeri çekti. İstenmeyen anılar kalın bir duyguya dönüşerek boğazımdan ağır ağır yukarı çıktı ve ben onu geri ittim.

Bu nasıl işe yaradı ki? Yıllardır bunu düşünmemiştim. Hiç sahip olamadığım köpeğimin özlemiyle yatıp kalkmamıştım. Ama anı yeniden su yüzüne çıktığı an, sanki bir plaj topunu suyun altında biraz fazla tutmuşum da büyük bir gürültüyle suyun üstüne *fırlamış* gibiydi.

"O yaptı."

Ayrıca bana hizmetçimizin yeterli bir refakatçi olduğunu ve ondan evdeki dengeyi bu şekilde bozmasını nasıl isteyebileceğimi söyledi.

Cameron'a bunu söylemedim çünkü gözlerinde merhamet görürsem kontrolümü kaybedebilirdim.

Babamdan böyle şeyler istemeyi bıraktım.

"O köpek listesinden en sevdiğinizi seçtiniz, değil mi?" Cameron sordu.

Gözlerim yandı ama ona bakmayı reddettim.

Ona bakarsam ağlardım ve Lynches ağlamazdı. Hele ki kimsenin önünde.

Hiç olmadı.

Babam bana gözyaşlarının zayıflık göstergesi olduğunu söylemişti. Kontrol alanının kendini bile kapsamadığını.

"Evet," diye fısıldadım.

"Adı neydi?"

Birazcık gülümsedim.

"Neville." "Hayır, değildi."

Ağzımdan yumuşak bir kahkaha kaçtı ve sonunda onunla yüzleşecek kadar kendime geldim. "Öyleydi. Çok seçkin bir beyefendiye benziyordu."

Yavaşça kediye doğru yürüdüm ve kanepenin kenarına tüneyerek uyurken onu izledim.

Ben bunu yaparken Cameron beni izliyordu.

Erkeklerin bunu yapmasına alışmıştım. Hayatım boyunca yapmışlardı.

Bazen ailemden dolayı meraktan izlediler. Bazen de üstü örtülü bir arzuyla izlediler.

Bazen ağır bir yargılama ya da alay, cinsiyetimin ve geçmişimin beni hor görülecek bir şey haline getirdiği zamanlar oldu.

Beni izleme şekli farklıydı ve nedenini çok derinlemesine araştırmak istediğimden emin değildim.

En azından hazır değildim.

Cameron'ın telefonu çaldı ve kulağına götürdü. "Selam anne." Dinlerken gözleri benimkilere kaydı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Arayacağım. Tamam, sonra görüşürüz." Durakladı. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerim kısıldı ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Annem seni akşam yemeğine davet etmemi istedi," dedi. "Eğer ilgilenirsen."

Tabii ki yaptı.

Bu sevimli, nazik aileyle aynı masada oturmak ve orada herhangi bir işim varmış gibi davranmak için biraz fazla çığ hissettim.

Yutkundum. "Bu gece yapmayı planladığım bazı işler var," dedim rahatça. "Ama benim için ona teşekkür et."

Bir an sessiz kaldı. "Tamam. Ben gidip senin için şu kum kabını hazırlayayım. Ne işe yaradığını anlaması biraz zaman alabilir ama veteriner buraya geldiğinde size haber veririm, o da size bazı ipuçları verebilir."

Gözlerimi söz konusu siyah-beyaz tüy yumağına dikerek başımı salladım.

Cameron'ın kutuyu hazırlaması sadece birkaç dakika sürdü ve odaya tekrar girdiğinde ayağa kalktım. Gözleri yüzümde oyalandı ama bir anlık duraksamadan sonra kendimi yeniden kontrol altında hissettim.

İfademi düzgün tuttum. "Bunu ayarladığın için teşekkür ederim. Hâlâ ne halt ettiğimi bilmiyorum ama ne kadar zor olabilir ki, değil mi?"

"Bunu yüksek sesle söyleme," dedi Cameron alaycı bir sırıtışla. "Yanıldığını kanıtlamak için elinden geleni yapacaktır. Kedilerin bunu yapmak gibi bir huyu vardır."

Gülümsedim.

"Ben buradayken başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Greer arabamı daha sonra geri getirecek." "Ahh. Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden sorun yok." Küçük evin etrafına göz gezdirdim. "Burada inzivaya çekilmek otelden çok daha kolay."

Cameron'ın başı geriye çekildi, gözleri yüzümde keskinleşti. "Bunu neden yapman gerekiyor?" diye sordu. "Aklıma bir şey geliyor.

seninle vakit geçirmek isteyen insanların sağlıklı bir listesi."

O kadar yumuşak söyledi ki, kelimeleri söylerken gözlerini bile kırpmadı. Bunun kaburgalarımın altında oluşan basınca ne yaptığını biliyor muydu?

Tepkim hiç de yumuşak değildi.

Yutkundum. "Bu daha kolay," dedim. "Ayrıldığım zaman için."

Çenesi sıkıştı ve kalbim tekledi, bunu yaparken hangi kelimeleri sakladığını merak ettim.

Sonunda Cameron başını salladı ve kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez dolu dolu baktı.

Sessiz bir tıkırtıyla kapandığında yavaşça nefes verdim. Küçük tüylü bir kafa bileğime sürtündü ve bana b a k t ı ğ ı n ı görmek için aşağıya baktım.

Eğildim, onu kaldırdım ve vücudunu kendimden uzakta tuttum, böylece onu inceleyebildim. Çok ciddiye, gözleri çok büyük, tatlı ve dikkatliydi.

Seçkin.

"Pekala Neville," dedim, "görünüşe göre sadece sen ve ben kaldık. Şimdi ne yapacağız?"

Mew.

Bu küçük gelişmenin bu kasabadan kaçınılmaz ayrılışım için ne anlama geldiğini düşünmeyi reddederek kendime küçük bir gülümseme izni verdim. Onu kesinlikle eve, büyüdüğüm eve götüremezdim.

Ama şimdilik, onunla ilgilenmek bana düşüyordu. Ve bu yeterliydi.

Chapter 14

Cameron

Ian masanın karşısından bana baktı, gözleri düşünceli bir bakışla kısılmıştı.

"Bir kedi," dedi. "Evin duvarında." Greer başıyla onayladı. "Sevimli küçük şey de."

"Ve onu yakaladığı anda tıslamadı mı? Ben bir kedi olsaydım, ona tıslardım."

Ayağımı ileri attım, botumun ucu kaval kemiğine değdi.

"Ah," diye bağırdı. "Bu da neydi böyle?"

"Hıyarlık etme."

Poppy gözlerini devirdi. "Gerçekten kendine engel olamıyor."

Ian'ın ağzı açık kaldı. "Ne? Hayatımda tanıdığım en az arkadaş canlısı insan. Sadece onu savunuyorsun çünkü..."

"Bu cümleyi bitirirsen dişlerini dökerim," diye hırladım.

Annem iç çekti. "Yüce Tanrım, işte bu yüzden asla misafir kabul edemiyoruz."

"Evet, çünkü Ian tam bir ikiyüzlü," dedi Poppy.

Adamın gözleri büyüdü. "Ben nasıl ikiyüzlü oluyorum?"

Çatalını ona doğrulttu. "Çünkü sen huysuzun önde gidenisin, Ian Wilder. Bu aileye gelen her yeni kişiye kaba davranıyorsun-"

"Bu aileye gelen herkesle *tanışmadım*," dedi kuşkuyla.

"Bunun için minnettarız," diye ekledi Greer. "Ama kocamı seveceksiniz. Herkes sever."

"Onunla evlendiğinizde bir yabancı değil miydi?" Ian başını eğerek sordu.

Greer'in gülümsemesi düştü, gözleri kısıldı.

"Artık masadan kalkabilir miyim?" Nefesimin altında sordum. Annem ve babam hep bir ağızdan "Hayır," dediler.

Yavaş bir nefes aldım.

Poppy herkesi görmezden gelerek Ian'a odaklandı. "Çünkü sen güzel saçları ve fena olmayan bir yüzü olan bir adamsın-" diye homurdandım. Ian küstahça bir ses çıkardı ama Poppy ikimiz de ses çıkarmıyormuşuz gibi yuvarlanmaya devam etti. "Eğer bir pislik gibi davranırsan toplum seni daha çok affeder. Ama bir kadın çekingen ve içine kapanıksa, o bir sürtüktür. Bunu bir kişilik kusuru olarak görürüz, oysa gerçekte kapalı olmak için her türlü nedeni vardır ve biz onun hikayesinin ne olduğunu bilmiyoruzdur." Tabağındaki ızgara tavuğu bıçakladı. Sözlerinin gerçekliği karşısında göğsüm sıkıştı. "Yavru köpekleri tekmeleyebilirsin ve herkes sana bayılır çünkü sen çok *hasarlı ve düşünceli* birisin."

"Sadece kurguda," diye belirtti Greer. Küçük kız kardeşimize anlamlı anlamlı baktı. "Gerçek hayatta yavru köpekleri tekmeleyen erkekler yürüyen *dev* kırmızı bayraklardır. Lütfen böyle birinden uzak durun."

"Belli ki," dedi. "Kimse bana bir şans vermek için yavru köpekleri tekmelemiyor ama yine de... Bundan daha iyisini biliyorum."

Babam başını salladı ve yemeğini dürtükledi. "Tüm bu konuşma bir erkeğin iştahını kaçırmak için mükemmel bir yol," dedi.

Burnumun kenarını sıktım ve iç çektim.

Poppy çok sık sinirlenmezdi ama sinirlendiğinde... hepimiz saklanmamız gerektiğini bilirdik.

"Ne demek istiyorsun, Poppy?" Ian sordu.

"Demek *istediğim*, insanlara karşı her zaman bir pisliksin ve *insanlara güvenmiyorum* gibi şeyler söylüyorsun," diyerek onun derin sesini taklit etti.

"Ben öyle biri değilim," diye homurdandı. "İnsanlara güvenmemenin nesi yanlış? İnsanlar pisliktir."

Haklılığımı kanıtladığın için teşekkür ederim dercesine ona doğru eliyle işaret etti.

Greer, "İnsanların pislik olduğunu varsayıyorsunuz," dedi. "Arada fark var."

"Sizden hoşlanıyorum çocuklar."

"Her zaman ne kadar nazik olduğun her halinden belli," dedim.

Bana uzun, kuru bir bakış attı, sonra burnunu kaşımak için orta parmağını kaldırdı. "Hepimiz senin gibi bir aziz olamayız," diye ekledi.

Sözlerinde tüylerimi diken diken eden bir keskinlik vardı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Annem ellerini kaldırdı. "Pekala, yeter."

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum," dedi Ian. "Sadece bir gerçeği ifade ediyorum. Sende her zaman bir Beyaz Şövalye sendromu vardı ve bunu biliyorsun. Birinin kurtarılmaya ya da savunulmaya ihtiyacı olduğunda her zaman ilk sen devreye giriyorsun. Başka kimseye öne çıkma şansı vermiyorsun."

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Terapiyi hiç düşündün mü Ian? İşine yarayabilir. Tabii ki adım attım. Ben yarım mil uzakta yaşıyorum, Parker ve Erik gibi saatler ya da senin gibi yarım dünya uzakta değil. Lanet çatıyı onarmak için senin uçağa atlayıp gelmeni mi beklemem gerekiyor?"

"Çocuklar," dedi annem, sesi daha sertti.

Greer ve Poppy birbirlerine baktılar ama ben Ian'ın bakışlarını bırakmayı reddettim.

O her zaman sivri uçlu bir kardeş olmuştu. Yetiştirilme tarzımızdan gelen bir keskinlik.

"Hayır, benim söylediğim bu değil," diye devam etti Ian. "Hadi ama Cameron, on dakikadır tanıdığın bir kadın var ve sen onu şimdiden savunmaya başladın, sanki babasıyla ilgili sorunlarını çözmek senin kişisel görevinmiş gibi..."

Öne doğru eğildim, gözlerim onunkilere kilitlendi. "Ona öyle deme," diye uyardım.

Ellerini uzattı. "Ben senin kardeşimim. Beni de aynı şekilde mi savunacaksın?"

"Bana senin bir buz kıracağı kadar arkadaş canlısı olduğunu söylediğinde öyle demiştim, o yüzden şehit rutinini bir kenara bırakmaya ne dersin?" Masadan kalktım ve peçetemi masaya fırlattım. "Davranış kalıpları hakkında mı konuşmak istiyorsun Ian? Ne zaman eve gelsen, bu ailede kavga çıkaracak birini bulman gerekiyor. Geçen sefer eve geldiğinde bunu Erik'le yaptın, şimdi de benimle yapıyorsun."

Poppy içini çekti. "Git Parker'la kavga et," diye mırıldandı. "Kızgın olman gereken kişi o."

Ian'ın gözleri önce Poppy'ye, sonra da bana kaydı. "Parker'ın burada kendisine ihtiyaç duyulmadığını hissettiğini ve bu yüzden eve gelmediğini hiç düşündün mü?"

"Saçmalık," diye tersledim. "Zor olduğu için eve gelmiyor, bunu anlıyorum ama kendi sorunlarını bahane olarak ona yansıtmı."

Ian'ın bakışları karardı, ama tartışmak için ağzını açtığı anda, babam açık avucunu masaya vurdu.

"Yeter," dedi.

Bağırmadı.

Sesini yükseltmedi. Belki de yapamadığı içindir.

Bu tek kelime bir fısıltıdan öteye geçmiyordu ama sanki o bağırması gibi masaya sessizlik çöktü.

Utanç gözlerimi kapattırdı.

"Özür dilerim," dedim, gözlerimi açıp önce babama sonra da anneme baktığımda elimi yüzümde gezdirdim. "Yemeği mahvettiğim için özür dilerim."

Ian'ın çenesi sıkıştı. "Benim de."

Ama kardeşim bana bakmadı.

Ben de ona bakmadım.

"Sorun değil," dedi babam yorgun bir sesle. "Tanrı biliyor ya, siz çocukken kedi köpek gibi kavga ederdiniz. Buna alışık olmalıyız."

Greer'in bakışları benimkileri yakaladı ve tuttu; orada gömülü olan endişeyi görebiliyordum.

Başımı hafifçe salladım.

Onunla bu konu hakkında konuşmak istemedim.

Annem oturduğu yerden kalktı, sonra ayağa kalktı ve elini Ian'ın omzuna koydu. "Seni seviyorum," dedi ve başının üstüne bir öpücük bıraktı. Bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim ona.

Ağzı sert bir çizgi halinde kalsa da gözleri gülümsüyordu. "İkiniz de kendinize göre çok inatçısınız," dedi. "Hepiniz öylesiniz. Bu yüzden bu kadar iyi yetiştiniz, çünkü kimse size ne yapacağınızı söyleyemiyor."

Poppy gözlerini devirdi. "Onları cesaretlendirme anne. Kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki biz üç kız asla böyle kavga etmedik."

Greer sırtıttı. "Hayır. Biz meleğiz."

Ian homurdandı. "Artık yemek masasında sanrılar mı görüyoruz?" "Düzenli olarak," dedi babam yorgun bir sesle.

Annem kolumu sıktı. "Yarın kümes üzerinde çalışmayı hâlâ planlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi," dedim. "İlk iş burada olacağım ve Poppy bana yardım edeceği için çok heyecanlı."

Kız kardeşim gözlerini devirdi.

Annem güldü. "Harika. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette," dedim hemen. Ian'ın sözleri aklımdan geçti ve bakışlarımı biraz fazla kendini beğenmiş görünen Ian'a çevirdim.

"Bu yemekten Ivy'ye bir tabak getirebilir misin? Kızın orada aç kalacağını düşünmekten nefret ediyorum."

"Anne, bu sabah ona yarım düzine kek getirmişsin," dedi Ian. "Ve bunu biliyorum çünkü onlar son yarım düzine kekti."

Annesi ona sert ve sakinleştirici bir bakış attı ve Ian yutkunarak sandalyesinde büzüldü.

Derin bir nefes verdim. "Ivy'nin aç kalacağını sanmıyorum anne."

Sonra *bana* keskin, bastırıcı bir bakış attı ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başladı. Profesyonel sorgucular Sheila Wilder'dan bir iki şey öğrenebilir.

"Ben getiririm," dedi Poppy. "Bana sorarsan yalnız görünüyor. Onunla arkadaş olmayı çok isterim."

Annemin bakışları benimkilerden ayrılmadı ve yavaşça bir kaşını kaldırdı.

Yalnız bir Ivy.

Bunu düşünmek neden sanki biri kaburgalarımın arasına bir bıçak sokmuş gibi hissettirdi?

"Ben yaparım," dedim sert bir sesle.

Gülümsemesi bilmişliğe dönüştü ve gözlerimi devirmemeyi zar zor başardım.

"Seninle gelebilir miyim?" Poppy sordu. Annem ve Greer hep bir ağızdan, "Hayır," dediler. Poppy yüksek sesle nefes verdi. "Peki."

Bulaşıklarımı yıkayıp bulaşık makinesine yerleştirirken Ian beni dikkatle izledi. Annem ızgara tavuk, mısır ve patates püresinden arta kalanları bir kaba doldurdu. Üç kişiyi doyurmaya yeterdi ama ben kendimi koruma duygusuyla çenemi kapalı tuttum. Annem biraz kurabiye eklediğinde Greer homurdandı, sonra yaptığı turtanın son yarısını düşünmek için durakladı.

"Anne," diye uyardı Poppy. "O *tek bir* kişi."

Annem dudak büktü. "Biliyorum, biliyorum. Kendime engel olamıyorum. Ona zaten çay içmeye gelmesini çok istediğimi söyledim, gelirse ona daha fazlasını verebilirim."

"Gittiğimden emin ol," diye mırıldandı Ian.

Annem kaşlarını kaldırarak yavaşça döndü. "Oh, yapacağım," dedi uyarıcı bir tonda.

Poppy, Ian'ın kafasına bir rulo fırlattı ve o da havadan kaparak yarısını tek lokmada yedi. Poppy gözlerini devirdi.

Greer ayağa kalktı ve babasını başından öptü. "Eve dönmem gerekiyor."

Olive'e Beckett onu yatağına yatırmadan önce evde olacağıma söz verdim. "Getir onu ile sen sonraki zaman,"

Babadedi. "I gibi benim torunlarını hepinizden daha çok seviyorum." Bana, Ian'a ve Poppy'ye sert bir bakış attı. "Ve bu, sırf ölmek üzereyim diye bana çocuk yapma daveti değil. Sadece hazır olduğunuzda çocuk sahibi olun."

Ian ellerini kaldırdı. "Evlenmiyorum, o yüzden sorun yok."

"Kimsenin seni istememesi çok zor," dedim teselli edercesine.

Poppy gülerken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Poppy de yapmaz çünkü Jax'e başka birini düşünemeyecek kadar aşık ve Jax onu asla bu şekilde düşünmeyecek."

Poppy'nin yanakları kızardı. "Londra'ya tekrar ne zaman taşınyorsun?"

Ian'a sert bir bakış attım.

O da gülümsedi. "Ve Cameron bunu yapmayacak çünkü Sisters'daki tüm kadınlar bundan çok daha iyi bir zevke sahip."

"Londra'ya tekrar ne zaman taşınyorsun?" diye sordum.

Kendini beğenmiş bir sırıtışı vardı ve boğazına yumruk atmak istedim.

Greer onun yanından geçerken başının arkasına vurdu. "Pislik gibi davranmayı bırak. İlk doğan kabadayı eğilimlerin ortaya çıkıyor ve bu hiç hoş değil." Bana sarıldı. "Aldırma ona," dedi sessizce.

"Bunu önemişiyorum."

Gülümsedi. "En azından çok iyi ayarlanmış, kolay sevilen kız kardeşleriniz var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Alçakgönüllüler de, ki bu her zaman yardımcı olur." Greer karnıma vurdu.

Annem yeniden kullanılabilir bir market poşetini doldurup bana verdikten sonra Poppy elinde tabaklarla masadan kalktı ve bana bir şeyler söyleyebilmek için yaklaştı.

"Ona satranç oynamak isteyip istemediğini sor,"

dedi Poppy. Kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

Göğsüme dokundu. "Güven bana."

"On yaşımdan beri satranç oynamadım," diye fısıldayarak itiraf ettim.

Poppy'nin gözleri parladı. "Onunla vakit geçirmek ister misin?"

Anlık onaylama boğazımda düğümlendi ama o bunu yüzümde açıkça gördü.

Küçük kız kardeşim sıırttı. "O zaman fark etmez, güven bana." Sonra uzaklaştı.

"Bu evde herkes aklını kaçırıyor," diye mırıldandım.

Elimde çantamla misafırhaneye doğru yürümeye karar verdim, kamyonetimin sesinin onu sinirlendirebileceğini biliyordum.

Güzel bir geceydi, gökyüzü açık ve esinti serindi. Yapraklar değişmeye başlamamış olsa bile sonbaharın kokusu havadaydı. Mevsimlerin doğal döngüsü ağaçların içine işlemiş olsa bile, yaz gelmek üzereyken değişime direniyor gibiydiler

Dışarı.

Sanırım hepimiz bunu biraz yaptık. Her şeyi aynı tutmayı, ne bekleyeceğimi bilmeyi hep sevmişimdir ve sadece Ivy'nin gelişiyile başım nefret etmediğim bir şekilde dönmeye başladı.

Belki de biriyle tanışmanın olayı budur. Ve herhangi biriyle değil. Ama bir kıvılcım yakan biriyle tanışmak.

Hayatım boyunca bunu istedim ve eninde sonunda bunu hissedeceğime inandım.

-Babam ve Sheila arasında gördüğüm sevgiye benzer bir şey hissetmek, ama bunu aramak çok yorucu geliyordu, tüm hayatım doğal olarak ailem ve onların herhangi bir günde ihtiyaç duydukları şeyler etrafında şekillenmişken çok fazla çaba gerektiriyordu.

Ama neye ihtiyacım vardı?

Küçük eve yaklaştım ve kendime bu soruyu sordum, meşhur aynaya bakmaya ve sert bir cevap vermeye istekliydim.

Ivy'ye ihtiyacım olmayabilirdi. Ama onu istedim.

Ve hissettiğim kıvılcım, sadece kendi yarattığı dev bir demir duvarın arkasına saklandığı için sönüp gitmemişti.

Evin pencerelerinden ılık ışık yayılıyordu ve ben tam olarak ne kadar zorlamam gerektiğini düşünerek derin bir nefes aldım.

Elimi kaldırdım ve usulca kapıyı çaldım.

Chapter 15

Ivy

Muhtemelen o kanepede otururken ölecektim.

Hareket etmek imkansızdı çünkü kucağımda horlayan siyah bir tüy yumağı vardı ve o kadar aptalca sevimli ve memnundu ki onu uyandırırsam kendimi affedebileceğimden emin değildim.

İşte böyle başladı.

Bir dakika önce, yavru köpek alamamanın çocukluk travmasını atlatmıştınız ve bir sonraki bildiğiniz şey, kanepede boynunuzda bir çatlakla yattığınızdı çünkü vahşi yavru kediniz üstünüzde uyuyordu ve onu uyandırmaktansa omurga hizanızı bozmayı tercih ediyordunuz.

En azından veterinerin daha önce yaptığı ziyaret sayesinde herhangi bir hastalık taşımadığını biliyordum. Sıska ve biraz susuzdu ama sonuçta sağlıklı, tatlı bir yavru kediydi.

Gözlerimi kapattım ve iç çektim.

Tam o sırada kapının çalındığını duydum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Kedi kıpırdandı, küçük kafası kıvrıldığı yerde bana doğru gömüldü.

Cameron'ın sesi kapının diğer tarafından geldi. "Ivy?"

Göğsüm belli belirsiz ısındı.

Lanet

olsun.

Hayır.

Hiç yardımcı olmadı, göğsümü azarladım. Münzevi modda olmamız gerekiyordu. *Oh iyi değil, ateşli, düşünceli adam burada* modunda.

Kanepeden telefonumu kaptım ve bir mesaj yazdım.

Ben: Kedinin altında kaldım. Kapı kilitli değil.

Cevap vermek yerine, birkaç saniye sonra kapı açıldı ve kafasını içeri soktu.

Ve kahretsin, tüm vücudum eridi. *Daha fazla* eridi, çünkü zaten yavru kedi erimesi yaşıyordum.

Erime Cameron'ın gülümsemesinden geliyordu.

Sıcak altın gözleri kanepede Neville ve benim üzerime dikildiğinde, o gülümseme yakışıklı yüzüne yayıldı, sanki evrendeki hiçbir şey onu durdurmaya cesaret edemezmiş gibi.

"Görünüşe göre iyi alışıyorsun," dedi. Elinde büyük bir çanta vardı.

"O da ne?" Ben sordum. "Kahretsin, daha fazla yiyecek mi gönderdi?" Cameron'ın sırtışı genişledi. "Belki de."

Başımı koltuğa yasladım ve iç çektim. "Annenin herkesi beslemek gibi bir takıntısı mı var, yoksa ben özel miyim?"

Cameron hemen cevap vermedi ve başımı kaldırdığımda gözleri yüzüme kilitlenmişti.

"İkisinden de biraz diyebilirim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi, sadece büyük bir kabı paketinden çıkarıp buzdolabına koyarken gözlerini kaçırdı. "Tavuk, mısır ve patates püresi. Ve biraz da çikolatalı kurabiye."

Kokladım. "Fena değil, sanırım." Evet, doğru. Kimi kandırıyordum ki?

Kulağa harika geliyordu ve kokuyordu ve eğer uyuyan güzel kedim kucağımda komada olmasaydı, o çantayı yere koymadan önce o kurabiyelerden birini kapardım.

Belki de sessizlik beni etkiliyordu. Düşünebildiğim tek şey buydu.

Daha önce babama e-posta göndermiştim, belki bu şekilde daha iyi bir yanıt alma şansım olur diye düşünmüştüm.

Hala bir şey yok.

Sisters'taki zamanım saatlerden günlere geçtikçe kendimi daha da huysuz hissediyordum. Babamın huysuz bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama kim huysuz değildi biliyor musunuz? Cameron Wilder.

Ortaya çıkmaya devam etti. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Beni dikkatle inceledi, bakışları taç yapraklı pembe kaşmir pantolonum ve ona uygun atletimin üzerinde geziniyordu. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmiş, yüzüm makyajdan arındırılmıştı.

Cameron'ın gözleri parlıyordu ve ben bu gece neyin farklı hissettirdiğini anlamaya çalıştım.

Mutfak adasının etrafından dolaştı ve kanepenin karşısındaki sandalyeye yerleşti, uzun bacakları önünde yayıldı, büyük elleri düz karnının üzerinde gevşekçe kenetlendi.

"Bu şekilde uyumayı planlıyorsan uzun bir gece olacak." Bir kaşımı kaldırdım. "Ben kanepede uyumam."

"Evcil hayvanınız olmadığını söylemişsiniz ama işte buradasınız."

Ağzım çatıldı, bu da onun altın rengi, gamzeli gülümsemesinin daha da yayılmasına hizmet etti.

Bu konu beni daha önce ne kadar çıplak hissettirmiş olsa da, bu konuya tekrar değinme şansım yoktu, bu yüzden aklıma gelen ilk şeye sarıldım.

"Yemek nasıldı?" diye sordum.

Cameron'ın gözleri keskinleşti. "Burada bir konuşma mı yapıyoruz?" "Belki."

Alt dudağını yaladı. "Yemekler iyiydi. Şirket çoğunlukla iyiydi."

İlgim, isteğim dışında keskin bir kıvrımla yükseldi. "Çoğunlukla mı?"

"Ian'la tartıştım. Ama bu eve her gelişinde oluyor."

Daha sonra kedinin sıcak, hafif ağırlığını ve bana bakışını s u ç l a d ı m , sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi.

"Kardeş dinamiğini anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Onunla bir dakika tartışabilirsin, sonra da..."

"Sonraki, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri." Hafifçe başımı salladım. "Hiç mantıklı değil."

Sırıttı. "Bu ortak bir deneyim, değil mi? Dünyada hiç kimse bizim ailemizde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayamaz," dedi. "Erkek ve kız kardeşlerim dışında."

Bu mükemmel anlam karşısında göğsümün boşaldığını hissettim. Cameron'ı izlemeye devam ettim ve kelimeler dilimin ucuna geldi.

Eğer onları konuşmazsam, gider mi?

Oyuk daha soğuk bir şeye dönüştü. Çok daha rahatsız edici bir şeye.

"Ailen iğrenç derecede kalabalık," dedim.

Bir süre sessizlik oldu, ağzı söylediğime inanmamış gibi hafifçe aralandı.

Siktiğimin kulübüne katıl.

Boğazım düğümlendi ve kelimeleri ağzımdan geri çekebilmeyi diledim. Ama sonra başını arkaya eğdi ve güldü, sıcak gümbür gümbür sesi damarlarımda kıvrıldı.

Onunla tanışana kadar, bir sesin bunu yapabileceğinin farkında değildim - sizi içten dışa ısıtabilirdi. İyi yapılmış bir iş için övgüyle büyüyen içimdeki küçük kız, yardım edemedi ama biraz daha dik durdu ve onu güldürecek bir şey yaptığım için gurur duydu.

Eğer bu, haftalık terapi seanslarına çılgık çılgıla ihtiyaç duyulduğunu göstermiyorsa, neyin gösterdiğini bilmiyordum.

"Öyle," dedi, gülümserken gözleri çekici bir şekilde kırışıyordu. Başparmağını gözünün altına götürdü ve başını salladı. "Gerçekten, gerçekten öyle."

Dudaklarım ona katılmak istercesine seğirdi.

Gülümsüyorlardı ama nasıl olduğundan emin değillerdi. Yüz ifadelerimi okumak için gizli bir plana sahip olduğu için Cameron tereddütlerimi fark etti.

"O beyninin içinde neler oluyor?" diye sordu sessizce. "Bilmek isterdim."

Boğazım bir yutkunmayla sarsıldı ve gözleri hareketi takip etti. Normal bir hayat için kabaran merakı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Tamamen yabancı olduğu için nasıl bir şey olduğunu anlama arzusu.

Kardeşlerle ve her şeye burnunu sokan annelerle, devasa yiyecek sepetleriyle ve nazik gözleri, güçlü bedenleri ve kocaman kalpleri olan sabırlı adamlarla kavga etmeyi anlamıyordum.

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu ama onları yukarı itip çıkaramıyordum.

Çok fazla şey ele verirlerdi ve bunları yüksek sesle söylersem bana karşı kullanılacakları korkusunu nasıl yeneceğimi bilmiyordum.

"Sadece benim," dedi. "Seni yargılamayacağım ya da sana acımayacağım, Ivy."

Keskin bir nefes çektim, sözlerinin ağır rezervimi keskin bir şekilde ısırmasını yansıttım.

"Ailenizi anlamıyorum," dedim yavaşça. "Benim... benim için paylaşılan bir deneyim yok. Olsaydı bile, ben

nasıl her zaman böyle olduklarını anlayamıyorum. Sadece iyi olmak için iyiler. Hiçbir şey istemiyorlar ya da hiçbir şey beklemiyorlar."

Dinlerken gözleri içime kaydı, sadece hafifçe başını salladı.

"Ian hariç," diye ekledim. "Ona ne oldu?"

Cameron'ın dudakları çarpık bir sırıtışla yana doğru çekildi ve bu kaburgalarımın altında tehlikeli bir ağırlık hissine neden oldu.

"Ne kadar zamanınız var?"

Bunu sorduğunda neredeyse gözlerimi kapatıyordum, çünkü asansördeki konuşmamızı o kadar yakından yansıtıyordu ki, zırhı yere bırakmanın ezici rahatlığı bedenimi güçsüz hissettirdi.

Ama bu zayıflığa rağmen bakışlarını üzerimden ayırmadım. "Görünüşe göre çok fazla," dedikten sonra kediye işaret ettim.

Sırtıttığı sırada yanağında bir gamze belirdi.

O cevap veremeden kedi sosyalleşme zamanının geldiğine karar verdi.

Kucağımda durdu ve sırtını dikleştirdi, patileriyle bacağıma karşı garip bir yoğurma hareketi yaptı.

"Günaydın," dedim.

Mew.

Hafifçe kucağımdan yere atladı ve Cameron'ın oturduğu yere doğru ilerledi. Cameron öne doğru eğildi, ön kollarını kalçalarının üst kısmına dayadı ve kedinin zıplayabilmesi için parmaklarını aşağı sarkıttı. Gülümsemesi nazik, sıcak ve tatlıydı ve içimin tehlikeli bir şekilde yumuşamasına neden oldu.

"Şu kum kabının yanına gitmeli," dedi Cameron. "Ne zaman uyanırsa onu oraya götürürüm."

"Ah, doğru. Bunu okudum," dedim. "Sen gittikten sonra biraz araştırma yaptım."

Cameron ayağa kalktı, o koca boyu kolaylıkla açarak eğildi ve elini Neville'in minik bedeninin altına koydu.

Ve onu geniş göğsüne yaslanmış bir kedi yavrusuyla görmek harika bir manzaraydı.

Kalçalarımı da sıkan bir manzaraydı. Yavaşça kanepede doğruldum ve elimi başımın üstünde gezdirerek saçlarımı düzelttim.

Cameron evin arka tarafına doğru yürüdü ve küçük çamaşır odasında kayboldu. Aşağı baktım ve kaşmir uyku tulumumun önünü düzelterek hiçbir şey göstermediğinden emin oldum.

Telefonu çaldı ve ne dediğini duyamayacağım kadar sessiz konuştu.

Birkaç dakika sonra, Neville'in itaatkâr bir şekilde onu takip etmesiyle geri döndü.

"Akıllı kedi," dedi. "Ne yapacağını çok iyi biliyordu."

Kelimeler orada asılı dururken Neville'in gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi ve dev saksı bitkisine doğru koşmaya başladı, hemen toprağın içine atlayıp yapraklara vurmaya başladı.

"Neville," diye iç geçirdim ve onu saksıdan çıkarmak için yanına gittim. "Bu bitki takıntısı da ne?"

"Neville?" Cameron kaşlarını kaldırarak ve gözleri mizahla parlayarak sordu.

Kıvranan kediye göğsüme bastırdım ve çenemi bir santim yukarı kaldırdım. "Evet."

Gülümsemek için mücadele ederken dudakları seğirdi.

Gözlerim kısıldı. "Bunda komik olan ne?" "Hiçbir şey. Bayıldım."

"Yapamazsın."

Cameron bir adım daha yaklaştı ve kokusunu aldığımda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Sonra Neville'in başının üstünü kaşdı, belki de hayal görüyordum ama parmağının ucu kaşmir tepeye hafifçe dokundu ve bu ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetti.

Cameron alçak ve samimi bir sesle, "Ona verdiğin isim hoşuma gitti," dedi.

Duruş şeklimiz de çok samimiydi.

İstersem ona doğru eğilebileceğim kadar yakın. Çenemi kaldırıp göz göze gelebileceğim ve öpmek için ayaklarımın üzerinde yükselebileceğim kadar yakın.

Bu yüzden gözlerimi boğazının dibinden ayırmadım ve yavaşça yutkunmasını izledim.

"Sana satranç oynamaya hazır olup olmadığını soracaktım..." Durakladığında kalbim küt küt atmaya başladı ama sonra "Gitmem gerek" dedi.

Bakışlarım onunkilere kaydı.

"Neden?" Bu hoşuna gitmişti.

Yüzündeki ifade keskinleşerek yoğun ve memnun bir hal aldı.

"Wade'in dükkânda bir şeye ihtiyacı var ve anahtar bende," diye cevap verdi. "Poppy kendininkini içeride bıraktı çünkü normalde ama Ian bitirdiğinde bunu biliyordu."

Başımı salladım, boğazım az önce kaçmasına izin verdiğim şeyle gerilmişti.

Bağırabilirim de. Lütfen gitme. Burada olman hoşuma gidiyor.

Cameron bir adım geri çekildi ve başparmağını kalçasının yan tarafına vurdu.

"Sizi gerçekten kızdırabilecek bir şey söyleyeceğim," dedi, "ama sanırım bunu riske atmaya hazırım."

Yavaşça bir kaşımı kaldırdım. "Artık söylemen gerekiyor," diye mırıldandım.

"Bence bu gerçek sen, Ivy. Sırf rahat olsun diye sokak kedisi uyusun diye bütün gece yerinden kıpırdamayan kişi. Bence bu, sormak istediklerini soracak ve söylemek istediklerini söyleyecek kadar gardını indirdiğin anlardaki sensin." Göğsü derin bir nefesle genişledi. "Ve bence o duvarı ayakta tutmak çok yorucu olmalı. Birinin sana gerekli olduğunu öğrettiği duvarı. İlk tanıştığım kadının gerçek olmadığını düşünmemi istediğini biliyorum ama ben buna katılmıyorum. Kendini neden koruduğundan emin değilim çünkü burada kimse sana zarar vermek ya da seni kullanmak istemiyor. Biz sadece seni tanımak istiyoruz." Gözleri bir kez bile benimkilerden ayrılmadı ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Keşke bize izin verseydiniz."

Söylediğini hayal ettiğim onca şey arasında bu en kötüsüydü.

Karşılık vermek istedim, havalı ve zekice bir şey söylemek ve ona haddini bildirmek istedim, ama bu kelimeler de boğazıma takıldı. Dikenli ve acı vericiydiler, ama onları yuttum çünkü söylenmelerine izin vererek ona acı vermektense bunu yaparak kendime biraz rahatsızlık vermeyi tercih ettim.

Bu yüzden tek yaptığım şaşkınlıkla ona bakmak oldu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum ve ancak kısık bir fısıltıyla cevap verebildim.

Sonra Cameron gülümsedi, kancasını tam kaburgalarımın altına indiren küçük çarpık bir gülümseme. "Bize kim olduğunu göster, Ivy Lynch. Hepsi bu."

Kısa bir nefes verdim. "Hepsi bu kadar."

"Evet." Ellerini ön ceplerine soktu ve kaslarının şişkinliği açıkçası biraz iğrençti. "Bu yönünü göstermekten korkmasaydın nasıl biri olurdun?"

"Korkmuyorum," diye tersledim. Ve açıklanamaz bir şekilde gülümsedi. "Bunu kanıtla."

Ağzım bir karış açık k a l m ı ş k e n Cameron bana son bir kez daha baktı ve sonra evden çıktı.

Chapter 16

Cameron

Sabah hava açıktı ve sıcak olacağı benziyordu, bu da annemle babamın arazisindeki çalışmaların kahvaltıdan sonra başlayacağı anlamına geliyordu. Öğle yemeğinden sonra kaybolacak serin esintiye rağmen, gömleğim sadece birkaç saat sonra sıırılsıklam olmuştu.

Poppy, isteksiz gönüllüm, kamyonetimin kasasında yatıyordu. "Daha fazlasını yapamam. Ellerim kopacak."

"En azından birkaç saat daha olmaz," diye söz verdim, sonra çivi tabancasını tahtaya dayadım ve tetiğe bastım.

Bam.

"Hadi," dedim ona. "Anneme bu işi hafta sonuna kadar bitireceğimize söz verdim."

Poppy inledi. "Ian sana bu konuda yardım edemez mi? Ailedeki diğer inşaatçı o."

"Ian'a iki yeni mobilya siparişi geldi," dedim. "Yani bir süre meşgul olacak." Kesilmesi gereken bir tahta parçasını işaretledim ve ona uzattım. "Al, bunu kesmeyi sen halledebilirsin."

Dramatik bir şekilde iç çekti, sonra kendini toparladı ve kamyonetimin kasasından a t l a d ı . Tahta parçasını aldı ve masa testeresine doğru yürüdü, tahtayı hizalamadan önce güvenlik gözlüklerini yerine itti.

Yanlışlıkla parmaklarını kesmeyeceğinden emin olmak için göz ucuyla onu izledim. Ama tam da yapması gerektiği gibi yaptı.

"Güzel," dedim ona. "Belki bizim için evleri çerçevelemeye başlayabilirsin."

"Ha," dedi. "Evet, doğru. Sanki siz benim gerçek bir şantiyeye adım atmama izin vereceksiniz de. Yüzünüzde o sıkışmış, sinirli ağabey ifadesi olmadan bir ziyaret için bile duramıyorum." Poppy beni işaret etti. "Gördün mü? Şu anda yapıyorsun."

Ona kararlı bir bakış attım. "Çünkü bizi iş yerinde ziyarete geldiğinde neden *koruyucu* bir ağabey gibi davrandığımı çok iyi biliyorsun."

Poppy titizlikle gözlerimi kaçırdı. "Bilmediğime eminim."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Poppy, her ne kadar bunu dile getirmek istemesem de... Jax'e olan bu aşkı aşmalısın. O hiçbir kadına uygun değil, hele sana hiç değil. İstese bile hayatını nasıl paylaşacağını bilmiyor. İsteddiği gibi gelip gidiyor ve ben ona hayatım konusunda ne kadar güvensen de..." Dinlediğinden emin olmak için durakladım. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "*Senin* yanında ona asla güvenmezdim."

Kız kardeşim orada duruyordu, boğazı yutkunmaya çalışıyordu, gözleri küçük çerçeveli binaya kilitlenmişti, elinde iki dörde dört bir şey tutuyordu. Söylediklerimi dikkatle değerlendirirken kaşları çatılmıştı.

"Neden olmasın?" diye sordu.

Bana itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı ve tek yaptığı omuzlarıma bir ağırlık daha eklemek oldu. Bazen sırtımda milyonlarca kilo taş taşıyormuşum gibi hissediyordum. Ailemin her üyesi birkaç tanesinden sorumluydu ama Poppy'nin payına düşenden daha fazlası düşmüş gibiydi.

Başımı salladım. "Bir kadını senin istediğin gibi sevmeyi bilmiyor. Ian'ın insanlara güvenme konusunda kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Jax on kat daha kötü."

Göğsü büyük bir nefesle kabardı. "Belki de henüz doğru kadına güvenmemiştir."

Açık sözlü olmanın ona verebileceğim en iyi hediye olduğuna karar verdim. "Onlara güvenip güvenemeyeceğini anlamaları için yeterince zaman vermiyor, Poppy. Ellerine geçen tek şey bir gece. *Hepsi* bu."

"Belki..." Ama başka bir şey söyleyemeden durakladı.

Kız kardeşimin kocaman bir kalbi vardı ve tek istediğim öyle kalmasıydı.

"Eğer seni böyle incitirse," dedim ona sessizce. "Onu öldürmek zorunda kalırdım ve en iyi arkadaşımı öldürmekten nefret ederdim. Ama öldürürdüm çünkü sen benim *kardeşimsin*."

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri parlıyordu. "Yapacağını biliyorum. Ama bu, senin için iyi olmasa bile bir şeyi istemekten vazgeçmenin kolay olduğu anlamına gelmez."

"Biliyorum baba," dedim. "Sana sarılırdım ama..." Terden sıırsıklam olmuş gömleğimi çekiştirdim, o da burnunu kırıştırdı.

"Lütfen yapma."

Gülümseyerek bana kesilmiş tahta parçasını uzattı ve bir sonraki adımda neye yardım edebileceğini sordu. İşe geri döndük, Poppy'nin sözleri, o söylemeden önce farkında olmadığım bir çürüğe baskı yapıyordu.

Bütün sabah, bir gece önce Ivy'ye yaptığım ziyaretin yarardan çok zarar getirip getirmediğini merak etmişim ama bazen bir şey söylenmesi gerektiğinde bunu durdurmak mümkün olmuyordu.

Sonunda onu gördüğümde öyle ya da böyle anlayacaktım.

Ben çivi tabancasıyla yerine yerleştirirken Poppy çerçeveyi tuttu ve sonra gülümseyerek geri çekildi. "Çok şirin."

Şapkamı çıkardım ve kolumu alnıma sildim. Su testimden bir yudum aldıktan sonra tişörtümü çıkardım ve kamyonetimin kasasına attım.

"Şirin değil," dedim. "Büyük, erkeksi ve sağlam."

Gözlerini devirdi. "Tamam."

"Günaydın."

Ivy'nin sesini duyunca sustum.

"Aman *Tanrım*," diye ciyakladı Poppy. "Bu kedi mi?"

Yavaşça döndüm ve döndüğümde gülümsememi bastırdım.

Ivy bugün siyah bir tayt, ayak bileklerinin üzerinde bağcıklı deri savaş botları ve vücudunun üst kısmını sıkıca saran soluk mor bir bluz giymişti. Bu onun rahat giyimi olabilirdi ama yine de para diye bağırmaı başarıyordu.

Ve eline bir kedi bağlıydı. Tasmalı.

Bakışlarıma kaşlarını kaldırarak karşılık verirken yanakları pembenin en hafif tonundaydı ve sonunda gülümsememin büyümesine izin verdim.

"Neville sabah yürüyüşünü seviyor, değil mi?"

Poppy yere çömelmiş kediyi severken başını kaldırıp baktı. "Neville? Çok sevimli."

Ivy'nin gülümsemesi bana doğrulttuğunda kendini beğenmiş bir hal aldı. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Tasmayı nereden buldun?"

Çünkü biliyorum ki

Dün gece getirdiğim çanta."

Gözleri net, doğrudan ve ilgiliydi ve kalbimin düzensiz bir şekilde çarpmasıyla bugün maske olmadığını fark ettim.

Duvar yok.

"Bu sabah kahvaltıdan sonra şehir merkezine gittim. Bana buranın köpekler için olduğunu söylediler ama bence kedilerin de yürüyüşe çıkamaması korkunç bir haksızlık."

"Şüphesiz. Neville adına bunu düzelttiğinizi gördüğüme sevindim."

Bakışları kısa bir süreliğine göğsümden aşağı indi ve öylece kaldı; eğer biraz esnemediğimi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Yanaklarındaki pembelik derinleşti ve yüzünü ellerimin arasına alıp nefes alamayana kadar öpmek istedim.

"Ne inşa ediyorsun?" diye sordu. Poppy başını kaldırıp baktı. "Bir tavuk kümesi."

Binanın çerçevesini inceledi. "Çok şirin." Poppy başını arkaya eğdi ve güldü. "Ne?" Ivy sordu.

"Hiçbir şey," diye onu temin ettim.

"Cameron bina planları söz konusu olduğunda bu tür tanımlamalara karşı çıkıyor." Neville'in sırtını son bir kez kaşıdıktan sonra ayağa kalktı ve Ivy'ye bilmiş bir bakış attı. "Hazır bir şeyler satın alabilirdik ama o daha iyisini yapabileceğini düşünüyor."

"Daha iyi bir şey yapabilirim. Daha iyi bir şey yapmak benim işim" dedim. "O hazır şeyde benim eklediğim şeylerin hiçbirisi yoktu."

Poppy omzumu okşadı ve bana küçümseyici bir gülümseme verdi. "Biliyoruz. Her şeyi duyduk." Ivy'ye gülümsedi. "Bir haftadır bu planlar üzerinde çalışıyor ve annemin istediğinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde olmasına rağmen başka fikirler bulmaya devam ediyor."

Ivy'nin gözleri bana düşünceli bir bakış atarken parlıyordu ve bu parlaklık kan dolaşıma bir yumruk gibi çarpmadıysa lanet olsun.

"Yardım etmek ister misin?" diye sordum. "Poppy sıradan bir asistan, ama bana biraz ara vermek istediğini söyledi."

Poppy'nin kaşları çatıldı. "Hayır, yapmadım."

Ona bir bakış attım. "*Sanırım ellerim kopmak üzere?*"

"Oh. Gerçekten durmama izin vereceğini düşünmemiştim," dedi. Sonra Ivy'ye, "İyi bir ağabey gibi görünüyor ama her şeyden sorumlu olmadığı ve herkese ne yapması gerektiğini söylemediği zaman mutsuz oluyor," dedi.

"Onda bunu görebiliyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. Gözlerimi devirdim ve Poppy güldü.

"İşte," dedi. "Ben tasmayı alacağım. Sana ne yapacağını gösterebilir. Gerçekten çok kolay."

"Ivy ellerini kirletmek ister mi bilmiyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Tam da umduğum gibi gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çaktı. Onu daha fazla görmek istediğimi söylediğimde, Tanrım, ciddiye dim.

"Kendi ellerin için endişelenmeye ne dersin?" dedi Ivy, yanımdan geçerken burnuma tatlı ve temiz bir şeyin hafif kokusu geldi. "Çabuk öğrenirim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedim ona. Yedek bir tahta parçası aldım ve ona uzattım. "Önce bunun üzerinde pratik yapalım."

Alırken bakışlarımı tuttu.

Başımı testereye doğru eğdim. "Şimdi onu ikiye böleceğiz. Poppy'nin güvenlik gözlüklerini ister misin?"

Ivy taytının yan cebinden siyah güneş gözlüklerini çıkardı ve yüzüne taktı. "Bunların işe yarayacağını varsayıyorum."

Yüzündeki dev çerçevelere rağmen, ilk bir buçuk günkü kadar içine kapanık görünmüyordu. Ağzında bir şey vardı, bir gülümsemenin kenarlarda gezinmesi gibi.

"Önce sana göstermemi ister misin?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bana sadece ne yapacağımı söyle."

Kafamdan binlerce çılgınca uygunsuz düşünce geçti ve elimi sert bir şekilde zihnimden geçirerek onları temizledim.

"Ahşabı masanın kenarına yerleştirin, ardından bununla sıkıştırın. Yerine kilitlendiğinde, testereyi çıkıntının kenarı boyunca çalıştıracaksın. Testereyi her zaman kendinden uzağa iteceksin, tamam mı?"

Başını salladı, tahta parçasının üzerindeki metal kısıpacı ayarladı ve sonra testereyi inceledi. "Ön taraftan mı tutacaksın?"

"Evet." Arkasında durdum ve kolunun yan tarafına hafifçe dokundum. "Sol elin burada," dedim. Başının üst kısmı çeneme hafifçe değdi. "Sağ el buraya."

Göğsüm sırtına sadece bir iki santim uzaklıktaydı ve omzunun üzerinden kısa bir süre yüzüme baktı. Gözlükler yüzünden gözlerini göremiyordum.

"Kelepçeyi sıktın mı?" diye sordum. "Mm-hmm."

Yanına eğildim ve kontrol ettim. Omzunun çıplak teni göğsüme değdi ve hızlı bir nefes aldı.

Geniş gözlerle beni izleyen Poppy'ye bakma hatasını yaptım. Ona doğru ters ters baktığımda sırtı ve dikkatini bir otu koparmaya çalışan kediye yöneltti. "Testereyi hizaya getirdiğinde, devam et ve yavaşça ileri doğru itin." Nefes verdi.

"Tam burada mı olacaksın?"

Basit bir soruydu. Ve belki de başka hiç kimse bu sorudan benim çıkarabileceğim anlamları çıkarmayacaktı. Ivy'yi, yardıma ihtiyacı olması durumunda yanında kalmamı istemesinin derin anlamlarını irdeleyecek kadar iyi tanımıyordum bile.

Ama o burada, benimle ve kız kardeşimle birlikteydi ve çabalıyordu.

Olmadığı bir şey olmasına ihtiyacım yoktu ama gerçekte kim olduğunu saklaması fikrine de katlanamıyordum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdim.

Ivy derin bir nefes aldı ve testerenin tetiğine bastı, keskin bir vızıltı havayı doldurdu. İleri doğru itti ve parça düzgünce ikiye bölünerek yerde bir parça bıraktı.

Elini testereden çekti ve vınlama sesi kesildi. Gözlerini kırptırdı, sonra güneş gözlüklerini başının üstüne itti.

"Bu çok kolay oldu," dedi.

Gülümsedim. "Yani şimdi bunu inşa etmeme yardım mı edeceksin?"

Kadın homurdandı. "Pek sayılmaz. Bir kesikle inşaatçı olunmuyor ve bence bütün gün bana patronluk taslamam beni delirtmenin en hızlı yolu."

Gözümü kırpmadan ona baktım. "Bundan emin değilim," dedim. "Bence gayet hoşunuza gidecek, düşes."

Boynunun dibindeki nabız çırpındı ve sonra gözlerini ayırıp çerçevelenmiş tavuk kümesine odaklandı. Vücuduna dokunmamı istediği ilk yer olan boğazındaki elimi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Boğazını temizledi. "Annen bugün evde mi?" diye sordu.

Hemen cevap vermedim çünkü kafamdaki cebir bilgilerini ezberlemekle meşguldüm ve kendimi uygunsuz bir ereksiyondan kurtarmaya çalışıyordum. "Sanırım öyle," dedim huysuzca. "Daha fazla yiyeceğe ihtiyacın olursa çok sevinecektir."

Ivy yumuşak, boğuk bir sesle güldü ve eğer kız kardeşim bir metre ötemde durmasaydı, bu sesi onun ağzından benimkine yalayıp aktarmak isterdim.

Belki de ondan duvarı yıkmasını istemek kötü bir fikirdi. Çünkü şimdi onu tekrar öpmek istiyordum. Bundan çok daha fazlasını istiyordum.

Ve duvar... maske... en büyük engeldi. Şimdi sadece Ivy vardı.

Bir de ben.

Ve ona karşı duyduğum son derece rahatsız edici, kontrolden çıkmış *arzu*. "Kesinlikle daha fazla yiyeceğe ihtiyacım yok," dedi.

"Ama söz verdim

bir gün onunla bir fincan çay içmek

için." Kaburgalarım sıkıştı. "Buna

bayılırdı."

Ivy boğazını temizledi. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Belki daha sonra sıkılırsam biraz daha odun keserim."

"Buralarda ondan bolca var," diye

mırıldandım. Gözleri irileşti.

Sırıttım.

Ivy alay etti. "Öyle demek istemedim."

Gülümsemem genişledi.

"Sen imkânsızsın," diye fısıldadı şiddetle.

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma."

Çenesini dik tuttu ve kız kardeşime doğru döndü. "Neville'i evime götüreceğim, ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Kardeşimin korkunç flört girişimlerini görmektense her şeyi izlemeyi tercih ederim, bu yüzden benim için bir kazan-kazan oldu."

Poppy'ye ters ters baktım.

Ivy kediye baktı, rengi boynuna doğru

tırmanıyordu. "Ben sadece... geri döneceğim,"

dedi.

Uzaklaşmadan önce gözlerini benimkilere dikti, minik yavrusu da peşinden koşuyordu.

"Çok hoş," dedi Poppy. "Bekâr olmana şaşmamalı."

"Kapa çeneni." Saçlarını karıştırdım. "Hadi, işinin başına."

Chapter 17

Ivy

Vazoyla hokkabazlık yapıp Wilders'ların kapısını çalmak zorunda kaldığım ana kadar çiçekler harika bir fikir gibi gelmişti.

Nesnel olarak, yürümeye başlayan bir çocuk büyüklüğünde bir buket yaptığımı biliyordum, ama Sheila kapıyı açtığında ve ağzı açık kaldığında, soğuk bir panik zıplaması hissettim.

Çok fazla, Ivy. Kesinlikle çok fazla.

Ama artık çok geçti çünkü beni görmüştü ve geri dönüşü yoktu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Bütün bunlar da ne?"

Az önce iris saplarından biriyle yüzüme vurulmamış gibi davranarak vazoyu kolumda kaydardım. "Bir teşekkür," dedim ona.

Sonra onu uzattım, gerçekten pahalı olan çiçekleri değil, beni incelediğinde yanaklarımdan süzülen ateşle savaştım.

Sheila'nın gülümsemesi çentikli bir ok gibi göğsüme saplandı, derin ve yumuşak bir yere gömüldü.

"İçeri gel," dedi ve kapıyı açtı.

"Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur. Eğer meşgulseniz daha sonra da gelebilirim."

Bunu söylerken bile kapıdan dışarı fırlamaya hazırdım.

"Hiç de değil," dedi. Sonra başıyla aile odasını işaret etti.

"Kocam Tim, tarçınlı çörek yapmam için beni kandırmaya çalışıyordu."

"Sanki seni istemediğin bir şeye zorlayabilirmişim gibi," diye yorgun bir ses geldi mutfağın yanındaki odada bulunan büyük deri koltuktan.

Şimdi göğsüm tamamen farklı bir nedenden dolayı ağrıyordu.

Konuşan adama tek bir bakışımla Tim Wilder'ın *gerçekten* hasta olduğunu anladım.

Cameron bunu bana asansörde söylemişti elbette ve Ian da bir yorum yapmıştı ama bunu bizzat görmek farklıydı.

Sandalyesinde daha yukarıya doğru kaymaya çalışmasını izlemenin acı verdiği o cılız görünümü vardı. Ama gülümsemesi - sıcak ve misafirperverdi- ve gülümsemesinin yüzüne yayılışında oğlunun bir anlık görüntüsünü gördüm.

"Sen Ivy olmalısın," dedi. "Keşke daha iyi bir davranış sergileyip sizi selamlamak için ayağa kalkabilseydim ama bugünlerde bacaklarım pek iyi hissetmiyor."

Gülümsedim, ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Lütfen törende durmak konusunda endişelenmeyin," dedim ona. "Sizinle tanışmak bir zevk."

El sıkışması hâlâ sağladı, gözleri berraktı. "Geldiğinizden beri epey heyecan yarattınız genç bayan."

Boğazımı temizledim ama Sheila mutfaktan homurdanınca cevap vermekten kurtuldum.

"Tanrım, Tim, onu korkutup kaçırma. Sonunda onu buraya getirdim." Göz kırptı. "Bunun kolay kolay korkacağını sanmıyorum, tatlım."

Gülümsedim ama kendimi dev bir korkak gibi hissetmekten alıkoyamadım. Tüm bunlar beni inanamayacağım kadar korkutuyordu. Daha önce hiç tecrübe etmediğim türden bir evden daha korkunç bir şey olamazdı.

Kapılarının önünde belirlemek uzun zamandır yaptığım en korkunç şeydi.

Bu evdeki karşılama elle tutulur bir şeydi ve hayatım boyunca bunun bir benzerini hissettiğim bir zamanı hatırlamaya çalıştım.

Onlara "Eviniz çok güzel" dedim ve bunda ciddiydim.

Her şey sıcak ve rahattı, iki katlı kütük kulübedeki işçilik kendini belli ediyordu. Mobilyaların hepsi aşırı doluydu, yumuşak malzemeler ve davetkâr renklerin bir karışımı, büyük, yumuşak yastıklar ve gür battaniyeler. Yerdeki halılar canlı desenlere sahipti ve duvarda asılı sanat eserleri eklektikti; aile fotoğrafları ve Kuzeybatı Pasifik'e özgü bir havası olan tabloların bir karışımı.

"Teşekkür ederim canım," dedi Tim. "Kendi ellerimle inşa ettim."

"Biraz yardım aldı. Sizi kandırmasına izin vermeyin," diye ekledi Sheila. Gülümsedim. "Bir ev inşa etmek büyük bir beceridir."

İç çekti, ellerini karnına koyarken gözleri hafifçe kapandı. "Yapmak istediğim tek şey. İyi ki beni takip etmek isteyen birkaç çocuğum var çünkü şimdi karımın süslü bir tavuk kümesi var."

Sheila güldü. "Cameron hiçbir şeyi yarım yapamaz," dedi. "Ama o şeye taktığı onca zil ve düdük için beni suçlamayın."

"*Tavan pencereleri var, Sheila.*"

Tekrar gülerken beni iki küçük çay tabağı ve birkaç keten peçete koyduğu yemek alanına yönlendirdi. "Boş ver onu. Tavukların bile güzel bir manzaraya ihtiyacı vardır." Parlak yeşil yapraklı, pembeler ve morlardan oluşan parlak bir çiçek patlaması olan çiçek vazosunu yere koydu ve geri adım attığında mutlu bir şekilde gülümsedi. "Çok güzeller. Bu dikenli çiçekleri daha önce hiç görmemiştim ve genelde bahçede ne yapacağımı bilirim."

"Buna Veldt Ateşi deniyor," dedim ona. "Gençken çiçek düzenleme dersleri almak zorunda kalmıştım. Onların yabancı bir gezegenden geldiğini sanıyordum."

Güldükten sonra Sheila uzanıp sarı çıkıntıları çevreleyen yumuşak pembe yapraklardan birine dokundu. Derslerimi alırken, bir aranjmana dahil etmek için en sevdiğim çiçeklerdi. Keskin ve sert görünürler, diğer çiçeklerin yumuşak kıvrımlarını dengelerlerdi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu. "Tanrım, sende bir yetenek var."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Yine de Redmond'daki çiçekçi dükkanına girmeme izin verirler mi bilmiyorum."

Kaşları alnında yükseldi. "Neden olmasın?"

Derin bir nefes aldım ve Cameron'ın söylediklerini düşündüm.

Bu yönünüzü göstermekten korkmasaydınız nasıl biri olurdunuz?

Dürüstlüğü için hızlı bir uyarı olsa bile doğru bir şey söyledim.

"Tezgahın arkasında çalışan kızı dehşete düşürdüm. Karanfil ve bebek nefesi istedi ve ..." Bir kaşımı kaldırarak durakladım. "Onların çiçek soğutucusuna yardım etmek isterken biraz fazla iddialı davranmış olabilirim."

Sheila'nın dudakları bir gülümsemeyle savaşıırken seğirdi. "Her ne yaptıysan buna değdi. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel buket."

"Eminim daha sonra bana manevi tazminat davası açacaktır." Güldü.

Muhtemelen şaka yaptığımı düşündüğü içindir.

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten... Yabancılarla havadan sudan konuşmakta iyi değilim," diye itiraf ettim. "Ne istediğimi bildiğim zaman otoriter oluyorum."

Sheila hemen cevap vermedi. Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla beni inceledi.

"Ve ben pek arkadaş canlısı değilim," diye ekledim. Sessizlik beni gerçekten tedirgin ediyordu. Beni izleme şekli - anlayışlı, nazik ve anlayışlı - masanın altına saklanmak istememe neden oldu. "Bu kasabadaki herkesin neredeyse korkunç derecede iyi olduğunu hissediyorum ve bunu anlamıyorum. Ben öyle değilim."

"Hayır mı?" diye sordu masumca. Sonra da çiçeklere dikkatle baktı.

Sessizce nefes verdim. "Hayır. Nasıl kibar ve saygılı olunacağını biliyorum ama ailemden gelen DNA'mın karışımı ne olursa olsun, sanırım dostluk geni beni atlamış."

Tim kanepeden yumuşak bir gülme sesi çıkardı. "Senden hoşlanıyorum, Ivy." Gözlerimi kırptım. "Neden?"

"Hayat palavracılar ve sahtekârlar için çok kısa," dedi. "Az önce yaptığın şeyi yüksek sesle itiraf edebilecek kadar kendini iyi tanıyan herkes benim için iyidir."

Ağzım açık kaldı. Bu insanlar her şeyi nasıl bu kadar basit gösterebiliyorlardı?

Sheila küçük bir kutu çay uzattı. "Earl Grey senin için uygun mu? Eğer tercih ederseniz biraz naneli de var sanırım."

Döndüğüm için başım biraz döndü ama derin bir nefes aldım ve ellerimi lacivert ekose eteğimin ön kısmında düzelttim. "Her ne yiyorsan harika."

"Bu tarçınlı çörek yok anlamına mı geliyor?" Tim sordu.

Sheila gözlerini devirdi ve sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsedi. "Onlar olmadan birkaç saat daha idare edebilirsin."

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

Sheila mutfakta suyu kaynatmakla meşgulken ben de duvardaki bazı resimleri inceledim. Gözlerim doğal olarak fotoğraflarda Cameron'ı aradı ve kendimi onun genç haline gülümserken buldum; ince omuzları, sırık gibi yapısı ve kocaman gülümsemesi.

Tim, "Karım bana büyükannenle büyükbabanın eskiden komşumuz olduğunu söyledi," dedi.

Kanepeye doğru yürüdüm ve başımı sallayarak oturdum. "Onları tanı mıyordum ama evet."

Mırıldandı. "İyi insanlardı. Kendi hallerindeydiler ama taşrada yaşayan pek çok insan böyle yapar."

Merak beynimin arkasını kemiriyordu, çiçek açmasına engel olamadığım bir kaşıntı. "Onlar hakkında ne biliyordun?" Kasabaya geldiğimden beri zihnime yerleştirdiğim ısrarlı korkuluklara rağmen sordum.

Sheila bana küçük bir fincanda buharı tüten su uzattı, çay poşeti demlenirken fincanın içine sokulmuştu. Küçük bir gülümsemeyle aldım. "Teşekkür ederim."

"Büyükkannen harika çilekli turta yapardı," dedi. "Eve ilk taşındığımızda biraz getirdiğini hatırlıyorum." Çayını sehpanın üzerine bırakırken gözleri bulutlanmıştı. "Büyükbaban sessiz biriydi. Onu kasabada gördüğümde bir merhabanın ötesinde onunla pek konuştuğumu hatırlamıyorum."

Kafamdaki tek görüntü babamın ofisinde bulduğum bir fotoğraf albümündeki birkaç soluk fotoğraftı. Uzun boylu ve zayıftı, sert yüzünde tel çerçeveli gözlükleri vardı. Büyükkannem kısa boyluydu, kıvrırcık saçları kafasına sıkıca kesilmişti.

O zamanlar, resimlerine baktığımda bir şeyler hissetmeyi dilediğimi hatırlıyorum. Ama hissetmedim.

Onları düşündüğümde beynimde tuhaf bir boşluk, göğsümde belirgin bir tepkisizlik oluyordu ve nedenini tam olarak anlayamıyordum.

"Çilekli turta," dedim sessizce.

Sheila başıyla onayladı. "Kabuğunun üzerine çok lezzetli bir çikolata tabakası koymuştu ve ben bunu daha önce hiç yememiştim. Aslında tarifı mutfakta bir kutunun içinde saklı olabilir, eğer isterseniz size verebilirim."

Kaşlarım hemen düştü. "Tanrım, hayır." Sheila güldüğünde gözlerim bir an için kısıldı. "Bu çok kabaydı, çok özür dilerim. Ben sadece..." Durakladım, derin bir nefes aldım ve çıplak gerçeği söyledim. "İstesem bile nasıl turta yapılacağını bilmiyorum ve buradaki geçmişimle pek bir bağım olduğunu hissetmiyorum." Çenemi kaldırdım. "Çilekli bir turtanın işe yarayacağından emin değilim."

Kahkahası yerini anlayışlı bir gülümsemeye bıraktı. "Öyle olabilir ama başkalarının da keyif alması için lezzetli bir şeyler yapmak iyi hissettiriyor."

Öne doğru eğildi ve elimi hafifçe okşadı. "Neden mutfakta bu kadar çok zaman geçirdiğimi sanıyorsun?"

Çayımınla meşgul oldum, poşeti çıkardım ve dikkatlice tabağa koydum. Henüz biraz zayıftı ama Sheila Tim'in burnunun altındaki oksijen kanülünü ayarlamak için ayağa kalkarken ben birkaç yudum aldım.

"İyiymiş," diye ısrar etti.

"Burnuna girmesi lazım, yanağına değil, seni inatçı göt." İçini çekti. "İyi ki hemşirelerini beni dinlediğinden daha iyi dinliyorsun."

"Senden daha iyiler," dedi ve bana doğru göz kırptı. "Başka bir ailen var mı Ivy?"

İşte başlıyoruz.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Benim yok. Sadece ben ve babam varız.

Annem ben küçükken vefat etti."

O kadar nazik ve anlayışlı gözleri içime işledi ki kıpırdanma isteğime karşı koydum. "Bir ebeveyni genç yaşta kaybetmek zordur."

"Onu gerçekten hatırlamıyorum," diye cevap verdim. "Bazen bunun daha kolay olduğunu düşünüyorum."

Sadece gerçekten bağlı ilişkilerin ustalaşabileceği o sözsüz konuşmalardan biri olan bir bakışı paylaştılar.

"Oğlunuz bana üzgün olduğunu söyledi," diye ekledim sessizce. "Onunla ilk tanıştığımda. Ben de ona üzülmesine gerek olmadığını, çünkü onunla ilgili çok fazla anım olmadığını söyledim." Gözlerimi çayımın bulunduğu tabağa diktim. "Sonra, hatırlamasam bile bir şey kaybettiğim için üzgün olduğunu söyledi."

Yukarı bakma riskini göze aldığımda Sheila'nın gözleri parlıyordu. "Kulağa onun gibi geliyor," dedi Tim.

Çayı dikkatlice yere bırakırken derin bir nefes aldım. "Çay için teşekkür ederim," dedim Sheila'ya. "Artık gitmeliyim."

Hayal kırıklığı açıldı ve suçluluk duygusunun kıcımlı kanepeye geri çekmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. Ayağa kalktığımda, Tim'in sandalyesinin diğer tarafındaki sehpa da bir satranç takımı olduğunu fark ettim, taşlar açıkça bir oyunun ortasında idi.

"Oynuyor musun?" Ona sordum.

Başını salladı. "Zihnimi zinde tutuyor. Eskiden hemen hemen her gün bir arkadaşımınla oyun oynamak için buluşurdum ama artık kolay kolay dışarı çıkamıyorum."

Restorandaki adamı düşündüm.

Tim bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Babam öğretti."

"Muhtemelen acımasızsındır," dedi. Gülümsedim.

Tim kıkırdadı. "Bak ne diyeceğim, eğer geri gelersen bana neler yapabileceğini göstermeni istiyorum. Bakalım yaşlı bir adamı diken üstünde tutabilecek misin?"

Sheila ayağa kalktı. "En küçük oğlumuz Parker'ın bu akşam maçı var, o yüzden birlikte izlemeyi planlıyoruz. Akşam yemeği için kahvaltı yapıyoruz," dedi. "Pastırma ve yumurta ve-"

"Tarçınlı çörek deseniz daha iyi olur," diye araya girdi Tim.

"-ve tarçınlı çörekler," diye sırtarak bitirdi. "Seni burada yemek için ağırlamaktan mutluluk duyarım, Ivy. Ve söz veriyorum bu sefer kimse sana soru sormayacak. Masanın etrafında çocuklar varken ve arka planda futbol oynarken çok kaotik oluyor."

Tim, "O çocuklar otuzlu yaşlarında," diye belirtti.

Sheila elini salladı. "Benim için hâlâ çocuk."

Onlara bakarken kaşlarım çatıldı. "Kafan

karışmış gibi görünüyorsun, tatlım," dedi

Sheila. "Ian beni burada istemeyecek,"

dedim ona.

Tim kıkırdadı. "Bence onunla başa çıkabilirsin."

"Yapmamı mı *istiyorsun*?" diye sordum. Çünkü evet, yapabiliirdim.

"Tabii. Giriş ücretini kardeşlerinden alırım. Futbol izlemekten daha eğlenceli olur." Sonra başıyla satranç takımını işaret etti. "Ayrıca, şimdi bana bir oyun borçlusun, genç bayan."

Derin bir nefes aldım.

Evde tek başıma oturmak istemiyordum. Tim'le satranç oynamak istiyordum.

Pastırma ve tarçınlı çörek istiyordum ve dürüst olmak gerekirse, Cameron'ın yemek masasının karşısına oturup onu anne babası ve kardeşleriyle birlikte izlemek istiyordum.

"Beni davet ettiğinize pişman olabilirsiniz," diye onları uyardım.

Sheila güldü. "Tatlım, daha çocuklarımızın yarısıyla bile tanışmadın. En kötü halinde bile," elini koluma koydu ve gülümsedi, "bunu kaldırabiliriz. Çok fazla olup olmadığına neden bizim karar vermemize izin vermiyorsun?"

Chapter 18

Cameron

Ivy: Lütfen ailene bu akşam yemeği kaçırdığım için
üzüntülerimi ilet. Bir şey çıktı.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum ama Ian yine de yüzümü gördü.

"Kaçıyor, değil mi?" dedi. "Sana kaçacağını söylemiştim."

Annem iç çekti. "Eminim iyi bir nedeni vardır."

Ian ağzını açtı, sonra bakışlarımı fark etti ve ağzını kapattı.

Babam sandalyesinde oturmuş Parker ve Beckett'in maçını izliyordu. "Ne oldu?"

Boynumu yuvarladım. "Henüz sormadım."

Portland Voyagers hücum takımı sahaya çıkarken durakladık ve kamera en küçük kardeşime odaklandı.

"Parker Wilder bu müthiş Voyagers hücumunun kritik bir parçası oldu," dedi spiker. "Bu sezon kırmızı bölgede kesinlikle durdurulamaz oldu, değil mi?"

"Kesinlikle. Kimse onu durduramadı. Geçen sezondan daha hızlı. Gerektiğinde bir defans oyuncusu gibi blok yapıyor ve geçen haftaki iki sayılık dönüşü gördünüz mü? Kimse o topu onun gibi yakalayamazdı. İnanılmazdı."

Diğer spiker başıyla onayladı. "Bu gece de o havai fişeklerden biraz daha bekliyorum. Voyager'lar en iyi oyunlarını geriden geldiklerinde oynuyorlar ve bu on sayılık farkı Parker'ın sağda yer almasıyla aşmaları kolay olacaktır. Beckett Coleman solda ama Parker tüm sezon boyunca favori hedef oldu ve bunun nedenini anlayabilirsiniz."

Kardeşimin saçlarını kestirmesi gerekiyordu, gözleri sert görünüyordu ve eve daha sık gelmesini diliyordum, ama onu görünce göğsümde bir şey sıkıştı, tıpkı ne kadar harika olduğunu fark ettiğimde her zaman olduğu gibi.

Babam gülümsedi. "İyi görünüyor, değil mi?"

Annem sandalyeye doğru yürüdü ve elini babamın omzuna koydu. "Biliyor. Sen uyurken sana bir mesaj göndermiş. Senin için bir tane atacağını söyledi."

Babam gözlerini kapadı ve i çekti. "Bu çok iyi. Bunu yapmadığı sürece eve dönmesine izin vermeyeceğim."

Poppy homurdandı.

Telefonumdan bir cevap yazdım.

Ben: Orada her şey yolunda mı?

Ivy: Evet.

Ben: Emin misin? Kendini iyi hissetmiyorsan, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.

Ivy: Ben iyiyim. Sadece bir aksilik oldu ve buraya gelebilecek durumda değilim.

Kaşlarım atıldı. Bir aksilik mi? Bu her anlama gelebilir.

Hemen beynimde onun yaralı olduğuna dair görüntüler canlandı. Onu tanıyorum, düşmüş olsa bile yardım istemeyecek kadar inatçıdır.

"Gidip iyi olup olmadığına bakacağım," dedim.

Ian bana bilmiş bir bakış attı. "Tabii ki ylesin."

Onu tersledim.

Portland oyun kurucusu orta sahanın arkasına, Parker da sağ tarafa dizildiğinde babam sandalyesinde biraz doğruldu. Greer'in kocası ve Voyager'ların diğer sıkı ucu Beckett ise solda sıralanmıştı.

Orta oyuncu topu kaptı, hepimiz öne doğru eğilerek izledik, oyun kurucu geriye çekildi ve ayaklarının üzerinde hafifçe dans etti. Parker savunmacıyı iterek ve biraz mesafe yaratarak kenar çizgisine doğru ilerledi.

"Açılın," diye mırıldandım oyun kurucu kolunu geriye atıp topu sahanın ortasına doğru savururken.

Sonra Parker içeri kesti, yeşil çimlerin geniş açıklığına doğru koştu, uzun kolunu uzattı ve topu tek eliyle yakalayıp göğsüne sıkıştırdı. Bir anda dönerek ilk çuvallamadan, ardından da üçüncü savunmacıyı deviren sert bir kolla ikinci çuvallamadan kurtuldu.

"Haydi," diye bağırdı Ian.

Başka bir savunma oyuncusu kollarını Parker'ın ortasına doladı ve tam bir canavar olan Parker yine de yere düşmedi, uzun vücudunu gol için son bölgeye uzatırken adamı da kendisiyle birlikte sürükledi.

Annem yüksek sesle nefes verdi ve babam rahatlayarak gözlerini kapattı. "Oh iyi, artık eve dönebilir."

Güldüm, başımı sallayarak telefonumu cebime soktum.

Sanki babam ne yaparsak yapalım hiçbirimizi eve gelmekten alıkoymayacaktı.

"Geri döneceğim," dedim onlara.

Annem bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Ona bu gece için uygun değilse sorun olmadığını söyle, o kızı hiçbir şeye zorlama."

"Sanki istesem yapabilirmişim gibi," dedim ona. "Bunun olmasına izin vermeden önce taşaklarımı koparacağından eminim."

"İnsan hayal kurabilir," dedi Ian.

Gözlerimi devirerek kapıyı arkamdan kapattım.

Evimden getirdiğim UTV'ye atladım ve çalıştırdım, misafirhaneye doğru kıvrılan araba yolundan aşağıya doğru sürdüm. Evin içinde ışıklar yanıyordu ve bunu kaç kez yapacağımı merak ediyordum; kendime engel olamadığım için onu arıyordum.

"Muhtemelen birkaç kez daha, en azından," diye mırıldandım. "Lanet bir ahmak gibi."

Kapıyı çalmadan hemen önce durdum, çünkü onun kapıya doğru yürüdüğünü duydum ve yumruğum havadayken kapı açıldı.

Çenem düştü.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Gözleri kısıldı. "Burada ne *işin* var?" Benimkiler de öyle. "Saçındaki... çikolata mı?"

Ivy'nin yanakları pembeleşti. "Hayır. Belki." Sonra ofladı pufladı. "Evet." Sonra kapıdan uzaklaştı.

Kapıyı yüzüme kapatmamasının içeri girebileceğim anlamına geldiğini düşünerek içeri girdim.

Neville mutlu bir şekilde seğiren kuyruğuyla yaklaştı. "Merhaba genç adam. Burada neler olduğuna biraz ışık tutabilir misin?" diye sordum.

Ivy rahatsız edici bir hırlama sesi çıkardı ve ben de içimden kıkırdadım.

Mutfak darmadağınktı. Çenemin yan tarafını kaşıdım ve gördüklerimle başa çıkmaya çalıştım -çikolata ve toz, çilek tepcikleri ve yarısı tezgahın üzerinde duran beyaz ve kabarık bir şeyin küveti.

Ivy adanın yanında meşguldü, kahverengi bir şeyle dolu bir kâseyi yere çarptı, sonra tezgâhtan bir bardak kaptı ve içindekileri lavaboya boşalttı. Lavabonun içinde ikinci bir kase kahverengi bir şey vardı.

Gülümsemeye karşı koydum çünkü gömleğinde çikolata vardı. Elllerinde. Yüzünde. Ve evet, kesinlikle saçında.

Omzunda dağınık bir havlu vardı ve şık lacivert bir elbise giymesine rağmen çamaşır odasından bir önlük çıkarmıştı, çünkü onu anneminkilerden biri olarak tanıdım. Onun üzerinde de çikolata vardı.

"Düşes," dedim yavaşça, "bu akşam için bir şeyler pişirmeye çalıştınız mı?"

"Adama bir madalya verin," diye tersledi. "Düşündüğümünden de hızlısın."

Adaya doğru ilerledim ve önümdeki mutlak katliamı inceledim. Islık çaldım. "Ne oldu?"

Burnundan nefes verdi, gözleri dağınıklığa kilitlenmişti ve göz teması kurmayı reddettiği hissine kapıldım.

"Çikolatalı mus olması *gerekiyordu*," dedi, kelimeleri kırılmıştı ve yanakları oldukça pembe bir şekilde kızardı. "Makalede kolay olduğu yazıyordu. Yeni başlayanlar için mükemmel olduğunu söylüyorlardı ama o makaleyi kim yazdıysa saçmalamış çünkü şuna bakın."

Ellerimi adanın üzerine koydum ve başımı salladım. "Evet, burada bir karmaşa olduğu kesin." Yüzünü inceledim. "Neden bu kadar çok var?"

"İlk parti sıvı haldeydi. Tamamen kabul edilemez."

"Uh-huh." Bulaşık yığınınına baktım. "Yemek yapmayı sevdiğini fark etmemiştim."

"Bilmiyorum." Ivy önlüğü yırttı ve arkasındaki tezgâhın üzerine attı. "Öğrenmeme asla izin verilmedi çünkü neden lanet olası bir çikolatalı mus yapmak gibi normal ve yararlı bir şey yapmam gereksin ki, değil mi?"

Sözlerinde farklı bir ısıklık vardı ve kaşlarım alnımdan yavaşça yukarı tırmandı.

"Peki," dedim ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Nasıl yaptın?"

Ivy bana bıkkın bir bakış attı. "Neye benziyor? Büyük bir karmaşa yaratmadan bardağa bile koyamadım. Denemek anlamsızdı. Planladığım gibi sadece lanet şarabı almalıydım."

Gülümsememi bastırdım. "Demek istediğim, tadı nasıl? Tadı hâlâ güzelse kurtarılabilir."

Bir omzunu silkti. "Bilmiyorum. Kontrol etmeye cesaret edemedim. Sonra yemeye cesaret edemediğimi fark ettiğimde, tadının güzel olup olmadığını bile bilmeden birinin evine tatlı götürmenin ne kadar aptalca olduğunu düşünmeye başladım."

Kahretsin ki göğsüm bu kadın için yarılmamıştı. Ona sarılmak istedim.

Onu öpmek istedim.

Onu tezgâha yaslayıp çikolatanın her bir parçasını teninden yaladım ve Tanrım, muhtemelen bunun için de delirmiştim.

"Anneme tatlı için bir şeyler yapacağını söyledin mi?" Dikkatlice sordum.

Bir mayın tarlasında yürümek gibiydi ve Ivy ile aramızda *olmasını* istediğim tek patlama karşılıklı orgazm türündeydi, *beni hadım edecek* türde değil.

"Hayır. Ben istedim ki..." Durakladı, gözleri sonunda benimkilere kaydı. Perişan görünüyordu. "Ona sürpriz yapmak istedim." Sonra çenesi bir çentik yükseldi. "Bana karşı çok nazikti ve... belki ben de insanlar için bir şeyler yapmayı sevip sevmediğimi görebilirim diye düşündüm. İnsanların hoşuna gidecek lezzetli bir şeyler yapmanın ruha iyi geldiğini söyledi ama ben bunların *hiçbirini* eğlenceli bulmuyorum, berbat görünüyor ve yapamıyorum. *Neden* denediğimi bile bilmiyorum."

Sonunda sesi uğursuz bir şekilde titredi ve Tanrı yardımcım olsun, muhtemelen kendimi bundan vazgeçiremeden bu kadına aşık olurdum.

Belki de bu yüzden gülümsedim.

Çünkü durdurabileceğimi düşünmedim.

Ve bu gülümseme, Ivy gülümsememe kendisine zarar veriyormuş gibi ters ters baktığında daha da genişledi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye fısıldadı şiddetle.

"Çok tatlısın."

Ağzı açık kaldı. "*Değilim.*" "Neden sesin bu kadar kırgın geliyor?"

Kekeleyerek bir ses çıkardı. "Hayatım boyunca kimse bana sevimli demedi."

Adanın etrafında bir adım daha yaklaştım ve keskin bir nefes aldım. İsterse geri çekilebileceği kadar yavaş hareket ettim.

Ivy kımıldamadı.

"Belki de seni benim gördüğüm gibi görmemişlerdir," dedim bakışlarımı onunkilerden ayırmadan.

Ivy sözlerime eklenen anlam katmanını duydu mu?

Öyle umuyordum.

Onun kim olduğunu değiştirmeye çalışmıyordum; sadece sakladığı yönleri konusunda bana güvenmesini istiyordum. Kaburgalarımın altında kalbim bir matkap gibi çarpıyordu çünkü o ve ben bir çizginin üzerinde parmak uçlarımızda yürüyorduk.

O çizginin *gitmesini* istedim.

Kaşları kibirli bir şekilde kalktı ve lanet olsun ki bu beni daha da tahrik etmedi. "Belki de hayal görüyorsun."

Ivy'nin yanından geçerken, o hiç kıpırdamadan durdu. Ben tezgahın üzerindeki dağınıklığa bakarken, göğsüm onun yan tarafına değdi.

Öne doğru eğildim, kolumu omzuna dayadım ve parmağımı çikolata kasesine daldırdım. "Öyle olduğumu sanmıyorum," dedim, alçak sesle ve kasıtlı olarak, geri çekilmeden önce ağzımı kulağına yaklaştıracak şekilde eğdim.

Musun tadına bakarken gözleri dalgın, yüzü tetikteydi.

Boğazımın derinliklerinde mırıldandım. Tatlı, pürüzsüz ve zengindi.

Ama sessiz kaldım, aramızdaki sessizliğin uzamasına izin verdim.

Omuzları huzursuzca kayıyor, lacivert gözleri tehlikeli bir şekilde titriyordu. "Ee?" diye tersledi. "Eğer burada durup seks sesleri çıkaracaksan, bana hiç yardımcı olamazsın."

Sırıttım, alt dudağımı yaladım.

Tüm bunlar çok riskliydi ama aynı zamanda gerçektir. Ve daha fazla gerçek olma fırsatını geri çeviremezdim, dokunacak kadar yakinken değil.

Ve dokunmak istedim. Onu tekrar gördüğüm andan beri dokunmak istiyordum.

Onun gibi beni azarlayıp terslediğinde kaya gibi sert olmamın benim hakkımda ne söylediğini kim bilebilirdi ki? Ama artık kafamda buna karşı koyamıyordum.

Kısa bir süreliğine bile olsa onu her şekilde alırdım.

Ben de parmağımı tekrar çikolataya batırdım ve onun önünde tuttum.

"Dene," dedim ona.

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Mutfak eşyalarım var, biliyorsun." "O zaman bir tane al." Cüretkâr bir tavırla kaşımı kaldırdım. "Ivy Lynch korkup kaçmıyor, değil mi?"

Çenesine verdiği muhteşem eğim kaslarımın beklentiyle gerilmesine neden oldu. "Zamanın bir noktasında, kırmızı meydan okuma bayrağınız etkisini yitirecek."

"O gün bugün mü?" Sessizce sordum.

Gergindi. Eğer nabzı benimki gibiyse, kanı damarlarında çılgınca akıyordu.

Zihninin işleyişini izlemek inanılmaz bir şeydi, sanki zihninin iç işleyişini soyabilir ve parlak, pırıl pırıl bir altın içinde düzgünce istiflenmiş dişlileri görebilirdim. Bu kadın son derece zeki, bilinçli ve tedbirli biriydi ve olası sonuçları bilmek için beş adım ötesine bakmadan asla bir şey yapmazdı.

Bu sonuçların neler olabileceğine dair zihnimde dönen imgeler boğazımı kurutuyordu ve hepsi de dilimin ağzında ve ellerimin vücudunda olmasıyla son buluyordu. Sonra bir adım öne çıktı ve narin parmaklarını bileğime doladığında kalbim durdu.

Kalbiniz artık kan pompalamıyorken nefes almaya devam etmek nasıl mümkün olabilirdi? O pembe dilini dudaklarının arasından kaydırıp parmağımın ucunu ağzının ıslak sıcaklığına emerken bir şekilde ayakta kaldım, *bilincim* yerindeydi.

Gözleri benimkilere kilitlendi, göz bebekleri büyümüştü ve yanakları eskisinden daha da parlaktı.

Sonra dili parmağımın ucuna kayd ı ve mırıldandı. Bunun titreşimini doğrudan azgınlığıma kadar hissettim.

Bileğini yakalayıp çekiştirdim, parmağımı ağzından çektikten sonra ellerimi saçlarının arasına soktum ve rahatlamış bir iniltiyle ağzımı onunkinin üzerine kapatırken vücudunu adaya yasladım.

Ağzımız birbirine değdiği anda elleri gömleğimi sıkıca kavradı, geri çekilmeye cüret edersem kumaşı parçalayacak gibiydi.

Ona izin verirdim.

Bir sürü şey yapmasına izin verirdim.

Başımı eğip ağzının derinliklerini yalarken ellerim saçlarını sıkıca kavradı. Ivy inledi ve Tanrım, hayatımın sonuna kadar bu sesle yaşamak istedim.

Keskin ve şiddetliydi, anlık bir sıcaklık tenimin her santimini yuttu, bedenlerimizi birbirine bağladı.

Kalçalarım huzursuzca sallanıyordu ve karnının yumuşaklığı aradığım sürtünme için mükemmel bir beşikti. Ivy gömleğimdeki tutuşunu bıraktı, ellerini göğsümde ve boynumun arkasında kayd ırdı, derin bir nefes almak için ara verdiğimde beni ona sabitledi.

"Bana ne istediğinizi söyleyin düşes," diye yalvardım, sesimde saklayamadığım umutsuz bir tını vardı.

Gözleri gözlerimi tuttu ve o zeki, akıllı eli kemerimin tokasına ulaşana kadar kasten göğsümde ve karnımda gezindi.

"Seni istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım," dedi, gözleri açıktı, yanakları kızarmış ve dudakları sert öpücüklerden pembeleşmişti. "Sanırım artık buna bir son vermek istiyorum."

Dudağın alt kıvrımını görmezden gelmek imkânsızdı, bu yüzden başparmağımı üzerinde ileri geri sürükledim. Sonra mutfak tezgahının üzerindeki dağınıklığa baktım ve serçe parmağımın ucunu çikolatanın içine kaydırarak başparmağımın az önce ezberlediği noktanın üzerinde gezdirdim.

Ağzının üzerine o tatlı, zengin çikolatadan ince bir çizgi çektiğimde gözleri parladı. Aşağı eğildim ve alt dudağını ağzıma aldım. Nefesini kesik kesik verirken, eli kemerimi tutmaya çalışıyordu. Ellerim sırtının kıvrak çizgisinden aşağıya doğru kayd ı, belinin etrafından kıvrılıp kalçalarının yumuşak kıvrımına ve

Arka tarafına geçip onu kendime doğru çektim ve ağzından vahşi bir öpücük daha aldım.

Gömleğimin eteklerini çekti, dillerimiz düello ederken, dans ederken ve emerken ellerini karnımın üzerinde kaydırđı. Dişlerim dudaklarını sıyırdı ve o da bu iyiliğe karşılık verdi; ben elbisesinin arkasındaki fermuarı bulmaya çalışırken kollarımdaki tüyleri diken diken eden ısırıcı bir pck.

Fermuar hangi cehennemdeydi?

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve o da ağzımın içine doğru güldü. "Fermuar yok," dedi ağzıma karşı. "Sadece kayıyor."

"Bunu burada yapmayacağız," dedim nefessiz öpücükler arasında. Ellerimi elbisesinin eteğinin altından geçirdim, beline doğru ittim ve onu yatak odasına taşırken bacaklarını belime dolayabilmesi için yukarı kaldırdım.

"Bekle."

Dondum kaldım, göğsüm kabarıyor, ellerim kıında ve eğer bunu durdurmak üzereyse kalbim parçalanıyordu. Bu beni öldürebilirdi ama yapardım.

"Peki ya kedi?" diye sordu, gözlerini

kocaman açarak. Gözlerimi kırptım.

Sonra etrafıma bakındım. Neville kanepede mışıl mışıl uyuyordu.

"O iyi olacak." Alt dudağını ısırdım. "Belki de onu uyandırmamak için sessiz kalmalıydın," diye fısıldadım, az önce dişlerimle taciz ettiğim noktayı dilimi yavaşça kaydırarak yatıştırdım.

Kalçalarını döndürdü. "Eğer bu kadar sessiz kalabiliyorsam," dedi bakışlarında göz kırpmayan bir meydan okumayla, "muhtemelen bir şeyleri yanlış yapıyorsun."

Göğsüm sıcak ve yüksek sesle kükredi ve kutsal cehennem, yataktan çıkmasına izin vermeden önce bu evi çığlık atmasını sağlayacağım. Bu iş bitmeden bacakları yanlarımda titreyecek, boğazı kısılacak ve vücudu terden sırılsıklam olacaktı.

Odaya girdim ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım.

Ağzını yalayıp yutarken salarımin tellerini yumruklarıyla sıkıca tuttu, öpüşmeyi sadece onu kararsızca yatağa düşürmek için durdurdu.

Ivy'nin saında hâlâ çikolata vardı ve yanağında Cool Whip izi vardı; başımı eğerek onu inceledim.

Çok güzel. Dağınık. Kusurlu, açık ve kimsenin bilmesini istemediği kadar tatlı.

Benimkini.

"Neden bana o elbisenin altında ne olduğunu göstermiyorsun?" dedim, alçak sesle, acil bir emirle.

Bana bunu bir kez yaptığını söyledi - tatmin edici olmayan bir şey.

Birinin bu mükemmel kadını altında cırılçıplak tutup da sırtını sıvazlayan zevkten dünyasını parçalamak istememesi akıl almaz bir şeydi.

Bunu ona verirdim.

Yaptığım son şey olsa bile bunu ona verirdim.

Kayışları iterek vücudunun üst kısmını ortaya çıkardı. Göğüsleri sıkı ve yüksekti, yukarı doğru eğilmişti ve mükemmel bir ağız dolusu nefisti. Onları beyaz dantelle kaplı görünce boğazım kurudu.

Elbise, kemerli kalçalarının üzerinden aşağıya iniyor ve orada da yüksek kesimli beyaz dantelli bir çift ortaya çıkarıyordu. Elbiseyi tekmelediğinde gömleğimi yırtıp çıkardım ve kot pantolonumla boxer külotumu düz bir şekilde ittiğimde boğazının bir yutkunmayla sallanmasını izledim.

Beni incelerken göğsü kabardı.

"Saçma görünme riskini göze alarak," diye başladı, sesi ilkel ve yanaklarındaki renk yüksekti. "Bunun nasıl *bir yere* sığacağını anlamıyorum."

Sırıttım, dantelle kaplı tatlı vücudunun üzerinde gezindim ve ağırlığımın altında eğilirken kalp kırıcı bir öpücük çaldım.

"Sana nasıl yapılacağını göstereyim," diye fısıldadım çenesinin keskin çizgisine d o ğ r u .

Ellerini sırtımda, omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi, parmak uçlarını pazularımın üzerinde gezdirirken mutlu bir şekilde iç geçirdi.

Bir elimi göğüs kafesinin yumuşak derisinden aşağı kaydırıp ve göğsünü kaplayan dantelin üzerinde gezdirdim. Sonra başımı eğdim ve onu tamamen ağzımın içine aldım, boğazının derinliklerinden inerken danteli dilimle ısırdım.

Sütyeni aşağı çektim ve önce dişlerimi, sonra dilimi kullandım, sonra da dar etin üzerine soğuk hava üfledim.

"Çok tatlısın," dedim ona. "Öyle olacağını biliyordum."

"Kimse bana öyle de demiyor," dedi titreyen bir ses tonuyla. Başımı kaldırdım. "Ama bana izin vereceksin, değil mi?" diye sordum.

Külotunu çıkarıp yere attım, sonra bedenimi hafifçe yana kaydırıp ve elimi bacaklarının arasına soktum, beni ne kadar çok istediğini görünce zevkle homurdandı. Önce bir, sonra iki parmağımı kullandığımda gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Evet."

Vücudunu çaresiz bir kavise iten yükselen zevk dalgasıyla savaşıırken eli kolumu kavradı. Dişlerini sıktı ve derin, aradığı nefesleri içine çekti.

"Bırak," dedim ona. Onu sıcak ve dağınık bir şekilde öptüm ve en çok istediğim yumuşak, ıslak kısmını buldum.

Başparmağımın bir, iki, üç hareketi ve bileğimin bir kıvrımıyla koptu, tüm vücudu titriyordu, ağzıma doğru hıçkırırken tepe noktası uzun ve yavaştı.

Bacaklarının arasına kaydım, kalçasını yanıma doğru çektim ve artçı şokları hâlâ hissedebiliyorken içine doğru ittim ve etrafımda titredi.

Çenem gergindi, başım dönüyordu, çünkü hiçbir şey, hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar doğru, bu kadar sıcak, ıslak ya da mükemmel hissettirmemişti.

Gözlerini açtı, başını geriye doğru eğdi. Kalçalarımı yavaşça ileri, geri ve sonra daha ileri, sabit ve emin bir şekilde iterken çenesini ısırđım.

Ivy iç çekerek adımı söyledi ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Çok iyi," diye fısıldadı. "Daha fazla."

Bana bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar elimle çenesini kavradım. "Hepsini istiyor musun, tatlım?"

Başını salladı, gözleri parlak ve ateşliydi.

Ağzını tuttum ve daha ileri, daha derine ya da daha sert gidemeyinceye kadar kalçalarımı ileri attım.

Çıkardığım ses çaresiz ve acılıydı çünkü bazen zevk de biraz böyle hissettiriyordu. Vücudunuz ona doğru koşmalı mı, ondan geri mi çekilmeli, yoksa serbest kalmak için kaslarınıza doğru ilerlemesiyle mi savaşmalı bilemiyordu.

Onu kovalamak istedim. Hayatımın sonuna kadar onun içinde yaşamak istedim.

Artık çalışmak, yemek yemek ya da uyumak yok, sadece Ivy'nin vücudu benimkinin etrafında mükemmel bir yumruk gibi sıkıca sarılmış.

Vücudumun nasıl hareket ettiği hiç düşünülmemiştir ve kalçalarımın belirlediği tempoya karar vermek için bir an bile beklemedim. Ama acımasızdı. Kasları ellerimin altında sertleşmişti ve yeterince dokunamıyor, yeterince hissedemiyor, yeterince öpemiordum. Tek istediğim daha fazlasıydı, daha fazlası, daha fazlası.

Vücudum onunkiyle sımsıkı kenetlendikten sonra öpücüğün

içinde hıçkırarak ağladı ve kalçalarını eğdim, sonra geri çektim, uyluklarının etrafımda titremesine neden olan sabit, derin vuruşlarla hareket ettim.

Bileklerini başının üzerinde sıkıca kavrayana kadar ellerini çektim.

Ivy bunu sevdi.

Vücudu benimkine doğru eğildi ve ellerini sıkıca kavrayıp göğüslerini göğsüme bastıracak şekilde yatağa bastırdığımda adımı inledi.

"Bir dahaki sefere," dedim dişlerimi sıkarak, "bir dahaki sefere sizi üstümde gördüğümde düşes. Her şeyi görmek istiyorum."

Vücudu titriyor, ikimizin de üzerine çökmekle tehdit eden dalgayla savaşıyordu.

"Cameron," diye yalvardı, "Yapamam, bu çok fazla, bu çok..."

O da benim gibi buna karşı çaresizdi, kalçalarımın onunkilere carpmasına neden olan bu ateşli fırtına karşısında. Ağzımı onunkinden ayırdım ve boynunun kıvrımını sertçe emdim. Ivy'nin nefesi kesildi, tüm vücudu kasıldı, ben ikimizin de istediği şeyin peşinden koşarken zevkin pençesi ciğerlerimi sıkıca sardı.

Yatak başlığı duvara doğru yüksek sesle sallandı ve ben bizi daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe çıkarırken o ağzımı kendi ağzıyla aradı, dili benimkiyle dolandı.

Ulaşamayacağım bir yerde bir spiral vardı ve alt dudağımı ısırırdığında, kalçalarımı acımasız bir hamleyle ileri attım.

Bu onun için yeterliydi ve alçak sesle, inanamayarak inledi. Kısa bir süre sonra ben de onu takip ettim, ağzım açıldı ve onunkine karşı nefes nefese kalmıştım.

Bu bir ısı ve ışık patlamasıydı ve terden sırılsıklam olmuş omzunun kıvrımını ısırırken gözlerimi kapattım ve parçalanan zevkin iliklerime kadar işlemesine izin verdim.

Altımda yumuşak ve sıcaktı. Hareketlerim yavaşladı, o tatlı, ılık dalga bitkin kaslarımdan süzülürken onu sağdım. Dalga geri çekildiğinde, ona doğru yığıldım ve harika, rahatlamış bir nefes verdim.

Çekildiğimde yanıma kıvrıldı, elimi sırtına doğru kaydırırken çenesi göğsümde duruyordu. Bileklerini ağzıma doğru çektim ve onu tuttuğum yeri öptüm.

"Haklıydın," diye fısıldadı.

Saçları felaketti. Ağzı şişmişti. Yavaşça saçının bir tutamını çekiştirdim ve kulağının arkasına ittim.

"Öyle miydin?"

Başını salladı, gözleri ağzıma kilitlenmişti. "Bana aramızın iyi olacağına söz vermiştin," dedi.

Gözlerimi kapattım ve onun yanımdaki ağırlığını ezberledim.
"Yaptım."

Ellerimi sırtında ve belinde gezdirmeme izin vermesine rağmen, vücudundaki gerginliğin yavaş yavaş geri döndüğünü hissettim.

Sonra içini çekti, yatakta doğrulup temkinli gözlerle gövde mi uzun uzun süzdü.

Şimdiden onu tekrar kaybediyordum.

Chapter 19

Ivy

Tüm düşüncelerim karmakarışık ve bulanıktı, muhtemelen gerçekten muhteşem iki orgazmın sonuçlarıydı.

Basınç valfinin serbest bırakılması hakkında konuşun.

Ama Cameron'ın çok hoş, kaslı kolları beni sımsıkı sarmışken ölü bir uykuya dalmak yerine, yataktan kalktım ve iç çamaşırlarımı yerden alıp, toplayabildiğim kadar ağırbaşlılıkla içine girdim.

Gözleri vücudumun her santiminde geziniyordu ve sütyeni yerine yerleştirip arkadan bağlarken onu göğsüme bakarken yakaladığımda benim hoş bir şekilde uğuldadı.

Hiç şüphe yok ki, mezara girerken bile onun kirli ağzının tam orada olmasının, çok derinden emmesinin, dişlerinin neredeyse çok sert kazımasının nasıl bir his olduğunu hatırlayacağım.

Yüzüm alev alev yanıyordu ama kalkıp kaçacak olanın o olduğu düşüncesine zor dayanıyordum.

Ben de boğazımı temizledim ve onunla yüzleştim. "Bunu bir daha yapmamamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Ve lanet olsun ona, Cameron gözlerimin içine baktı, bakışlarımı düşürmeyi reddetti. Kaburgalarım iyice sıkışmıştı, ciğerlerim onun yüzünde gördüklerimin baskısı altında eziliyordu.

"Kim demiş?" diye sordu.

Sonra lanet olası dünyada her zaman olduğu gibi bir elini başının altına sıkıştırdı.

Onun gibi adamların fetihlerini gerçekleştirdikten sonra kaçmaları gerekmiyor muydu?

Büyük gülümsemeleri ve büyük elleri olan, kolayca sohbet eden ve anneleri için tavuk kümesleri inşa eden ve dünyadaki ilahi amaçlarıymış gibi öpüşen büyüleyici yakışıklı erkekler.

Seks yaptılar ve gittiler. Vahşi Mustang'e binmişti, ya da hangi aptal taşra benzetmesini kullanmak istiyorsa.

Kaçıyor olmalı.

Pantolonunun arkasına sakladığı o dev silahla vücudumdaki her parçacığı yeniden düzenlediği için gözleri kalpaklı yapışkan bir kadından kaçınmak için odadan dışarı çıkıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu haksızlıktı, çünkü görüldüğü gibi görünüyordu, ne yaptığını biliyordu ve var olan en muhteşem orantılı adamdı.

Muhtemelen bir seks oyuncağı dükkanında penisinin bir kopyası vardı, böylece benim gibi kadınlar günlerimizin geri kalanını onun yapabileceklerinin ılık bir versiyonunu getirecek fakir, plastik bir ikame ile yaşayabilirdi.

Hayır. Ben olsam yapışkan olmazdım. Birkaç orgazm yüzünden değil. Yani tabii ki bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum ama dünyevi ve bilgeymişim gibi davranabilirdim ve bu süreçte tek bir tüy bile diken diken olmazdı.

Sesimde kalan azıcık gücü de kullanarak, "Bana öyle geliyor," demeyi başardım. "Artık nasıl bir şey olduğunu biliyoruz ve ..." Kekeleyerek kıyafet yığınınını karıştırıp elbisemi buldum ve kalçalarımın üzerinden yukarı doğru çektim. "Ve şimdi hayatımıza devam edebiliriz."

Sanki zararsız beyaz dantelin arkasında saklı olanın her santimini yalamamış gibi göğsüme baktı. Aslında, sanki tekrar yalamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Parmaklarımı şıklattım. "Buraya bak, Wilder."

O gamze belirdi ve bakışlarım tehlikeli bir şekilde daraldı.

"Bundan kurtulmanın yolunu sırtarak bulmaya çalışma.

Elbiselerini giy ve

git."

Cameron alt dudağını yaladı ve yemin ederim, refleks olarak
k a l ç a l a r ı m sıkıştı.

"Siz nasıl isterseniz, düşes."

Tanrım, bana böyle dediğinde onu tokatlamak istedim.

Ama aynı zamanda onu öpmek de istedim.

Ve... kucağına oturup gözleri yuvalarından fırlayana kadar ona binmek istedim.

Ya da daha kötüsü. O eli tekrar boğazıma koymak ve bana ne yapacağımı söylemesini istedim.

Dizlerinizin üzerine çökün, düşes.

Bunu söylemesini nasıl da istiyordum. Bedenimi iradesine boyun eğdirmesini ve onun ne kadar iyi hissettiğinden başka bir şey düşünmek zorunda olmadığım o tatlı serbest bırakma anlarına izin vermesini. Birlikte ne kadar iyi hissettiğimizi.

Kulağıma hırladığını hayal ettiğimde tenim alev alev yandı ve yataktan yuvarlanıp bir çift kömür grisi boxer külot bulduğunda gözlerimi kaçırdım. Yavaşça hareket etti, kollarındaki ve karnındaki kaslar onları çekiştirirken esnedi, sonra altındaki her şeyi... yeniden düzenledi.

Bacaklarımın arasındaki o şeyin hayali ağırlarını günlerce hissedecektim. Şimdiden vücudumun hiç bilmediğim yerleri ağrımaya başlamıştı.

Elbisemi tekrar giymek yerine, açık valizime uzandım ve yumuşak lila renginde ipek bir uyku şortu ve ona uygun bir kaşkorse giydim.

Döndüğümde, mükemmel, güzel dudaklarında gezinen bir gülümsemeyle beni izledi.

"Ne?" Tersledim. Bana öyle baktığında nabzım çılgınca atıyordu ve bu beni köşeye sıkışmış tıslayan bir kedi gibi saldırttı.

Belki de beyin hücrelerimi karıştırmıştır.

Yine de en kötüsü, kafamın en derin köşelerinin -kalbimin- tıslamak, çatlamak ve hırlamak istememesiydi.

Onun içinde erirsem ve benimle ilgilenmesine izin verirsem ne olur? Sadece bir geceliğine.

Onu hemen uzaklaştırmazsam ne olur?

Bunu düşünmek bile temellerimi sarstı, görünmeyen bir kilidi ve görünmeyen bir kafesi tıkırdattı.

Seni uzaklaştırmama izin verme.

Yüzümü tekrar ellerinin arasına al ve öp beni. Tekrar öp beni, tekrar ve tekrar.

Bunu yaptığında her şey çok basitti.

Ama bittiğinde, mutluluğun parlak, ışıltılı ışıkları gözlerimin arkasından kaybolduğunda, işte o zaman bunun bencilce, aptalca ve çok karmaşık olmasının tüm nedenlerini gözden geçirdim.

Cameron tişörtünü başından çekiştirdi, tüm o görkemli altın kaslar şimdi pamukla kaplıydı, göğsündeki hafif saç tozları

gözden kayboldu.

Yeterince dokunmadım, diye düşündüm umutsuzca.

Ezberlemedim

o.

Karnından aşağıya doğru öpmedim, pazılarını yalamadım ya da ağzımla ve ellerimle onu delirttim.

Ya az önce *hayatımın* en iyi seksini yaptıysam ve bunu bir daha asla yaşayamayacaksam?

Göğsüm çöktü ve sabit gözleri ve o hayalet gülümsemesiyle yaklaştığında nefesimi sabit tutmak için mücadele ettim. Baş ve işaret parmağıyla çenemi hafifçe kavradı, sonra eğildi, dudakları dudaklarıma bir öpücük fısıldadı.

"Kolay kolay korkmam, Ivy," dedi sessizce, dudakları dudaklarımin üzerinde gezinirken. "Ama sen istediğin için gideceğim."

Aptal hain göz kapaklarım *çırpınarak* -çırpınarak!- kapandı ve muhtemelen bedenim onunkine doğru sallandı. Sonra geri çekildi ve ben de sırtına atlamak gibi saçma bir şey yapmamak ve onu bir tur daha yatağa çekmek için ayaklarımı yerine diktim.

O yatak odasından çıkarken ben orada öylece suskun ve çaresizce tahrik olmuş bir halde duruyordum. Kapıyı açtığında Neville kapıda oturmuş, eğik başı ve sapık kedi gözleriyle ona bakıyordu. O küçük pislik az önce burada neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Mew.

Kıkırdadı ve kediyi almak için eğildi.

Göğüs kemiğimin arkasında bir şey rahatsız edici bir şekilde çalkalanırken, onu büyük göğsüne sardı.

"Bu gece üzerine fazla gitme," diye fısıldadı. "Biraz yavaş yürüyor olabilir."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

Cameron kediyi çenesinin altından kaşdı, sonra onu tekrar yere bıraktı. "Mutfağı temizlemek için yardım ister misin?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Hayır, teşekkür ederim. Bence gitseniz iyi olur."

Önce yatağa, sonra bana son bir kez baktı ve sonra dudakları, midemin ağırlıksız bir şekilde dönmesine neden olan çarpık bir sırtışıla birleşti.

"İyi geceler," dedi. "Belki yarın görüşürüz. Gelip evi kontrol etmelisin."

Cevap vermedim çünkü uygunsuz kelimelerin boğazımı tırmaladığını hissediyordum.

Aslında tek kelime.

Kal.

Sadece... *kal.*

Onun yerine, hiçbir şey söylemedim. Ve gidişini izledim.

Mutfaktaki felaketi temizlerken onu bir daha düşünmeyi reddettim.

Kaseleri kuruturken ne dediğini düşünmedim. Zihnim ellerimi tuttuğu kısmı tekrar oynattığında, kurutmam biraz fazla şiddetlendi ve kase ellerimden kayarak büyük bir gürültüyle düştü.

Hiçbir zaman bastırılmaktan hoşlandığımı fark etmemiştim, ama bunun *herhangi bir erkeğe* değil, Cameron'a özgü bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Eğer hayatımdaki bazı erkekler beni dizginlemeye çalışmış olsalardı, sonları kırık bir burun ve kıçlarında bir stiletto olurdu. Son bulaşıkları da kaldırdım ve bu küçük bilgi bombasının yerleşmesine izin verdim.

Güven sana garip şeyler yaptırdı, değil mi?

Sıkıştırılıyordum Cameron'a neden bu kadar güvendiğime dair somut bir liste veremezdim. Ama güveniyordum. Güvenmeseydim bana dokunmasına asla izin vermezdim.

Okuldaki ilk blah deneyimimde bile adamın öfkeli bir pislik olmadığını biliyordum. Hayır, yatak odasında pek yetenekli değildi ama iyiydi. Ve saygılıydı.

Bunu haklı çıkarmak yeterince kolaydı. Ama Cameron, o hiç de kolay değildi.

Düşüncelerimin fazla hayalci, fantezilerimin fazla güçlü olmasına izin vermemenin en etkili yolu, onları eve doğru yönlendirmektir. Hâlâ burada yapmam gereken bir iş ve babamla aşmam gereken bir engel vardı.

Ev belli bir seviyeye ulaştığında, her şeyi yetenekli Marcy Jenkins'e devredebilir ve onun güzel fotoğraflar çekmesine ve bana güzel bir miktar para kazandırmasına izin verebilirdim.

Sonra ne olacak?

Yere oturdum, küçük bir ip parçasını halının üzerinde sürükledim ve Neville onu yakalamaya çalışırken kendi üzerinde yuvarlanırken güldüm.

Eve bir kedi getirirsem babam aklını kaçırrır, ve bu düşünce beni sırttırdı, olması gerekenden biraz daha büyük

var.

"En azından eve uyuyorsun," dedim Neville'e. "Belki bu sana biraz brownie puanı kazandırır."

Kedi sırt üstü döndü, patileri ipe dolandı.

Onu burada bırakmak istemiyordum, bu kadarını biliyordum. Belki de bu, sonunda kendi evime çıkmak için mükemmel bir katalizördü. Babamla yaşamak her zaman en kolay seçenek olmuştu, özellikle de onun için. Yakınımda olmamın rahatlığı beni etkilemeyi çok daha kolay hale getiriyordu ve şimdi biraz alan hediyesiyle bunun farkına varıyordum.

Kötü niyetli ya da art niyetli bir şekilde değil, sadece yapısı böyle olduğu için.

Bir an için ona Neville'in bir resmini göndermeyi düşündüm, belki bir tepki alırım diye, ama kendimi önemsiz hissettim. Ve benim küçüklüğümün bir kısmını hak etse bile, onu hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir şey olduğuna dair o sürünen hisle savaşımadım.

Kedi ipin ucuyla meşgulken telefonumu çıkardım ve babamla olan mesajlaşmamı açtım.

Ben: Dün söylemeyi unuttum ama yer değiştirdim ve artık otelde değilim.

Ona adresi gönderdim ve başka bir mesaj yazmadan önce alt dudakımı çiğnedim.

Ben: Ev planlandığı gibi ilerliyor. Emlakçı, mülkün büyüklüğü ve iyi kemikler göz önüne alındığında hızlı bir satış için iyimser.

Metin okunduğunu gösterirken izledim. Sonra hiçbir şey olmadı.

Vücudunuzun herhangi bir günde neleri kaldırabileceği, duyguların geniş salınım yayı ve dışarıda hiçbir şeyin değişmemesi şaşırtıcıydı. Telefonumun diğer ucundaki o göze çarpan sessizlik yüzünden göğsümde bir delik açılmış gibi hissediyordum.

Bunu yutmaya çalıştığımda boğazım düğümlendi ve yatma vaktinin geçtiğine karar vererek ayağa kalktım.

Yüzümü yıkadıktan ve Neville'in kum kabını kullandığından emin olduktan sonra yorganı yavaşça aşağı çektim ve yatağa girdim. Yüzümü yastığa bastırıp Cameron'ın kokusundan bir kalıntı aradım ama hiçbir şey yoktu.

Yorganın üstünde kalmıştık ve yastıkların üzerinde çılgınca çırpınan benim başımdı, onunki değil.

Elimi karnıma götürdüm ve yatakları ve Cameron Wilder'ı düşünmeden uyumaya çalıştım.

Bu gece yanlış bir hesaplamaydı. Bir daha yapmayacağım bir hata.

Gözlerim kapanırken, sanırım kendime yalan söylediğimi zaten biliyordum.

Chapter 20

Cameron

Seks her zaman işleri karıştırır.

İyi, kötü ya da akıllara durgunluk veren bir şey olması fark etmez, bu tür bir yakınlaşmanın ardından her zaman karışıklıklar gelirdi.

Parker'ın futbol maçının geri kalanı için ana eve döndüğümde ailemden bazı sırttan bakışlar ve bilmiş bakışlar alsam da kimse bir şey söylemedi.

Uyumayı başardım ama huzursuzdu.

Belki de uyandığımda ilk düşündüğüm şey bir hata olduğuydu.

Belki de Sisters'ta geçirdiği zamandan geriye kalan her şeyi mahvetti çünkü doğru olduğunu bildiğim bir şey varsa o da buydu.

Buradaki zamanı kısaydı.

Hala onu net olarak anlayamıyordum - çok şey saklanmıştı, ama gereklilikten mi yoksa seçimden mi, emin değildim.

Beni bu kadar ilgilendiren şey gizem miydi? Öyle olduğunu sanmıyorum.

Bunun nedeni onu düzeltmek, kurtarmak ya da kardeşimin ima ettiği aptalca şeylerden herhangi birini yapmak istemem değildi. Sadece onun içindi.

Dünyamdaki her şey anlamlıydı ve ben de bundan hoşlanıyordum. Günlerim çeşitlilik gösterse de, bir öngörülebilirlik çerçevesi içinde var oluyordu. Bir amaç ve niyetle bir ömür boyu inşa ettiğim bir şey.

Hiçbir zaman bu çerçeveyi karmaşıklaştıracak, fedakârlık yapmak zorunda kalana kadar hayatımın yapısının kenarlarına baskı yapabilecek bir ilişki aramadım. Beni baştan çıkaracak kimse de olmamıştı. Ve hiçbir zaman kafamı bu kadar karıştıran, bir şeyleri sorgulamaya başlamama neden olan bir seks de olmadı.

Her şeyi sorguluyorum.

Çünkü Ivy ile ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Onu neden bu kadar çok istediğimi ya da neden hiçbirimizle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davrandığında yeterince rahat bırakamadığımı değil.

Bütün sabah kendimi gergin hissettim, sanki sigortam normal uzunluğunun yarısındaydı ve en ufak bir yanlış sürtünme beni tetikliyordu.

Tabii ki bu da sorunun bir parçasıydı. Beni o kadar kolay azdırmıştı ki. Karın kaslarımda ve dörtlülerimde alışılmadık derecede ağrıyan kasların varlığı ve altımda ne kadar inanılmaz hissettirdiğinin içgüdüsel anısı olmasa, bunun olduğuna inanamazdım.

Sadece vücudu ellerimin altında yumuşak ve uysalken nasıl şiddetle öpüştüğünü ya da ne kadar sıkı sarıldığını değil, zevkin etkileyici rezervini parçalama şekliyle savaşıyor gibi görünüyordu. Başından sonuna kadar hayatımın en iyi ve en karmaşık cinsel deneyimiydi ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Sabahımı annemin kümesinde çalışarak geçirdim çünkü sessizliğe ve kafamı boşaltacak bir yere ihtiyacım vardı ama işe yaramadı. Misafirhaneden çıkan arabayı bir anlığına gördüm, şık siyah boyası güneşi yansıtıyordu ama onu hiç görmedim ve bu her nasılsa durumu daha da kötüleştirdi.

Nereye gittiğini bilmiyordum ve bilmek istiyordum.

Yanında uyuyakalmak, kollarımı kaburgalarının hizasına dolamak ve o vücudundaki gerginliğin azalmasına izin verirken ellerinin benimkilere dolandığını hissetmek istedim.

Uyurken neye benzediğini ve uyandığında neye benzediğini bilmek istedim.

Kahvesini nasıl içtiğini bilmek istedim. Güldüğünü görmek istedim. Gerçekten gülmesini. Gözlerinin kırıştığı, başının geriye savrulduğu ve karnını tuttuğu yerde, eğer bu şekilde gülmesine izin verdiyse. Her şeyi bilmek istiyordum. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Eğer çok fazla düşünürsem, sadece birkaç şeyden emin olabilirdim

Ivy söz konusu olduğunda:

Bir şeyin arkasına saklandı, kim olduğuna dair sadece kısa bir bakışa izin verdi.

Beni istedi.

Bir kereliğine bile olsa gardını indirecek kadar bana güveniyordu.

Çok fazla değildi, ama karşılaşmamızı zihnimde tekrar tekrar döndürürken beni lanet olası aklımdan çıkarmaya yetti.

Şantiyeye vardığımda huzursuzdum, k a s l a r ı m gergindi, zihnim fazla mesai yapıyordu ve onu nasıl kapatacağımı bilmiyordum.

Çocuklar da bunu hissetti, evin içinde yürürken ve sessizce ilerlemeyi kontrol ederken bana geniş bir alan bıraktılar. Wade emirler yağdırıyordu ve ben odalarda dolaşırken evdeki hızlı ilerlemeden ne kadar kopuk hissettiğimi fark ettim.

Sadece birkaç gün içinde muazzam miktarda ilerleme kaydedildi.

Duvarlar Greer'in takıntı haline getirdiği yeni bir beyaz kaplamaydı ve şimdiye kadar gördüğüm tüm beyaz tonlarına tıpatıp benziyordu.

-Döşemeler kremi sıcak bir renkteydi ve sabah döşemeye başladıklarında zeminle güzel bir uyum sağlayacaktı. Elektrikçiler aydınlatma armatürlerini takmak için ekibimin etrafında çalışıyorlardı ve mutfak tezgahları yaklaşık bir hafta sonra takılacaktı.

Uzun sürmez.

Burada fazla kalmayacaktı.

Dişlerim sıkıldı.

"İyi görünüyor çocuklar," dedim onlara.

Wade, "Greer bana yeni bir inşaat hazırlığı içinde olduğunu söyledi," dedi.

Dalgınca başımı salladım. "Evet, geçen gün bir şeyden bahsetti. Annemin tavuk kümesi büyük bir güncelleme almazsa, başlamadan önce birkaç hafta daha işten çıkarılman gerekebilir."

Ağzı düzleşti. "Salıncaklar olduğunu duydum," diye mırıldandı.

"İan," diye bağırdım.

Kardeşimin kafası mutfaktan fırladı. "Ne?" "Neden tavuk kümesim hakkında saçma sapan konuşuyorsun?" Havladım.

Ölçüm bandını alet kemerine geri soktu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şu şeyi gördün mü? Londra'daki ilk dairemden daha güzel."

Gözlerimi devirdim.

Wade öksürür gibi bir gülme sesi çıkardı.

"Bugün orada toparlanıyor musunuz?" Kardeşime sordum.

Başını salladı. "Boyacılar spreyli kapıları bıraktı. Yaklaşık yarısını monte ettik. Çekmeceler içeride."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve boşluğa baktım. "Büyükmüş," dedim. "Boyalı dolaplarla daha iyi görünüyor."

Greer ve Ivy kaplamadakinden biraz daha koyu bir renk seçtiler.

Ian yavaş bir nefes verdi. "Hâlâ burada bir ada olması gerektiğini düşünüyorum. Ya da büyük yuvarlak bir masa." Gözleri, özel bir şey hayal ettiğinde her zaman yaptığı gibi kısıldı. "Döndürülmüş bir kaideyle."

Homurdandım.

Bir an için yüzümü inceledi. "Genelde sinirli bir ruh hali içinde olan sen değilsin."

"Biliyorum, bu senin işin."

Wade bıyık altından gülerken Ian gözlerini devirdi.

Omzunu duvara yasladı ve beni dikkatle inceledi. "Biriyle yatman gerektiğini söyledim ama..." Sesinin anlamlı bir şekilde kesilmesine izin verdi. "Nedense bunun senin sorunun olduğunu sanmıyorum."

Odadaki tüm işler aynı anda durur gibi oldu ve Ian'a pek de eğlenmeyen bir bakış attım. Çocuklar göz ucuyla bana baktılar. Oradaki herkes yatıp kalkmadığımı ve genellikle kasabada istediğimden biraz daha fazla kadınla ilgilendiğimi biliyordu.

Yine de hiçbir zaman karmaşıklığa değmediler.

Ivy ise içlerinde en karmaşık olanıydı ve bana daha fazlasını istediğini söylese yüzümde bir gülümsemeyle hayatımı düğümledim. "Bak ne diyeceğim," diye devam etti Ian, "neden bir şeyler içmek için dışarı çıkmıyoruz? bu gece?"

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Sadece sen ve ben."

"Jax'ın bugün kasabaya döneceğini düşünmedin mi?"

Telefonuma tekrar baktım ve günün erken saatlerinde ondan aldığım mesajı kontrol ettim.

Jax: Ben hayattayım. Sakin ol Ian.

Jax: Bir şeyler içmek istediğinde bana haber ver.

Başımı salladım. "Evet, öyle görünüyor."

"Ona huysuz kıçını da getirmesini söyle. Onu yıllardır görmedim. Senin kadın sorunlarını konuşabiliriz." Sonra yanımdan geçti ve sırtıma sert bir tokat attı. "Bunun senin başına gelmesinin zamanı gelmişti. Bana sorarsan her zaman biraz fazla kolay oldu."

Sonra da çekip gitti.

Islık alıyorum. Bir pislik gibi.
"Benim kadın sorunlarım yok," diye
bağırdım. Şimdi herkes bana bakıyordu.
Nefesimin altında küfrettim. Wade yayılan sırtışını zorlukla
bastırabiliyordu.
Ustabasına baktım. "Sen neye gülüyorsun? Beni içki içmeye
gönderiyorsa, sen de geliyorsun."
Wade homurdandı.
"Yapamam." "Neden?"
Ben sordum.
Onun yanaklardöndü ve en ufak gölge .
Kırmızı. "Sadece Yapamam.
Bazen bir erkeğin başka planları vardır, tamam mı?"
Yavaşça döndüm. "Wade, randevun var mı?"
Gözlerini kıstı. "Belki vardır."
"Yok artık," diye nefes aldım. "Kim o?"
"Sana söylediğim gibi. Buralarda biriyle yatıldığı anda böyle
şeyler olur." Sonra bana eliyle işaret etti.
"Bu da ne demek oluyor?"
"Şu haline bak," diye bağırdı. "Kafanı bile dik tutamıyorsun.
Sana ne yaptı?"
Kaşlarımı attım. "İşinin başına dönmeye ne
dersin?" "Sorun değil," diye mırıldandı ve sonra
ekip gitti.
Ian kafasını tekrar eve soktu. "İçkileri ne zaman almak istersin?"
Uzun bir süre ona ters ters baktım. Sonra yavaşça nefes verdim.
Bu saçmalıklar için çok yaşılanmıştım.
"Sekiz mi?" İç çekerek söyledim.
Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."
Ekipteki genç çocuklar hâlâ beni izliyordu. "İşinizin başına
dönün," dedim onlara. "Burada görececek bir şey yok."

Chapter 21

Ivy

Yavaş ve derin bir nefes alarak arabamın yolcu koltuğuna uzandım ve emniyet kemerini çözdüm. Cam tabak Tim ve Sheila'nın kulübesine giden kısa yolda hiç kıpırdamamıştı ve bir şey olmayacağını bilsem de, onu alıp dikkatlice kucağıma aktarırken o mükemmel katmanlı çikolatalı musa bir uyarı bakışı attım.

"Bir santimetre bile kımıldarsan seni asla affetmem," diye fısıldadım.

Beyaz krema ve koyu çikolata şeritleri mükemmel bir şekilde eşitti ve aralarındaki özenle dilimlenmiş çilekler, kendi adıma söylemem gerekirse, cama karşı harika görünüyordu. Anlaşıldığı üzere YouTube'da kelimenin tam anlamıyla her şey için videolar vardı. Yeni başlayanlar için iyi bir mus nasıl yapılır bile.

Bu üçüncü ve son denemeyi yapmadan önce yedi kez izledim - Tim ve Sheila'ya cömert yemek tekliflerini bir kez daha geri çevirdikleri için barış teklifim. Yapışkan utanç tabakası bütün sabah üzerime yapışmıştı, ta ki bu konuda çok net bir şey yapabilecekken bu duygunun içinde oturmanın aptalca olduğuna karar verene kadar.

Bu yüzden o lanet önlüğü tekrar giydim ve lanet köpüğü fethettim.

Onlara geleceğimi söylemedim ve bir yanım evin boş olması için dua etti, böylece köpüğü el yazısıyla yazılmış bir özür notuyla birlikte verandaya bırakabilirdim.

Ama kendimi dikkatlice arabadan dışarı attığımda, köpüğü göğsüme bastırmış, gülümseyen Tim Wilder ile göz göze geldim.

sallanan sandalyelerden birine oturmuş, küçük oksijen tüpü de yanındaki verandada duruyordu.

"Şimdi," dedi, "karım bunu duyduğunda çok üzülecek."

Kalbim göğsümde durdu, ellerim cam tabakta sıkıştı. "Yapacak mı?"

Yine de gözleri nazik ve sıcaktı ve ben verandaya çıkan basamakları çıkarken başını salladı. "Kasabada birkaç ayak işi yapıyor ve senin burada çikolatayla olduğunu öğrendiğinde, seni özlediğini bilmek kalbini kırabilir."

Ağzımdan hızlı ve rahatlamış bir nefes çıktı. "Oh."

Tim kıkırdadı ve başını yanındaki sallanan sandalyeye doğru salladı. "Yine de bana katılacaksın, değil mi?"

"Yalnızlığın tadını çıkarıyorsanız bölmek istemem."

Bir an için yüzümü inceledi. "Yaparsan mutlu olurum, Ivy."

"Pekâlâ." Çenemi musa doğru eğdim. "Bunu getirdim

Dün akşam yemeğini kaçırdığım için sizden ve eşinizden özür dilemek istiyorum. Buzdolabınıza koyayım mı?"

"Bir oda bulabilmeliyiz," diye cevap verdi. "Lezzetli görünüyor. Bunu kendin mi yaptın?"

"Ben yaptım."

Cevabıma bariz bir gurur karışmıştı. *Bana başarılı olduğunu söylemeden başarılı olduğunu söyle.* Yanaklarım belirgin bir şekilde kızarıırken, gülümsemesi derinleşti.

"Kesinlikle çok güzel," dedi. "Kabalık edip paylaşmamız için biraz tabak hazırlayıp hazırlamayacağını sormak zorunda kalabilirim."

Kaşlarımı alaycı bir şekilde kaldırarak, "Denesenez bile kaba olamayacağınızı hissediyorum Bay Wilder," dedim.

"Tim," diye düzeltti nazikçe. "Benim de bazı anlarım oluyor. Çocuklarıma sorabilirsiniz. Lavabonun hemen solundaki dolapta kâseler var. Gümüş takımlar da adanın sağındaki ilk çekmecedeki. Ama sadece benimle biraz eğlenirsen."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam."

Tim'in bakışları sırtımdayken kendimi sessiz eve bıraktım ve köpüğü adaya koydum, ardından kaseleri ve kapları tam olarak söylediği yerde buldum. İki porsiyon ellerimde dengede dururken, tekrar verandada ona katıldım. Hava çok hoş ve sıcaktı ama kucağında hâlâ tığ işi bir battaniye vardı.

Ona iki porsiyondan büyük olanını uzattım ve o da gözlerini kapatıp mutlu bir mırıldanma sesi çıkararak hemen mideye indirdi. "Bu çok lezzetli, genç bayan."

Onun bariz zevkini izlerken göğsüm ısındı. Belki de Sheila bir şeylerin peşindeydi çünkü birileri için yemek yapmak oldukça harika hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Sonra bir ısırık aldım ve parlak çilek patlaması krema ve zengin, ipeksi çikolatayla karıştığında iç çektim. Beni izliyordu ve ilk ısırığımı bitirirken küçük bir gülümsemeye izin verdim. "Korkunç değil."

Kıkırdadı. "Sahte alçakgönüllülüğe gerek yok, Ivy. Bence bunun korkunç olmadığını biliyorsun."

"Sanırım öyle." Bir ısırık daha aldım ve sallanan sandalyede rahatladım. Bu mus harikaydı ve kendi ellerimle yaptığım için bütün hafta bunun mutluluğunu yaşayacaktım. Ruth'un bunu görmesini ne kadar çok istediğimi düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Küçük bir itirafta bulunmama izin verdiğinde, uçsuz bucaksız ağaçlara bakmak daha kolaydı. "Ruth adında bir hizmetçimiz var. Her zaman lezzetli şeyler yapar. Bu onun için o kadar doğal ki, her zaman bunun üzerinde fazla düşünmediğini hayal etmişimdir. Ama onun ve eşinizin yaptığı şeyleri yapmayı başarabilseydim, bu konuda iğrenç olurum."

Kolayca güldü. "Ruth'a köpüğünden bahsettin mi?" "Hayır."

Kendimi kaybettiğimi itiraf etmek için harika bir zaman olabilirdi.

Yine de en az on tane influencer'a layık fotoğraf çektim ve şeker yüklü şaheserimi bitirir bitirmez bunları ona göndermemek için kendimi zor tuttum. Berbat resimlerini buzdolabına asmak isteyen küçük bir çocuk gibi. Ruth'u tanıyorsam, o da isterdi.

Tim başıyla onayladı. "Yapmalısın. Sevdığımız birinin bizimle gurur duyduğunu söylemesi her zaman iyidir."

"Ruth'u sevdiğimi nereden biliyorsun?" Kuru kuru sordum.

"Onun adını söylediğinizde yüzünüzden okunuyor," dedi.

Öyle miydi? Bunu düşünürken kaşlarımin hafifçe kıvrıldığını hissettim. Kendimi hiçbir zaman kolay okunur biri olarak görmemişim.

Tim nefesinin altında hafifçe güldü. "Bunu görebilmem seni rahatsız ediyor, değil mi?"

Ona inanmaz bir bakış attım. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Tim köpüğünden bir ısırık daha aldıktan sonra kasesini aramızdaki masaya koydu. Hemen cevap vermedi, tıpkı benim yaptığım gibi gözlerini ağaçlara dikti.

"Bir sürü çocuğum var, Ivy. Söylemedikleri şeyleri nasıl okuyacağını çok çabuk öğreniyorsun. Ergenlik yıllarını aklını kaybetmeden atlatabilmenin tek yolu bu." Gözlerini kapattı ve hafif bir esinti başladığında memnuniyetle iç çekti. "Çocuklar her zaman ebeveynlerinin herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyecekleri son kişiler olduğu bir dönemden geçerler. Ancak, yüksek sesle söylemeseler bile, bazı şeylerle başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyarlar."

Buraya gelmeden önce farklı ebeveynlik tarzları üzerine hiç düşünmemiştim. Çocuklar sadece bildiklerini bilirler. Ve benim bildiğim ebeveynlik tarzı Tim ve Sheila Wilder'inki değildi. Babamla ilgili hayal kırıklığı yaşadığım zamanlarda bile, bana ebeveynlik yapma şeklinden yakınmadım çünkü bu benim tek deneyimimdi.

Ama bu iki insan gibi, çocuklarını oldukları gibi anlamaya çalışan ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğine dair en ufak bir merak fısıltısı vardı. Doğru talimatlarla şekillendirilebilecekleri gibi değil.

Bu anlamsız bir düşünce zinciriydi, acımasızca görmezden geldiğim bir şeydi, Tim'in yaptığı gibi bir kenara koymadan önce musdan bir ısırık daha aldım.

"Mus için teşekkür ederim, Ivy," dedi. "Çok düşünceli bir davranıştı."

Övgüsünü hak ettiğimi pek düşünmüyordum ama yine de kibarca gülümsedim. "İlk denemem biraz daha az etkileyiciydi. Ama bunun beni korkutmasına izin vermemeliydim. Sadece mükemmel yapabildiğim şeyleri yapmak gibi korkunç bir eğilimim var."

Kıkırdadı. "Benim de böyle birkaç çocuğum var," dedi. "Eminim sen de pekiyi almışsındır, değil mi?"

"Aldım." Lisedeki ilk yılımda aldığım iki A eksi ve üniversitenin ilk yılında aldığım bir B artı h a r i ç . Belki on yıl sonra bunu unutabilirdim.

Tim mırıldandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sana bir konuda söz veriyorum, Ivy. Ne kadar dağınık olursa olsun, o etkileyici olmayan denemeyi de çok severdik. Sonuç benim için asla birinin denediğini bilmek kadar önemli değildir. A çocuklarına bunu her zaman hatırlatmak zorunda kalıyorum çünkü bunu ilk unutanlar hep onlar oluyor."

Çocukken böyle bir zarafet ve anlayışın nasıl hissettirdiğini hayal etmeye çalışırken kalbim ağır ağır atıyordu. Bakışlarımı ağaçlardan ayırdım ve yüzündeki yorgun çizgileri inceledim. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?"

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Elbette. Eğer tüm çocuklarımın mükemmel olmasını bekleseydim, bu hayatta hayal kırıklığına uğramanın en kesin yolu olurdu. Tıpkı benden mükemmellik beklememeleri gerektiği gibi. Ben de kendi payıma düşeni yaptım, kendimi kaybettim ve hayal kırıklığım beni ele geçirdiğinde söylememem gereken şeyler söyledim. Günün sonunda, onların mutlu olmalarını ve sevildiklerini hissetmelerini istiyorum. İyi, nazik, sevgi dolu insanlar olmalarını istiyorum."

"Bence bunu oldukça başarılı bir şekilde başardın," dedim ona, sesimde sadece en ufak bir titreme vardı.

Tim masanın öbür ucuna uzandı ve nazikçe elimi okşadı. "Teşekkür ederim canım. Çoğu zaman çok iyi çocuklar oluyorlar. Sanırım onları tutacağım."

Gülmemi istediğini biliyordum ama buranın bana verdiği duygusal kırbaç yüzünden içim öylesine burkulmuştu ki, bunu tam olarak başaramadım. Evin kapısı açıldı ve Poppy bize katıldı, sandalyelerimizin karşısındaki sundurma korkuluğuna yerleşti. "Buraya ne zaman geldiniz?" diye sordu güzel yüzünde bir gülümsemeye.

"Çok uzun zaman önce değil," dedim.

"Bana biraz çikolata getirmiş," dedi Tim. "Paylaştırdım ama Ivy sadece benim için olduğunu söyledi." Bana doğru göz kırptı.

Poppy homurdandı. "Eminim öyledir." Sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Aslında burada olmana sevindim."

"Oh?"

"Kendimi kapalı hissediyorum. Bu gece benimle bir şeyler içmek ister misin?" "Ben de kendimi eve tıkılmış hissediyorum," dedi

Tim. "Bu benim de Gelmek mi?"

Poppy sırtıttı. "Elbette, eminim annem seni bara götürmekten mutluluk duyacaktır."

İkisi de güldü ve ben Poppy'nin yüz ifadesini inceledim.

"Benimle bir şeyler içmek ister misin?" Açıkladım. "Neden?"

Poppy gülümsemeye karşı koydu. "Biri seninle arkadaş olmaya çalıştığında hep böyle şüpheli misin?"

"Dürüstçe mi? Evet."

Açık sözlü cevabım üzerine Tim kahkahasını bastırmak için öksürdü ve yanaklarım kızardı.

Poppy başını salladı, sanki cevabım ona bilmesi gereken tüm bilgiyi vermiş gibiydi. "Seni yedide alırım. Olur mu?"

Boğazımdaki yumruğu sıkarak yutkundum. Onunla gitmemek için hiçbir mazeretim yoktu ve en başta verandada bulunmamın tek nedeni, bana misafirperver, nazik ve harika davranan insanlarla vakit geçirme konusundaki bu saçma endişemin üstesinden gelmeye çalışmaktı.

Bir korku mantıksız olsa bile, yine de korkuydu. Ve sonunda onunla yüzleşmeye hazırdım çünkü korkak değildim.

Kaşlarım düştü. "Gündelik mi? Şık mı?"

Poppy gülümsedi. "Kendini en rahat hissettiğin şeyi giy. Muhtemelen güzel bir üst ve kot pantolon giyiyor olacağım." Burnum kırıştı ve Poppy sevinçle güldü.

Burnumu çektim. "Kot pantolon gerekmediği sürece, evet, yedi mükemmel."

Tim aramıza baktı, dudaklarında bir gülümseme geziniyordu. "Bu iş hallolduğuna göre," dedi, "satranç oynamaya ne dersiniz? Oynamak isteyebileceğinizi duydum, genç bayan."

Omuzlarımı dikleştirdim ve sandalyemde dönerek ona baktım. "Biliyorum," dedim temkinli bir şekilde.

Tim kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Güzel. Poppy, bizim için tahtayı getirebilir misin?"

Korkuluktan atladı ve eve geri döndü.

Ona değerlendirici bir bakış attım. "Bana karşı çok nazik olduğun için sana karşı yumuşak davranmayacağım."

Tim'in gözleri, bir fotoğrafta ya da bir tabloda yeniden yaratılması imkânsız olan mutlu, eğlenceli bir ışıkla parlıyordu ve ben bunu ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyordum.

"Bunu duyduğuma sevindim, tatlım. Ve senden hoşlandığım için sana yumuşak davranmayacağım. Anlaştık mı?"

Elini uzattı, ben de tuttum.

"Anlaştık."

Chapter 22

Cameron

"Saçmalıyorsun."

Ian sandalyesine geri oturdu ve Jax'e ters ters baktı. "Ben değilim. Eve geri döndü, gömleği buruş buruştu, kot pantolonunun üst düğmesi açıktı ve altın çocuk yüzünde sadece tek bir anlama gelen o aptal gülümseme vardı."

İçimi çektim çünkü şimdiden buna evet dediğim için pişmanlık duyuyordum. İlk biramı bitirdim ve boş şişeye sertçe baktım, kendime sadece bir tane içeceğime söz vermişken ikinciye tartışıyordum.

"Asla bir müşteriyle yatmaz," dedi Jax. Sonra bana baktı. "Sen asla bir müşteriyle yatmazsın. Seni on yaşımdan beri tanıyorum."

İki bira o zaman. Elimi kaldırdım, garsonu işaret ettim ve bira şişemi gösterdim. Kalabalık barın ortasında, başını salladı.

Jax masanın altından ayağıma tekme attı. "Kaçıyorsun. Lütfen bana onun haklı olduğunu söyleme."

Yavaşça dilimi yanağımın kenarına ittim ve gözlerini tuttum, sonunda bakışları daraldığında başka tarafa baktım.

"İmkânı yok," diye nefes aldı.

Bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Bunu incelemeyeceğiz," dedim kararlılıkla. "Siz iki pislik, tavsiye alacağım son insanlarsınız."

"Sen kimseden tavsiye almazsın," diye belirtti Ian. "Ama bence komite kararı almak senin için akıllıca bir hareket, zira bu kadın için aklın bir karış havada."

"Lütfen, sen konuşmayı seven birisin. Tüm lise deneyimin Harlow'un peşinden gitmekti, sanki sana tasma takmış gibiydi.

Kaptan Morgan'la o kadar sarhoş oldun ki babam seni verandada uyuttu, böylece banyoya kusmadın."

Ian'ın gözleri donuklaştı ve Jax birasına doğru sessizce güldü.

"Belki de bu yüzden bu konuda hassasım," diye belirtti. "Bunu hiç düşündün mü?"

"O şimdi nerede?" Ben sordum. "Onunla hiç konuştun mu?" "Hayır," dedi Ian. "Konuyu değiştirme."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum." Tabureye geri oturdum ve ellerimi kaldırdım. "Evet, onunla ilgili çözmem gereken bazı sorunlar var ama iyi olacağım. Halledeceğim."

Ian başını salladı.

"İkinizin ne diyeceğini şimdiden duyabiliyorum," diye devam ettim. "Jax - bir çay kaşığı kadar duygusal menziliyle - bana onu becerip yoluma devam etmemi söylerdi." Jax bira şişesini selamlamak için eğdi, akıllıca bir şekilde tartışmadı. "Ve senin oy hakkın yok, Ian."

"Neden olmasın?"

"Çünkü söz konusu o olduğunda görmek istediğin şeyi görüyorsun." Gözlerini tuttum, aramızdaki kardeşçe meydan okumanın havada asılı kalmasına izin verdim. "Hepimizin sana bunu yaptığını düşünsene. Tüm saçmalıklarını bir kenara itip tüm bu alaycılığın altında harika bir kardeş ve iyi bir arkadaş olan bir adam olduğunu hatırlamasaydık. Sana sadece akraba olduğumuz için tahammül etmiyoruz, Ian. Sadece ne sakladığını biliyoruz, bu yüzden seni saçmalıklarına rağmen seviyoruz. Tıpkı Erik'i Lydia'yla tanışmadan önce sevdiğimiz gibi. Ve Parker'ı da şu anda babamla yaşadığı sorunlar yüzünden seviyoruz."

Tartışmadı.

Bardaki ses, masamızın etrafındaki hiç kimsenin ne söylediğimizi duyamayacağı kadar yüksekti, ama bağırarak zorunda değildik.

"Ivy'yi tanı mıyorsun," dedim ona.

"Sen de tanı mıyorsun," diye işaret etti.

"Bu kasabadaki herkesten daha iyiyim. Ben büyük bir adamım. Kalmak istemediğini biliyorum ama burada oturup aptal olduğumu düşünüp düşünmediğinizi oylatmayacağım."

"Aptal olduğunu hiç söylemedim," diye araya girdi Ian.

Jax kaşlarını yavaşça kaldırdı. "Ona kafasının kıcığında olduğunu söyledin."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve istemiyorum. İnan bana, gözlerim sonuna kadar açık."

"Demek zenginmiş," dedi Jax.

"Babası bir milyarder," diye ekledi Ian yardımsever bir şekilde.

Jax hafifçe ıslık çaldı. "Seni hiç zengin kız tipi olarak düşünmemiştim."

"Herkes bunu söyleyip duruyor." Servis görevlisi bir tur bira daha koydu ve ben de kendiminkini aldım. "Son birkaç yıldır neredeyse hiç kimseyle çıkmadım, o zaman neden herkes benim tipim *olmadığından* bu kadar emin?"

"Marcy Jenkins senin tipin olmak istiyor," diye mırıldandı Ian. "Seni canlı canlı yemek istiyormuş gibi buraya bakıp duruyor."

Yüzümü buruşturdum. Barın arka kapısından içeri girdiğimde de aynı şeyi fark etmişim ve sanki çırlıçıplak ona doğru yürüyormuşum gibi beni görünce gözleri parlamıştı. "Hoş biri ama..."

"Ama birlikte izlememiz gereken bir futbol maçı sırasında tüm ailemiz beklerken onu becermek istemiyorsun, öyle mi?"

Dilimi dişlerimin üzerinde kaydırarak Ian'a uzun uzun baktım.

"Hayır." Ian düşünürken başparmağıyla masaya vurdu.

"Söylemeliyim ki

Parker'a söyle. Oyunlarının öncelik listenizdeki yerini bilmeli."

Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. Telefonunu tutmaya çalıştım ama o arkasına yaslandı, parmakları ekranın üzerinde uçuşuyordu. Sonra en küçük kardeşimize gönderdiği saçma sapan mesajı gönderirken bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

Onu tersledim.

"Seksi her zaman futbola tercih ederim," dedi

Jax. Ian ve ben birlikte, "Biliyoruz," diye cevap verdik.

Jax ters ters baktı. "Siz ikiniz sanki ben sürekli yatıyormuşum gibi davranıyorsunuz." "Öyle değil mi?"

"Hayır." Barın etrafına göz gezdirdi. "Yeni biri olmadığında, uzakta, çok uzakta kaldığımı biliyorsun. Ve bu kasabadaki herkesi tanırım." Sonra gözleri keskinleşti. "O hariç."

Sesindeki açık ilgi Ian ve benim sandalyelerimizde dönmemize neden oldu.

Bar çok kalabalıktı. Canlı müziğin olduğu gecelerde hep öyleydi. Işıklar kısıktı, masalar ve bar doluydu, koca mekânda neredeyse tek bir boş koltuk yoktu. Sahnenin önündeki dans pistinde birkaç çift sallanıyordu ve kimden bahsediyor olabileceğini görmek için yüzleri taramak zorunda kaldım.

Bir grup adam masalarından kalkmak için ayağa kalkarken yer değiştirdiler ve masadan kalktıklarında boğazım kurudu.

Ivy barda oturuyordu, önünde bir kadeh beyaz şarap vardı.

Saçları bu gece yumuşak dalgalar halinde dökülmüştü ama arkamdan bile onun olduğunu anladım. Kendini tutuşundan, omuzlarındaki duruştan, sırtının uzun ve zarif çizgisinden. Şarabından yavaşça bir yudum alırken başını eğişi.

Fildişi rengi elbise vücudunun üst kısmını sıyrıyor, beline kadar daraltıyor ve taburenin üzerinde kaydığında, barın altındaki çıplak bacağına göre dizlerinin üzerinde bir yerde duruyordu. Ayaklarında hınzır görünümlü siyah topuklu ayakkabılar vardı.

Ian bıyık altından kıkırdadı. "Jax, bence gidip ona bir içki ısmarlamalısın," dedi yumuşak bir sesle.

Başım ona doğru kaydı ve durduramadan boğazımda bir hırıltının yükseldiğini hissettim.

Ama bir parmağını kaldırdı. *Sakin* ol, diye mırıldandı. Sonra bara doğru başını salladı.

Sunuculardan biri hareket ettiğinde Jax sandalyesinden yarı kalkmıştı ve hepimiz onun kiminle oturduğunu gördük. Poppy, Ivy'nin yanına oturmuş, bir hikaye anlatırken elleriyle çılgınca hareketler yapıyordu.

"Siktir," dedi Jax nefesinin altından. "Boş ver."

Bu konu hakkında hiç konuşmadık ama en iyi arkadaşım da Poppy'nin ona olan aşkının herkes kadar farkındaydı ve bu yüzden elinden geldiğince ondan uzak durmaya çalışıyordu.

"Bu o," dedim. "Kim?"

"Ivy."

Jax'in kaşları alnına doğru kalktı. Sonra Ian'a ters ters baktı. "Ne oluyor be?"

Sırıttı. "Cameron'ın kafasının patlamasını görmenin eğlenceli olacağını düşündüm."

"Sana tahammül etmekle ilgili söylediklerimi geri alıyorum." Burada birlikte ne yapıyorlardı?

Oturduğumuz köşeden onları izlemek çok kolaydı. Ivy, Poppy'nin söylediklerini dikkatle dinliyor ve ara sıra bir şeyler söylüyordu.

Poppy gülümsedi, hatta Ivy'nin söylediklerine birkaç kez güldü ve sanki biri omurgama düğümlenmiş bir ipi gerdi ve çekti çünkü ona doğru hissettiğim çekimi takip etmemek neredeyse imkansızdı.

O hikâyeleri, gülümsemeleri ve kahkahaları ben de istedim.

Bencilce ve inkar edilemez bir açgözlülüktü ama Ivy'den aldığım küçük parçalar yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum.

Ne zaman sadece bana ait olan bir şeyden daha fazlasını istemiştim? Ailemle ya da işimle ilgili değildi.

Bu, beni mutlu etmesinden başka bir nedenle istemediğim bir şeydi. Onu istemek, aramızdakinin nasıl bir şey olduğunu bilmek, karanlık, gizli bir parçama kazınmıştı.

Ben de istemedim.

Masanın sessiz olduğunu fark ettiğimde bakışlarımı bardaki iki kadından ayırdım ve hem Jax'ın hem de Ian'ın bana baktığını fark ettim.

Jax afallamıştı. Ian'ın yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

"Senden tek kelime çıkmadı," dedim. "Sadece onu burada görmeyi beklemiyordum."

"Vay anasını," diye nefes aldı Jax. "Ona Marcy Jenkins'in sana baktığı gibi bakıyorsun."

Yüzümü buruşturmam kontrol edilemezdi çünkü bu benim için harika bir karşılaştırma değildi.

"Tanrı'dan daha fazla parası olan bir müşteriyle seks yaptın," diye devam etti Jax, "ve sanki kalbini yemesine izin verecekmiş gibi ona bakıyorsun."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bu... iğrenç." Ve doğru.

"O kadar uzun süre ortalıkta yoktum," diye devam etti Jax. "Bu nasıl oldu? Nasıl biri? Onunla tanışabilecek miyim?"

"Ne zaman bu kadar geveze oldun?" Tersledim. "Seninle ilkokuldan beri arkadaşız ve hiçbir şey hakkında bu kadar çok soru sormamıştın."

Ian ıslık çaldı. "Oooh, çok dokunaklı. Bu daha da iyi oluyor."

Her ikisine de çıkışmak için ağzımı açtığımda, uzun boylu, fıçı göğüslü, kasketli bir adam bara yaklaştı, gözleri Poppy ve Ivy'ye kilitlenmişti. Üçümüz de sessizleştik.

Ellerini kendi taburelerinin arkasına koydu ve bakışlarımı o etli yumruğa diktim. Sonra çok uzakta olmayan, başka bir adamın oturduğu bir masayı işaret etti.

Masadaki salak el salladı. Aptalca bir el sallamaydı. Sanki kurnaz değildi ve biriyle yatmaya çalışmıyordu.

"Onları tanıyor muyuz?" Ian sordu.

Jax ve ben aynı anda "Hayır," diye cevap verdik.

Arkadaşıma dönüp baktım, o da gözlerinde sert bir ifadeyle beni izliyordu.

"Neden bu kadar kızgın görünüyorsun?" diye sordum.

"Peki, bu adamlar kim olduklarını sanıyorlar? Onu tanımıyorlar." Çenesini sıktı. "Onlar," diye düzeltti. "İkisini de tanımıyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani tıpkı senin gibiler mi?"

Yavaşça nefes verdi, akıllıca tartışmamayı seçti.

Arkası dönük şapkalı züppenin durduğu yer yüzünden Poppy'yi göremiyordum ama Ivy omzunun üzerinden adamın sandalyesine uzanan eline baktı ve yavaşça bir kaşını kaldırdı, sonra da adamın kendisine dokunmaması için öne doğru kayd.

Elini omzuna yerleştirdiğinde ağzım sırtıtmaya başlamıştı.

Hareket etmeye karar verdiğimi fark edene kadar sandalyemden kalkmışım.

Uzun adımlarla bara doğru ilerledim, sadece bir kez duraklayarak bir tepsi dolusu bira bardağıyla bir sunucunun geçmesine izin verdim.

Ben yaklaşırken Ivy koltuğunda yan dönmüştü. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı -yüzündeki buz gibi ifadeye bakılırsa iyi bir şeyler de söyleyecekti- ki gözleri omzunun üzerinden benimkilere takıldı.

Tüm vücudumda bir sarsıntı oldu; ani ve sıcak.

Bunu nasıl yaptı?

"Affedersiniz," dedim ve elimi omzuna vurdum. Sertçe. Döndü.

"Bu gece size katılacaklarını sanmıyorum."

Tavrı değişti ve ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm dostum, biriyle birlikte olduklarını bilmiyordum. Sadece şehirdeyken yeni arkadaşlar edinmeye çalışıyorum."

Bakışlarını tuttum. "Farklı arkadaşlar edin."

Ses tonumu duyunca bir an beni süzdü. O

büyüktü. Ben daha büyüktüm.

Akıllıca, daha iyi düşünmüş olmalı çünkü bana yavaşça başını salladı ve sonra masasına geri döndü.

Poppy içini çekerek sandalyesine çöktü. "*Tabii ki* buraya geldiniz. Ne yaparsam yapayım kardeşlerimden kaçamıyorum."

"Ian ve Jax arka köşedeler," dedim ama bakışlarımı Ivy'den ayırmadım. "Neden gidip onları bulmuyorsun, Poppy?"

Bir an Ivy'ye ve bana baktı, sonra yavaş bir nefes verdi. "Kesinlikle burada kalmak istemiyorum," diye mırıldandı.

Kız kardeşim elinde şarapla taburesinden kayd ve gitti.

Ivy'nin gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. "Bana bölgeci bir tip gibi gelmiyorsun."

"Genelde değilimdir." Ellerimi sandalyesinin arkasına koydum ve ona doğru eğildim. Nabızı boğazının dibinde çırpınıyordu ve ben tam oradaki deriyi emmek istiyordum. "Öyleyse sadece sen olmalısın," dedim.

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim." "Öyle," diye onu temin ettim.

Kaşı yavaşça kalktı. "Bildiğin gibi erkeklerle çok az deneyimim var Cameron." Memnuniyet damarlarımdan sıcak ve yavaş bir şekilde aktı çünkü onun tek iyi deneyimi benimleydi. "Eğer bu şehirde bir erkek bana her baktığında mağara adamı saçmalığına başvuracaksan, aramızda bir sorun olabilir."

Çenem sıkılaştı ve gözleri çenemin üzerine dikildi. "Öyle miyiz?" diye sordum. "O da ne?"

"Ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir et kafalıya, elini vücudumun herhangi bir yerine koyarsa gözünü kırpmadan elini kaybedeceğini söylemekte bir sakınca görmüyorum." Dudaklarını yaladı ve ben de boğazımın derinliklerinden bir ses çıkardım. "Benim üzerimde hak iddia ediyormuşsun gibi hissettiğin için araya girmene ihtiyacım yok."

"Senin üzerinde hak iddia ediyorum," dedim alçak bir sesle. "Çünkü dün gece bana ne dediğini biliyor musun Ivy? Bunu bir daha yapmamamız *gerektiğini* söyledin. Yapmak istemediğinden değil. Pişman olduğundan değil." Gözleri parladı, yanaklarında renk yükseldi. "Yani burada oturup sadece arkadaşmışız gibi davranabiliriz. Köşedeki masada içip bütün gece hikâyeler anlatabiliriz, ben de iyi bir çocuk gibi ellerimi senden uzak tutarım, sen de kendine her şeyin bundan ibaret olduğu yalanını söyleyebilirsin." Daha yakına eğildim ve kendini durduramıyormuş gibi çenesini kaldırdı, sanki onu ele verse bile dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmak zorundaydı. "Biz sadece arkadaş değiliz ve öyleymişiz gibi davranmak istemiyorum. İçinden nasıl hissettiğini biliyorum ve bence kendine karşı dürüst olursan beni yine yanında istiyorsun." Başımı aşağı eğdim ve kulağının kabuğuna doğru konuştum. Titredi. "O kelimeyi söyleyin düşes, size çığlık attırayım."

Sert bir nefes verdi. O küçücük sesin içinde o kadar çok şey duydum ki.

Nefes ver.

Sinir bozucu.

Şok.

Ve saf şehvet.

Çünkü gözbebekleri geniş ve siyahtı, göğsü kabarmıştı ve elleri onu koltuğuna bağlayan tek şeymiş gibi taburenin arkasını kavradı.

Ivy aniden döndü, şarabının geri k a l a n ı n ı içmek için benden uzaklaştı, sonra küçük, pahalı görünümlü bir cüzdan çıkardı, bara bir yirmilik sıkıştırdı ve tabureden kalktı.

Topukları dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve ellerimi saçlarına gömüp tüm kasabanın önünde ağzını yalamak için duyduğum pençe gibi arzuyla nefes a l m a k zorunda kaldım. Şimdiden, muhtemelen onun fark ettiğinden çok daha fazla bir açıklama yapmışım.

Sabaha kadar Sisters'taki herkes bunu öğrenmiş olacaktı ve ben tek bir siki bile takacak gücü kendimde bulamadım.

Bir santim bile taviz vermediğimde Ivy'nin gözleri alev alev parladı. "Bu büyük bir söz Wilder."

Derin bir nefes aldığımda göğsüm genişledi, göğüslerinin ön kısmı gömleğime zar zor değiyordu.

"Benden bunu yerine getirmemi istiyorsan, bundan daha açık olmalısın."

İkimiz de benim de yapabileceğimi biliyorduk. Aklımdaki tek soru, evime dönene kadar bekleyip bekleyemeyeceğim ya da yoldan çekilip gözden uzakta sağlam bir ağaç bulup bulamayacağımdı.

Hayır.

Ivy'yi yatağında istedim.

Bu sefer çekip giden ben olmayacaktım. Tıpkı bütün gece burada durup o kelimeleri söyleyene kadar bekleyeceğim gibi.

Neyse ki çok beklemem gerekmedi.

Boğazı bir yutkunmayla hareket etti. "Beni eve götür, Cameron."

Chapter 23

Ivy

Motosikletteydim.

Elbise içinde.

Bir motosikletin üzerindeydim, üzerimde bir elbise vardı, kollarım çok etkileyici bir kas grubunun etrafına sıkıca sarılmıştı ve eteğim Cameron bizi evine götürürken kalçalarımın Cameron'ın vücudunu kavrayabilmesi için yeterince yukarı itilmişti.

Kitaplarda ve filmlerde gösterildiği kadar seksi olduğunu söyleyemem çünkü gece rüzgârı vücudumun üzerinden geçerken ölebileceğimi düşündüm ve kollarım devasa metal parçasını süren büyük, güçlü adamı ölümüne kavradı.

Benim evim mi onun evi mi tartışması yoktu ve bisiklet daha önce görülmemiş bir araba yolunun arkasından dolanırken, araba yolu kıvrılmadan önce umursayacak bir şey bulamadım, sonra gerçekten etkileyici bir ev görüldüğünde yavaşladım.

Bardaki tüm kabadayılığım çoktan gitmişti -ki bu onun suçuydu, gerçekten, çünkü bana çılgılık attıracağını söylediğinde başka ne yapabilirdim ki?

Ve! *Fısıldadı*. Kulağıma karşı. Belki de bir kadının bacaklarını nasıl titreteceğine dair özel talimatlar alan belirli bir erkek tipi vardı ve kullanım kılavuzu şöyle bir şeyle başlıyordu: *Dudaklarını hafifçe kulağının kabuğuna yerleştir ve fısılda*.

Cameron öyle bir adamdı.

Ama o sadece bölgeciydi. Kıskanmıştı ve lanet olsun, bu hoşuma gitmişti.

Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, roller tersine dönseydi ve Marcy Jenkins'in elini Cameron'ın

saçlarını yolabilirdim. Bu da demek oluyordu ki daha kulağına bir şey fısıldamadan ben *hazırdım*.

Bunu başka biri yapsaydı, boğazına bir yumruk yerdı, ama ben barın ortasında durmuş, o küçük cümleyi fısıldadığı için külotumu çıkarmaya hazırdım.

Bana çığlık attırmasını istedim.

Onunla bir gece daha geçirmek istedim çünkü artık biliyordum. Daha önce bilmediğim şeyleri biliyordum ve bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyordum.

Eğer bu adam tüm yatak aktivitelerini yerine getirebiliyor ve beni kaçırmadan bir motosiklete bindirmeyi başarabiliyorsa, o zaman ikinci bir geceyi fazlasıyla hak ediyordu.

Gümbürdeyen motor büyük bir A-çerçeve kulübenin önüne yanaştığında ellerim karnının düz düzlemleri etrafında belli belirsiz sıkıştı. Ön tarafın tamamı pencerelerden oluşan keskin, etkileyici bir üçgendi, sıcak altın rengi ışık açık bir aile odasını ve büyük bir mutfak sergiliyordu ve en sağda çatı katı tarzı ikinci kata çıkan bir merdiven vardı.

Büyüleyiciydi.

Motosikletin sesi kesildi ve elimden geldiğince zarif bir şekilde kaskı kafamdan çıkardım.

Cameron önce uzun bacağına salladı, sonra alaycı bir sırıtışla saçımdaki hasarı inceledi.

"Kapa çeneni," dedim kızmadan. "En kötü halimde olmamdan hastalıklı bir zevk aldığını biliyorum."

Kaskı aldı ve dikkatlice gidona yerleştirdi, sonra döndü, yakıcı bir öpücükle ağzımı almadan önce sözsüz bir şekilde boynumun arkasını kavradı.

Öpücük neredeyse başladığı kadar çabuk sona erdi ve elimin gömleğinin kumaşını nasıl yumrukladığını fark ettiğimde başım döndü.

"Senden her zaman zevk alıyorum Ivy," dedi, sesi alçak ve sertti, tüylerimi diken diken eden bir şeydi bu. "Belki bir gün buna inanırsın."

Bunlar çok karmaşık bir tepkiye yol açan basit kelimelerdi.

Bunun benim için inanılması en imkânsız şey olduğunu bilmiyordumuydu?

Aşk neredeyse her zaman bir tür performansla birlikte gelirdi. Net bir ölçüsü, gösterilebilecek ve tartılabilecek verileri olan bir şey. Bir not. Bir ödev. Verilen bir unvan.

İyi ki gözlerim öpücükten kapanmıştı, çünkü bunu söylerken gözlerindeki bakışı görseydim, ağlamak ya da tamamen giyinikken bana sarılmasını istemek gibi korkunç bir şey yapabilirdim.

Geri çekildi ve bisikletten inmeme yardım etmek için elini uzattı.

Bacağımı sallamadan önce kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım ve iki ayağım yere bastığında eteğimi aşağıya çektim.

"Bunu sen yaptın," dedim, evin önünü çevreleyen geniş güverteye çıkarken bana eşlik ederken. Evden gelen loş ışıktaki rahat, büyük boy güverte mobilyaları ve bir masa gördüm.

"Babam ve Wade yardım etti. Ama bu benim tasarımımdı." Sonra omzunun üzerinden gülümsedi. "Greer'in kafasının patladığını görmek istiyorsan, devam et ve bunu ona hatırlat. Bana yardım etmesine izin vermememden nefret ediyor."

İçerisi muhteşemdi. Beklediğimden daha modern, şık çizgiler ve deri ile serpiştirilmiş sıcak ahşap tonları, temiz beyaz duvarlar ve balıksırtı deseninde döşenmiş parke zeminler.

Sessiz bir kahkaha attım. "Çok ama çok farklı bir şey hayal etmiştim," diye itiraf ettim.

Parmaklarımı büyük dikdörtgen adanın kenarında gezdirirken mutfakta dolaşmamı izledi.

"Boktan bir bekar evi mi?"

"Hayır." Sonra omzumun üzerinden baktım. "Belki biraz."

Cameron konuşurken gözlerini benden ayırmadı. "Neyi sevdiğimi biliyorum."

Yetkili kişi ben olduğum için de tam olarak istediğimi yapmam kolaylaştı."

Bunu ifade ediş şekli karşısında boğazıma koca, yapışkan bir pamuk yumağı takıldı.

Bu yüzden burada değil miydin?

Açıklanamaz bir şekilde, Cameron Wilder benden hoşlanıyordu ve şu anda istediğimi yapmama izin veriyormuş gibi davransa bile, ikimiz de beni ele geçirdiği anda kimin sorumlu olacağını biliyorduk.

Titredim çünkü o ellerin birkaç farklı yerde olmasını istiyordum.

"Çok temiz." Kahretsin, sesim biraz nefes nefese çıkmıştı, sanki ne söylediğimi tam olarak kontrol edemiyordum.

"Dağınıklık yaratacak kadar çok ortalıkta değilim," diye itiraf etti. Adada bir tur attıktan sonra paslanmaz çelik buzdolabına baktım ve yarısından daha az olduğunu görünce gülümsedim.

Dolu. "Çoğu zaman, doğruca yatağa girmeye hazır olana kadar buraya dönmüyorum."

Onunla tekrar yüzleştüğimde, tek kaşını kaldırarak elbisemi belimde bir arada tutan küçük kurdeleye baktı.

"Bu hala doğru, değil mi?" Hafifçe sordum. Onun duruşunu taklit ederek adanın kenarına yaslandım ve kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum. Gözleri elbisemin kıvrımlarına kaydı. "Doğruca yatağa girmeye hazırım."

Kollarını indirdi ve sinsice yaklaştı. Sadece yürümekle bile kanımı hızlandıran sinir bozucu yeteneği karşısında nefesimi içime çektim. Ve nefes alarak. Ve bakarak.

Sadece o da değil, neden bu kadar güzel kokuyordu?

Tam da bir *erkeğin* kokması gerektiği gibi kokuyordu. Muhtemelen bunu ona kulağına fısıldama numarasıyla aynı derste öğretmişlerdi. Sanki duşta erkeksi, seksi ve keskin bir şeyle köpürmüş, tenine öyle bir işlemişti ki tek yapması gereken yanından geçmekti ve ben çaresiz bir hormonal yapışkan yığının dönüşmüşüm.

Hiçbir zaman çaresiz bir yığın olmadım ve Cameron'ın benimle birlikte lapaya dönüşmemesi adil görünmüyordu.

Bu basitçe olmaz.

"Doğrudan yatağa değil," diye mırıldandı, ben çenemi eğip ona bakarken yüzümü inceliyordu.

Alt dudağımı yaladım, bende yarattığı etkinin onda da yaratıp yaratmadığını merak ediyordum.

Gözlerindeki ateş parıltısına bakılırsa, gerçekten de öyleydi.

Sonra ellerimi beyaz düğmeli gömleğinin en üst düğmesine götürdüm ve her bir küçük beyaz diski, sert, altın rengi teni gittikçe daha fazla ortaya çıkana kadar açıklıktan dikkatlice kopardım. Gevrek küçük tüyler parmaklarımın arkasını gıdıkladı ve gömleğinin düğmelerini açmayı bitirip omuzlarının kordonlu kaslarının üzerine ittiğimde bakışları puslu, ağır gözlü bir nitelik kazandı.

"Neden kız kardeşimle çıktın?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım, soru beklenmedikti. "O istedi."

Cameron güldü, düz beyaz dişleri ve minik gamzesi tenimi gergin ve sıcak hale getirdi. "Bu kadar mı?" diye sordu. Tembelce gömleğini çekiştirerek çıkardı, yere bir yığın halinde bırakana kadar kıvrılmış kollarıyla oynadı.

Gözlerim pürüzsüz teninin, sıkı çalışmaktan bilenmiş kaslarının ve erkeksi saçlarının üzerinde gezindi. Ellerimi karnındaki kas yığınlarına doğru kaydurdım ve nefes nefese kaldı.

"Evet," dedim basitçe. "Çok tatlı biri. Ve bana kibarca sordu, ben de evet dedim."

İri, çevik parmakları elbisemi bir arada tutan kurdeleyi koparıken nefesimi dengede tutmak için mücadele ettim. Bu, yapmamam gerektiğini bildiğim, rezervlerimi aşan bir koşuşturma değildi. İlk seferki gibi değildi.

Aklımız başımızdaydı, yoğun ve baş döndürücü arzunun gözlerinin içine bakıyorduk. Onu bu kadar çok isterken kesinlikle başka bir yere bakmayacaktım.

Cameron'a kadar, arzunun -başka birine duyulan şiddetli arzunun- dişleri olabileceğini hiç fark etmemiştim, keskin ve içgüdüsel bir şey, sanki onu şımartmazsanız derinizi koparacakmış gibi.

Ama bu yaptı.

Bu fısıltılı dokunuşlarla aramızda her ne oluştuysa, dişler, keskin, keskin pençeler, göğsümde yankılandığını duyduğum düzensiz bir kalp atışı büyüdü.

Gözleri benimkileri tuttu, sıcaklık ve niyetle doluydu ve elbisemin önünü yavaşça çekti. "Yani senden bir şey istediğimde sadece sormam gerekiyor," dedi hırıltılı, hırıltılı bir sesle.

Parmaklarının arkası titreyen karnıma değdi ve sonra nefesim kesilince ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki. Ne olduğuna bağlı."

Cameron parmaklarının uçlarını kollarımın kenarlarında gezdirdi, sonra önümde açık duran elbisemin kenarlarını çekti. Bugün içime siyah ipek giymiştim ve çenesindeki gerginlikten, elbise arkamdan yere düşüp ayaklarımın etrafında biriktiğinde gözlerinin hafifçe daralmasından çok hoşlandığını anladım.

Ayakkabıları çıkarmaya başladım ama bakışlarını vücudumun ön kısmından ayıramayarak başını salladı. "Bırak onları," diye emretti.

Sonra elleri kalçalarımın etrafında dolaştı, cesurca iddialı bir şekilde ve o büyük avuçlarını arka tarafımın etiyile doldurarak beni sıkıca önüne çekti.

Beni ne kadar çok istediğinin kanıtı karnıma bastırdı ve gözlerim kapandı. Kendimi boş ve ağırlı hissettim.

Bacaklarımın arasındaydı ve hâlâ önce neye dokunacağımı bilmiyordum. Kulağıma fısıldadığı müstehcen kelimeleri mi yoksa öpmek için ağzını mı istiyordum - ıslak diller, keskin dişler ve talepkâr dudaklar için.

Emin olduğum tek şey benimle ilgileneceğiydi.

Beni uçurmak istediğini ve bunu yaparken beni güvende tutacağını söyledi.

"Yatak odan nerede?" Fısıldadım.

Bu gece, kendimin istediğim versiyonu olabilirdim. Kendimi gerçek, seksi ve özgür hissettiğim versiyonum. Bu konuda ona güveniyordum ve bu güven kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oluyordu.

Cameron elini göğsümde gezdirdi, sonra elini boğazımın kenarına doladı ve başparmağıyla hafifçe bastırarak çenemi yukarı kaldırdı. Nefesim artık kısa pantolonlarla geliyordu ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Bacaklarımın arasına elini soksa anında boşalırdım. En hafif dokunuşta paramparça olurum.

Ama boğazıma sarılan o el, kendini kolayca kabul ettirmesi, beynimde bir şeyleri yeniden kurdu, kanımın damarlarımda dolaşma şeklini karıştırdı.

Cameron beni öpeceğini düşündüğüm gibi öpmek yerine dizlerinden hafifçe eğildi ve beni kolayca kollarına aldı. Bacaklarım hemen beline dolandı, kollarım omuzlarına dolandı, böylece parmaklarım saçlarının ipeksi uzunluğuna girebildi.

Karanlık bir koridorda yürüdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Öne doğru eğilip kulağının altındaki deri parçasını emdim ve elleri tehlikeli bir şekilde sıkıştı. Bir eli sütyenimin arkasını tuttu ve saten gevşedi. Beni tek eliyle taşıyabilecek kadar güçlü olması baş döndürücüydü.

Beni idare etme şekli çılgınca tahrik ediciydi ve muhtemelen bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecektim, ama aklım olasılıklarla doluydu.

Duvar seksi.

Duş seksi.

Kulağa çok ama çok seksi gelen ama gerçekte sadece lojistik açıdan biraz arzulanan her şey.

Cameron'la lojistik bir sorun olmazdı.

Bu düşünce onun lezzetli tenini daha çok emmemi sağladı ve elini iç çamaşırımın kenarının altına sokarak sıkıca kavradı.

"Ivy," diye uyardı.

Kulağının kenarını yaladım ve o da tısladı.

Oda karanlıktı, tek ışık koridordan geliyordu ve neye benzediğine dair neredeyse hiçbir fikrim yoktu, ama beni tekrar aşağı indirdiğinde, bacaklarımı açmadan önce kalçalarımı karnına doğru yuvarladığımda boğazının uzun sütunu bir yutkunmaya çalıştı.

Gözlerinin gezinme şekline bakılırsa beni gayet iyi görebiliyordu.

Ayaklarım yere değdiğinde ellerimi boynunun arkasında tuttum ve dudakları dudaklarıma yaklaşıp kadar hafifçe çektim.

Sonra durdu.

"Bana her şeyi sordurtacak mısın?" Fısıldadım. "Belki."

Dudakları dudaklarıma değdi. "Bu senin için iyi."

Derim titredi ve kısa, kuşkulu bir kahkaha attım. "Şimdi mi?"

Elimi pantolonunun önündeki müstehcen görüntünün etrafında kıvırdım ve başını geriye eğip inledi.

"Bunu istemek zorunda mıyım?" Boğazının kenarını ısırarak sordum. Kot pantolonunun fermuarını indirdikten sonra elimi içeri kaydırıp ve boxer külotunun altından ittim ve sert bir küfür savurdu.

Elimde o kadar büyük, sıcak ve sertti ki, karnım ağırlıksız bir şekilde dönüyordu.

"Ivy," diye homurdandı.

Başını tekrar aşağı indirdiğinde, gözlerinde beni sırtan hafif bir şaşkınlık vardı.

"Yani yalvarmamı mı istiyorsun?" diye sordum. "Bu mudur yani?"

Elini saçlarımın arasına daldırıp tellerini sıkıca kavradı ve Tanrım, o daha iyi yerlerime dokunmadan ben patlayacaktım.

"Bana sadece ne istediğini söyle," diye emretti. "Söyle, ben de sana vereyim."

Beni tutmanı istiyorum.

Sonsuza dek böyle hissetmek istiyorum, ama sadece sen olursan.

Bu düşünce çok ani, parlak ve sert bir şekilde kafamda izinsiz belirdi. Kalbim biraz kırıldı

düşünmeye cesaret edemediğim bir şeydi, çünkü mantıklı gelmiyordu ve asla mantıklı gelmeyecekti.

Bunu yüksek sesle söyleyemezdim, bu yüzden ayaklarımın topları üzerinde yukarı ittim ve benimle yarı yolda buluştuğunda inledim, sert, talepkar öpücük tüm bu birikimden sonra tatlı bir rahatlama oldu.

Dili ağzıma girdi, iç çamaşırimdan geriye kalanları çıkarırken elleri vücudumda sıkılaştı.

Kot pantolonunu çekiştirdim ve ittirdim ve aynı şekilde tekrar acele ettik, kıyafetlerimizi olabildiğince çabuk çıkardık. Sadece onunla benim aramda *v a r m ı ş* gibi görünen akıl eritici sıcaklığa doğru koşuyorduk.

Başını eğip öpüşmeyi derinleştirirken, sırtımı eğip beni öpmesine, öpmesine ve öpmesine izin vermekten başka çarem kalmayana kadar tüm o etkileyici boyunu benimkinin üzerine çıkarırken, bunun normal olmasının akla yatkın bir yolu olmadığını düşündüm.

Her şeyi yapmasına izin verirdim.

Bir solukta ayrıldım. "Sadece seni istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen,
Lütfen."

Kelimeler bir düğmeyi çevirdi, elleri emin ve kasıtlıdan baskın ve açgözlüye dönüştü.

Beni kendine çekti. Aramızda hiç boşluk yoktu, kalçalarım kıvranıyordu ama bedenim hâlâ onunkini arzuluyordu.

Yatağa geri döndük ve vücudumun ön tarafını yaladı, emdi ve ısırdı ve bacaklarımı açıp büyük omuzlarını uyluklarımın arasına sıkıştırmak için hiç zaman kaybetmediğinde zorlukla nefes alabiliyordum.

"Kendime bir söz verdim," dedi, kalçalarımın iç kısmını öperek. "Eğer seni tekrar yatağa atarsam, işe buradan başlayacaktım. Dün gece yatağa öfkeyle girdim çünkü tadının nasıl olduğunu bilmiyordum."

Dişleri öptüğü hassas deriyi ısırdı ve karnım titremeye başladı.

Aşağı baktım ve vücudunun kalçalarımın arasında çerçevesi olduğu yerden gözleri benimkilerle buluştu.

Kalbim durdu.

Dilinin uzun, çökmekte olan bir hareketi, altın kahverengi bakışları hala benimkine kilitlenmişti ve boğazının derinliklerinden lezzetli bir ses çıkardığında nefesim boğazımda düğümlendi. Gözleri dalgalanarak kapandı ve sonra benimkiler de kapandı.

Önce dilini, sonra parmaklarını kullandığında saçlarını kavradım ve utanmadan, alçak sesle ve inanamayarak inledim. Cameron beni yutarken saçlarına yumruğumu sıktığımda inledi ve elleri kalçalarımı sıkıca tutarken kalçalarım sürtünme arayışıyla akılsızca sallandı. Orada parmaklarının şeklinde çürükler olmasını istiyordum.

"Lütfen," diye
yalvardım. Çok
yaklaşmıştım.
Ama ben *onu* istedim.

Ağzını ağızıma almak ve beni milyonlarca parçaya ayırdığında yüzünü görmek istiyordum. Göbek deliğimin altında bir sarmal sıkılaştığında, yaklaşması için çılgınca omuzlarını çektim.

Spiral çizdi ve tekrar spiral çizdi, derimin altında çıtırdayan bir şimşek örtüsü yuvarlandı.

Çok büyüktü ve ondan kaçmak için yataktan yukarı kaymaya çalıştım. O da beni takip etti, acımasızca saldırdı.

"Cameron," diye hıçkırdım. "Lütfen, seni yanımda istiyorum." Seni istiyorum, diye tekrar düşündüm.
Seni istiyorum.

Beni yalnız hissettirme.

Başını kaldırdı, üzerimde gezinirken gözleri vahşiydi ve ellerini başımın iki yanına dayadı. Bedenim serbest bırakılma ihtiyacıyla sarsıldı ve beni yumuşak, sert ve lezzetli bir şekilde öptüğünde neredeyse uçurumun kenarından yuvarlanacaktım.

Bacağımı göğsüne doğru çekti ve onu bacaklarımın arasında hissettiğimde nefesim kesildi.

Cameron hiç vakit kaybetmedi. İkimize de acıdı çünkü bu ön sevişmeyi ikimizin de kaldırabileceğinden daha fazla uzatmıştık.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, çenesi gergin ve kaşları hafifçe çatılmış bir halde kalçalarını sonsuz, vahşi bir hamleyle öne doğru itti.

Hepsi bu kadardı.

Bu zevk -yavaş, istikrarlı bir alaydan sonra vahşice verilen- keskin, sıcak ve tehlikeliydi, vücudumu dilimledi ve düşen bir cam parçası gibi parçalandı. Tenimin her yerinde milyonlarca küçük kesik, sırtım kavislenene, bacaklarım kasılana ve nefes alamayana kadar büyüyen ve büyüyen bir şey.

Kırıldığında, tenimin üzerinde şiddetli bir nabızla sıkı bir spiral açıldı ve başımı geriye eğip söz verdiği gibi çılgılık attım.

Ve ses onun odasında yankılanırken, bedenlerimizin sesi onu takip ederken, ondan uzaklaşmanın ne kadar imkânsız olduğunu fark ettim.

Chapter 24

Cameron

"Hayatınız boyunca tek bir öğün yiyebilecek olsaydınız, bu ne olurdu?"

Hâlâ nefesini tutmaya çalışan Ivy gözlerini araladı ve bana temkinli bir şekilde baktı.

"Seksten sonra sorduğun ilk şey *bu* mu?"

Sırıtarak elimi uzattım ve kalçasına dayanana kadar belinin zarif çizgisi boyunca gezdirdim. Başparmağım ileri geri hareket etti ve gözleri dalgalanarak kapandı. Vücudu dokunuşuma doğru hafifçe eğildiğinde, bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim.

Yan dönmüştü, ellerini yastığımın altına sokmuştu ve yorganı alt bedenlerimizin üzerine çekti. Kolları göğsünün büyük kısmını örtüyordu ama göğsünün alt kıvrımı ön kolunun altından görünüyordu. Kendime engel olamadığım için elim kalçasından beline doğru ilerledi, ta ki parmak uçlarım o yumuşak kıvrıma değene kadar.

Gözleri kapalı kaldı, hafif dokunuş karşısında nefes alışları düzensizleşti.

Koşmuyordu, kıyafetlerini çekiştirip ortadan kaybolmuyordu ve kendimi bundan yararlanmak isterken buldum.

"Hadi," diye ikna ettim. "Bir cevabın olduğunu biliyorum."

Gözlerini açtığında, uzun bir nefes veriştikten sonraydı ve gözleri hatasız bir şekilde benimkilerin üzerine düştü.

Orada gördüklerim tüylerimi diken diken etti.

Tedirginlik gitmiş, yerine şefkat gelmişti. "Annenin yaban mersinli kekleri," dedi alaycı bir ifadeyle.

Güldüm. "Bunu ona söylememe izin vermeyeceksin, değil mi?"

"İçlerine ne koyuyor?" Ivy sordu. "Uyuşturucu, değil mi? İçine bir şey katılmış olmalı."

"Bunu ona hiç yakıştıramadım," diye cevap verdim. "Sheila her zaman yemek için geri gelmemizi ister."

"Bazen ona anne diyorsun," diye işaret etti. "Bazen ona Sheila diyorsun."

Mırıldandım. "Her zaman bize bırakırdı. Ian ona çoğu zaman Sheila der. Parker ona her zaman anne derdi."

Bir süre yüzüme baktı, sonra kendi elini ileri uzattı, kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde çarparken dudağımın alt kıvrımını nazikçe izledi.

"Eskiden babamın yeniden evlenmesini isterdim," dedi. Gözleri ağzımda kilitli kaldı.

Bu itiraf kalbimi bir an için durdurdu, sonra hızlı ve şiddetli bir şekilde yeniden çalıştırdı. Çünkü bu itirafı özgürce yapmıştı, hayatıma yeniden girdiğinden beri böyle bir şey olmamıştı.

Cevap verirken bile yüzümü asmadım. "Belki senin de bir Sheila'n olurdu."

Ivy inanmayan bir kahkaha attı. "Pek olası değil." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Babam bir Sheila'yı paketleyecek kadar iyi biri değil."

Göğsüm kahkahalarla sarsıldı ve yastığa bir gülümseme gizlerken bile yanakları kalktı.

Sonra gözleri düşünceli bir hal aldı. "Ne?"

diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Bunu düşünmek çok tuhaf," diye itiraf etti. "Eğer nazik, sevgi dolu ve tatlı biriyle yeniden evlenseydi hayatım nasıl farklı olurdu?" Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak, "Belki daha nazik olurdum," dedi.

Artık kendime engel olamıyordum. Elimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim, böylece kolumu sırtına dolayabilirken onu doyasıya öptüm. Dilim dudaklarının kenarıyla oynadı ve vücudumun anında tepki vermesini sağlayan yumuşak, tatlı bir sesle hemen açıldı.

İsteksizce geri çekildim.

"Olduğundan başka bir şey olmana gerek yok," dedim ağzına karşı. Sonra alt dudağını ısırdım. "Keskin kenarlarını seviyorum."

Geri çekildiğimde gözleri ciddiye. "Elini kessen bile mi?"

"Sana yaralı gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

Ivy dirseğinin üzerine doğru eğildi, altın sarısı saçları omzunun üzerinden hafifçe kayarken eğildi ve yüzümü inceleyerek ellerini göğsümde ve kollarımda gezdirdi. "Hayır," dedi basitçe. "Yapamazsın."

"O zaman neden bu konuda endişeleniyorsun?" Bir kolunu göğsümün üzerine koyana kadar onu daha da yaklaştırdım, göğüsleri tenime sıkıca bastırdı.

"Değilim, sadece... Ben nasıl yumuşak, tatlı bir kadın olunacağını bilmiyorum, senin nasıl bir pislik olunacağını bildiğin kadar." Ivy'nin parmak uçları göğsümün üzerinde hafifçe dans etti ve göğüs kaslarımdan birine bir öpücük kondurdu, ben onu sırt üstü yatırıp daha fazla öpüşmeden, daha fazla dokunmadan ve deneyecek yeni pozisyonlar bulmadan önce geri çekildi. "Şansımı bilseydim, babam bezelye beyinli ve kötü bir boya işi olan klişe bir altın avcısıyla yeniden evlenirdi."

Konu resmen değişti. Biraz fazla yakınlaşmayı başardık, bu yüzden bizi bu konudan uzaklaştırdı.

Ona izin vermeye karar verdim ve gülümsedim. "Onu hemen oradan çıkarırdın."

Ivy sessizce güldü. "Sanırım bana hak ettiğimden daha fazla kredi veriyorsun. Babamın kararları üzerinde böyle bir gücüm yok."

Yatağa uzanıp Ivy'ye sorular sormayı düşündüğümde, onu korkutmamak için soruları hafif ve kolay tutmayı amaçlamıştım.

Ama belki de hafif ve kolay olması bizim için mümkün değildi.

Belki de aramızdaki çekim normal ve sıradan bir şeye dönüşemeyecek kadar sıcak ve şiddetliydi. Belki de vahşi doğası, gür ve evcilleşmemiş bir şey, çabuk tükeneyeceği anlamına geliyordu.

Hayır.

Buna inanmayı reddettim.

Burada daha fazlası vardı ve sanırım o da bunu biliyordu. Yönü tekrar çevirdim, bunun bizi ışığa ve kolaylığa geri getireceğini düşündüm.

"Şimdiye kadar aldığın en iyi Noel hediyesi mi?" Ben sordum.

Ivy elini geri çekip başını salladı ve bakışları yüzümde gezinirken hafifçe gülümsedi.

"Bunları neden soruyorsun?" diye fısıldadı. Onu öpebilirdim. Yeterince yakındık.

Ama yapmadım. Onun yerine yüzünün her santimini inceledim ve hafızama kaydettim.

"Bana senin hakkında bir şeyler söylüyor. Ve daha önce de söylediğim gibi, seni tanımak istiyorum."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bu kadar basit, ha?"

Cevap vermek yerine, çünkü ikimiz de bunun basit olmadığını çok iyi biliyorduk, sadece cevap vermesini bekledim, elim kaburgalarının üzerinde duruyordu.

Yüzünü yastığıma daha da bastırdı ve yavaşça içine çekti. "Aldığım en güzel Noel hediyesi hizmetçimden aldığım bir oyuncak bebekti," dedi sessizce. "Sekiz yaşımdaydım."

"Bu bir sürpriz miydi?"

Ivy bir an için düşüncelere daldı. "Öyleydi. Bir gün beni vitrinde ona bakarken gördü. Babamın Noel partisi için elbise alışverişi yapıyorduk. Siyah fiyonklu ve küçük beyaz düğmeli yeşil kadife bir elbise giymişti. Koyu kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Babam o gün işten eve döndüğünde ona bu olayı anlattım..." Çatlak derinleşti ve sertçe yutkundu. "Ruth bunu bana Noel'den birkaç gün önce verdi. Sanırım başka türlü alamayacağımı biliyordu."

"Neden olmasın?"

Gözleri benimkilere takıldı. "Babam ne kadar kusurlu bir ebeveyn olsa da, çünkü Tanrı biliyor ya, bana kendi başına nasıl ebeveynlik yapacağını gerçekten bilmiyordu, beni asla şımartmadı. Bir şey istemiş olmam onu elde ettiğim anlamına gelmezdi." Dudakları yumuşayarak minik bir sırıtışa dönüştü. "Beni şımartan Ruth'tu. Bana gizlice fazladan tatlılar yedirir ve babamın kızacağını bildiği h a l d e okuldan sonra onunla pembe dizi izlememe izin verirdi."

Babasını pek sevmezdim.

Ama onun adına sinirlenmek onu sadece uzaklaştırırdı. Onun hayatı tam olarak buydu, onun hayatı. Ne kadar farklı bir şey yaşamış olmasını dilesem de, hiçbirimiz hayatımızdaki insanların yaşadığı zor şeyleri dileyemeyiz.

Belki daha büyük bir banka hesabı vardı, ama başının üzerinde yanıp sönen bir tabela kadar açıktı - Ivy için aşkı kazanmak, başkası tarafından tanımlanan çok özel bir role uymak anlamına geliyordu. Hayatı boyunca ona öğretilen buydu. Ve bu dersi unutmanın tek yolu sabır ve zaman gerektiriyordu.

Bir tanesi, bende fazlasıyla vardı.

Diğeri hızla yok oluyordu.

"Yakında ziyarete gelecek mi?" Ben sordum.

Sessizdi, gerginlik bedenine sızıyordu. Bunun farkında olup olmadığını bile emin değildim.

"Aksine inanmak için bir nedenim yok. Buraya geldiğimden beri onunla konuşmadım ama artık gelmeyeceğini de söylemedi."

Ailemle konuşmadan bir haftadan fazla geçirdiğim bir dünyayı hayal etmeye çalıştım.

"Söyle," dedi kuru bir sesle. Gülümsedim.

"Ne?"

"Yargılıyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

Nefes verdim, yüzünü tekrar görebilmek için hafifçe yanıma doğru eğildim. "Seni cezalandırıyor, değil mi? Seninle konuşmayarak."

Yutkundum. "Belki biraz."

"Böyle olmamalı," dedim ona nazik bir sesle.

"O zaman nasıl olmalı?" diye sordu. Gözlerinde uyarıcı bir ifade vardı ama sesi hâlâ yumuşaktı, vücut dili değişmemişti.

İçimi çektim. "Ebeveynlerin yetişkin çocuklarını yaptıkları seçimler için cezalandırmamaları gerekir. Özellikle de senin yaptığın seçim için."

Yüzüme baktı ama sessiz kaldı.

"Benden farklı bir şeye alışkın olduğumu biliyorum," diye dikkatle devam ettim. "Ama yine de acıtıyor olmalı."

"Benim dünyamın nasıl olduğunu bilmiyorsun," dedi. "Ben *iyiyim*. Bana böyle şeylerle nasıl başa çıkacağımı öğretti. Ve ben de bunu yapıyorum."

Yalan söylüyordu. Ama her şeyden çok kendine yalan söylediğine dair bir his vardı içimde.

Ivy hayatı boyunca güçlü olmuştu çünkü öyle olmak zorundaydı.

"Saçmalık," dedim nazikçe. "Ben buna saçmalık derim."

Ivy gözlerini kıstı.

"Bunu duygularını incitmek için söylemiyorum, Ivy."

"Biliyorum." Bir yumruğunu göğsüne sıkıca bastırdı, parmak eklemlerinin derisi bembeyazdı. İçinde o kadar çok şey tutuyordu ki. "Mesele o değil."

"Ne oldu?"

Titreyerek nefes aldı. "Ailen mükemmelken seninle böyle şeyler hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Yavaşça çenesini kavradım ve yukarı kaldırdım, gözlerini açana kadar konuşmak için bekledim.

"Benim ailem mükemmel değil," dedim ona. "Son birkaç yıldır buralarda olsaydınız, mesafenin pek çok örneğini görürdünüz,

konuşmayan kardeşler, anlaşmazlıklar. Daha iyiye gidiyor ama hepimiz bizi buraya getiren şeylerden dolayı farklı şekillerde mahvolmuş durumdayız."

"Değilsin," dedi, sesi o kadar huysuz çıkıyordu ki gülmekten kendimi alamadım. "Dürüst olmak gerekirse, bana kusurlarının bir listesini ver, ben de onu duvarımda bir spot ışığı altında çerçeveleyeyim. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir."

Bir kahkaha atarak onu göğsümde sıkıca kavradım ve başının üstünü öptüm. Sonunda, kucağımda rahatladı.

"Bak ne diyeceğim," dedim, ağzım saçlarının ipeğini okşarken. "Önümüzdeki hafta sonu sonbahar festivali için tüm kardeşlerim geliyor. Kusurlarımı öğrenmek istiyorsan, onlar bu işin uzmanı. Bahse girerim kolun kadar uzun bir listeye oradan ayrılırsın."

"Çekici," diye mırıldandı. "Böyle bir hafta sonu tam olarak neleri içeriyor?"

"Oh, bilmiyorum. Her zamanki gibi." Şakağını öptüm, burnumu teninde gezdirdim. "Yemek yemek. Oyunlar. Sosyalleşme."

Hoşnutsuz bir iç geçirdi. "Beni insan yapacaksın, değil mi?"

Gülümsedim. "Belki."

"Daha fazla göğüs kabartan testosteron gösterisi beklemeli miyim? Bu benim için bir anlaşma bozucu olabilir."

"Şu an için böyle bir planım yok."

Parmak uçları göğsümde nazıkçe dolaştı ve ben de bu küçük dokunuşlara izin verdiği için gözlerimi kapadım.

"Yüce Tanrım, küçük bir kasaba festivali," diye mırıldandı. "Dur tahmin edeyim, her yerde unlu mamuller ve el sanatları stantları olacak ve herkes kot pantolon giyip el ele tutuşarak şarkı söyleyecek."

"Çok yakın." Başımı eğdim ve burnunun ucunu öptüm. Bana şüpheyile baktı. "Gelip öğrensen iyi olur."

Çenesinin kenarını yaladığımda yutkundum. "Bu da demek oluyor ki... büyük bir aile yemeği yapmam gerekecek."

Alt dudağını öptüm. "Evet. Sonunda akşam yemeğine gelersen annemin senin için yapacağı yaban mersinli kekleri düşünsene."

"Bu şantaj. İçinde olduğunu bilmiyordum."

Elim kışının kıvrımının üzerindeki gamzelere doğru ilerledi. "Şaşıracaksınız, düşes."

Durakladım. "Erik ve Lydia buradayken geçici olarak lojmanınızdan taşınmanız gerekebilir. Ekstra alana ihtiyaçları var."

kızları Isla yüzünden."

Ivy gözlerini ağızımdan ayırmadı. "Hmm. Sanırım Amanda'nın boş odası olup olmadığını kontrol edebilirim."

"Yapabilirsin," dedim kolayca. "Ya da burada kalabilirsin." Gözlerini benimkilere dikti ve tuttu.

"Kalabilir miyim?"

Başımı eğdim ve burnumu çenesinin kenarından geçirerek kulak memesinin kenarını hafifçe çekiştirdim. Vücudu hafifçe titredi. "Eğer istersen. Burada olmandan nefret etmem."

"Bunu düşüneceğim," dedi havalı bir şekilde. Tenine karşı sırttım. Başparmağım meme ucunun kenarında gezindi ve titredi.

"Yani bu sonbahar festivaline gelirim, kardeşlerinle onları nasıl delirttiğin konusunda röportaj yapabilir miyim?"

Nefesimin altında güldüm. "Evet."

Mutlu bir şekilde iç çekti. "Buraya geldiğimden beri aldığım en iyi teklif bu olabilir."

Başımı geri çektim, kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi mi?"

Elim aşağı kaydı ve arkasına vurdu. Sertçe. Karnımı çimdikleyerek inledi. "Efendim, şaplak atmayı önceden konuşmamıştık."

Gözlerimi onun ağızına diktim. "Bunu şimdi konuşabilir miyiz?" Yutkundu. "Uygun olabilirim."

Cevap verirken sesim sertti. "Güzel. Yani bu gece kalacak mısın?"

Gözleri bulanıktı.

Onun kalmasını istedim. Onunla bu yatakta en azından bir anım olsun istedim. Uyurken ne kadar yumuşak ve tatlı olduğunu, uyandığında neye benzediğini bilmek istedim.

Ben *istedim*.

Yavaşça Ivy'yi karnına doğru çevirdim, sonra omurgasındaki yumuşak çıkıntıları öptüm. Sırtını yukarı kaldırdı ve ben arkasına geçerken ellerim kalçalarını çekiştirdi.

"Bana cevap vermedin," dedim sakın bir sesle. Saçlarını omzunun üzerinden ittim, böylece arkasındayken sırtını, omuzlarını ve boynunu engelsiz bir şekilde görebildim. Nazik bir dürtmeyle dizlerinin arasındaki boşluğu genişletti ve o da anında itaat etti.

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Buna ben de ikna olabilirim," diye iç geçirdi, elimi bacaklarının arasına kaydırırken kollarını yatağa bastırdı. "Sadece bu gece için."

Cevap vermedim.

En azından sözlü olarak.

Kendimi elime aldım, birkaç dakika boyunca onu kızdırdım, sırtı hayal kırıklığıyla yükselene ve elleri çarşafın üzerinde yumruk haline gelene kadar bacaklarının arasında ileri geri kaydım.

Omzunun üzerinden sert bir bakış fırlattı, ben sırtınca gözleri daha da kısıldı.

"Kibarca sor," diye

fısıldadım. "Oh, siktir git,

Cam-"

Elimi arkasına vurarak sözünü kestim. Bir iniltiyle

yatağın içinde eridi.

"Sanırım yapacağım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Ben de öyle yaptım, kalçalarımı acımasızca sürdüm. Sızlanmaları iniltiye dönüştü.

Ivy'nin anlamadığı şey de buydu.

Onun sivri uçlarına onu istediğim için tahammül edemiyordum.

Onunki benimkini biledi. Onun sertliği karşılığında benim de sert olmamı sağladı.

Kimsenin görmediği yönlerimle başa çıkabilirdi ve onunla birlikteken iyi ve mükemmel olmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Bu şekilde uzun sürmedi, ellerim kalçalarını morartıcı bir güçle kavradı, kalçalarımın arka tarafına acımasızca vurması, etrafımda sıkıca sarılmadan önce, vücudu beynime kısa devre yaptıran zevk sarsıntılarıyla titriyordu.

Bağırarak boşaldım, yatağın içinde eridikten sonra terden sıırıslıklam olmuş sırtının üzerine yığıldım. Göğsü derin, emici nefeslerle kabardı ve onu göğsüme doğru sıkıca çektim, kollarımı göğüslerinin altında sıkıca tutarak vücudumu sırtının etrafında kıvırdım.

Vücudu daha da erirken, parmakları benimkilere dolandı ve burnumu saçlarına gömüp derin derin içime çektim.

Uykuya yenik düşerken onu çok kolay sevebileceğimi düşündüm. Belki de çoktan yaptım.

Yine de şimdi söylesem kaçardı.

Bu yüzden kelimeleri göğsümde kilitli tuttum ve kalbimin sırtına çarpmasının beni ele verip vermediğini merak ederek ona sarıldım.

Chapter 25

Ivy

"Sana söylüyorum, eğer kardeşim olmasaydı, bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey olurdu."

Yeniden yaşamayı sevmiyor da değildim. Dev adam yatağında tek başıma uyandığımdan beri tüm geceyi yeniden yaşıyordum, yastığımın yanında işe gitmek zorunda olduğunu ama buzdolabında ne bulursam kendime yardım etmemi söyleyen bir not vardı.

Yine de oyalanmadım, çünkü çekmeceleri ve dolapları karıştırma isteği tehlikeli derecede yüksekti. Bunun yerine elbisemi giydim ve evime dönene kadar ormanda çok dikkatli bir şekilde yürüdüm.

Neyse ki ağaçlar çok iyi sır saklayabiliyordu çünkü kimse kırımın birden fazla sopaya, taşa ya da yere dökülen her neyse ona takıldığını görmedi.

Stilettolar ve açık hava birlikte gitmiyordu. Eğer daha fazla kalırsam, asfalt bir kaldırım yapmasını istemek zorunda kalacaktım.

"Bunu tartışmaya devam etmek zorunda mıyız?"

Poppy'ye sordum. "Evet."

Neville için tüylü bir oyuncak ve küçük bir kap tarçınlı streusel muffin ile kapıma gelmişti çünkü Sheila Wilder bana bir beden büyük gelmeye kararlıydı.

İçimi çekerek çöreğin geri kalanını ağzıma attım ve ağzımda eridiğinde gözlerim kapandı. "Yemin ederim, unlu mamullerle dünyayı ele geçirebilir ve kimse gözünü bile kırpmaz."

Poppy güldü.

"Lütfen bana bu işte de çok iyi olduğunu söyleme. Çünkü yemin ederim, buraya mükemmel kruvasanlarla falan gelersen kendimi kaybederim."

Bu aileye ancak bu kadar katlanılabiliyordu. Bir yerlerde kusurları olmalıydı.

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Adaline ve Greer da umutsuz. Annem bize öğretmeye çalıştı ama fırıncılıkta berbatız."

Keklerden birini inceledim, ağzımı düşünceli bir şekilde büzdüm. "Bir keresinde hizmetçimden bana nasıl pişirileceğini öğretmesini istemiştim. Babam öğrenince başımız belaya girdi, bu yüzden ilk tarifi hiç yapamadım."

"Pişirmenin şakası yok," dedi Poppy. "Bir şeyleri tam olarak ölçmekten nefret ederim, bu yüzden baştan mahkumdum."

Kendime engel olamayarak başka bir çöreğin üstündeki tarçınlı parçalardan biraz kopardım. "Şu sonbahar festivali," dedim. "Cameron çok büyük bir şeymiş gibi anlattı."

Poppy kendini yere attı, Neville ile oynarken bacak bacak üstüne attı. "Bu her şeyden çok bir gelenek," dedi. "Normalde tüm ailenin burada olması mümkün değil ama babamın durumu iyi olmadığı için..." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Herkes bunun için buraya dönmeye çalışıyor."

Neville kabarık beyaz tüye vurdu ve Poppy gülümsedi.

"Böyle korkunç bir nedenle olduğu için üzgünüm," dedim ona.

Ona babasını kaybettiği için üzgün olduğumu söylemek istedim ama babasının hâlâ burada olduğunu düşününce bu bana yanlış geldi.

Yutkundu, tekrar bana baktığında gözleri parlıyordu.

"Kahretsin," dedim, "ağlayacak mısınız?"

Poppy sulu bir kahkaha attı. "Belki mi?"

Yavaş bir nefes verdim. "Tamam." Aramızda belli belirsiz bir hareket yaptım. "Devam et. Ben hazırım."

"Bu çok garip, biliyorsun. Erkek ve kız kardeşlerimin hepsi çok şey kaybetti; ailemizi kuran şey tam anlamıyla buydu, ama bazen bana safmışım ya da çok korunaklıymışım gibi baktıklarını düşünüyorum." Koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Babam üçüncü kez kansere yakalanıyor. Hiçbir zaman kolaylaşmıyor. Asla." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu silmedi. "Onsuz hayatımın nasıl olacağını hayal etme konusunda çok pratik yaptım. Bu da bir kayıp. Gözünüzün önünde olsalar bile yine de kederdir."

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu çünkü aklıma gelen her şey basmakalıp ya da çok basit geliyordu. Kimseyi nasıl teselli

edeceğimi bilmiyordum.

O alandaki becerilerim içler acısıydı.

Daha önce hiç yapmamıştım ve beceriksizliğim beni felç etmişti.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve Poppy'nin yerinde olsaydım birinin bana ne söylemesini isteyeceğimi hayal ettim.

"Senin için onları dışarı atmamı ister misin?"

diye sordum. Gözlerini kırpıştırdı. "Kardeşlerimi mi?"

"Evet."

Ağzı açık kaldı. "I..."

"Çünkü yapabilirim. Ian zaten benden nefret ediyor. Diğerleri beni tanımıyor. Greer şok olabilir ama bunu atlatacaktır. Ve Cameron beni affedecektir çünkü dün gece gerçekten harika bir seks yaptık. Yani sana çocukmuşsun gibi davrandıkları için onlara siktirip gitmelerini söylememi istiyorsan, bunu yapabilirim."

Bir an için onu, artık nefret etmediğim bu garip küçük yerdeki tek zayıf arkadaşlığımı kaybettiğimden endişelendim.

Sonra güldü.

Poppy karnını tuttu, sırtını kanepenin kenarına dayadı ve sertçe güldü. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve göğsümdeki bir şey gevşedi.

Poppy'nin kahkahası bir dakika sonra soldu ve gözünün altını silerken başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen."

Belki de gerçek bir arkadaşla sahip olmak böyle bir şeydi. Saf ve korunaklı olan Poppy değildi. O bendim. Öğrendiğim onca derse ve bana öğretilen onca şeye rağmen, akran etkileşimleri konusundaki deneyimim iğrenç derecede yetersizdi.

"Ailenle tanışacağım için gerginim," diye itiraf ettim. "Ama ağabeyin beni gerçekten orada istiyor."

"Eminim öyledir."

Yüklü ses tonu karşısında ona kuru bir bakış attım, bu da onun tekrar gülmesine neden oldu.

"Aile meselesini nasıl halledeceğimi bilmiyorum," dedim, kelimelerimin hafifliği boğazımdan çıkan ağır sesin önüne geçti. "Ama herkesle tanışırsam tüm kardeşlerine kusurlarını sorabileceğime söz verdi."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Neden?"

"Böylece bir liste yapabilirim. Onu gördünüz mü? Bu çok saçma. Kimse bu kadar mükemmel olmamalı, bu beni kızdırıyor."

Poppy sırtıttı. "Güven bana, o mükemmel değil. İnatçıdır, çok çalışır ve kendine hiç zaman ayırmaz."

"Evet, lütfen bana onun ne kadar özverili olduğunu anlat. Kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Her şeyi çok iyi biliyor," diye ekledi.

"Doğru." Kekten bir ısırık daha aldım. "Devam et."

Yine güldü.

Poppy gittiğinde, hiç yapmadığım bir şey olan uykuya hazırdım. Ama yorganın altına girer girmez gözlerim kapanmayı reddetti.

Uykusuzluktan sertleşmişlerdi, kaslarım bir gece önce Cameron'ın yatağında iki üç tur atmaktan ağrıyordu.

Aşırı ısınmış yüzümü kapatırken kesinlikle üç diye düşündüm. Son turda ikimiz de yarı uykuluyduk ve biz yan yatarken o arkamda kalmıştı.

Hayatım boyunca ilk kez, işlerin nasıl sonuçlanacağına dair net bir gösterge olmadan, amacımı bilmeden bir duruma girdim.

Giderken Cameron'ı incitmek istemedim ama planım hâlâ buydu. Yine de bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Buradan -bu insanlardan- ayrılma düşüncesi göğsümde bir boşluk, ağrı ve morluk hissi yarattı.

Birdenbire evde oturup on yedi çocuk doğurmak istemedim. Bu asla ben olmayabilirdim.

Çalışmak istedim.

Gurur duyacağım bir şey inşa etmek ve başarısında payım olduğunu bilmek istedim.

Babamın sıfırdan yarattığı bir mirası vardı. Ve ben bunu kolaylıkla devam ettirebilirdim. Bu iyi yağlanmış bir makineydi ve dümende o da olsa ben de olsam çarklar dönmeye devam edecekti. Her zaman benim olduğunu bildiğim gelecek bu olsa da, bu düşünce artık o kadar doğal gelmiyordu. Başka birinin yolunu istediğimden emin değildim, takip etmek için yetiştirildiğim, sonucun kolayca tahmin edilebildiği ve büyük risk içermeyen bir yol.

Ben de bir aile istiyordum.

Belki büyük bir tane değil ama kendime ait bir tane.

Sessiz anlarda, kendim için yarattığım bir geleceği -benim için yaratılmamış bir geleceği- düşünmek için kendime izin verdiğimde, ellerimi içine sokabileceğim ve parçalardan inşa edebileceğim bir iş gördüm.

bir anlamı vardı. Bir, belki de iki çocuk gördüm. Elimi karnımın üzerine koydum ve derin bir nefes aldım.

Neden gözlerimi kapattığımda o çocuklardan birinin altın sarısı saçları ve kocaman gamzeli bir gülümsemesi vardı?

"Tanrı aşkına," diye fısıldadım.

Uyumanın anlamsız olduğunu anladığımda komodinin üzerinden telefonumu kaptığım gibi yuvarlandım.

Telefonuma gelen bir mesaj yüzüme farkında olmadan bir gülümseme yerleştirdi.

Cameron: Eğer benden bir daha haber alamazsan, bunun nedeni dükkanda evrak işlerine canlı canlı gömülmüş olmamdır. Gelip beni kurtarır mısın?

Çerçeveye, yüzünün yarısı kesilmiş, korkunç derecede dağınık bir masanın resmini iliştirdi.

Özçekim becerilerin berbat. Bunu da listene ekliyorum.

Cameron: Bu bana yardıma gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?

Ben: Sence ben orada olsaydım çok iş yapabilir miydik?

Cameron: Hayır. Ama masa çok çabuk temizlenirdi.

Ben: Eminim olur.

Cameron: Sonra görüşebilir miyiz?

Ben: Eve uğrayabilirim. Döşemeler bitti mi demiştin?

Cameron: Neredeyse. Dış cephe kaplaması da bugün başladı. Seçtiğin rengi beğendim.

Ben: Teşekkür ederim.

Karamsar. Biraz dramatik. Bana birini hatırlatıyor.

Ben: Bu şekilde yemlenmeyi reddediyorum.

Cameron: lan diyecektim ama bunun sizin için geçerli olduğunu düşünüyorsanız, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Gülümsememi bastırdım.

Cameron: Ne yapıyorsun?

Kamerayı çevirerek yatakta uzanırken bir fotoğrafımı çektim. Müstehcen bir yanı yoktu ama yine de gönderdiğimde karnım sinirden zangır zangır titriyordu. Elim karnımın yumuşak iniş çıkışına dayadım ve o yanıt verirken alt dudağımı ısırdım, onarılamaz bir şekilde yanmadan önce bu alevlerle ne kadar oynayabileceğimi merak ediyordum.

Bu şekilde yemlenmeyi reddediyorum.

Telefonum çalmaya başladığında yüksek sesle güldüm. Başparmağımı ekranda kaydardım ve cevap verdim.

"Evet?"

Deli gibi sırtıyordum ve bunu duyup duymadığını merak ediyordum. "Sen kazandın. Ne giyiyorsun?"

"Yüce Tanrım, en iyi açılış cümle bu mu?"

Cameron ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir hırlama sesi çıkardı. "Söyle bana. Yoksa oraya gelir ve kendim öğrenirim."

"Çalışmak zorundasın," dedim ona kibarca. "O masadan utanmalısın."

İç çekti. "İyiyim. Bütün gün yatakta mı yatacaksın?"

"Dün gece biri beni çok yorduğu için uyuyacaktım." Cameron alçak sesle kıkırdadı. "Öyle mi?"

"Bu kadar kendini beğenmiş olma. Bu hiç hoş değil."

"Bilmiyorum düşes, sanırım dün gece beni oldukça sevimli buldunuz."

Şu lanet lakap. Beni göremediği için çok mutluydum.

Bu baş döndürücü, kanatlı duygularla ne yapacağımı bilmiyordum.

Korkunçtular. Tehlikeli ve inkar edilemez derecede pervasız hissettiriyorlardı. Tek bir geceden sonra bedenimde serbest kalmalarıyla ilgili bir şey *beni* tehlikeli ve inkar edilemez derecede pervasız hissettirdi.

"Evet," diye sessizce onayladım.

Cameron telefonun diğer ucunda şok olmuş bir şekilde nefes verdi. "İtiraf mı ediyorsun?"

"Bunu inkar etmenin pek bir anlamı yok, değil mi?" Burnumu çektim. "Ağzın bacaklarımla arasındaydı ve sen kalıcı olarak taşınmayı düşünürken neredeyse kafadaki her saç telini koparıyordum. Seni sevimli bulmasaydım, çok daha büyük bir sorunumuz olurdu."

Güldü. "Söyleyiş tarzına bayılıyorum, Ivy Lynch." Sonra içini çekti. "Başka bir telefon daha geliyor. Greer bizim için bir ay içinde başlayacak başka bir müşteri buldu ve onunla planları hakkında konuşmam gerekiyor."

"Git," dedim ona. "Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapattı ve ben de telefonu yatağa fırlattım. Her nasılsa, telefon görüşmesi beni birkaç saat uyuyabilecek kadar rahatlatmayı başarmıştı.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde uyandım, sonra günün üçüncü kekini yemek için mutfağa gittim.

"Nasıl bu kadar iyiler?" Mırıldandım. Neville yatak odasından çıktı, eşiği geçerken tembelce gerindi. "Biraz yürümeye ne dersin? Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, onu koşum takımına ve ardından uygun tasmaya bağladım ve dışarı çıktık.

Artık onların arazisinde oldukça iyi bir yön duygusuna sahiptim ve araba yolunu takip ederek yola çıktım, sonra da ağaçların arasından geçerek geri döndüm. Neville dolambaçlı bir yol arkadaşısıydı, sopalara ve kayalara doğru fırlıyor, ara sıra ben onu kucağıma alıp bir süre taşıyana kadar ayaklarımın dibinde miyavlıyordu.

Evime döndüğümüzde kalbim gümbür gümbür atıyor ve son yarım mil daha hızlı bir tempoyla göğsüm ısınıyordu.

Telefonumu kontrol ettim ama Cameron'dan başka bir şey yoktu.

Kendime engel olamadığım için bilgisayarımda biraz zaman geçirdim ve bölgedeki emlak ilanlarını inceledim. Aralarında şehir merkezine yakın harika bir arsanın da bulunduğu birkaç tanesini işaretledim. E-postalarımı kontrol ettim ve babamdan hiçbir haber gelmeyince, ziyaretiyle ilgili bilgi eksikliğinden huzursuz olmaya başladım.

O ve Cameron'ın ailesi arasında, gerçeklik küçük etiketsiz seks balonumuza girmek üzereydi ve işler bu kadar belirsizken pek iyi değildim.

Eğer onun ailesi oyun oynayıp yemek yiyor ve gülüyorsa, babamın ziyareti finansal görünüm, kâr tahminleri ve kafa gezileri olurdu.

Tim'in o verandada oturuşunu, çocuklarını nasıl sevdiğini anlatırken yüzünde beliren ifadeyi düşündüğümde kalbim acıyordu.

Hayır. Sadece acımadı.

Derin, kemikleri sızlata bir ağrıydı.

Bir elimi göğsüme bastırdım, durdurabileceğimi umuyordum. Durmayınca, ıslak bir paspas gibi orada öylece oturmamak için bir tür eyleme ihtiyacım olduğunu anladım.

Babamın cep telefonunu aradım ama açmadı.

Duraksamadan telefonu kapattım ve ofisinin direkt hattını aradım. Orayı da açmadı. Asistanını aradığımda, her zamanki kesik ses tonuyla cevap verdi.

"Ben Ivy," dedim ona.

"Müsait değil," diye cevap verdi.

Gözlerim kısıldı. "Öyle mi değil mi diye sormadım."

Telefonda garip bir sessizlik oldu.

Boğazını temizledi. "Sizin için ne yapabilirim Bayan Lynch?"

"Yarınki Portland ziyareti için programı nedir? Sabah şehir merkezinde bir toplantısı olduğunu biliyorum ama onu burada ne zaman bekleyebileceğimi bilmek istiyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Sisters'a gideceğini sanmıyorum. Planları değişti."

Göğsüm soğudu ve aniden boğazıma saplanan tuğlayı yutmaya zorlandım.

"Ne demek istiyorsun? Bana gelişimimi görebilmek için geldiğini söyledi."

"Belki de ona e-posta göndermek en iyisi olur, Ivy."

Göğsümdeki ağrının büyümesine neden olan şey dikkatli bir şekilde cevap vermesiydi. Uzun, kıvrımlı, hayalet gibi parmakları vardı, ciğerlerime, kollarıma ve aniden üşüyen ellerime yayılıyordu.

Koltuktan kalktım ve odada volta attım. Onun ilgisinin kırıntıları için yalvarmaktan bıkmıştım. Kafamın içinde Cameron'ın sesini duydum.

Böyle olmamalı, Ivy.

Böyle olmamalıydı.

"O ofiste olduğunu biliyorum," diye tersledim. "Ona korkaklığı bırakıp benimle konuşmasını söyle, yoksa Seattle'a giden ilk uçakta ben de varım."

"Ivy, eğer sen-"

"Hayır, ona *hemen* benimle konuşmasını söyle. Beş dakikayı hak ediyorum, değil mi? Çünkü söz veriyorum, dikkatini çekmek için kışımı eyalet sınırlarının ötesine sürüklemek zorunda kalırsam, bundan pek hoşlanmayacaktır."

İç çekti. "Bana bir dakika verin."

Gözlerimi kısıtım, kalbim hızla çarpıyordu.

Telefon tekrar açıldığında, tek bir kelime etmeden önce iç çektiğini duydum.

"Ivy."

"Baba."

"Ne oldu? Bir şeyin tam ortasındayım."

Konuşma şeklini toplayınca gözlerim kapandı.

Onunla bir haftadan uzun bir süredir konuşmamıştım ve eve son gelişimde yaşadığım onaylanmamanın acısını hâlâ hissediyordum. Ama sesimi eşit tuttum, beni boğmakla tehdit eden duygularla boğuştum.

Linçler ayıplanamaz ve ben ona bir dilenci gibi gelmeyi reddettim.

Yine de öyle hissettim.

"Meşgul olduğunu biliyorum ama yarın Portland'daki toplantıdan sonra seni hâlâ görebileceğimi umuyordum." Yavaşça nefes verdim, çenemin altındaki o lanet kancayı bir santim daha yukarı iterken tekrar hissettim. "Sana vaktimi nerede geçirdiğimi göstermek istiyorum."

Sessizdi. "Programım değişti, Ivy. Artık Sisters'a yolculuk yapmayacağım."

Bir an için başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Bana başka bir şey soracak mı diye.

Herhangi bir şey. Tek bir soru, bunu geride bırakmamızın bir yolu olduğunu bilerek yaşayabileceğim türden bir kısıntı olurdu. Eskiden bana okul hakkında sorduğu türden sorular. Derslerim hakkında. Projelerim hakkında. Gruplarım ve komitelerim.

Aramızda ne olursa olsun, her zaman daha iyi, daha akıllı olmak, gelişmek için ne yaptığımı bilmek isterdi.

Ama ikimiz de çok farklı nedenlerden dolayı sessiz kaldık.

Benimki beklemenin acısına demir atmıştı.

Onunki bir silah gibi kullanılıyordu.

Nefesimi içime çektiğimde, dilimde o sessizliğin tadını aldım; acı ve buruk.

Birinin işine yaramamak böyle bir şey olmalı. Sadece birine değil, beni ne olursa olsun sevmesi gereken kişiye de.

Boğazım söylemek istediğim binlerce şeyle tıkanmıştı. Sadece bir şey diğerlerinin önüne geçti.

"Beni görmek istemiyor musun?" Sessizce sordum. "Deniyorum baba. Burada olmak istemesem de buradayım."

"Ivy," diye uyardı. "Soruya cevap ver," dedim. "Histerik olma."

"Histerik değilim," diye tersledim. "Çok kızgınım baba." Bu bile doğru değildi.

Ama bu düşünceye oksijen veremezdim. Kontrol altına almaya hazır olmadığım bir şeyi ateşe verebilirdi.

Kızgın değildim.

Öfke ilk başta kapılması en kolay duyguydu çünkü daha güvenliydi. Boğazımda sürünen gerçek şeyden daha güvenliydi.

"Neden kızgın olabilirsin ki?" dedi, o kadar sakın, o kadar soğukkanlı ve o kadar soğukkanlıydı ki. "Neredeyse tatildesin, Ivy. Issız bir yerde birkaç hafta boyunca canın ne isterse onu yapabiliyorsun. Hepimizin böyle bir lüksü yok."

Boğazım çiğ ve sıcaktı, gözlerim yanıyordu. Neville ayak bileklerimin arasından geçerek başını bacaklarıma çarptı.

"Bunun için zamanım yok," dedi.

"Kızın için," diye ekledim, sesim sertti. "Eğer bunu yüksek sesle söyleyecek cesaretin varsa o cümleyi uygun bir şekilde bitir. Kızın için ayıracak vaktin yok."

Sessizdi. "Şu anda olmaz. Programım çok yoğun Ivy. Benden milyonlarca şey bekleyen milyonlarca insan var ve daha değerli başka şeyler varken buna zaman ayıramam." Sonra durakladı ve sessiz bir iç çekiş duydum. "Eve döndüğünde görüşürüz."

Nazikçe söyledi. Sanki bu bir özür sayılırmış gibi.

Telefonu kapattığında hâlâ kulağıma götürüyordum. Nefes almaya çalıştığımda ciğerlerimin derinliklerinde düğümlendi, parmaklarımda tehlikeli bir şekilde karıncalanmasına neden olan kekeleyen bir nefes.

Ne yaptığımı anlayamadan evden çıktım, kapı arkamdan öyle sert kapandı ki tüm ev sallandı.

Ağaçlara baktım ve çenemin tehlikeli bir şekilde titrediğini hissettim.

Kırık bir kalp pek çok yerden gelebilir ve genellikle hiçbir uyarı vermez.

En çok hasara neden olan şey sadece aşk ya da seks değildi. Doğru olduğunu düşündüğünüz tüm bir yaşamı yeniden düzenlemek zorunda kaldığınız böyle anlardı.

Ellerimi titreyen kaburgalarımın bastırdım ve korumaları gereken şey için çok dayanıksız bir kafes gibi hissettim.

Ağzımdan bir ses kaçtı ve umutsuzca onu tutmaya çalışarak bir elimi onun da üzerine kapattım.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim ve istedim ki... istedim ki...

Midemin, göğsümün ve boğazımın içindeki basınç nefes almamı engelleyecek kadar sıkıydı ve bir an için başımı arkaya eğip ağaçlara doğru çılgınlık atarsam ne olacağını merak ettim.

"Ivy?"

Cameron'ın kamyonetinden indiğini fark ettiğimde gözlerimi kırıştırdım, gözlerim tehlikeli bir şekilde ıslanmıştı. Beni gördüğünde yanımdan geçiyor olmalıydı çünkü motor hâlâ çalışıyordu ve sürücü kapısını arkasında açık bırakarak bana doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu. Gözleri çılgınca yüzümü aradı, elleri yanaklarımı kavradı. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım, çenem titriyordu.

İlk gözyaşı ben durduramadan yanağıma çarptı, kaburgalarımı tehlikeli bir şekilde titreten sıcak bir darbe.

Sonra ikincisi.

Bana bakarken kaşları çatıldı. Başparmağı gözlerimin altını okşadı ama gözyaşlarının akışını durduramadı.

Denemedim bile.

Elimi ağzıma götürüp durduramayınca boğazımdan bir hıçkırık çıktı; basınç valfinin ilk gıcirtısı. Sonra bir tane daha, daha yüksek sesle ve ona doğru sallandım. Adımı yumuşak bir fısıltıyla söyleyerek beni kollarının arasına aldı, o kadar sıkı tutuyordu ki her şeyi bırakabileceğimi ve onun beni sabit tutacağını biliyordum.

Belini kavradım, ağlarken sırtına yapıştım.

Chapter 26

Cameron

Ivy uzun süre ağlamamış olabilir ama *çok* ağlamıştı. Onu kollarıma aldım ve evine geri götürdüm, boynuma karşı çıkardığı küçük burun çekme sesleri göğsümde rahatsız edici bir parçalanma hissine neden oldu.

Kanepeye yerleştüğimde, o hala kucağımdaydı, derin, titrek bir nefes aldı ve kollarını boynuma doladı. Sonunda sakinleşirken elim sırtında rahatlatıcı daireler çizdi.

"Beni sen taşıdın," diye fısıldadı. Eli çenemin kenarına dokundu.

Mırıldandım, başının üstünü öptüm. "Hâlâ bir çivi kadar keskin olduğunu bilmek güzel."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ağlamak bacaklarımın çalışmadığı anlamına gelmez. Bu erkeklere özgü bir şey mi?"

"Ah evet," dedim. Bacakları vücudumun diğer tarafına dizildiği için ona oradan da dokunabiliyordum. Başımı onunkine yasladım ve derin bir nefes aldım. "Aslında hiçbir şeyi düzeltemediğim anlarda kendimi işe yarar hissetmemi sağlıyor."

Ivy başını kaldırdığında gözleri kızarmış, yanakları lekeli ve pembeydi. Yavaşça yüzünü kavradım ve saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına ittim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sordum.

Hemen cevap vermedi, sadece gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi bana baktı. O sert, güzel yüzüne kalp kırıklığı damgasını vurmuştu -ham ve acı verici.

"Hayır," diye fısıldadı.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz, ona böyle hissettiren şeyi ortaya çıkarmak için bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ama yapamadım.

Bunu düzeltemedim.

Yavaşça başımı salladım. "Tamam. Yapmak zorunda değiliz."

Bir an için kaşları çatıldı, belki de bunu ne kadar kastettiğimi ölçüyordu. Sonunda kaşları düzeldi ve göğüs kafesi derin bir nefes alıp yavaş bir nefes vererek genişledi.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Kamyonum hâlâ çalışıyor." Ayağa kalkmaya başladı ve ben onu yerinde tuttum. "Sadece otur," dedim ona. "Kapıyı açtığı anda motor eninde sonunda kapanır. Sanırım."

Ivy itiraz etmedi, ki bu başlı başına bir mucizeydi, sonunda derin bir iç çekerek başını omzuma yasladı. Kalçasının üzerinde duran elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek ortasına bastırdı. Neville kanepenin kenarına zıpladı ve Neville onun kucağına doğru ilerleyip birbirine dolanmış ellerimizin yanına kıvrıldığında sessizce güldü.

Orada birkaç dakika oturduk, burnum başının tepesine değiyordu.

"Evinize gidiyordum," dedim. "Çocuklar bugün için gittiler ve ben de zeminler yapıldıktan sonra nasıl göründüğünü görmek istedim."

Başını salladı.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

Ben sorduktan sonra bir an sessizlik oldu ve nefesimi tutarak hayır demesini bekledim.

Ama sonra Ivy burnunu çekerek yüzünü bir an için benimkine yaklaştırdı. "Elbette."

Önce Neville'i kucağına aldı ve yüksek sesle mırıldanırken kedinin yüzünü kendi yüzüne çarpmasına izin vermesini göğsüm sıkışarak izledim. Ivy burnunun ucunu öptü ve onu yere bıraktı. Sonra yavaşça kucağımdan indi.

Dışarı çıktığımızda kamyon hâlâ çalışıyordu. Kapıdan çıkarken beni takip etmeden önce, Ivy kalçalarının altına kadar inen, vücudunu tamamen saran, şortunun etekleri neredeyse kaybolan büyük siyah bir sweatshirt giydi.

Normal şartlar altında, kamyonda yanımda otururken bu konuda bir şaka yapar ya da elimi kalçalarının iç kısmında gezdirmeye çalışırdım ama duygusal fırtınasının ardından gelen sessizlik ağırdı.

Ivy yolcu koltuğuna oturduğunda duraksadı, bir an için bankta aramızda kalan boşluğa baktı. Sonra derin bir nefes aldı, konsolu yukarı iterek yanıma doğru kaydı, kolunu benimkine doladı ve başını omzuma koydu.

Elimi kalçasının çıplak tenine yerleştirirken gözlerim kapandı. O an neredeyse o küçük alana sığmayacak kadar büyüktü ve sıcaklık vücuduma yayıldı, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyiydi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne isim vereceğimi.

Barış değildi çünkü bu çok yerleşmişti. Çok emin.

Hayır, Ivy için hissettiklerim söz konusu olduğunda huzur yoktu çünkü o yanıma sıkıca bastırılmışken, vücudu benimkinde sıcak ve yumuşakken bile onu tutabileceğimi ve asla bırakamayacağımı hissetmiyordum.

Yol çok kısaydı ve kamyonu park ettim. Burası değişmiş bir yerdi ve onun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. Dış cephe kaplaması ve pencereler için kullandığımız taşeronlarla birlikte son birkaç gündür kendi ekibimden birkaç kişi daha bize katılmıştı. Seçtiği dış cephe kaplaması neredeyse siyahtı, panjurlar ise sıcak bir ahşap tonundaydı.

Kendi evim için seçtiğim renklere ne kadar benzediğini fark edip etmediğini merak ettim.

Birkaç dakika boyunca yüklü bir sessizlikle eve baktı.

Konuşurken sesi kalındı. "Artık eskisi gibi görünmüyor."

"Buraya son gelişinizden bu yana çok şey oldu."

Kamyondan sessizce indik ve yeni onarılmış verandaya çıkarken ellerimi ceplerime soktum. Artık eğilmek yok -kareye yakın tarzda taze destek kirişleri.

İçeri girdik ve o her şeyi geniş gözlerle inceledi. Döşemeler bitmişti ve yarın, son iş yapılırken onları korumak için reçine kağıdıyla kaplanacaklardı.

Üzerlerini ağır bir toz tabakası kaplamış olsa da, dönüşüm oldukça inanılmazdı.

Ivy mutfağa doğru yürüdü ve yeni boyanmış dolaplara hafifçe dokundu.

Onu evin arka tarafındaki ana yatak odasına ve bitişikteki banyoya kadar takip ettim. Yaptığı tüm seçimler

Bütçe bilinciyle, evi daha önceki halinin çok ötesine taşıdı.

Orada uzun süre kalmadı, derin bir nefes aldıktan sonra merdivenleri çıktı. Yeni korkuluk, eli üstte gezinirken küçük bir gülümseme çizdi.

Üst kattaki, eskiden annesinin olan yatak odasına ulaştığında kapının eşiğinde durdu ve bir eliyle pervazı kavradı.

Sonra aniden döndü, kapıyı çekiştirdi ve arkasındaki yeni boyanmış duvara baktı. Omuzları çöktü.

"Ne?" Ben sordum.

"Burada bir şey vardı," dedi. "Ben ... ne olduğunu görmek istemedim. Burada kaldığım gece."

Hızlı bir nefes aldım. "Yükseklik izleriydi."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

Yavaşça koluna dokundum. "Ian bu odayı boşaltırken fark etti." Onu dolaba doğru çektim ve kapıyı açtım. Dolabın en üst rafında düzgünce kesilmiş iki parça vardı, küçük olan büyük olanın üzerine yığılmıştı. "Kesip kesmememiz gerektiğini düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Öyle mi? Neden?" diye sordu. Ama sorarken bile elleri parçalara uzanıyordu.

Hemen cevap vermedim, sadece iki parçayı da aşağı çekmesine izin verdim.

El yazısı ikisinde de aynıydı. İlkinde Ivy'nin annesinin yaşıyla uyumlu yıllar yazılmıştı. En son işaretlendiği yıl, Ivy'nin doğumundan birkaç yıl önceydi. Elizabeth Ivy, işaretlerden en kısa olanının üzerine düzgünce karalanmıştı. Küçük parçaya bakmak için kenara çektiğinde çenesi yine titredi.

Sadece iki işaret vardı.

Ivy Anne ilkinin yanına yazılmıştı, el yazısı büyük parçadakinden çok daha titrekti.

"I Yapma. Hatırla olmak Burada." o
fısıldadı. "I hatırlamıyorum..."

Dikkatli ol,I Basamaklı arkasında onu ve set benim
eller üzerinde omuzlarına, burnumu saçlarının
tepesine düşürdüm.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Gözlerim kapandı. Başının tepesini öptüm.

"Yapsaydın bu kadar acır mıydı?" Sessizce sordum.

Omuzları titriyordu ve yine ağladığını biliyordum. Bir kolumu göğsünün ön tarafına doladım ve onu arkadan tuttum.

"Hayatım boyunca sahip olduğum tek insan o," dedi, "ve aslında kendisinden başka kimseyi nasıl seveceğini bilmediğini yeni yeni fark ediyorum."

Sert bir nefesle nefesimi verdim.

Kolumun kenarını öptü, kucağımdan çekildiğinde darbeyi yumuşattı. Ivy alçıpan parçalarını dolaba geri koydu ve titreyen bir iç çekti. Döndüğünde gözleri kocaman ve dehşet içindeydi.

"Derslerimi ondan öğrendim," dedi, göremediğim hayali bir kişiyi işaret ederek. "İşte bu yüzden kimseye nasıl bakacağımı bilmiyorum. Kahretsin, *kendime* bile zor bakıyorum, ama notlarım hep yüksekti, dekanın listesindeydim ve bir yüksek lisans tezi bile yazabilirdim." Yüzünü öfkeyle buruşturdu. "O hala burada olsaydı farklı olur muydum bilmiyorum, çünkü onu hatırlamıyorum. Ya da büyükannemi ve büyükbabamı. Belki de onlar istediği için her yaz buraya gelirdim ve seninle farklı bir şekilde tanışırdım. Belki de onun bana verdiğinden daha farklı bir aşk yaşasaydım tamamen farklı bir insan olurum."

Göğsüm acıdı. Kalbim kelimelerin ve tanımların ötesinde acıyordu.

Onu öpmek istedim. Ona sarılmak. Onu daha iyi hissettirecek herhangi bir şey.

"Beni tanı mıyorsun bile Cameron," dedi gözyaşları arasında. "Doğum günümü, en sevdiğim filmi ya da ilkokulda neden başımın belaya girdiğini bil miyorsun. Burada olman ve tam da ihtiyacım olan şeyi yapıyor olman hiç mantıklı değil." Sesi kelimelere takıldı, gözleri tekrar doldu. Bir elini göğsüne bastırdı. "Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun? Biri senin bu küçük, kırılabilir parçanı alıyor ve herkesin görmesi, herkesin incitmesi için dışarıda duruyor ve..." Tekrar durdu, kelimeleri zorla çıkarmaya çalışırken kesik kesik ve kısa nefes alıyordu. "Bana çok kötü zarar verebilirsin."

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve çenesini göğsüne indirip hıçkırığa hıçkırığa iç çekti.

"*Sadece* nasıl seks yapacağımı bilmiyorum ve..." Doğru kelimeler bir türlü gelmeyince başını salladı. "Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Seni tanıyorum," dedim ona, bir adım daha yaklaşarak.

Gözleri benimkilerle buluştu ve tutuldu.

"Bütün bunlar mı? Onlar saçma sapan detaylar." Kalbim hızla çarpmasına ve hiç de sakın olmamama rağmen omuz silktim. "Önemli şeyleri biliyorum."

Alay etti. "Ne gibi?"

Başımı eğdim ve önümdeki mutlak felaketi inceledim. Mükemmeldi. Her santimi.

"Zekisin. Önemli olduğunda cesursun, hiçbir şeyi kabul etmiyorsun ve bunun benim için ne kadar çekici olduğunu sana anlatamam." Ellerim yavaşça hareket ederek boynunun yanından saçlarına doğru kaydı. Başparmaklarım çenesinin kenarını okşadı. "Hiç evcil hayvanın olmamasına rağmen kedine tasma aldın çünkü yürüyüşe çıkmayı sevdiğini biliyorsun. Düşüncelisin ama bunu saklıyorsun çünkü anneme çiçek götürmek, onunla çay içmek ya da babamla satranç oynamak gibi şeylerin içine işlemiş olduğunu sanıyorsun. Ama öyle değil. Kimse sana bunları yapmayı öğretmedi. Ve ailemden korkuyorsun - ki anlıyorum, biraz bunaltıcıyız - çünkü buranın seni burada istememiz için hiçbir şey olman gerekmeyen bir yer olduğunu biliyorsun. Yerini hak etmek zorunda değilsin."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve yemin ederim kalbini gördüm.

Tıpkı önümde yere serdiği gibi.

"Bu çok saçma," diye fısıldadı. "Bir insan neden bundan korkar ki?"

Gülümsedim.

İçini çekti, göğsüme gömülürken omuzları çöktü, alnı tam kalbimin üzerinde duruyordu.

"Berbat durumdayım," diye fısıldadı.

"Hayır, değilsin." Yüzünü yukarı kaldırdım. "Ama sanırım seni öpmek için yüzünde daha az sümük olana kadar bekleyeceğim."

Ivy güldü, parmaklarını gömleğimin ön kısmına soktu, sanki kaybolacakmışım gibi malzemeyi yumrukladı.

Sonra başını kaldırdı. "Eve döndüğümde ne olacağını bilmiyorum. Ve bir noktada Seattle'a geri dönmek zorundayım." Yatak odasına göz gezdirdi. "Bu evi hâlâ satıyorum. Burası benim için değil ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Başımı salladığımda boğazım düğümlendi. "Anlıyorum."

Burnunu silmek için kolunun kenarını kullandı ve kolunu çektiğinde yüzünü buruşturdu.

"Peki bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu.

Elimi alnında gezdirdim, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, sonra başının arkasını kavradım. "Hiçbir şeyi etiketlemek zorunda değiliz, Ivy. Eğer bu doğru gelmiyorsa şu anda büyük bir açıklama yapmak zorunda değiliz."

"Yine de yapardın, değil mi?" diye sordu.

Korkusuz.

Kızım sorduğu için korkusuzdu.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Belki."

Sinirli bir şekilde ofladı. "Hissettiklerini söylemekten korkmayan, duygusal açıdan dengeli erkekler. Ne saçmalık ama."

Göğsümün derinliklerinde bir kahkaha attım ve sonunda o da bir gülücük attı. Eğildim ve onu nazikçe öptüm.

"Benim evime dönmek ister misin?" diye sordum. "Sadece bu gece için." Kaşlarını çatı. "Ben de dün gece öyle dedim."

"Sanırım kendi kurallarımızı kendimiz koyabiliriz, değil mi?"

Ivy yüzüme baktı ve sonunda başını salladı. "Sanırım."

Elini tuttum ve durakladığında yatak odasından çıkmaya başladım.

Omzumun üzerinden baktım.

"Kediyi alabilir miyiz?" diye sormadan önce alt dudağını ısırdı. Çok fazla yoksam ihmal edilmiş hissetmesini istemiyorum."

Kalbim göğsümde dönüp duruyor, her ağırlı atışında onun adını taşıyordu.

"Evet, kediyi alabiliriz."

Chapter 27

Ivy

Eğer Cameron Wilder'la yatmanın tuhaf bir olay olduğunu düşündüysem, onunla çıkmak tam bir çılgınlıktı.

Ertesi sabah onun yatağında, onun tişörtlerinden birini giyerek uyandım ve onu mutfakta çırpılmış yumurta yaparken buldum. Üstü çıplaktı ve bir şeyler çırpıyordu ve bu o kadar çok sabah uyarıcısıydı ki neredeyse arkamı dönüp kediyle birlikte yatağa geri sürünecektim.

Kedinin bir gün önceki ağlama krizinden ve iç organlarımı kesip tüm duygusal yükümü herkesin tüketimine sunduğumdan haberi yoktu.

Tereddüt aşına olduğum bir duygu değildi ama yine de tereddüt ettim.

Şimdi nasıl farklı olurdu?

Ama odanın girişinde beceriksizce durduğumu gördü ve sırtıttı.

"Buraya gel," dedi.

Kollarımı kavuşturdum. "Neden buraya gelemiyorsun?"

Tanrım, mutfağının on metrelik bir bölümünü sembolik bir savaş alanına dönüştürmeyi bana bırak.

Süslü görünümlü tahta kaşık gibi bir şeyi havaya kaldırdı ve yumurtaları işaret etti. "Kahvaltının fazla pişmesini istemiyorsanız, o zaman olduğum yerde kalmalıyım."

"Peki," diye iç geçirdim. Bir kolunu uzattı ve ben de kendimi onun yanına sıkıştırdım, elim kolayca karnının üzerinde kaydı. Spor şortunun altında kaybolan koyu renk saç izi özellikle önemli hissettiriyordu, bu yüzden parmağımı üzerinde ileri geri gezdirdim.

Eğildi ve ateşli bir öpücük çaldı. "Bunların hiçbiri değil."

Sırıttım ve bitmek bilmeyen dolaplar arasında bir kupa bulmak için geri çekildim.

Çok doğaldı.

Ve o kadar garipti ki, o kadar doğal geliyordu ki, her şeyi fazla düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

Gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Sadece *öyle* olurduk. Etiket yok. Söz vermek yok.

Her zaman birlikte çıplak olmak istemiyormuşuz gibi davranmaya çalışmanın endişesi ve draması olmadan birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarın.

Sadece bu da değil, duygusal kasırgamın üstesinden tam bir şampiyon gibi gelmişti.

Bir gece önce yaptığımız tek şey öpüşmek ve sarılmaktı çünkü başka bir şey yapamayacak kadar duygusal olarak tükenmiştim. Aslında vücudum, sanki biri beni bir bulaşık bezi gibi sıkmış gibi, her bir kasımdan kopan duygular yüzünden ağrıyordu.

Akşamdan kalma ağlamak gerçektir ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Başımda kalın, pamuksu bir his vardı ve gözlerim hala yapışkan zımpara kağıdıyla kaplıydı.

İşin tuhafı, bir gün önce yüzüne vurduğum savunmasızlığa rağmen kendimi daha iyi hissediyordum.

Kendimi hafiflemiş hissettim.

Eninde sonunda babamla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Eninde sonunda, tüm bunların büyük resimde ne anlama geldiğini çözmem gerekecekti.

Dumanı tüten sıcak kahveden biraz döktüm ve mükemmel çırpılmış yumurtaları iki tabağa kaydırmasını izledim. Önce tuz, sonra biraz karabiber ekledi ve üzerine biraz rendelenmiş peynir serpti.

Adaya zıpladım, yavaşça bacak bacak üstüne attım, çünkü böyle yaptığımda bana bakışı hoşuma gidiyordu.

"Mobilyalarım var," dedi.

"Yine de bu, kahvaltı etmek için çok daha asi bir yol gibi geliyor." Tabağı gülümseyerek aldım, yumurtadan ilk ısırığımı aldığımda inledim. Çiğnemeyi bitirdiğimde ona şüpheyile baktım. "Bunları sen yapmadın."

"Burada başka birini görüyor musun?" Yumurtalarını kurt gibi üç ısırıktaki bitirdi ki bu hiç de çekici olmamalıydı. Sonra tabağı yere bıraktı ve bacaklarımı nazikçe açarak

ve ellerini kalçalarımın dışına doğru kaydırđı. "Sana tüm numaralarımı göstereceğim."

Homurdandım. "Bahse girerim."

Tabağı yere bıraktım ve ellerimi göğsünde, omuzlarında ve kollarının kalın kaslı çizgisinde gezdirdim. Bana uzun bir öpücük verdi, çekilmeden önce burnunu benimkine sürttü.

Şu anda nasıl görünmeliyim?

Çünkü zihnimde, aşk acısı çeken aptal bir köpek yavrusu gibi ona bakıyordum.

Adam beni besliyordu, Tanrı aşkına. Ağladığımda bana sarıldı. Babama durumu açıklamadı ve şeker gibi orgazm dağıttı.

Onda yanlış bulabildiğim tek şey posta koduydu. "Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Poppy'ye onunla alışverişe gideceğimi söyledim. Festival için bir elbise bulmak istiyordu." Parmaklarının ucu iç çamaşırımın kenarında gezindiğinde ürperdim. "Ve tüm mobilyaların satışı için Marcy ile görüşmem gerekiyor."

Başını omzuma bıraktı ve kocaman kollarını arkama dolayarak beni sert bir hareketle adanın kenarına doğru çekti.

"Söylediklerimi dinliyor muydun?" Sahte bir kızgınlıkla sordum.

"Evet." Sesi boğuk çıkıyordu çünkü hafifçe boynumu okşuyordu.

"Ama sen burada gömleğimin içinde otururken konsantre olmak gerçekten çok zor."

Sırtışıımı ısırarak bastırdım. Kaşlarımı kaldırarak omzunu ittim.

"Çıkarsam yardımını olur mu?"

Cameron nefesinin altından homurdandı ve beni omzuna aldı.

Nefes nefese bir kahkaha atarak şortunun kemerini kavradım, bir elini kalçalarımın arkasına sıkıştırdı ve bizi koridorda yatak odasına doğru yürüttü.

İşe biraz geç gitti, ama yüzünde bütün sabah düşündüğüm kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Peki ya bu?" Poppy sordu. Burnumu kırıstırdım ve o da güldü. "Tamam, senin için çiçek desenleri yok."

"Çiçekler iyidir," diye düzelttim. "Onlar ayçiçeği. Ben ayçiçeği elbisesi giyen bir kız değilim."

"Her şeyi giyebileceğinden eminim ama..." Askıyı tekrar ekranın üzerine koydu.

"Senin için buradayız, unuttun mu?" Raftaki seçeneklere göz attım ve koyu renk saçlarıyla harika görünecek açık mor bir şal numarası seçtim. Havaya kaldırdım ve o da başıyla onayladı. Arkasındaki sandalyenin üzerindeki yığına ekledim. "Festivalin seksi elbiseler gerektirdiğini bilmiyordum."

Poppy içini çekti. "Öyle değil. Sadece güzel görünmek istiyorum. Bu büyük bir hafta sonu, herkes yıllardır ilk kez kasabada olacak" - durdu, zihinsel hesaplamalar yaptı- "yıllar. Muhtemelen Erik Lydia'yı ailemin yıldönümü partisi için eve getirdiğinden beri. O zaman da hastaydı."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

İç çekti. "Belki dört yıl? Artık hatırlayamıyorum bile. Her şey birbirine karışıyor. Tüm programlarıyla zor oluyor. Parker normal sezon boyunca delicesine meşgul, Erik ve Lydia Seattle'da yaşıyor, Adaline ve nişanlısı Emmett de öyle - o da futbol oynuyor ama farklı bir takımda. Ve onun oynadığı takım Lydia'nın ailesinin sahibi olduğu takım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Washington Kurtları mı?" Başını salladı.

"Lydia'yla tanışmıştım sanırım," dedim. "Annesinin vakfı için düzenlenen bir hayır etkinliğinde. Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile."

"Eminim öyle yapacaktır," dedi Poppy. Sonra yüzü aydınlandı. "Ian'ın hikâyelerini birbirinize anlatabilirsiniz. Kızım Erik'le eve ilk geldiğinde tam bir pislikti."

"Dört gözle beklenecek bir şey," dedim kuru bir sesle.

Dükkânı dolaştık. Poppy o korkunç elbiseyi zorla elime tutuşturdu ve kardeşiyle olan seks hayatımı öğrendikten sonra onu görmeyi hak ettiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, buna karşı çıkamazdım.

pes ettim ve dudaklarımı dehşetle bükerek perdeyi yırttım, böylece ayçiçeği canavarını kendi gözleriyle görebilecekti.

Yüzünü buruşturdu.

Sözsüzce başımı salladım, perdeleri çekerek kapattım ve kendi kıyafetlerime geri döndüm.

Poppy alışverişini yaparken birkaç kız dükkânın önünden geçip Poppy'ye el salladı ve sonra bana meraklı gülümsemeler attı.

Yavaş bir nefes verdim. "Bardaki olayın kasabada duyulmuş olması ne kadar olası?"

"Yüzde yüz," diye yanıtladı Poppy kolayca. "Alışacaksın o."

"Öyle mi olacak?"

Retorik olduğu için sorumu görmezden geldi.

"Herkes her şeyi biliyor," dedi iç çekerek. "Sen bile istemem." Sonra Poppy arkasına yaslandı ve dükkânın dışında yürüyen başka birine baktı. "Lafı açılmışken..."

Döndüm, kaldırımında duran siyah saçlı bir kadını fark ettim, telefonu kulağına dayamıştı.

"Kim o?" Ben sordum.

Poppy gözlerini kıstı. "Harlow olup olmadığını anlayamıyorum."

Kadın göz alıcıydı, iri koyu renk gözleri, kalın koyu renk kirpiklerinin etrafında yoğun çizgiler vardı.

"Ian'ın en iyi arkadaşıydı sanırım. On beş yıl boyunca birbirlerinden ayrılmadılar, değil mi? Hep evleneceklerini düşündük ama o hiçbir şey olmadığında ısrar ediyor. Liseden sonra taşındığından beri onu görmedim."

"Sence döndüğünü biliyor mudur?" diye sordum. "Eğer bu oysa, en azından."

Omuz silkti. "Biliyorsa bile tek kelime etmedi. Ve kasabada başka kimse onun geri döndüğünden bahsetmedi." Gözleri genişledi. "Onlar da öyle."

"Çünkü herkes her şeyi biliyor," dedim.

"Aynen öyle."

"Flört hayatın gibi mi?" Utanmazca bir soru sordum.

Homurdandı. "Var olmayan flört hayatım. O okulları kasıp kavuran büyük bir ailenin en küçüğüydüm. Sadece çok cesur birkaç kişi bana çıkma teklif etmeye kalkıştı. *Dört* ağabeyim ve en az erkekler kadar korkunç olan iki kız kardeşim var." Poppy durakladı. "Adaline korkutucu değil. O iyi biri. Greer ise? Ailesiyle uğraşan birini *mahveder*."

Gülümsedim. "İyi kardeş kim?"

Erik ya da Parker'la tanışmamıştım ama bu sorunun cevabını bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Cameron," dedi kolayca ve haklı olduğum için göğsüm ısındı. "Beni yanlış anlama, o korumacı biri, sadece bunu farklı bir şekilde gösteriyor. İnsanlarla ilgilenir. Her zaman da öyle oldu. Bunu hiçbir zaman tehditle, ters ters bakarak ya da randevuda elini uzatan bir adamı yumruklayarak yapmadı."

Kaşım kalktı. "Bunu yaşadın mı?"

"Bir kez," diye iç geçirdi. Sonra yanakları parlak bir kırmızıya büründü. "Gençtim. Hâlâ lisedeydim. Son sınıflardan biri bana çıkma teklif etti, ilgilenmedim ve hayır demeye çalıştığımda biraz ileri gitti. Greer'e söyledim, şehir merkezinde karşılaştığında adamın suratına vurdu ve Cameron bunu gördü."

"Cameron'ın şiddet yanlısı biri olmadığını söylediğini sanıyordum."

Birine yumruk atsa çok çekici bulmayacağımdan değil. Sadece gerçekten hak etmişlerse.

Tanrım, bu adam için kafayı yedim.

"Öyle değil." Yutkundu, gözleri benimkilere kaydı. "En iyi arkadaşı Jax, gerçi..."

Ahh.

Gözlerindeki ateşli bakış, parlak kırmızı yanaklar.

Her şey bir araya geliyordu. Görünüşe göre testosteron kaynaklı şiddet hakkında uygunsuz fanteziler besleyen tek kişi ben değilmişim.

Arabaya geri döndük, alışveriş çantalarımız güvenli bir şekilde onun arabasının arka koltuğuna yerleştirilmişti.

"Jax senin için bir adamı mı yumrukladı?" Hafifçe sordum.

Boğazını temizledi. "Ne doğrulandı ne de reddedildi. Ama Jax bir gün okul çıkışında onu takip etmiş ve adam morarmış bir gözle ortaya çıkmış. O"-yine yutkundu-"Jax bunu kendisinin yaptığını asla kabul etmez. Benden on yaş kadar büyük ve insan ilişkileri konusunda *hiç* becerisi yok. Aynı odadayken yüzüme bile bakmıyor."

"Ve onun yapmasını mı istiyorsun?"

Poppy hemen cevap vermedi.

"Aynı odada olduğumuzda bana bakacak birine hazırım," dedi kararlı bir şekilde. "İstendiğimi hissetmek istiyorum."

"Mor elbisenin yardımı olur" dedim ona. "İyi bir push-up sütyenin var mı?"

"Evet. Yine de giymekten nefret ediyorum."

"Kimin yok ki?" Giyim butiğinden birkaç blok ötedeki pembe-beyaz çizgili tenteye baktım. "Jax, Cameron'la birlikte işe geri mi döndü?"

"Sanırım öyle." Bana garip bir bakış attı. "Neden?"

Fırını işaret ettim. "Eve çörek getiriyoruz ve sen de benimle geliyorsun."

Ağzını açtı.

"Tartışmak yok," dedim ona. "Beni ayçiçeği elbisesi denemeye zorladın, Poppy." Güneş gözlüğümün kenarından ona baktım. "Haklı değil miydin?"

İç çekti. "Haklıydın. Pollyanna'ya benziyordun."

Ürperdim. "Biliyorum."

Poppy güldü ve fırına doğru yürüdük, kısa bir süre sonra üç kutu çörekle çıktık. Eve vardığımızda, son gördüğümünden çok farklı bir hareketlilik vardı ve küçük odalardaki kaos ve gürültüye bakmamaya çalıştım. Elektrikçiler son birkaç aydınlatma armatürü üzerinde çalışıyor, mutfak lavabosunun üzerindeki şampanyalı bronz musluğu takarken tesisatçılarla gülüşüp sohbet ediyorlardı. Cameron'ın ekibi de aralarına karışmış, herkes içeri girdiğim ilk geceden tamamen farklı olan bir mekânda son rötuşları yapıyordu.

Bize rağmen iş devam ettiğinde Poppy bana alaycı bir sırıtış attı.

Elinde şekerli yiyeceklerle kapıda dikiliyordu.

"Donutlar," diye bağırdı. "Hemen yiyin, yoksa onları eve götürürüm." Çalışma durma noktasına geldi.

Sonra etrafımız sarıldı, bir sürü gülümseme ve teşekkür ve ilk iki kutu endişe verici bir hızla boşaldı. İkinci kattan merdivenlerden inerken Cameron'ın önce botları, sonra da uzun bacakları görüldü; sahanlığa ulaştığında gözleri hiç şaşmadan benimkilere takıldı. Ian, Cameron'ı takip ediyordu ve onun arkasında uzun boylu, kaslı, siyah saçlı ve sert yüz hatlarına sahip bir adam belirdi; göğsüne gerdiği siyah tişörtün altındaki kolları mürekkeple kaplıydı.

Cameron bana memnun bir gülümseme verdi. "Bu bir sürpriz."

"Bu kadar hızlı çalıştığınız için herkese teşekkür etmek istiyorum," dedim.

Çikolata kaplı bir çörek aldı ve yarısını tek lokmada yedi. Ağzına bakarken, o yetenekli dudakları gerildi

tehlikeli bir sırtışıla. "Dikkatli olun düşes, bana böyle bakmaya devam ederseniz çılgınca bir şey yapmama neden olacaksınız."

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım sıcaktı ve nefesim utanç verici bir şekilde kesiliyordu çünkü şimdi Cameron, çikolata ve serpintilerin yaratıcı kullanımları hakkında hayaller kuruyordum. Çöreklerden uzaklaşırken güldü.

"Bu Jax," dedi Cameron, arkasındaki Uzun Boylu, Esmer ve Dövmeli'yi işaret ederek. "Tek bir kibar cümle bile kuramazsa şaşırmayın."

Jax omzunu Cameron'ın omzuna dayadı ve kutudan bir çörek çıkarırken bana kısa bir baş selamı verdi. "Teşekkür ederim," dedi derin bir sesle. Gülümserken onu dikkatle izledim ve tıpkı Poppy'nin tahmin ettiği gibi, dönüp uzaklaşmadan önce ona tek bir bakış bile atmadı. Gözlerim onunkilere kaydı ve o da kaşlarını kaldırdı.

Sana söylemiştim, diye haykırdı yüz ifadesi.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine doladım ve o da sesli bir şekilde iç çekti.

Kutuyu ellerimde tutarken Ian yavaşça yaklaştı. Yavaş bir nefes verdim ve bakışlarıyla karşılaştım.

"Merdivenlerdeki yeni korkuluğu yapanın sen olduğunu duydum," dedim. "Göz kamaştırıcı."

"Sadece işin bir parçası," dedi alçakgönüllülükle. "Beğendiğinize sevindim." Bir çörek kaptı ve bana hızlıca başını salladı. "Teşekkürler."

O arkasını dönmeden önce ben bir adım öne çıktım. "Seninle iyi bir başlangıç yapmadığımızı biliyorum ve sanırım bunun nedeni yeni insanlara yaklaşım tarzımızın oldukça benzer olması."

Ian'ın gözleri temkinliydi ve benimkiler de muhtemelen benzer görünüyordu. "Olabilir."

"Bu yüzden sana bir şey için teşekkür etmek istedim." Durakladı, kara gözleri dalgındı. "Ne için?"

Kutuyu kapattım ve yanımdaki testerenin üzerine koydum. "Bulduğun yükseklik işaretlerini kesmek için." Dikkatle ellerimi önümde kavuşturdum. "Bunu yapmak zorunda değildin ve düşünceli davranışını takdir ediyorum çünkü daha önceki etkileşimlerimize dayanarak bunu görmezden gelmek senin için çok kolay olurdu."

Ian içini çekti, başını sallarken çerçevesi hafifçe yumuşadı. "Ailemden pek bir şey kalmasaydı ben de onlardan bir parça isterdim." Sonra etrafına bakındı. "Güzel bir ev, böyle küçük parçalardan evi sevdikleri anlaşılıyor."

Boğazım dayanılmaz derecede sıkılmıştı ve orada kalan duygularımı yutkunarak geçiştirdim. "Sanırım haklısın. Umarım bundan sonra burada kim yaşarsa yaşasın burayı aynı şekilde sever."

Çenesi çalıştı ama bir şey söylemedi. Sonra bana düşünceli bir bakış attı ve çöreği kaldırdı. "Tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil."

Cameron'ın göğsü sırtıma değdi ve yanıma geldi. "O da neydi?" diye sordu, kulağıma yakın konuşurken sesi alçak ve sessizdi.

Ian'ın merdivenlerden geri dönüşünü izledim, göğsüm sıcak, mutlu ve hafif hissediyordu. "Sanırım bir ateşkes."

"Ian'la bir ateşkes," diye mırıldandı. "Şimdi bu beni neden korkutuyor?"

Sessizce güldüm. "Belki de bana senin hatalarının en uzun listesini verdiği içindir?"

Cameron iç çekti. "Muhtemelen."

Dönüp yüzüne baktım, onu ekibin önünde istediğim gibi öpemeyeceğimi biliyordum. "Bugün bir şeye karar verdim," dedim ona.

O da benzer şeyler düşünüyormuş gibi ağızıma bakıyordu. "Bu da ne?"

Elim kısa bir süreliğine kollarının üzerinde kıvrılmış olan kolunun kenarıyla oynadı. "Sanırım seninle senin evinde kalmak benim için mantıklı."

Cameron'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Öyle mi?"

Sesi çok kendini beğenmiş geliyordu ve ben de cevap olarak gözlerimi kıstım. "Evet, ama bunun yatak odası becerilerinizle hiçbir ilgisi yok."

Biraz daha yaklaştı ve başını benimkine doğru eğdi. "Öyle mi?"

"Evet." Çok sinirlenmiş gibi içimi çektim. "Eğer otelde kalırsam Neville'i seninle bırakmak zorunda kalacağım ve onun beni sadece yarı zamanlı gördüğü dağılmış bir yuvanın parçası olduğunu düşünmesini istemiyorum. Bu onda bir kompleks yaratır ve bunun terapi faturalarını hayal bile edemiyorum."

Cameron güldü, o büyük, güçlü göğsünün derinliklerinden gelen gür, mutlu bir ses. Sanki bir battaniyeymiş gibi kendimi ona sarmak istedim.

"Siz nasıl isterseniz düşes." Beni öpme arzusunu görmezden gelmek neredeyse imkânsızmış gibi yüzüme baktı. "Siz ne dersiniz."

Chapter 28

Cameron

"Onu henüz bir randevuya çıkarmadım da ne demek?" Greer sordu.

"Yani, bu hafta çok meşguldük," dedim ona. "Bunu sıradan tutmaya çalışıyoruz."

Planları rulo haline getirdim ve saklamak için tüpün içine geri koydum, sonra da ona uzattım. Kafamın yan tarafına vurana kadar bana vurduğunu bile görmedim.

"*Ouch*. Bu da neydi böyle?"

Gözleri, genellikle diğer kardeşleri için ayırdığı o korkunç bakışı yapıyordu, asla bana yönelik değildi. "Yani bir haftadır onunla yatıyorsun, Erik ve Lydia yarın buraya geldiklerinde misafirhaneyi alabilsinler diye senin yanına taşınıyor ve sen kızı yemeğe çıkarmadın mı?" Tiksintiyle alaycı bir ses çıkardı. "Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum."

Savunuculuğun tadı acı tebeşir gibiydi ve onu yutmaya çalıştım.

Ivy'yi bir yerlere götürmek istemediğimden değil, ama hep evde kalıyormuşuz gibi görünüyordu.

Sonra da yatakta kaldık. Bunun Greer ile konuşmamızın gidişatına yardımcı olacağını düşünmedim.

Ben de her iyi kardeşin yapacağını yaptım ve ona karşılık verdim.

"Kocanızla ilk buluşmanız nasıldı?" Çeneme vurarak sordum.

"Doğru ya, potansiyel koca adaylarıyla görüşüyordun." Tüple bana tekrar vurmaya çalıştığında, tüpü havada kaptım ve iyice çektim.

"Bana vurmayı bırak."

"Onu kaybetmeye mi çalışıyorsun?" Greer sordu.

Bu düşünce beni duraksattı, kalbim sıkıştı ve rahatsız oldu. "Tabii ki hayır."

"O zaman onu güzel bir akşam yemeği için dışarı çıkar, seni aptal." Dilini şaklattı. "Tanrım, biz size ne yapacağınızı söylemesek nerede olurdunuz çocuklar?"

"Gerçekten bu soruya cevap vermemi mi istiyorsun?"

Greer gözlerini kıstı, ben de yanından geçerken saçlarını karıştırdım. Karnıma yumruk atmaya çalıştı, ben de kısa bir kahkaha atarak yanından geçtim.

Wade tamir edilmesi gereken bozuk bir hava kompresörünü geri getirerek dükkâna geldi. "Evde işimiz bitmek üzere," dedi. "Çocuklar son donanımları takıyor, kilitleri ve kapı kollarını falan takıyorlar." Benimle Greer arasında bir bakış attı. "Sadece belediyenin denetimlerini bekliyoruz. Pazartesi günü temizlik ekibi gelecek, ertesi gün de ahırın dış cephe kaplaması tamamlanacak ve her şey bitmiş olacak."

Greer bana dolu dolu bir bakış attı.

"Teşekkürler Wade," dedim ona

dalgınca. "İyi geceler," dedi.

Masamı toplamayı bitirdim ve sonra sandalyeye oturup elimi yorgun bir şekilde yüzüme sildim. "Güzel bir akşam yemeği, ha?" Dedim. "Bu yeterli olacak mı?"

Bir çalışma masasının kenarına tünedi. "Daha uzun kalmasını mı istiyorsun?" diye dikkatle sordu.

"Tabii ki *istiyorum*."

"Peki, ondan daha uzun kalmasını isteyecek misin?"

Parmaklarımın arasında bir kurşun kalem yuvarladım ve kurşunun donuk ucuna baktım. "Eğer istediğinin bu olduğunu düşünseydim. Ama öyle olduğunu sanmıyorum." Kız kardeşime baktım. "Onun tüm hayatı Seattle'da."

Greer yavaşça nefes verdi ve gözlerindeki ifadeden söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anlayabiliyordum. "Ne olmuş yani?"

Kaşlarım çatıldı. "*Yani*? Bu kadar mı?"

Omuz silkti. "Artık uçak denen şu çılgın zımbırtılar var."

"Bu uçuşlardan daha fazlası ve siz de bunu biliyorsunuz."

Gülümsemesi hüznünlüydü. "Biliyorum. Sıradan bir şey yapman imkânsız, değil mi? Ne dersen de."

"İvy ile mi?" Ben sordum. "Evet. Bu imkansız."

"Siz Wilder çocukları," dedi sevgiyle. "Bir kez düştünüz mü, sert düşersiniz ve bunu durdurmak mümkün değildir, değil mi?"

Ona bir bakış attım. "Sanki Beckett'la bir farkın varmış gibi."
Homurdandı. "Yeterince adil."

"Beckett'ten bahsetmişken, yarın ne zaman geliyor?"

"Akşam yemeği için tam zamanında. O ve Parker, kaçıramayacakları bir takım toplantısından hemen sonra Portland'dan bir uçak kiraladılar."

"Büyük hafta sonu," dedim sessizce.

Greer başıyla onayladı. "Büyük hafta sonu." Sonra ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Ben eve dönüyorum. Ben ayrıldığımda annem ve babam Olive'le film izliyorlardı ve anneme yemek yapmasına yardım edeceğime söz verdim."

Başımı salladım. "Tamam."

"Bu gece bize katılacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım çok zeki kız kardeşimi dinleyebilirim ama bunu söylediğimi ona söylemeyin. Haklı olduğu zaman iğrençleşiyor."

Greer güldü. "Anlaştık." Sonra bana sert bir bakış attı. "İyi eğlenceler."

Dükkândan çıktıktan sonra telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj gönderdim.

Seni bir saat içinde alacağım. Güzel bir şeyler giy.

Misafirhaneye yanaşıp dikiz aynasından son bir kez baktığımda midemdeki sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Hasta olduğumu düşünmüyordum ama annemin bahçesinden kopardığım küçük kır çiçekleri buketini elime alıp gömleğimin yakasını düzeltirken bayılacakmışım gibi hissettim.

Tıraş olmak için zamanım kalmamıştı. İşimi bitirip hızlı bir duş aldıktan sonra kıyafetlerimi değiştirip Ivy'nin yanına zamanında varmak yeterince zordu.

Kamyondan inip kapıya yaklaştığımda karnımdaki tehlikeli dönme hareketi daha da arttı.

Tanrım, hiç pratik yapmamıştım.

Son ilk randevum... Durdum, hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

Yapamadım.

Ağzımdan çıkan sert hava sert ve gürültülüydü ve Greer'in kafama fırlattığı o aptal tüp gibi çarptı.

Gergindim.

Hemen sessiz bir kahkaha attım çünkü bunu ona söylesem Ivy'nin çok hoşuna giderdi.

Endişelenecek bir şey yok, dedim kendi kendime, çünkü bütün hafta boyunca Ivy Lynch'e her türlü yeni yolla fazlasıyla aşına olmuştum.

Sabah seksini ve uzun duşları seviyordu, orada otuz dakika kadar kim bilir ne yapıyordu. Battaniyelere sarılır ve uykusunda sarılırdı. Yatağı nasıl yaptığı konusunda acımasızdı ve yatağın ayak ucundaki köşeleri nasıl katlayacağıma dair üç ders almıştım. Hâlâ doğru yapamıyordum. Kahvesini içerken borsayı izler ve gözümü korkutacak bir hızla bulmaca çözerdi.

Satrançta kışımı tekmelerdi ama bu konuda asla kendini beğenmişlik yapmazdı.

Ve tüm bunlar rahat ve kolay hissettirdi, çünkü her seferinde küçük bir parça kazanılan bilgilerdi.

Bu bir amaca
yönelikti. Büyük ve
riskli.

Ve kız kardeşim haklıydı - bunu henüz yapmamış olmam aptalcaydı, çünkü bu kadın için amaçlı, riskli şeyler yapmak istiyordum.

Bir elimi gömleğimin önünden aşağı kaydırđım ve kapıyı çaldım.
"İçeri gel," diye seslendi içeriden.

İçeri girdiğimde yüzü bana dönüktü ve duvara yaslanmış büyük aynanın yardımıyla küpelerini takıyordu.

Gözleri aynada benimkilerle buluştu ve bir elimi kalbimin üzerine koydum, onu görünce hafifçe mırıldandım.

"Çok güzelsin," dedim ona.

Ivy'nin gülümsemesi küçüktü, sadece ağzının köşesinde ufak bir kıpırtı vardı ve küpesiyle işi bittiğinde yavaşça dönerek beni tepeden tırnağa inceledi.

Vücudunu saran koyu yeşil bir elbise giymişti, önü ve arkası derin V şeklindeydi. Saçları yine kıvrılmıştı ama yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Kirpikleri bu gece daha koyuydu, gözleri daha ağır bir makyajla kaplanmıştı ve ilk gün taktığı uzun altın zincir

elbisenin V kısmına doğru eğildiğini, ucunda küçük bir altın varağın sarktığını ve göğüs dekoltesinin ağız sulandıran ipucuyla iç içe geçtiğini gördü.

Yavaşça yaklaştı, eli koyu kömür rengi takım elbise ceketimin yakalarında hafifçe gezindi. Gözleri, beyaz gömleğimin bir düğmesinin açık olduğu boğazımın alt kısmında oyalandı.

"Sen de öylesin," dedi basitçe. Sonra ayaklarının üzerinde doğruldu ve dudaklarıma nazık bir öpücük kondurdu. "Takım elbiseli halini seviyorum," diye fısıldadı.

Gülümsedim, alnımı onunkine yasladım ve bir yandan da o lanet şeyi yırtıp atma ve aynısını onun güzel yeşil elbisesine yapma dürtüsüyle savaştım. "Benim bir tane var. Düğünlerde ve cenazelerde giyiyorum," diye duraksadım, "ve güzel kadınlarla ilk randevularda."

Geri çekilirken Ivy'nin gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Sık sık giymesen bile iyi giyiyorsun." Elini omuzlarımda gezdirerek mırıldandı. "Sana tam oturuyor."

Elimi kalçasına koyup alnına bir öpücük bıraktım. "Bunlar senin için," dedim ve yıldız çiçeklerini ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Minnettar bir nefes aldıktan sonra dolaptan bir bardak çıkardı ve çiçekleri suya koyarak adanın ortasına yerleştirdi. "Siz hazırsanız ben de hazırım."

Ona kapıyı açtığımda gözlerimiz buluştu ve sanki ikimiz de bu ilişki her neyse ona böylesine ters bir başlangıç yaptıktan sonra bunu yaptığımıza inanamıyormuşuz gibi birbirimizi tuttuk.

Dışarı çıkar çıkmaz sinirlerim geçti, ona yolcu kapısını açarken elim hafifçe sırtının alt kısmında duruyordu.

Kamyonetin içine girdiğimde, boğazını temizlerken onu yolcu tarafındaki aynayı kapatırken yakaladım. Elleri kucağında sıkıca kenetlenmişti ve sanki bir idam mangasıyla karşılaşacakmış gibi omuzlarını oynatıyordu.

"Gergin değilsin, değil mi Ivy Lynch?" Alay ettim.

"Saçmalama," dedi yüce bir ses tonuyla. "Bu sabah ağzın bacaklarımin arasındayken uyandım. Gergin olmamı gerektirecek ne olabilir ki?"

İçtenlikle güldüm, sonra elimi kalçasına koydum, sürüş için parmaklarını parmaklarımin arasına kaydırduğunda kalp atış hızım normal bir ritme oturdu.

"Öyleydin," diye itiraf ettim.

Başını bana doğru çevirdi. "Öyle miydin?"

"Birazcık." Elini yukarı kaldırdım ve ağzımı parmak eklemlerindeki deriye hafifçe değdirdim. "Şehre geldiğin anda senden bunu yapmanı istemeliydim."

Boğazı uzun bir yutkunmaya çalıştı. "O zaman hayır derdim."

Gülümsedim. "Biliyorum. Ama yine de sormalıyım."

Redmond'da aklıma gelen en güzel restoranı seçmiştim, çıplak tuğla duvarlar ve yumuşak romantik ışıklandırma ve geldiğimizde arka köşede bir masa istedim.

Hafta içi olduğu için oldukça sessizdi ve bizim için seçtikleri kabinde yan yana oturabildik.

İçkilerimizi alıp menüyü incelerken sohbetimiz çok kolaydı. Benzer müzik zevklerimiz vardı ve ikimiz de film ya da televizyon izlemeye fazla zaman ayırmıyorduk.

Eğer bir kitap okuyorsa tarihi kurguları ya da biyografileri severdi. Ben savaş anılarını ve ara sıra gizem kitaplarını severdim.

İkimiz de biftek sipariş ettik ama o orta pişmiş fileto tercih etti, ben de pirzola aldım.

Davranışları kusursuzdu ve dudaklarımın üzerinde gezinen bir gülümsemeye bifteğini kesmesini izledim.

"Bana öyle bakmayı kes," dedi sakın bir sesle.

"Elimde değil. Çok asil ve düzgünsün. Olmadığın tüm yönlerini düşünmeme neden oluyor."

Ivy çok sinirlenmiş gibi içini çekti. Ama ağzına bir lokma daha biftek attığında dudakları kıvrıldı.

Ivy şarabını yudumlarırken bacaklarını masanın altından bana doğru eğdi. "Kendi isteğimle böyle oturduğuma inanamıyorum." Burnu kırıştı, sonra bana yan gözle baktı. "Bu senin hatan."

Sessizce güldüm ve onu daha açık bir şekilde incelemek için sipariş ettiğim viski bardağını yere bıraktım. "Öyle mi?"

"Lütfen. O takımın vücudunun üst kısmına ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Burnunu çekti, çenesini kibirli bir şekilde eğdi ve beni şimdiden yarı sertleştirdi. "Masanın karşı tarafındaysan, havaya girdiğimde sana uygunsuz bir şekilde dokunamam." Kaşlarını kaldırdı. "Kabul edilemez bir buluşma pratiği."

Kolum kabinin üst kısmı boyunca kolayca arkasına yerleşti ve yanıma daha da yaklaştı. Biraz daha devam etse kucağımda olacaktı.

"Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim düşes," dedim ona kolayca. Kimsenin izlemediğinden emin o l m a k için restoranın etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra eğildim ve dudaklarını kendi dudaklarımla okşadım. Hemen yumuşadı, dilini benimkine hafifçe değdirmek için ağzını açtı. İlk tattığım şey şarap oldu ve kendimi geri çekilmeye zorladım, restoranda olay çıkarmak istemiyordu.

Tatlı sipariş etmeye karar verdik; o benim mutfak adama otururken ve ben de onun bacaklarının arasında dururken paylaşabileceğimiz bir dilim zengin çikolatalı kek. Bütün hafta boyunca yemeğimizin çoğunu bu şekilde yedik ve bu benim kahvaltı yapmak için en sevdiğim yol olma yolunda hızla ilerliyordu.

"Neden bana hâlâ öyle diyorsun?" diye sordu. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır," dedi iç çekerek. "Varmış gibi davrandığımda bile yoktu."

Gülümsedim. "Asansörde bana hiç kimsenin seninle dalga geçmediğini söylemiştin. Muhtemelen bunu bilmek biraz fazla hoşuma gitti."

Mırıldanarak şarabından son yudumu aldı. "Biliyorum, bunu her söylediğinde gözlerinde görebiliyordum. Yarı sadist olduğuna ikna olmuştum çünkü seni çekip tokatlamamı istiyordun."

Gülümseyerek, elimi kendi eline alıp çevirmesini ve parmaklarını benimkinin içinde gezdirmesini izledim.

"Hayatımdaki her şey çok ciddiye," dedi sessizce. "Ciddi ve senaryoluydu." Ivy elimi tutmuyordu. Sadece avucumdaki çizgileri takip ediyor, parmak uçlarını oradaki nasırların üzerinde gezdiriyordu. "Ve ben bunun -sizinle benim- bir isyan mı yoksa bir özgürleşme mi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Bu randevunun bizi hiç planlamadığımız bir konuşmaya yaklaştırması doğaldı ve Ivy muhtemelen yapmaya niyetli olmadığı itiraflarda bulunurken göz temasından kaçındı.

Ve eğer niyeti buysa, karar vermesine yardımcı olmamı istemediğini hissediyordum.

"Birincisi bazen ikincisine yol açmaz mı?" diye sordum.

"Sanırım öyle." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu.

Servis görevlisi hesabı masaya bıraktı ve ben de öne doğru kayarak arka cebimden cüzdanımı çıkardım, kredi kartımı şık deri portföyün içine soktum.

"Yemek için teşekkür ederim," dedi bana. "Çok lezzetliydi." Sonra yüzüne baktı. "Arkadaşlık da fena değildi."

Ağızına baktım, sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Fena değil," diye mırıldandım. "Ivy Lynch'i gerçekten etkilemek için ne gerekiyor acaba?"

Elimi sırtının çıplak teninden aşağı kaydırıp parmaklarım elbisesinin göğüs kafesiyle buluştuğu kenarın içinde dans edinceye kadar yavaşça nefes aldı, gözlerini restoranın etrafında gezdirdi. "Sen zeki bir adamsın. Eve gitmeden önce bir şeyler düşünürsün."

Beni görmemesi iyi oldu, çünkü bu kelimeyi öylesine kullanınca gözlerim kapandı.

Öyle demek istediğini sanmıyordum ama öyle olmasını istiyordum.

Diğer elimle çenesini kavradım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdikten sonra kısık bir iniltiyle öpücüğün derinliklerine daldım. Yavaşça parmaklarını başımın arkasındaki saçların arasından geçirdi ve dilini benimkinin üzerinde gezdirdi.

İkimiz de nefes nefese geri çekildik, garson hürmetkâr bir tavırla boğazını temizleyerek yaklaştı.

"Tatlıınız," dedi ve bilmiş bir sırıtışla küçük bir çanta bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

"İyi akşamlar."

Kabinden kalktıktan sonra elimi Ivy'ye uzattım, o da restorandan çıkarken parmaklarını benimkilere doladı. Yürürken gözler bizi takip ediyordu ama bu beni ya da onu tanıdıklarından değildi. Birbirlerine umutsuzca aşık genç bir çiftte çok benzediğimiz için olduğunu düşünmeden edemedim.

Kaldırımında yürürken hava serindi. Redmond şehir merkezi Sisters'dan daha büyüktü; tuğla bina cepheleri, parlak renkli çiçeklerle dolu büyük saksılar ve uzun bir ferforje kemer, küçük bir kasabanın her zaman sevdiğim cazibesini koruyordu.

Biz yürürken Ivy sessizdi, gözlerinde keskin bir bakışla şirin sokağı inceliyordu.

"Çarkların dönüyor," dedim.

Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Nasıl anladın?"

Başparmağımın kenarını kaşlarının arasında yumuşatmak için uzandım. "Çok düşündüğünde şurada küçük, sevimli bir çimdik oluyor."

"Bunun için babamı suçlayacağım," dedi. "O da aynısından alıyor."

Hiçbir şey söylemedim, sadece yürürken elini sıkıca kavradım, çünkü bu konu söz konusu olduğunda onu yönlendirecektim.

"Hayatım boyunca beni tek bir amaç için yetiştirdi. Bir gün onun yerine geçmek için." Adımlarını durdurdu, tavandan tabana pencereleri olan bir vitrine ve parlak yeşil yapraklarla dolu siyah saksılarla çevrili parlak kırmızı bir ön kapıya baktı. "Yatmadan önce anlattığım hikâyeler yönetim kurulu raporlarıydı. Tatillerimiz gerçek tatil değildi. Her zaman pazar araştırmasıyla ilgiliydi. Satın almayı düşündüğü herhangi bir yerin artılarını ve eksilerini belirtirdi. Neden daha fazla ücret alabileceğini. Neden daha az ücret alabileceğini. Neden birden fazla alana bölebileceğini. Neden arazi satın alıp sıfırdan bir şey inşa edeceğini. Ne zaman satılık bir yer görsem kendimi onun ne yapacağını merak ederken buluyorum. Nedenini bile bilmeden onu kurtarıyorum."

Neden özellikle bu vitrinin dikkatini çektiğini anlamaya çalıştım ama yine de dikkatle dinledim.

"Ve her bir kelimeyi içime çektim," dedi. "Sanırım benimle bu şekilde ilişki kuruyordu ya da kurmaya çalışıyordu. Ama bunun gibi küçük dükkânlar gördüğümü ve satın aldığı o mekânlara giren her şeyden kendini nasıl soyutlayabildiğini merak ettiğimi hatırlıyorum." Ivy öne doğru ilerledi ve boştaki elini hafifçe cama dokundurdu. Camın arkasında ayakkabılar ve şık deri çantalar sergileniyordu. Büyük, cesur tablolar ve kırmızı bir elbise giyen yüzü olmayan bir manken. "Başarılı olacaklarını bilmek istemez miydi?" Sonra bana baktı. "*Sen istemez miydi?*"

Konuşmadan başımı sallayabildim.

Kaburgalarımın arkasında büyük ve korkunç bir şey oluşmaya başladı ve ben artık onu görmezden gelemeyinceye kadar o küçük alanın sınırlarını ısrarla zorladı.

Eğer o geleceğimin bir parçası olmasaydı, geleceğimde kocaman bir boşluk yokmuş gibi davranmak istemedim çünkü olacaktı.

"Sen de mi bunu istiyorsun?" diye sordum ve sesim sanki biri boğazıma bir kaktüs düşürmüştü ve beni onun etrafında konuşmaya zorlamış gibi düzensiz ve çiğ çıktı.

Ivy hemen cevap vermedi, göğsü hızlı nefes alıp vererek inip kalkıyor, bu da yüzündeki sakin ve kararlı ifadeyi yalanlıyordu. Onu ele veren tek şey kaşlarındaki hafif çatıklıktı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. Sonra bana baktı, gözleri adı konmamış bir şey için yalvarıyordu. "Ama sanırım babam da benden koptu. Şu anda, ona göre, bir yatırım gibi görünüyorum"

Bu işe yaramadı. Tüm bu büyük boş binaları, neye ihtiyaçları varsa ona dönüştürebilir. İçlerinde ne olduğu önemli değil, anlıyor musun? Olmamalı mı?"

"Evet." Yüzünü avuçladım.

"*Evet.*" Tanrım, bu benim için önemliydi.

O kadar önemliydi ki, Seattle'a geri dönüp o boş binalardan bir milyar dolar kazanmayı gerçekten isteseydi, muhtemelen onu orada tutmak için hayatımın altını üstüne getirirdim.

Ivy göğsüme doğru adım attı ve kollarını ceketimin altından belime doladı. Kollarımı onun etrafında kavuşturup çenemi başının üstüne koyduğumda yavaşça nefes verdi.

Uzun bir süre öyle kaldık, sadece birbirimizi soluduk. içinde.

Sonra başını kaldırdı. "En iyi Noel hediyen neydi? hiç aldın mı?"

Gözlerindeki bakışla göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Neredeyse acıyordu çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Muhtemelen *bu kişiyi sevebilirimden* düşüşün kendisine geçişin en korkutucu kısmı buydu. Karmaşık, acı verici ya da gürültülü değildi. Hissettiğiniz şeyin gerçek bir şeye bağlı olduğunu ve o anda hepsi küçük gelen yüzlerce farklı değiş tokuşla inşa edildiğini gördüğünüz bunun gibi sessiz anlardı.

"Poppy," diye kolayca cevap verdim. "Noel arifesinde doğdu ve hepimiz onu karşılamak için hastaneye gittiğimizde Sheila onu sardıkları battaniyenin üstüne kocaman kırmızı bir fiyonk koymuştu." Gülümsedim. "Hastane odasında biz çocuklarla birlikte tam bir kaos vardı. Gürültülü ve patırtılıydı ve hepimiz onu ilk kimin kucağına alacağımız konusunda kavga ediyorduk. Ama kırmızı kurdeleli plastik beşiğinde mışıl mışıl uyurken ona baktığımı ve bunu aşacak bir Noel hediyesi asla olmayacak diye düşündüğümü hatırlıyorum." Omuz silktim. "Ve olmadı da."

Ivy başını yavaşça salladı, bakışları yüzümde sevgiyle geziniyordu. "İnanılmaz."

"Ne?"

Gözleri parladı. "Bu o kadar mükemmel bir cevap ki beni hasta ediyor."

Derin bir kahkaha atarak kollarımı sıktım ve sonra onu öptüm.

Dudakları çok tatlıydı, çıkardığı sesler çok mükemmeldi. Vücudu benimkine doğru eğildi ve ben zamanı dondurma gücünden başka bir şey dilemedim.

Ivy'nin elleri sırtımı kavradı ve nefesimi düzene sokmak için öpüşmeyi kestiğimde bile çekilmeme izin vermedi.

Sonunda geri çekildi ve ona elimi uzattığımda elini dirseğimin kıvrımından geçirdi. Kamyonetime giden yolun geri kalanını bu şekilde yürüdük ve onun için kapıyı açıp kamyonete binmesine yardım etmek için elimi u z a t t ı ğ ı m d a hala derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Eve dönüşümüz rahat bir sessizlik içindeydi, eli elimde sıkıydı.

Evime döndüğümüzde, birbirimizi yavaşça soyduk, uzun bir ticaret yaptık,

lüks öpücükler ve dolaşan eller. Ivy ilk kez kontrolün kendisinde olmasını istiyordu ve Tanrım, onun için o kadar ileri gitmiştim ki buna itirazım yoktu. Beni yatağa geri itti ve bacağına kucağıma doğru sallarken ellerini göğsüme sabitledi.

Göğüsleri göğsüme sürtünürken, ellerim kalçalarını zorlukla dizginlenen bir güçle kavrayana kadar öpüştük ve öpüştük.

"Ivy," diye yalvardım.

Oturdu, sırtını bir kedi gibi kamburlaştırdı, gözleri benimkilere kilitlendi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi; bakışlarını sadece başını geriye doğru eğip tatmin olmuş bir tıslamayla üzerime çöktüğünde kesti.

Cennete.

Her nasılsa, daha da iyi oldu. Ona olan arzum asla tatmin olmadı.

Bu sadece daha fazlasını ve daha fazlasını istememe neden oldu.

Yavaşça ileri geri sallanıyordu ve ben de hızımı artırıp kalçalarımı altından yukarı çekme dürtüsüyle savaştım. Bu yüzden arkama yaslandım ve onun zevkini kovalamasını izledim, kalçaları daha hızlı hareket etmeye başladığında tırnaklarını göğsüm ve karnım boyunca sürüklediğinde dişlerimi sıktım, karnıma doğru bastırdı ve tam doğru açığı buldu.

Parmaklarım kıcının etrafında sıkılaştığında kaşları çatıldı.

Yavaş, yumuşak bir iniltiyle boşaldı ve ben de doğrulup ağzımı onunkinin üzerine eğerek yakıcı bir öpücük kondurdum. Döndük ve o da kalçasını yanıma dayadı, kovalama sırası bendeyken beni tembel, dilini dolaştıran öpücüklerle öptü.

Ve yaptım.

İlerleyen kalçalarımınla aynı anda kalçalarını yukarı kaldırdığında, omurgam boyunca aşağıya doğru inen bir yük treni gibi çarptı bana.

"İşte bu," dedim ona ve sonra tatlı dudaklarını öptüm. "İşte bu o."

Yan döndük, bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanmıştı. Onu öptüm.

Ben onu göğsümde sıkıca tutarken o da kollarını aramıza sıkıştırdı. Bana izin verse onu sonsuza kadar orada tutabilirdim ve birine aşık olmanın en korkutucu yanı da buydu.

Onun da aynı şekilde hissedeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Kollarım sıkılaştı ve o nefesini tutarken başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk randevuydu," diye fısıldadı. Gülümsedim. "Ben de öyle."

Ivy bundan sonra çabucak uykuya daldı ve ben onun derin ve eşit nefes alırken kaburgalarının yükselip alçalmasını ezberlerken, bu yatakta onsuz uyumayı düşünmemeye çalıştım.

Chapter 29

Ivy

Tim ve Sheila Wilder'ın evindeki her şey Norman Rockwell tablolarına benziyordu ve büyük bir parçam hâlâ nasıl olup da tam ortasına düştüğümü anlamaya çalışıyordu.

Dışarısı soğuk bile değildi ama devasa taş şöminede kükreyen ateş evin ortasında bir çapa görevi görüyordu.

Kanepede oturuyordum ve kucağımdaki yastığın üzerine bir bulmaca kitabı koymuştum.

Poppy kanepenin karşı tarafına oturdu, Kindle'ı da benzer bir pozisyonda oturuyordu.

Ian mutfakta Sheila'yla birlikteydi ve ona uyuşturucu kokan bir şey hazırlamasında yardım ediyordu.

Cameron babasıyla futbol izliyordu ve dürüst olmak gerekirse, sanki farklı bir dil konuşuyorlarmış gibi geliyordu.

"Neden dördüncü ve on beşte koştun?" Cameron sordu.

Tim suyunu işaret etti ve Cameron eğilerek suyu ona uzattı. "Çünkü hücum koordinatörleri tam bir aptal."

Oyun arka planda sessizce oynanıyordu ve ben etrafta koşuşturan bedenleri izliyordum. Ne yaptıklarına dair herhangi bir planları yokmuş gibi görünüyordu, sadece o zümrüt yeşili tarlada karıncalar gibi debeleniyorlardı.

Cameron bunu belirttiğinden beri, düşünürken alnımdaki o lanet çatlağı hissedebiliyordum.

Muhtemelen önce orayı kırıştırırdım.

"Ne?" Cameron sordu. Yanımda oturmuyordu. Ailesinin önünde bolca fiziksel sevgi gösterisinde bulunmanın

kötü bir fikirdi. Çünkü dokunma mesafesindeyken ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk ve onu kanepeye oturtmak ailesinin geri kalanıyla tanışmayı biraz rahatsız edebilirdi. "Orada düşündüğünü görebiliyorum."

Tim gülümsedi. "O her zaman düşünmez mi?"

"Ne yazık ki evet," diye kabul ettim. Oğluyla beyin değiştiren bir seks yaptığım zamanlar hariç ama bunu kendime saklamaya karar verdim. "Sadece o sahada olup bitenlere nasıl bir anlam verilebileceğini anlamaya çalışıyorum."

"Anladığım kadarıyla evde babanla pek futbol seyretmiyorsun?" diye sordu Tim. Gözleri açıldı ve onu hiç görmediğim kadar enerjikti, belli ki her an eve doluşmaya başlayacak olan diğer çocuklarının gelişini bekliyordu. Ben sadece kusacakmışım gibi hissediyordum, bu yüzden bulmaca kitabımı ölümüne tutuyordum.

"Yok," dedim ona. Masanın arkasındaki konuşan kafalar farklı bir maç tekrarına geçerken başım hafifçe eğildi. "Pantolonları güzel ama."

Cameron bana kızgın bir bakış attı, ben de tatlı tatlı gülümsedim. Poppy homurdandı.

Greer yanında kızı Olive ile içeri girdi. Olive'in elinde solmuş bir demet kır çiçeği vardı ve tek kelime etmeden onları Tim'e doğru itti. Gözleri iriydi ve beklenti dolu gülümsemesi kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Tanrım, bunlar benim için mi?" diye sordu. Sonra kollarını açtı ve kız oksijen tüpüne dikkat ederek dikkatlice kucağına tırmandı. "Güzel bir kızıdan güzel çiçekler," dedi ve başının üstünü öptü. "Eminim Sheila Nine'ye sorarsan bunlar için biraz su getirecektir."

Gözleri zevkle parlıyordu ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onun kucağından atladı. Sheila mutfakta Ian'la birlikte bir şeylerle uğraşıyordu, ama Olive ona o kadar sessiz bir şekilde bir şey sorunca duraksayıp yanına eğildi ki onu duymakta zorlandım. Sheila elini küçük kızın sırtına koydu ve kulağına fısıldadı, ardından cesaretlendirici bir gülümsemeyle devam etti.

Olive biraz gergin bir şekilde Ian'a baktı.

Bu konuda onu suçlayamam. Geçici barışımıza rağmen, genç bir kızın bakış açısından muhtemelen korkunç görünüyordu - iri, uzun ve sakallı, ayı gibi bir duruşu ve huysuz bir tavrı vardı. Hangi

Bu yüzden onu yaklaştırıp yavaşça kollarının arasına aldığında ve buzdolabının üstündeki dolap kapağını açtığında çok şaşırdım. Eğildi, dilini dudaklarının arasına sıkıştırdı, çiçekleri ezecek kadar göğsüne bastırdı ve diğeri eliyle küçük bir vazoy aldı.

Küçücük bir göz kırpmayla elinden aldı ve soğuk suyla doldururken onu mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Kitabımın kenarından izledim, duvardaki bir çatlaktan gözetleyen bir röntgenci gibi hissediyordum. Sessiz bir kızdı ve hepsi ona sonsuz bir sabırla davranıyordu.

Ve sonraki birkaç saat içinde ev Wilders'ın sayısıyla ikiye katlanacaktı.

Zihnimde tam olarak kilitleyemediğim panik kahkahalarımın sesini ekleyin.

Karnım sinirden tehlikeli bir şekilde zonkluyordu. Göğsüm sıkışarak uyanmıştım, o sabah hazırlanmak için sonsuz özen göstermiştim. Cameron ben uyanmadan çok önce kapıdan çıkmış, Ian'ın odun kırmasına ya da ağaç kesmesine yardım ediyordu, emin bile değildim. Her şey kulağına çok açık havada ve benim ilgi alanımın dışında geliyordu.

Bu da sabahı düşüncelerimle baş başa, artan bir korku hissiyle kıyafet seçeneklerime bakarak geçirdiğim anlamına geliyordu.

Hiç erkek arkadaşınızın ailesini etkilemek için bir kıyafet seçmeye çalıştınız mı, erkek arkadaşınız gibi hissettiğiniz ve korkunç bir fikir olmasına ve onun büyük, korkutucu, sevgi dolu ailesinin yanında nasıl davranacağınız hakkında hiçbir fikriniz olmamasına rağmen ona aşık olabileceğinizi hissettiğiniz oldu mu?

Çok zordu.

Bu karışımaya, *hayatımda* hiç katılmadığım sevimsiz bir küçük kasaba festivaline girmek üzere olduğumu da ekleyin ve ikinci fincan kahvemi bitirdikten kısa bir süre sonra gündüz içmeye başlamak isteyeceğimi hissettim.

Yapmadım, ama kesinlikle bunu düşündüm.

Sonunda, elimden geldiğince rahat hissettiren soluk pembe, uçuşan bir etek, ayak bileklerimi saran askılı bir çift İtalyan deri sandalet ve beyaz bir atlette karar kıldım. Eve girdiğimde Cameron bana beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi baktı, ben de iyi bir seçim yaptığımı düşündüm.

Yine de, iyi seçim yapıp yapmadığım konusunda berbat bir yargıcıydı çünkü bana her zaman şu şekilde baktığını çabucak fark ediyordum

yol.

Greer, Poppy ile benim aramdaki kanepeye uzandı ve Poppy'nin hemen başını Greer'in kalçasına yaslamak için yeniden pozisyon almasını kıskançlıkla izledim. Greer, Tim ve Cameron'la birlikte futbol maçının tekrarını izlerken dalgın dalgın kız kardeşinin saçlarıyla oynuyordu.

"Ne zaman gelecekler?" Poppy sordu.

Greer duvardaki saate baktı. "Adaline Seattle'dan ayrıldıklarında bana mesaj attı. Her an burada olabilirler."

"Uçtular, değil mi?" Cameron sordu.

Greer başıyla onayladı. "Lydia bir uçak kiraladı, yani o, Erik ve bebek de onlarla birlikte. Beckett ve Parker bir saat içinde burada olacaklar." Sonra bana baktı. "Tüm bunlar için hazır mısınız?"

"Biraz bile değil," diye itiraf ettim. Güldü. "İyi olacaksın."

Bundan o kadar emin değildim ama yine de güven oyu vermesini takdir ettim.

"Herkes tek bir çatı altında," diye mutlulukla iç geçirdi Tim. "Çok uzun zaman oldu."

Sheila aile odasına doğru ilerledi ve Tim'in sandalyesinin koluna tünedi. "Şehir merkezini ziyaret etmek istediğine emin misin?"

"Karıcığım, bunu bana son altı saat içinde on yedi kez sordun ve cevabım bir kez bile değişmedi. Sana yapacağımı söyledim ve yapacağım." Kolunu okşadı. "Ben iyiyim. İşte bu yüzden tekerlekli sandalyelerimiz var."

İçini çekti ama gerginliği yüzünden okunuyordu. Cameron anne ve babasını dikkatle izliyordu, ben de Cameron'ı. Vücudum ona yaklaşma isteğiyle adeta titreşiyordu. Elini tutun, belki daha iyi hissettirir diye.

Birine bu şekilde bakmak *tuhaf*, korkunç ve çaresizdi. Nesnel olarak, onu gerçekten daha iyi hissettiremeyeceğimi biliyordum ama kendimi denemek istemekten alıkoyamıyordum. Göğsümde giderek büyüyen hisler yabancıydı; keskin, sabit kenarları, tanımlamaya meydan okumayı başarsa bile kalıcı bir şeye doğru gittikçe yaklaşıyordu.

Tim Sheila'nın elini tutup tatlı bir öpücük verdi ve Cameron'a başıyla işaret etti. "Kalkmama yardım edersin, değil mi? Buraya geldiklerinde tekerlekli sandalyemle dışarıda olmak istiyorum. Eğer o bebeğe ilk ben sahip olamazsam çok huysuz olacağım."

"Peki ya ben?" Ian sordu. "Onunla hiç tanışmadım bile, neden onu ilk sen kucağına alıyorsun?"

Tim gözlüğünün kenarından oğluna baktı. "Bana kanser kartını oynatma çünkü oynayacağımı biliyorsun."

Ian gözlerini devirdi ama ağzında nadir görülen bir gülümseme vardı. Tekerlekli sandalyeyi almaya gitti, katlanmış ve Sheila ile Tim'in yatak odasında ayak altında olmayacak şekilde saklanmıştı. Cameron ayağa kalktı ve Tim'i iki kolunun altından kavradı, Sheila da arkadan yardım etti ve yüzünü hafifçe buruşturarak ayağa kalktı.

"Anladın mı?" Cameron, ağırlığını ayaklarının altına alan babasının yüzünü dikkatle izleyerek sordu.

Tim başını salladı. "Uzun süre burada kalamam ama iyiyim."

Poppy doğrulup Kindle'ının kapağını kapattı. "Fazladan bir battaniyeye ihtiyacın var mı baba?"

Dışarısı mükemmel olsa da -güneşli ve ılık, sadece hafif bir esintiyle- Tim acı verici derecede zayıftı ve her zaman üşürdü.

"Teşekkür ederim, tatlım." Ian tekerlekli sandalyeyi durduğu yerin arkasına park ederken Tim, Cameron ve Sheila'nın ellerini sıkıca tuttu. Kilitlendikten sonra Ian, ellerini arkadan kollarının altına koyarak babasını sandalyeye geri oturttu.

Olive, kanepenin yanındaki sepete özenle yerleştirilmiş bir yığından en büyük, en kabarık battaniyeyi aldı ve neredeyse kendisinden daha büyük olmasına rağmen, onu Poppy'ye vermeye çalıştı ve bu sırada neredeyse eteklerine takılıyordu.

Poppy gülümseyerek eğildi. "Neden gidip ona yardım etmiyorsun? Zaten senden daha çok hoşlanacağını düşünüyorum."

Olive uzun uçları topladı ve dikkatlice tekerlekli sandalyeye doğru yürüdü, battaniyeyi dev bir tomar halinde Tim'in kucağına doldurdu. Cameron gülümsemesini bastırdı ama kız kardeşinin üvey kızını izleme şekli *ölümcüldü*.

Bana gamzeli bebekleri ve onun sıcak, kara gözlerini düşündürdü.

Tanrım, beynime üreme düşünceleri bulaştırıyordu.

Daha ne kadar kötüleşebilir ki?

Battaniyenin olabildiğince iyi bir şekilde yerleştirilmesi ve taşınabilir oksijen tüpünün daha büyük olan kalıcı oksijen tüpünün yerine takılmasıyla Ian, Tim'in tekerlekli sandalyesini oturma odasından çıkarıp büyük, etrafı çevrili verandaya itti.

Seattle grubunun gelmesini beklerken herkesin yer değiştirmesi yönünde sessiz bir karar alınmış gibi görünüyordu ve ben de güvenlik battaniyemi/bulmaca kitabımı koltuğuma en yakın masaya koymadan önce özlemle inceledim.

Cameron arkamdan geldi ve eğilip kulağıma fısıldarken iri elini kısa bir süreliğine kalçama sabitledi. "Endişelenmeyi bırak."

Şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve ben de ona kuru bir bakış attım. "Elbette, patron."

Nefesinin altında kıkırdadı ve bu ses -derin ve eğlenceli- beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı.

Ugh. Yaşadığım en güzel duyguydu. Ben nefret ettim.

Ön kapıyı benim iç i n açmak üzere elini yanımdan çekti ve koyu renkli camları olan pahalı görünümlü siyah bir SUV uzun yolda ilerlerken ben de ön verandaya çıktım.

"Babam mı o?" Olive sordu.

Greer Olive'i kucağına aldı. "Henüz değil, tatlım. Parker Amca'yla birlikte başka bir arabayla geliyor. Öğle yemeğinden sonra burada olacaklar."

Gözlemlemek için geri çekildim ve hayatımda ilk kez elimde bir kamera olmasını diledim çünkü bu hafta sonu dokunaklı, güzel ve yürek parçalayıcı bir şeye tanıklık ettiğimi biliyordum. Son kez bir araya gelen bir aileydi çünkü hepsi köşede ne olduğunu biliyordu.

Araba evin önünde dururken Cameron'a baktım ve yüzündeki soğukkanlı, gergin ifadeyi inceledim. Bana sürekli iyi olduğunu söylüyordu ama *ben* iyi hissetmiyordum ve bu benim ailem bile değildi. Gözleri o kadar çelişkiliydi ki kendimi durdurmak istemeyerek uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasında gezdirdim.

Bir solukta göğsü genişledi ve gözlerini arabadan ayırmamasına rağmen elimi sıktı.

Arabadan ilk inen kişi Adaline Wilder'dı - Greer ve Poppy'ye olan çarpıcı benzerliğinden onun olduğunu anlamıştım.

Ön verandaya zıpladı ve kendini Ian'ın bekleyen kollarına attı. Arkasına yaslandığında, yüzünü ellerinin arasına aldı ve kocaman bir sırıtışla onu inceledi. "Vay anasını, saçını kestirmen lazım," dedi ve yanaklarından öptü.

"Neden herkes bunu söyleyip duruyor?" diye homurdandı Tim ve Sheila'ya sarılıp öpmek için yanlarına gittiğinde.

Sırada uzun boylu, kaslı, altın gibi yakışıklı ve çenesi *neredeyse* Cameron'inkine rakip olan bir adam vardı. Aileyi kolay gülümsemeler ve sarılmalarla selamladı ve sonra elini bana uzattı. "Emmett Ward," dedi ve başını Adaline'e doğru eğdi. "Bunun peşine takıldım."

Sol elinde muhteşem bir vintage set pırlanta fark ettim.

"Ivy," dedim ona. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Arabadan muhteşem bir sarışın indi - haklıydı, onunla yıllar önce bir etkinlikte tanışmıştım - uzun boylu, siyah saçlı kocasını beklemek için durakladı, o da koyu renk saçları olan sevimli küçük bir kızı çabucak çözdü ve verandaya doğru yürürken onu kalçasına koydu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım nefesimin altında. Cameron yere baktı. "Ne?"

Erik Wilder'ı inceledim; en az diğerleri kadar uzun, heybetli ve muhteşemdi. "Ailenizin gen havuzunda ne var? Bu normal değil."

Güldü.

Erik ve Lydia, Greer ve Poppy ile kucaklaştılar ve Lydia, Tim ve Sheila'yı selamlamak için yanlarından geçerken Ian'ın karnına bir şaplak attı. Erik ve Ian el sıkıştılar - kardeşler arasında gördüğümde daha çekingen bir selamlaşmaydı bu - ama Ian, Erik'in kucağındaki küçük kızı görünce yumuşadı. Kız utangaç bir şekilde başını eğdiğinde gülümsedi.

"İsla senin kızın olmalı," dedi gizemli bir şekilde. "Zaten benden hoşlanmıyor."

Erik gözlerini devirdi. "Bunu da atlatacaktır. Hepimiz atlatırız." Ian'ın yanından geçip Tim'in önüne çömeldi ve kızının başının üstünü öptü. "Büyükbabanın kucağına oturmak ister misin?" diye fısıldadı.

Mutlu konuşmalar sustu ve Adaline verandanın karşısından bana küçük bir el salladı. Gözleri hızla Cameron'ın elindeki elime kaydı ve gülümsemesi yayıldı. Nişanlısına dirsek attı ve o da şakağını öpmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı.

Adaline'in dikkati benden ve Cameron'dan Tim'e ve bebeğe kaydı.

Erik onu dikkatlice babasının kucağına oturttu ve hemen kulaklarına dolanan oksijen tüplerini tutmaya çalıştığında hepimiz güldük.

Gözlerini torunundan ayırmadan Sheila'ya, "Çıkar şu aptal şeyi," dedi. "Sadece birkaç dakikalığına."

İç çekti. "İnatçı adam," dedi sevecen bir ifadeyle ama yine de boyun eğdi. Yavaşça, Isla'nın tombul ellerini tüpün etrafından çözdü ve başının etrafından çekti.

"İşte böyle," dedi memnuniyetle. "Sen dünyanın en güzel kızı değil misin?" diye fısıldadı, sonra kızın bedenini göğsüne yaklaştırdı ve saçlarının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Evet, öylesin."

Lydia birkaç fotoğraf çekti, gözleri parlıyordu. Kocasını ayağa kaldırdı ve büyük kolunu onun omuzlarına doladı.

Verandadaki herkes ailenin en küçük üyesinin büyükbabasının kucağında mutlu bir şekilde zıplamasını izledi ve birkaç burun çekme sesi duydum.

Sheila gizlice yanağındaki bir damla yaşını siliyordu.

Poppy başını Adaline'in omzuna yasladı, diğer kolunu da Ian'ın beline doladı.

Çok ağır, özel bir andı ve kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

Tim başını kaldırdı, ailesine bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Hadi ama, ben daha ölmedim. Bu hafta sonunun her anında zırlamasak iyi olur, yoksa festivale tek başıma gideceğim." Göz kırparak karısına baktı. "Onun için hazır mısın?"

Sheila hevesle yaklaştı. "Her zaman." Sonra bebeği kucağına aldı ve sıkıca sarıldı. "Kim acıktı?"

Erik, Ian, Adaline ve Cameron hemen ellerini kaldırdılar. Adaline'in nişanlısı onun yüzündeki hevesli ifadeye güldü.

Sheila kaşlarını kaldırdı ve başını eve doğru eğdi. "Harika. Kendinizi nasıl besleyeceğinizi biliyorsunuz. Benim kucaklamam gereken bir bebeğim var."

Kahkahalar azalınca Erik Wilder sonunda Cameron'ın yanında durduğunu fark etti ve gözlerini kıstı. "Bu da kim?"

Tüm gözler bana çevrildi, sessizlik tamamen farklı bir nedenden dolayı çöktü. Çenemi düz tuttum ve sahneyi süpüren dev bir spot ışığı hayal ettim, sıcak ışık çemberi tam bana ve Cameron'a düşüyordu.

Önce Tim konuştu. "O Cameron'un..." Ellerimiz sımsıkı kenetlenmiş bir şekilde onun yanına nasıl bastırıldığımı fark etti. "Müşteri," diye yarım yamalak bitirdi. "Arkadaş mı?" Elimi tutan oğluna yardım için geniş gözlerle baktı.

Cameron elimi sıktı ve içinden sessizce güldü. "Bu Ivy," dedi.

Onun basit, gösterişsiz duyurusuna rağmen yanaklarımın derisi güneşin yüzey sıcaklığına yaklaşıyordu.

Poppy bana cesaret verici bir göz kırptı. "Onu seveceksin," diye ilan etti. "Bana hâlâ bazen çocukmuşum gibi davrandığınızı söylediğimde herkese küfretmeyi teklif etti."

Birden fazla kaş havaya kalktı ve Greer yüksek sesle gülmemek için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Gözlerim kapandı ve verandanın parmaklıklarından atlayıp ormanda saklanmanın ne kadar kolay olacağını merak ettim.

"Teşekkür ederim Poppy," dedim. "Bu sabah tam da böyle bir tanışma hayal etmiştim."

Greer savaşını kaybetti, eline doğru homurdandı.

Cameron elini benimkinden ayırdı ve kolunu hemen omzuma doladı. "Bu size onun ne kadar iyi uyum sağlayacağını göstermeli," dedi kolayca.

Ona uzun bir bakış attım ve sırtışı yayıldı.

"Doğru," dedi Erik, gözleri verandanın karşısından beni tartarken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama bu kategoride bize yetişmek istiyorsa önünde uzun bir yol var."

Sheila iç çekti. "Her annenin duymak istediği şey. Hadi, çantalarınızı içeri götürelim ve öğle yemeği yiyelim."

Chapter 30

Cameron

Babam öğle yemeğini ön verandada yemek istedi.

Ian'la bakıştık çünkü Parker'ın gelmesini beklediğini biliyorduk ve o deri koltuğa geri döndüğünde, yaşlı adam bir şeyler yemeyi başarırca her zaman uyuyakalırdı.

Annem onun bu isteği karşısında telaşlanmadı, sadece omzunu sıktı. Emmett ve Adaline bavullarını SUV'den indirip herkesi selamladıktan sonra içeri getirdiler. Erik ve Lydia bebeği bıraktı. vardı zaten takıldı onu itibaren Anne altında en küçük teyze ayrıcalıklarını bahane ederek arabayı eve geri götürdü.

Eşyalarını boşaltabilecekleri bir misafirhane.

Ivy dudaklarını düşünceli bir şekilde bükerek onların gidişini izledi. "Ne oldu?" diye sordum.

Belki gözleri benimkilere kayar diye düşündüm ama en büyük üvey kardeşimin eski evine doğru küçük bir viraj alırken bakışlarını araçtan ayırmadı. "Yani Erik taşınmasaydı, hepiniz aynı mülkte yaşayacaktınız."

"Sanırım."

"Bilerek."

Sırıtarak başımı salladım. "Evet."

"Ama büyük, tuhaf bir komün şeyine sahip olan ailelerden biri gibi hissetmiyorsunuz." Sonunda bana baktı. "Hepiniz çok normalsiniz. Acayip derecede iyi görünmeniz dışında," diye ekledi. "O normal değil."

Omuzlarım bastırılmış kahkahalarla sarsıldı. "Buna ne demem gerektiğinden emin değilim, düşes."

Derin bir iç çekti. "Sadece hepinizi anlamaya çalışıyorum." Yüzüne baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Poppy küçük Isla'yı kucağına almış, Olive yüzünde utangaç bir gülümsemeyle yeni kuzenini inceliyordu. Babam zayıf yüzünde memnun bir gülümsemeyle onları izliyordu ve bu hafta sonunun hala sahip olduğu sınırlı miktardaki enerjiyi yok edeceğini zaten biliyordum. Ian onun arkasında duruyordu ve yüzünden aynı şey için endişelendiğimizi anlayabiliyordum.

"Peki," dedim ona.

Bir kaşını kaldırdı. "Mm-hmm."

"Öyleyim," diye ısrar ettim.

Kaşlarında bir çatık belirdi. Ivy bana inanmadı. Ki bu haklıydı, çünkü ben de kendime inandığımdan emin değildim.

Yorgun bir elimi yüzümde gezdirdikten sonra ağırlığımı verandanın korkuluğuna verdim, oturup ona bakabilmek için bacaklarımı açtım. Bu, elini bırakması anlamına geliyordu ama bir şeylere kafa yorarken yüzünü izlemek hoşuma gidiyordu.

"Beyin orada çok mu çalışıyor?" Ona sordum.

Cevap veremeden kapı açıldı ve Adaline kafasını dışarı çıkardı. Bize doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına koyarak gözlerinde samimi bir bakışla Ivy'yi inceledi. "Merhaba. Seni çalışıyorum."

Ivy'nin ağzı açık kaldı. "Ben... tamam mı?"

Gözlerindeki hafif panik dolu bakışa sessizce güldüm. "Sakin ol, Adaline. Sorgulama yok."

Masumca göz kırptı. "*Neden* müşterini ve arkadaşını sorgulayayım ki?"

Lanet olası babam ve onun beceriksiz cevabı. Gözlerimi uyarıcı bir bakışla kısmıştım. "Mükemmel bir soru."

Adaline sırtıtarak dostça bir kolunu Ivy'nin koluna doladı ve onu nazıkçe evin içine doğru yönlendirdi. "Pekâlâ, şu *bize küfretme* teklifini açıkla bakalım," dedi. "Normalde korkutucu olan Greer'dır ama muhtemelen bir kişiye daha yer açabiliriz."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. Yapabileceğim herhangi bir hata için endişelenmeyi unutun; kız kardeşlerim ben bu işi berbat edemeden onu koşarak göndereceklerdi.

Babamın sandalyesinin arkasındaki eve yaslanan Ian'a katıldım. Isla'yı izledi.

"Erik'in bir bebeği var,"

dedi. "Gerçekten de var."

"Sanki... onun küçük bir versiyonu gibi," diye devam etti. "Sence onun gibi iğrenç, her şeyi bilen biri mi olacak? Yoksa kişiliğinin en kötü yanlarını yumuşatacak kadar Lydia var mı içinde?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Çocuğunun onun gibi olmasının olumsuz bir şey olacağını ima ettiğin için Erik seni pataklamak için burada değilken bu soruları soracak kadar zeki olduğunu fark etmeden edemiyorum."

Homurdandı ama bebeği incelerken gözlerinde sevgi dolu bir ifade vardı. "Tüm bunları düşünmek garip, değil mi? Hepimiz ne kadar değiştik. Hayatlarımızın artık ne kadar farklı olduğunu."

Babam tekrar Ian'a baktı. "Sen ve Parker hariç. Eğer Ivy olmasaydı, çocuklarım onların saçmalıklarına katlanacak birini bulma konusunda üçte üç yapardım." Ben gülerken Ian başını salladı. Ama babamın yüzü sertti. "Ve ağabeyin hakkında saçma sapan konuşmayı bırak. Torunlarımın mükemmel olmadıklarını ima etmene izin vermeyeceğim."

Poppy bebeğin boynuna bir ahududu üfledi ve o da kıkırdadı. "Sorunumuzun yarısı bu, Isla," dedi küçük kıza, o anlamasa da. "Babam biz kızlara neredeyse pervasız bir özgüven verdi çünkü bizim yaratılmış en iyi şey olduğumuzu düşünüyor."

"Çünkü öylesin," diye ısrar etti babam.

Ian gözlerini devirdi.

Bir araba sesi hepimizi duraksattı çünkü bu Erik ve Lydia'nın içinde ayrıldığı koyu renkli SUV değildi.

Parker'dı.

Ian ve ben birbirimize dolu dolu baktık ve Poppy hemen işaret verdi. "Olive, neden gidip büyükanne Sheila'nın senin için sandviç hazırlayıp hazırlamadığına bakmıyoruz, tamam mı?"

Yaklaşan arabaya son bir kez baktı ve kızları evin içine sokmadan önce bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Bizim de girmemizi ister misin?" Elimi zayıf omzuna koyarak babama sordum.

Göğsü yavaş bir nefesle inip kalktı.

Sonunda başını salladı. "O senin kardeşin. Siz benim oğullarımınız. Üçünüzle de biraz vakit geçirmek istiyorum." Sonra durakladı, çenesinde sadece en ufak bir titreme görünüyordu. Araba evin önüne yanaştı ve babam yavaşça soluk aldı.

Titremesi geçmişti. Babam önce Ian'a, sonra bana bakarak kararlı bir şekilde, "Ona sert davranma," dedi. "Ciddiyim."

Ian çenesini göğsüne bastırdı ama kısa bir baş sallama hareketi yaptı. Ben de öyle yaptım.

Babam çenesini kaldırdı. "Ayakta olmak istiyorum," dedi bize. "Bu aptal sandalyede oturmadan oğluma sarılacağım."

"Baba." Ian'ın sesi emin değil gibiydi.

Ona bir bakış attım. "Sen kalkmasına yardım et. Ben arabaya gidiyorum."

Ian yavaş ve ölçülü bir nefes verdi ama yavaşça başını salladı. Kardeşim gideli çok uzun yıllar olmuştu, Parker'ın şu anki haline gelmesinin büyük bir kısmı Ian okyanusun ötesindeyken gerçekleşmişti.

Ivy bana iyi olup olmadığını sormuştu ve verandanın merdivenlerinden inerken arabanın ön camından Parker'ın gözleriyle karşılaştığımda kendimi iyi hissetmiyordum.

Yaklaştıkça ve küçük kardeşimin ön verandada babamızı incelemesini izledikçe bir evin iskeletini düşündüm. Tutması gereken her şeyi tutmasını bekliyorsanız, onu doğru açılarla, doğru aralıklarla ve uygun yük taşıma kapasitesiyle kasıtlı olarak inşa etmeniz gerekirdi.

Aylarca o çerçeveyi sağlam tuttum çünkü etrafımdaki insanlar dik durmak için her şeye ihtiyaç duyarken başka bir seçenek yoktu.

Dik durmam gerekiyordu.

Parker'ın gözleri babamda kaldı ve çenesi gerildi. Greer'in kocası Beckett -şu anda ailemize yük olan hemen hemen her türlü alt metne sahip- hemen araçtan indi ve karısını ve kızını aramaya çıkmadan önce sadece benimle sıkıca tokalaşmak için durakladı. Parker motoru kapatıp kapıyı yavaşça açarken ben arabanın önünde bekledim.

Başta hiçbir şey söylemedik, sadece birbirimize baktık. Parker, gözlerinde kararlı bir parıltıyla üniversiteye giden, futbol sahasında iz bırakmayı arzulayan, kendini kanıtlamak için yanıp tutuşan o kişiye neredeyse hiç benzemiyordu.

Artık benden daha uzun boyluydu ve profesyonel bir sporcunun zahmetsizce güçlü yapısına sahipti. Parker'ı düşündüğümde, eskiden olduğu kişi, kolay çekicilik ve hızlı bir gülümsemeydi. Kız kardeşleriyle dalga geçen ve sık sık gülen biriydi.

Önümdeki adamın gözlerinde perili bir kenar vardı. Sanki iyi uyumamış ve aylardır gülmemiş ya da gülümsememiş gibiydi.

Bir yanım yumruğumu sıkıp yüzüne vurmak istiyordu çünkü bu hiçbirimiz için kolay değildi. Ama daha büyük bir parçam onu hala annemiz öldükten sonra haftalarca ağlayarak uyuyan küçük bir çocuk olarak görüyordu.

Hemen konuşmayınca elimi omzuna koydum ve sıktım. Sonunda gözlerini babamdan ayırdı ve benimkilerle buluştu. Orada gördüğüm şey, mesafeyi koruduğu için duyduğum hayal kırıklığını boşaltmak için yumruklarımı sıkma isteğini sildi.

Omzundaki el sıkılaştı ve onu kucaklamak için kendime çektim. Küçük kardeşim beni o kadar sıkı tuttu ki bir an için neredeyse geri çekiliyordum, çünkü bunca zamandır bana yardım eden çerçeveyi parçalayacağından korkuyordum.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Cameron."

Sanki günlerdir, belki de haftalardır konuşmamış gibiydi. Sesi küçük kardeşimin sesine benzemiyordu ama o olduğunu biliyordum.

Geri çekildim ve elimi yüzünün yan tarafına koydum. "Hiçbirimiz bilmiyoruz, Parker. Bu yüzden bunu birlikte yapıyoruz."

Sonunda başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve eve doğru yürümeye başladı. Pencereden ailenin geri kalanının onu izlediğini gördüm. Greer ve Adaline Sheila'nın etrafını sarmışlardı, kollarını ona sımsıkı sarmışlardı ve Sheila yüzündeki gözyaşlarını silmeye bile çalışmıyordu.

Babam ayaktaydı, gözleri berrak ve o kadar gururluydu ki göğsümde uğursuz bir gıcırtı hissettim, sanki bir şey yarılmak üzereydi.

Ian hemen arkasındaydı ve babamın dengesini dikkatle izliyordu.

Merdivenleri yavaşça çıkarken elimi Parker'ın omzundan çektim. Babamın önünde durdu, yüzünün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi kırık bir sesle.

"Seninle benim aramda özür dilemek yok, evlat," dedi babam.

"Sen buradasın ve benim için önemli olan da bu. Tamam mı?"

Parker'ın gözleri kıpkırmızıydı, çenesi o kadar gergindi ki çatlayacakmış gibi görünüyordu.

Babam ayaklarını sürüyerek bir adım attı ve Parker'ı kucaklamak için kendine çekti. Parker'ın kolları ona sarılmışken o kadar küçük görünüyordu ki Parker'ın ilk hıçkırığı boğazından kopup geldiğinde yere bakmak zorunda kaldım.

Parker kollarını her ikisine de doladığında Ian'a yer açacak şekilde yer değiştirdi. Babam elini bana doğru uzattı ve birinin yumruğu boğazımı sıkarken nefes almak imkânsızdı. Elimi Parker'ın omzuna attım, Ian'inkini de benimkinde hissettim. Babamın ince ve eskisi kadar güçlü olmayan kolu belime sabitlenmişti.

Sen iyi misin? Kardeşlerim ve ben babamı kucaklarken kafamın içinde onun sesini duydum.

Hayır.

Hayır, değildim.

Geri çekilen ilk kişi Ian oldu ve Parker'ın başının üzerinden onun gözleriyle karşılaştım. Başını salladı.

Parker elini gözünün altına götürerek geri çekildi.

Nefes verdiğinde omuzları iki santim düştü. Bu ağırlığı aylardır taşıyordu, benim üstlendiğimden farklı bir ağırlıktı ama yine de ağırdı.

Babamın tekerlekli sandalyesine oturmasına yardım ettim.

Parker ve Ian'a gülümseyerek sıkıca sarıldı. "Bütün çocuklarım evde," dedi mutlu bir iç çekişle. "Zamanı gelmişti."

Parker Ian'a baktı, sonra omzunu itti. "Saçını kestirmen lazım. Bok gibi görünüyorsun."

Babam ve ben güldük ve bu ses patlaması o kadar rahatlatmıştı ki Parker'ın gelişini çevreleyen ağır gerilim hızlı bir patlamayla kayboldu.

Ian onu geri itti ama Parker neredeyse hiç kıpırdamadı.

"Artık senden daha büyüğüm," dedi Parker, dudakları sırtarak yukarı kalktı.

Ian yüzünü buruşturdu. "O lanet ağırlık odasında ne kadar zaman geçiriyorsun?"

"Hem de çok." Parker eve doğru baktı ve pencerelerdeki herkesi görünce başını salladı. "Oraya girdiğimde ne kadar kötü olacak?"

Ian ve ben hep bir ağızdan "Kötü," dedik.

Babam gülümsedi. "Eğer kendini cömert hissediyorsa, annen seni kız kardeşlerinle birlikte en kötü durumdan kurtarabilir. Ama iyi tarafından bakarsak, Cameron'ın arkadaşıyla tanışabilirsin."

Parker'ın kaşları yavaşça kalktı. "Bok yok mu?"

Omzunu ittim. "İçeri gir. Toz duman dağılana kadar burada bekleyeceğim. Seni canlı bırakırlarsa beyaz bayrak çek."

Ian güldü, Parker beni tersledi ve babam başını salladı. "İşte oğullarımla geçirdiğim tatlı an gitti," diye mırıldandı.

"Birkaç tane daha alacaksın," dedim ona. "Henüz hiçbir yere gitmiyorsun baba."

Elimi tuttu, sonra sarsakça başını salladı. "Haklısın evlat. Haklısın."

Chapter 31

Cameron

Günün geri kalanı ve ertesi gün o kadar mükemmeldi ki, senaryo yazılmış gibiydi.

Ilık esintiler, güneşli, parlak mavi gökyüzü ve haftalardır ondan göremediğimiz enerji sayesinde babamı festivale götürebildik ve ailemizin yıllardır birlikte geçiremediği zamanın tadını çıkardık.

Olive bir yetiştikten diğerine atladı, hepimizi parmağında oynattığını çabucak fark etti, bir teyzeyi veya amcayı birbirini ardına yemek istediği unlu mamullerin, umutsuzca satın almak istediği ev yapımı el işlerinin bulunduğu bir standı sürükledi.

"Aman Tanrım, ona çörekleri kim aldı?" Greer tısladı. "Ian az önce ona pastadan biraz verdi!"

Olive mutlu bir şekilde tarçınlı şekerli çöreklerden birini mideye indirdi, ikincisini ise elinde sıkıca tutuyordu.

Parker'ın gözleri irileşti ve kahverengi çantasını arkasına sakladı. "Ben değildim."

Greer gözlerini devirdi. "Siz ikiniz onunla bu gece ilgilenebilirsiniz, çünkü şekerle kafayı bulduğu için hiç uyumuyor."

Ivy, Poppy ile birlikte bir zanaatkârın tezgâhındaydı ve beğendiği bazı sulu boyaları gösteriyordu. Yemek boyunca birbirimize dokunmamaya dikkat etmemize ve Adaline ile Lydia'yı tanıması için ona alan açmama rağmen, göz göze gelmeden birkaç dakikadan fazla zaman geçirmemiştik.

Ben buradayım.

Her biri öyle hissettiriyordu. Hâlâ beni kontrol ettiğine dair küçük bir hatırlatma.

Erik ve Lydia, anne ve babalarının park ettiği piknik masasından ayrıldılar. Babam güneşin altında bir süredir görmediği arkadaşları ve komşularıyla sohbet ediyordu. Yorgun ama iyi görünüyordu.

Greer'in kocası Beckett gibi Parker'a da ara sıra fotoğraf çekirmek ya da imza almak isteyen birileri yaklaşıyordu. Tüm dikkatimiz babamın iyi bir hafta sonu geçirmesine odaklanmış olmasına rağmen her etkileşimi zarafetle idare ettiler.

Ivy bir sanat eseri satın almayı bitirdi ve yaklaşırken kolunun altına sıkıştırdı. Yüzünü inceledim, ellerimi sırtında gezdirme ve şu anda yumuşak, neredeyse gülümseyen pembe ağzını öpme arzusuyla kaslarım ağrıyordu.

"Ne?" Sessizce sordum. Bana göstermek için tabloyu çıkarırken omuzlarımız birbirine değdi. Cesur bir suluboyaydı, dağların ve ağaçların zirvelerini oluşturan yeşil, siyah ve kahverengi çizgiler vardı. "Bunu sevdim."

Onu çantasına geri itti. "Kendimi garip bir çıkmazın içinde buluyorum Cameron."

"O da ne?"

Gözleri satıcı çadırları, bir direktan diğerine uzanan parlak renkli pankartlar, parlak yeşil alanın etrafında ve Ana Cadde boyunca uzanan dükkânların arasında dolaşan insanlar arasında gezindi. "Bu tamamen sağlıklı ve keyifli."

Gülümsememi bastırdım. "Öyle."

"Herkes mutlu."

Bunu bir soruymuş gibi söyledi.

Güldüm. "Böyle bir günde olmamak zor." Ailemden kimse bizi izlemiyordu, bu yüzden onu hafifçe solumuzdaki büyük bir ağaca doğru ittim. Görüş alanından çıktığımızda onu ağacın gövdesine yasladım ve yüzünü kavrayarak yumuşak, kalıcı bir öpücük çaldım. "Bu senin de mutlu olduğun anlamına mı geliyor?" Ağzına karşı sordum.

Gözleri hâlâ kapalıydı, yumrukları gömleğimin önünü sıkıca kavramıştı ve göğsü derin nefesler alarak kabarıyordu. "Belki." Sonra gözleri açıldı, derin, derin mavinin etrafındaki o büyük uzun kirpikler ve bu bakışın kaburgalarımın bir ok gibi saplandığını hissettim, beni zaten iyice sindirmediği birkaç yerden birine hatasız bir şekilde indi. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldadı.

Başparmağımı dudağının alt kıvrımında gezdirdim. "Buna senin için cevap verebileceğimi sanmıyorum."

Kalbi gözlerinin içindeydi, öyle şiddetli parlıyordu ki ciğerlerimdeki nefesi çekip aldı.

"Seni kardeşlerin ve babanla birlikte izlediğimde gözlerim doldu Cameron." Gömleğimi daha sıkı kavradı. "Gerçek gözyaşları," dedi suçlayıcı bir şekilde.

Eğildim ve onu tekrar öptüm, bunu yaparken ağzım bir gülümsemeyle savaşıyordu. Dilim dudaklarının kenarını okşadı ve o da iç çekerek dudaklarını açtı.

Yavaşça, hâlâ yanında tuttuğu tabloyu çektim ve dizlerimi kırarak ağaca yasladım, onu kollarıma daha çok çektim.

Sağımızda bir boğaz temizlendi.

Geri çekildim ve Parker boktan bir sırıtışla bizi izliyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim."

Ona ters ters baktım. "Hayır, değilsin."

"Hazır hepimiz buradayken babam birkaç aile fotoğrafı çektiirmek istiyor."

Yavaş bir nefes verdim ve Ivy'den uzaklaştım. "Hemen geliyorum."

Ivy yüzünde düşünceli bir ifadeyle onun uzaklaşmasını izledi.

"Geldiğinde ona kızgın değildin," dedi. "Seni izliyordum."

"Hayır." Ellerim kollarının üst kısmında bir aşağı bir yukarı gezindi. "Hiçbir zaman olmadım."

"Neden olmasın?"

Bunu daha önce kimse sormamıştı.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordum. "Sana annem hakkında sadece birkaç şey hatırladığımı söylemiştim."

Başını salladı.

"Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum," diye başladım. "Ama *sonrasındaki* her şey hafızamda çok net. Çok zordu. Parker, Ian ve ben çok üzgündük. Babam üzgündü. Ailemiz eksikti, anlıyor musun? Ailemizin ortasına demir atan bir şey eksikti ve hepimiz bunu hissettik. Babam bizimle konuşarak harika bir iş çıkardı ama genç bir çocukken bile bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuyorsunuz. Tek yapmaya çalıştığınız nefes almak, okula gitmek, arkadaşlarınızla oynamak, ev işlerinizi yapmak ve tüm bunlar göğsünüzde kocaman bir delikle gerçekleşiyor." Yavaşça nefes aldım. "Geçip gitmiyor ama etrafında büyüyorsun. Daha da büyürsün."

Yaşlanırsın. Delik aynı kalır. Ama orada işlev görmeyi öğrenirsiniz. Biz de öyle yaptık."

Ivy sessiz kaldı, gözlerindeki ciddi bakış neredeyse benim felaketim olacaktı. "Babam Sheila'yla tanıştığında," diye devam ettim. "Ve diğer üçüyle tanıştığımızda -Erik, Greer ve Adaline-Sheila'nın kocası gittiğinde göğüslerinde kendi delikleri vardı."

Durdum ve başımı salladım. "Hepimiz birlikte büyüdük.

Hayatımızdaki o büyük boşluklar ... bizi ilk başta tanımladıkları gibi tanımlamadılar."

Bizi koruyan ağacın ötesine, güneşin altında battaniyelerin üzerinde oturan ve çok fazla çörek yiyen tüm aileme baktım. Hikâyeler anlatıyorlardı. Fotoğraf çekiyorlardı. Gülüşüyorlardı.

"Kaybettiklerimizi asla geri alamadık," dedim. "Ama bu yeni aile... birbirimizin çapası olduk. Yakın kalmak zor bir seçim gibi gelmedi, çünkü bu hayatta karşılaştığımız her zor şeyi birlikte başardık." O görünmez yumruk yine boğazıma sıkılmıştı. "Parker annemize veda ettiğini pek hatırlamıyor. Sanırım uzun bir süre bunun için minnettardı. Ama bunu hatırlayacak. Ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemedi. Onun acısı başkalarınınkinden farklı görünüyor diye ona kızmayacağım."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece alnındaki o hafif çatıklıkla yüzüme baktı. Sonra hızlı ve güçlendirici bir nefes aldı.

"İçimden iğneleyici bir yorum yapmak geliyor," diye sessizce itiraf etti. "Çünkü böyle bir aileyi nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Olaylara senin baktığın gibi nasıl bakacağımı bilmiyorum."

Göğsüm onun için sızlıyordu. "İstemediğini biliyorum." "Ve sen de bunu bana karşı kullanmıyorsun," diye ekledi. Başımı salladım. "Hayır, tutmuyorum."

Ivy yüzüme baktı, onu hiç görmediğim kadar açtı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve Parker ağacın arkasından adımı haykırdı.

"Cameron, müşteri arkadaşınla öpüşmeyi bırak."

Ivy bir kahkaha attı ve yanaklarına renk gelirken gözlerini kıstı.

"Lanet olası kardeşler," diye mırıldandım. "Git," dedi sessizce.

Yine de annemin sivri bakışlarını ve Poppy'nin yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı görmezden gelerek beni takip etti. Ve oyunbaz bir şekilde

Biz babamın etrafında yer değiştirirken fotoğrafları çekiyordu. Olive ve Isla tekerlekli sandalyede babamın kucağına oturdular, Olive yüzünde yürek parçalayan ciddi bir ifadeyle bebeği dikkatle yerinde tutuyordu. Tek bir fotoğrafta bile gülümsediğini sanmıyorum, Isla'nın yüzüstü öne doğru düşmesiyle o kadar ilgiliydi ki.

İşimiz bittiğinde, babam Ivy'ye ne çıkmasını işaret etti. "Senin sıran, tatlım. Satranç arkadaşımla bir resme ihtiyaım var."

Gözleri irileşti. "Hayır, yapamam."

Annem eğildi. "ocuklarımın akşam yemeği davetlerimi reddetmenin anlamsız olduğunu, çünkü eninde sonunda seni yıpratacağımı söylediklerini hatırlıyor musun?"

Ivy içini çekti. "Evet."

Annem babama doğru başını salladı. "Otur."

Öyle yaptı, çenesini dik tuttu ve omuzlarını bana doğru dikleştirdi. Babam onun ellerinden birini tuttu ve kendi elinin içine aldı. "Teşekkür ederim tatlım," dedi. "Böyle şeyleri hatırlamamız gerekiyor, biliyorsun. Birdenbire küçük anlar büyük anlara dönüşür ve bunun ne zaman olacağını her zaman bilemeyiz." Onun elini okşadı. "Bazen bunu unutmak çok kolay."

Ivy'nin gözleri benimkilere kayd ve yüzüme baktığında ne gördüğünü merak ettim.

Ona ne kadar aşık olduğumu görseydi. Tüm o küçük anları düşünseydi, o zamanlar büyük gelmeyenleri.

-şu anda zihnimde büyük bir yer kaplayanlar.

Ivy gözlerini krpıştırarak dikkatini anneme yöneltti. Dudakları ll, ağzı kapalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ama gülümsemesi gerçekti; gözleri samimi ve biraz da hznlyd, parmakları babaminkilere sıkıca sarılmıştı.

"İşte," dedi annem usulca. "Bu iyiydi."

Ivy ğleden sonrasının geri kalanında sessizdi ve sonunda ailemin evine dönerken de sessizdi.

Olive, Greer ve Beckett'in arasındaki kanepede kıvrılmış yatarken gözleri ağırlaşmıştı.

Beckett kızının saçlarını yüzünden nazikçe iterek, "Onu yatağına götürmeliyiz," dedi.

"Yorgun değilim," diye itiraz etti Olive.

Babam sandalyesinden sessizce güldü. "Ben de yorgun değilim, Olive.

Ama Sheila Nine yakında beni de yatıracak."

Annem mutfak masasında Lydia, Erik, Emmett ve Adaline ile kâğıt oynuyordu. Babama sertçe baktı. "Bu doğru."

Emmett kolunu Adaline'in omuzlarına dolamıştı ve eğilip başının yan tarafını öptü. Erik elini görmeye çalıştığında Lydia kartlarını çekiştirdi. "Hile yapmayı bırak," dedi. "Nasıl olsa kazanacağımı biliyorsun."

Kardeşim karısına bakıp içini çekti. "Hep öyle yapıyorsun."

Ivy yanımda oturmuyordu, Poppy ile mutfaktaydı ama gözleri kısa bir süre benimkilerle buluştu. Parker ve Ian aile odasının ortasında satranç oynuyorlardı. Parker beklemediği hamleler yapmaya devam ettikçe Ian telaşlanıyordu.

Ivy yaklaşıp Ian'ın omzunun üzerinden baktı. "Girebilir miyim?" diye sorduğunda Ian ona şaşkın bir bakış attı.

"Tabii."

Tahtayı inceledi, kaşları hafifçe çatıldı, sonra taşlarından birini oynattı.

Parker doğrulup oturdu. "Oh kahretsin."

Ian sırttı. "Bu çek, pislik."

"*Kahretsin.*" Ivy'ye kuşkulu bir bakış attı. "Bunu görmemiştim bile."

Küçük ve gizemli bir şekilde gülümsedi ve babam sandalyesinin yanından geçerken yumruğunu uzattığında kendi yumruğuyla ona vurdu.

Ne yaptığımı bilmeden ayağa kalktım. Ailemin ıslık ve bağırış sesleri arasında çenesini ellerimin arasına alıp onu dudaklarından öptüğümde Ivy şaşkınlıkla bana baktı.

Büyük hissettiren küçük anlar.

Alnımı onunkine bastırdım. "Özür dilerim," dedim ağzına karşı. "Ama bunu yapmak zorundaydım."

Göğsüme doğru sarktı. "Yalancı."

Ivy bana gizli bir gülümseme verdi ve tekrar mutfağa döndü. Babam iç çekerek ellerini göğsünde birleştirdi. Ona baktığımda göz kırptı.

"Zamanı gelmişti," dedi sessizce. "Sen ve kardeşlerinin her şeyi anlamanız çok uzun sürüyor." Anneme el salladı. "Artık yatmaya hazırım. Bir gün için bu kadar heyecan yeter sanırım."

Chapter 32

Ivy

Cameron'ın evine döndüğümüzde dolunay ağaçların üzerindeydi ve dönüş yolunda el fenerine ihtiyaç duymayacağımız kadar sarı ışık veriyordu.

Tim ve Sheila saatler önce yatmış olmalarına rağmen kardeşler uyumadılar. Birkaç şişe şarap açıldı; Adaline, Greer ve benim aramda paylaşıldı. Lydia içmemeye karar verdi, çünkü Isla'nın onu şafakta uyandıracağını söyledi. Poppy kardeşleriyle bira içti.

Erik'i şaşırtıcı derecede agresif bir satranç oyununda yendim, ardından Ian'a karşı hızlı bir maç yaptım - o da kaybetti - çünkü tüm olası hamlelerini veya benimkileri düşünmek için nadiren zaman ayırdı.

Cameron odanın diğer ucundan beni izliyordu, gözleri bütün gece boyunca sabit ve hararetli bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. Bana bakışı, göbek deliğimin hemen altında yavaş ve kasıtlı bir ipliğin çözüldüğünü hissetmeme neden oldu.

Ailesinin önünde beni nasıl öptüğünü her düşündüğümde tenimi daha da sıkkan bir gerilim. Kimse dikkat etmezken bana bakışını.

Sadece cinsel gerilim de değildi.

Bu hafta sonuyla ilgili her şey -beni götürdüğü randevu, ailesinin geri kalanıyla tanışmak- ileriye dönük bir hareketti. Kolayca durdurulabilecek gibi görünmeyen bir ivme.

Cameron benden önce eve girdi ve Neville bizi yüksek sesli bir miyavlamayla karşıladı. Onu kucağıma aldım ve başının üstünden öptüm. "Görmezden gelinmiş gibi mi hissediyorsun?" diye sordum. Yüzünü benimkine çarptı ve ben de güldüm.

Köşede bir toprak yığını ve küçük, pençeli bir varlıkla çoktan on raunt yapmış gibi görünen başıboş bir yaprak gördüm.

"Neville," diye iç geçirdim. "Bu kadar bitki yeter."

Kollarımda kıvrandı, ben de onu yere bıraktım. Yaprığın üzerine atladı ve sırt üstü döndü.

"Süpürge nerede?" Ben sordum.

"Ben hallederim," dedi. "Sen git yatmak için hazırlan. Yorgun olduğunu biliyorum."

"Hayır, bunu yapabilirim. O olmasaydı bitkileriniz tamamen güvende olacaktı."

Başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Burada olman için bu takası kabul ediyorum."

Pek de basit olmayan bir günün ardından bu basit jest karşısında kalbim sıkıştı.

Ne olursa olsun, Cameron bana kendimi asla bir rahatsızlıkmışım gibi hissettirmede. Bu konuda ona dayatılan hiçbir şey yoktu ve bu sadece onun gerçek olamayacağı hissini pekiştirmeye yaradı.

Ama öyle olduğunu biliyordum. Beni etkilemek için rol yapmıyordu - çünkü bana davranış şekli tüm ailesine davranış şeklinin bir uzantısıydı. Özünde özverili ve şefkatliydi ve kendisi öyle görmese bile ailesini nasıl kolaylıkla bir araya getirdiğine tanık olmak inanılmazdı.

Ayakkabılarını çıkarıp telefonunu mutfak tezgahına fırlatırken Cameron kedinin elinden yaprağı almamı izledi. Kalçasını adaya dayadı ve eliyle ağzını sildi.

Bitkin görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Bunu daha önce de sormuştum, çünkü günün ağırlığını hissetmediğine inanmak imkansız görünüyordu. Ailem bile değildi ve ben iki saattir çirkin gözyaşlarının eşiğindeydim.

Cameron iç geçirdi ve sonunda başını salladı. "Sadece sildim. Sanırım duş alacağım."

"Tamam."

Koridordan odasına doğru yürüdü ve ben pislikleri süpürüp tavayı çöpe boşaltırken suyun açıldığını duydum.

Neville ile birkaç dakika oynadım.

Poppy'nin tüyden oyuncağını yere bıraktı ve onun peşinden koşmasını izledi.

onu. Sonunda yoruldu, mutfak zeminine uzandı ve oyuncağı takip etmekten vazgeçtiğinde kuyruğunu seğirdi.

Bütün gün sandaletlerle dolaşmaktan ayaklarım ağrıyordu ve inleyerek onları çıkardım, koridorda ilerlemeden önce başparmaklarımı ayaklarımın kemerine soktum. Yatak odasında, Cameron'ın yattığı tarafta küçük bir lamba yanıyordu.

Onun bir
tarafı vardı.

Benim de bir
tarafım vardı.

O kadar acı verici bir şekilde evcil, o kadar şaşırtıcı derecede kolaydı ki, bu adamın hayatına dahil olmanın ne kadar evcil, ne kadar kolay olduğu konusunda ani soğuk, dikenli panik dalgasıyla savaşmak zorunda kaldım.

Dušta hareket ettiğini duyabiliyordum ve banyoya baktığımda göğsümde acı verici bir sıkışma hissettim.

Ellerini fayans duvara dayamıştı, başı duvara monte ettiği duş başlığından gelen buharlı spreyin altında aşağı sarkıyordu.

Başka bir gün, başka bir anda olsa, hayatımda gördüğüm en seksi şey olurdu; o çağlayan suyun altındaki güçlü vücudunun mutlak sanat eseri.

Ama benim gördüğüm, zihnindeki kederin, babasının hala burada olduğu gerçeğinin, ailesinin beklentilerinin arasında kalmış, kalp kırıklığını kontrol altında tutmak için mücadele eden biriydi.

Yavaşça gömleğimi çıkardım, sonra eteğimi. Sırada sütyenim ve iç çamaşırım vardı ve cam kapıyı yavaşça açmadan önce saçlarımı başımın tepesinde bir düğüm haline getirdim.

Tüm bedeni titredi ve kollarının altına girdim, kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne bastırdım.

Cameron'ın kolları hemen etrafımda kıvrıldı ve bana sıkıca sarıldı, başını saçlarıma gömdü ve derin nefesler aldı.

O konuşmadı.

Ben de
konuşmadım.

Ama sonunda ürpertici bir nefes verdiğinde gözlerim yaşardı. Birbirimize sarılarak dururken dakikalar geçti, kaç dakika olduğundan bile emin değildim. Ağlayıp ağlamadığını ya da ağlamasına izin verip vermediğini bile bilmiyordum.

Benim için fark etmezdi. Cameron'ın genellikle kimseye sırtını dayamadığını bilmem için büyük bir gösteri yapmasına gerek yoktu.

En büyük yükü taşıdığı anlarda.

Su yavaşça soğudu ve vücudundaki gerginlik sonunda azaldı. Başını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluştu; gözlerindeki samimiyet kalbimi milyonlarca parçaya ayırmaya yetti.

Elini boynumun yan tarafına doğru kaydırды ve başparmağını çenemin altına doğru sürükledi. Ve beni tatlı tatlı öptü.

Geri çekildiğinde alnını benimkinin üzerinde gezdirdi. Duştan çıkarken elini buldum ve parmaklarımı onunkilerin arasına soktum. Büyük, kabarık beyaz havlularla kurulandık, o boxer külotunu çekerken ve ben en sevdiğim pembe pijama takımımı giyerken sözsüzce küçük dokunuşlar yaptık.

Cameron büyük boy yatağının örtülerini geri çekti ve ben de ondan önce içeri girdim. Banyodaki ışığı kapattı ama yanıma tırmanırken başucu lambasını açık bıraktı.

Göğsüne gömüldüğümde hâlâ konuşmuyorduk, kollarından biri boynumun altındaydı, diğeri de sırtımı sıkıca sarmıştı.

Hayatım boyunca bana doğru durumda doğru kelimeleri kullanmam, belirli hedeflere ulaşmak için söylenmesi gereken doğru şeyin ne olduğu öğretilmişti. Ama bu olayda kelimelere ihtiyaç olduğunu düşünmüyordum, çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey onu daha iyi hissettiremezdi.

Sadece orada olduğumu bilmesi gerekiyordu.

Tıpkı benim için ortaya çıktığında ona ihtiyacım olduğu gibi.

Belki de bu yüzden *aşık* olmak ani ve keskin bir hareket noktası gibi geliyordu.

Öncesinde bir an vardı - bir menteşenin salınımı, ağırlıksızlığa düşüş ve yeni gerçekliğimize çarptığınızda ani bir kırılma.

Tüm bu zaman boyunca ayaklarımın altında bekleyen bir tuzak kapısı vardı ve sadece bir düğmeye doğru basılması, bir mantarın tıkanmış bir şişenin ağzına bastırılması gerekiyordu ve ardından gelen *vinlama* kaçınılmazdı. Sonrası da kaçınılmazdı.

Sonrasında ne olacağı konusunda karar vermesi gereken kişi de bendim.

Birkaç dakika sonra nefes alış verişі düzleşti, vücudu uykuya daldı ama ben tamamen uyanıktım. Zihnim kapanmayı reddediyordu, içinden çıkmam saatler süren karmaşık bir düşünceler yumağıydı.

Sonunda sırt üstü yattı ve ben profiline baktım, artık bunun hayatımı değiştirecek türden bir ilişki olmadığını iddia edemiyordum.

Ondan geri dönüş yoktu ve ben de istemiyordum.

Yataktan yavaşça kalktım ve telefonumu aldım, ancak geçici bir plan yaptıktan sonra yatağa geri sürünerek girdim. Birkaç saat uyudum ve Cameron'dan çok önce uyandım.

O dinlenmeye devam ederken ben de kahve yaptım ve üzerimi değiştirdim; banyoda sessizce ilerlerken bir kat rimel sürdüm ve saçlarımı düzgün bir hale getirmeye çalıştım.

Telefonum çaldı.

Bundan emin misin?

Ben: Kesinlikle.

Ruth: Tamam. Ama bu yüzden kovulursam, bana bir iş verseniz iyi olur genç bayan.

Anlaştık.

Uyuduğu yatağa baktım ve onu uyandırmayı düşündüm.

Benimle gelmek için ısrar ederdi. Ve eğer bunu uzun süre düşünürsem, ona izin verebilirdim.

Bunun yerine kahvemi içtikten sonra yazdığım notu aldım ve göreceğini bildiğim bir yere, telefonunun altına sıkıştırdım.

Sonra yatağın ayak ucundaki yastık yığınının beni izleyen Neville'e baktım ve ona kısıp gözlerle bir bakış attım.

"O kâğıdı yemeyeceğine güvenmiyorum," diye fısıldadım ve kulaklarını kısıp tekrar yastıklara gömüldü. Cameron'ın mutfağından biraz bant bulmaya gittim. Notu telefonunun üzerine bantladıkten sonra kendimi biraz daha güvende hissettim.

Evden çıkıp havaalanına gittiğimde ürkütücü bir sessizlik vardı. Seattle'a uçuş hızlı ve olaysız geçti ve uyandığında ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamadım. Endişelenecek miydi?

Hayır, endişelenmezdi.

Özel havaalanında, tıpkı Ruth'un söz verdiği gibi bir şoför bekliyordu.

"Bayan Lynch," dedi şapkasını çıkararak.

"Babamın evi lütfen," diye talimat verdim.

Bir düğmeye basarak aramızdaki pencereyi kapattı ve ben de başımı koltuğun arkasına yasladım. Düşündüğüm gibi, telefonum Cameron'dan gelen bir mesajla çaldı. Sonra bir tane daha.

Gözlerim kapandı ve telefonumdaki sesleri kapatmak için yan taraftaki düğmeye tıkladım.

Evimize vardığımızda kaburgalarımın altında çınlayan, beceriksizce bir tepki oluştu. Yanlış hissetmedim. Ama doğru da hissettirmiyordu.

Ben daha kapı tokmağına uzanamadan Ruth kapıyı açtı ve başımın üstünden ayaklarıma kadar hızlı bir bakışla beni süzdü. Ne gördüğünü, ona hissettiğim kadar farklı görünüp görünmediğimi merak etmekten kendimi alamıyordum. Gideli sadece birkaç hafta olmuştu ama tepeden tırnağa tüm hayatım kalbim gibi altüst olmuştu.

Tek yaptığı başını sallamak, dilini şaklatmak ve beni hızlıca kucaklamak için kendine çekmek oldu.

Tarçın ve kahve gibi kokuyordu ve ben onun tanıdık kucağına gömüldüm.

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurarak, "Baban bunun için canıma okuyacak," dedi.

"Hayır yapmayacak," diye söz verdim. Bana attığı bakış sırtımda neden oldu. "Sakin ol, Ruth. Seni henüz kovmadıysa, asla kovmayacak. Hasta numarası yaptığımı bildiğin halde o gün okulu asmama izin verdiğini hatırlıyor musun? Alnındaki o damar neredeyse patlayacaktı."

Gözlüklerinin kenarından bana sertçe baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Alaycı bir sırıtışla başımı salladım. "Nerede o?"

"Kahvaltısını sabırsızlıkla bekliyor," diye fısıldadı antreden yemek odasına doğru köşeyi dönerken. "On dakikanız var genç bayan, işiniz bitse de bitmese de omletini alıp geliyorum."

"On dakika." Başımı salladım. "Anladım."

Derin ve sakin bir nefes aldım, dizüstü bilgisayar çantamdan klasörü çıkardım ve elime aldım.

"Korkak olma, Ivy," diye fısıldadım. Kendime en son benzer bir şey söylediğimde, gerçekte olduğundan çok daha sembolik hissettiren boş bir eve bakıyordum. O açıdan, bu eve çok benziyordu.

Hayat bir evin duvarları arasında yaşanır, insanlar büyümek ve değişmek için kararlar alır, bazen nasıl yetiştirildiklerinin sınırlarını zorlarlar. Annem de bunu yapmıştı.

Onu hatırlamıyordum ve etrafta olsaydı bana nasıl tavsiyelerde bulunabileceğini bilmeme imkân yoktu.

Ama önemli değildi.

Kapıyı iterek açtım ve babamın gazetesinin kenarından iki kez bakmasından büyük zevk aldım.

"Günaydın," dedim ona. Her zamanki sandalyemi onunkinin karşısına çektim ve oturdum, bacak bacak üstüne attım ve manila dosyamı masanın parlak yüzeyine yerleştirdim.

Şakağındaki damar zonkladı ve gözü seğirdi.

"Telefon görüşmemizin bitiş şekli hoşuma gitmedi. Sesli mesajlar ve mesajlarla seni takip etmek şu anda bana pek cazip gelmiyor."

Gazetesini dikkatle katladı ve hiç ses çıkarmadan masanın üzerine koydu. "Nedir bu?"

"Sanırım siz buna hesaplaşma diyorsunuz."

İç çekişi gürültülüydü ve kızgınlıkla dolup taşıyordu. İçimden çılgılık atmak geldi ama yüzümü sabit tuttum. "Ivy," diye başladı. "Benim-"

"Zaman," diye araya girdim. "Evet, farkındayım. Bu yüzden kahvaltınız hazırken geldim" -saatime baktım- "normalden yaklaşık yedi dakika sonra, haksız mıyım? Ruth her an burada olabilir, o yüzden elimi çabuk tutacağım."

"Eve gelebileceğini söylemedim," diye tersledi.

Gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık verdim. "O zaman istemediğim iyi olmuş."

Gözleri kısıldı. "Ne?"

"Eve dönmeyi ben istemedim," diye sakince tekrarladım. "Oregon'da kalıyorum çünkü..." Yavaş bir nefes verdim. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Babamın kafası sanki ona tokat atmışım gibi geriye döndü.

"Affedersiniz?" "Öngörülebilir bir gelecek için Sisters'da kalıyorum." Başımı sallayarak klasör. "Eğer ilgilenirsen bu senin için. Evin satışı ve annemin emaneti sayesinde, istesem en az beş binaya daha yatırım yapabilirim. İsteyip istemediğimi bilmiyorum ama kendi işimi kurmak için fazlasıyla sermayem var. İstediğim her şeye yatırım yapabilirim. Senden bir kuruş daha görmesem bile mutlu ve başarılı bir hayat yaşayabilirim."

Güçsüzce öne eğildi ve masanın üzerindeki dosyayı aldı, çıktısını aldığımla emlak ilanlarına göz gezdirdi. Onlar gerekli değildi. Benim için gerekli değillerdi.

"Sen..." Sesi kesildi. "Anlamıyorum." "Biriyle tanıştım," dedim ona.

Gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Ivy."

"Hayır," dedim sertçe. "Bunu sana nezaketen söylüyorum, başka bir şey için değil. Onunla tanışmamış olsaydım bile şu anda buraya dönmeye hazır olmazdım." Bakışlarını tuttum ve beni ne kadar incittiğini görmesine izin verdim. "Ben senin *kızınım*. Senin çalışanın değilim ve senin için benim eğitimime ve yetiştirilmeme yaptığın yatırımdan daha önemli olmalıyım. Eğer senin ve benim bir arada yaşayabileceğimiz bir gelecek istiyorsan, söylediklerimi dinleyeceksin."

Ve böylece babam arkasına yaslandı, kaşları hafifçe çatıldı ve çenesini kapalı tuttu.

Binlerce kelime boğazıma tıkanıldığında, belki de bu kısma çalışmam gerektiğini fark ettim. Sadece dramatik, patron kaltağı girişine kadar gelebilmişim. Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım ve kalbimin en güvenli köşesinden sadece en önemli kelimeleri çektim.

"Benden kalmamı istemedi. Seçim yapmamı istemedi." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ve beni mutlu edecek bir şeyden vazgeçmem için beni zorlamadı. Ona istediğimin bu hayat olduğunu söyleseydim, beni destekleyen ilk kişi o olurdu. Bu yüzden senden de bana aynı saygıyı göstermeni istiyorum baba."

Boğazı yutkunmak için çalıştı ama sessiz kaldı.

"Ne istediğimi bulma şansını hak ediyorum. O da öyle. Ve bunu ikimiz için de güvende hissettiğim bir yerde yapmak istiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Beni bildiğin en iyi şekilde sevdiğini biliyorum ama bu beni incitmediğin anlamına gelmiyor. Ve umarım bir gün bu acıyı geride bırakabiliriz, özellikle de bu bana olan güvenini daha da kaybetmene neden olursa, ama bu güveni geri kazanmak için hayatımdan daha fazla vazgeçmeyeceğim."

Çenesi kısa süreliğine sıkıştı. "Seni gönderdiğim için beni cezalandırıyor musun?"

"Hayır," diye kolayca cevap verdim. "Bu seninle ilgili değil. Bir kez olsun," diye ekledim. "Seninle hiç ilgili değil."

"Yani burada sahip olduğun geleceğin yerine bir erkeği seçiyorsun," dedi, sözlerinin arasına hafif bir hayal kırıklığı karışmıştı. "Ben *kendimi* seçiyorum baba. Buna inanıp inanmamanız benim sorumluluğumda değil. Hepiniz benim neden bir erkek istediğimi anlamalısınız.

başkası tarafından yazılmamış bir hayat kurma şansı."

Başımı salladım, olan bitenin ağırlığı omuzlarımı çökertti, sandığımdan çok daha ağırdı.

olabilirdi. Her şeyden çok, neyi seçersem seçeyim beni seveceğini söylemesini istiyordum. Nerede yaşarsam yaşayayım. Nerede çalıştığının. Kimi seversem seveyim. Tim Wilder'ın çocukları için ne istediğini düşündüm ve umutsuzca kendi babamdan benim için tek istediğinin mutlu olmak ve sevilme olduğunu duymak istedim.

Hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde otururken, alnında benimkiyle aynı noktada o aptal çatlağı gördüğümde, daha fazla kelimenin yardımcı olup olmayacağına ya da anlamasını sağlamaya çalışmanın beni kayayı lanet tepeye yuvarlamaya çalışan Sisifos'a dönüştürüp dönüştürmeyeceğine karar vermeye çalıştım.

"Bana pek çok şeyi iyi öğrettin baba." Yavaşça sandalyeden kalktım. "Son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da küçük şeylerin büyük şeylere dönüşebileceğidir, eğer onları oldukları gibi görmeye istekliysen. Benden farklı bir şey istiyorsunuz diye iyi olanı silmek istemiyorum. Eğer bu kararları kendim için vermeme izin verebilirseniz, sahip olduğumuz temel üzerine inşa etmeye hazırım. Bu hakkı kazandım ve bence kendine karşı dürüst olursan bunu sen de biliyorsun."

Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve ben de bunu bir işaret olarak aldım, boğazım acı tatlı duygularla tılandı.

Yemek odasının kapısının hemen ötesinden Ruth'un gözlerinin altını şüpheyle kaydırıldığını gördüm. Kalbim sıkışmıştı.

"Kahvaltının tadını çıkar, baba."

Sandalyesini geriye itti, ağzı bir karış açıktı. "Bunu gerçekten yapıyor musun? Ivy."

"Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacın varsa anlarım." Çenemin altındaki o kancayı hayal ettim, her zaman onun tarafından takıldığını düşündüğüm kancayı. Ama aslında bunların hepsi bendim - en kalın duvarlarım yetiştirilme tarzımdan kaynaklansa bile. Bu yüzden çenemin bir santim yukarı kalkmasına izin verdim, kibirle ya da dayanıksız bir savunma olarak değil, kendimle gerçekten gurur duyduğum için. "Ama evet, bunu yapıyorum." Odadan çıkmadan önce durakladım ve omzumun üzerinden baktım. "Seni seviyorum baba."

Kapı aralığından çıktığımda, Ruth'un sıkı kucağına düşer gibi oldum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı şiddetle. Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve geri çekilerek masadan omletini aldı. Kahvaltısıyla birlikte kapıdan çıkıp gözden kaybolurken gözlerim yaşardı.

Duvara yaslandım ve gözlerimi tavana diktim.

Ön kapının yanında Ruth'un benim için hazırlayacağına söz verdiği büyük bir bavul bekliyordu.

Araba ve şoför hala garaj yolundaydı ve beni saygılı bir gülümsemeyle karşıladı, arka kapıyı açtı ve valizi elimden aldı.

Evden ayrılıp arabayı havaalanına doğru sürmeye başladığında nihayet telefonumu çantamdan çıkardım ve Cameron'dan cevapsız bıraktığım mesajları okurken gülümsedim.

Cameron: Neville o kapıdan çıkmaya neden izin verdiğini açıklamakta kesinlikle işe yaramaz.

Keşke beni uyandırsaydın. Cameron:

Konuşmak istersen beni ara.

Cameron: Başka bir bitki yedi, bu kedinin nesi var?

Yanımda sen olmadan uyanmaktan nefret ederdim.

Cameron: Neden şu anda milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi hissediyorum? Ivy, her ne yapıyorsan bitirdiğinde beni ara.

Yavaşça bir yanıt yazdım, gönder tuşuna bastım ve gözlerimi kapattım.

Arabamı kamyonunun arkasına çektiğimde Cameron evinin önündeki güvertede beni bekliyordu. O koyu kahverengi gözleri beni dikkatle izliyordu, yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp arabanın kapısını açtığımda midem kanatlı sinirlerle doluydu, damarlarımda gıcıklayıcı kabarcıklar dolaşıyordu. Doğruca güverteye çıkmak yerine bagaja doğru yürüdüm ve büyük siyah valizi çıkardım.

Cameron'ın gözleri hemen keskinleşti, göğsü derin bir nefesle genişledi ve iri bedenini sandalyeden açarak iki eliyle güverte korkuluklarına yaslandı.

Bavulu avluya bıraktım ve ona bir kol mesafesine gelene kadar tek basamağı ç ı k t ı m .

İkimiz de tek bir kelime etmeden önce gözlerim tehlikeli bir şekilde sulandı.

Çenesini sıktığında ilk gözyaşı döküldü. Gözyaşlarımı silmedim, çünkü her birini görmesini istiyordum; ona karşı hissettiklerimin görünür bir kanıtını, bedenimin içinde tutamayacağı kadar büyük bir şeyi. Her yere dökmek istedim, dağınık, harika ve kusurlu.

Gözyaşının düşüşünü izlerken yutkundum ve telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Yani bunu mu kastettin?"

Yavaşça nefes verdim. "Evet."

Eğer bakarsam, ne göreceğimi biliyordum.

Eve gidiyorum.

"Senden asla hayatından vazgeçmeni istemem, Ivy," dedi şiddetle.

"Biliyorum. Ve hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. İstedğim hayatı seçiyorum." Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve ellerimi dikkatlice göğsünün geniş yüzeyine koydum. Avuçlarımın altında, teninin, kaslarının ve kemiklerinin katı sıcaklığında kalbi çılgınca çarpıyordu. "Daha önce hiç kimsem olmamıştı," diye fısıldadım. "Benim olan biri. Sevebileceğim ve ilgilenebileceğim biri. Ve Tanrım, muhtemelen buna pişman olacaksın çünkü birine sahip olma konusunda iyi olup olmadığımı bile bilmiyorum ama o sensin Cameron Wilder."

Gömleğini yumruklarımla sıkıca kavradım ve ellerini belime dolayıp alnını benimkine dayadığında iç çektim. Yüzünü görebilmek için çenemi eğdim, gözleri kanımı kaynatan aynı şeyle yanıyordu.

Sevgiler.

Seni seviyorum, seni *seviyorum*, *seni seviyorum*, diye düşündüm.

"Ben asla kolay biri olmayacağım," dedim ona. "Patronluk taslarım, yorganın altına girerim, asla iyi bir aşçı olamam ve muhtemelen önümüzdeki ay bitmeden yerlilerin yarısını korkuturum. Bazen işleri berbat ederim," dedim sesim titreyerek. "Çok fazla çalışacağım ve sen bana durmamı söylemek zorunda kalacaksın. Bütün eşyalarımı senin evine taşımaya başladığımda çıldıracaksın, özellikle de henüz bana sormadığın için. Çünkü eğer anlamadıysan, ne istediğimi bildiğim zaman acımasız oluyorum."

Ben daha başka bir şey söyleyemeden Cameron ağzını benimkinin üzerine eğererek korkunç bir öpücük kondurdu. Kolları beni göğsüne sabitledi,

Omuzlarıma sıkıca sarılmıştı ve çıkardığı ses - göğsünün derinliklerinden gelen ses - kalbimin her santimini ısıttı, çünkü tüm bu sesler artık benimdi.

Öpüşmeyi kesti ve bir s ü r e ağzıma karşı nefes nefese kaldı.

"Sen benimsin, Ivy," diye mırıldandı. "Tüm küçük anlar ve büyük anlar, hepsi bizim. Sen benim olduğun kadar ben de seninim ve sen içinde olmadığın hiçbir hayatı istemiyorum." Ağzı yine benimkine değdi, özlem ve acı dolu bir tatlılıkla. Ondandır bunun gibi milyonlarca öpücük alabilirdim. "Bütün hafta boyunca seni sevdiğimi biliyordum ve bunu sana bugün söylemeyi planlamıştım. Tabii ki, benim şimşegiimi çalmak zorundaydın."

Ağzına karşı güldüm. "Özür dilerim."

Önce alt dudağımı, sonra üst dudağımı emdi. "Yalancı," diye fısıldadı.

Cameron beni tekrar kollarıyla sardı ve bir süre tatlı güneşin ve uzun ağaçların altında öylece kaldık, güvendeydim ve seviliyordum.

Bundan daha da iyisi, o da öyleydi.

Geleceğimin nasıl görüldüğünü tam olarak bilmiyordum; bir yıl sonra, beş ya da on yıl sonra. Ama Cameron'ın kucagında dururken, onun yanımda olacağını biliyordum.

Göğsünün sıcak genişliğine yaslandığım yerden çekilerek yüzüne baktım ve dişlerimle gülümsedim. Eğildi ve beni tekrar öptü, tatlı ve yavaşça, elleri sırtımda geziniyordu.

Öpüşme sona erdiğinde midemden hoşnutsuz bir gurultu yükseldi. Cameron güldü, sesi ağaçların arasında yankılandı.

"Dur tahmin edeyim, bugün henüz yemek yemedin mi?" diye sordu.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Hayır. Sence annenin evinde hiç kek var mıdır?"

Cameron sırtıttı, gözleri yüzümde geziniyordu, sevgi ve hayranlık doluydu. "Gerçekten de bu yüzden geri döndün, değil mi?"

Ayaklarımın üzerinde doğruldum ve onu çabucak öptüm. "Sen de yakın bir ikincisin Wilder."

Kolunu omzuma doladı ve valizimi kolaylıkla aldıktan sonra beni eve doğru götürdü. "Biliyor musun? Sanırım bununla yaşayabilirim."

Chapter 33

Cameron

Babam bir Salı sabahı güneş doğmadan önce öldü. Bunu bu şekilde planladığını düşünmeden edemedim. Sonbahar festivalinin heyecanı geçtiğinde ve tüm çocuklarına, eşlerine, onları sevdiğini ve onlarla gurur duyduğunu söyleme şansına sahip olduğunda, vücudu nihayet bu kadar sert savaşmayı bırakabilirdi.

Parker evden en son ayrılan kişiydi ve babamla birlikte verandada otururken, araba uzaklaştığında vücudunun sandalyeye nasıl gömüldüğünü gördüm.

"Güzel bir hafta sonuydu oğlum," dedi bana. Gözleri kapalıydı.

"Öyleydi baba." Benimkinin üstünde duran elini okşadım. "Öyleydi."

Onu tekrar eve taşıdık ve neredeyse tüm gün uyudu. Bakımevi hemşiresi ziyaret etti ve anneme her an ölebileceğini söyledi, özellikle de dayandığı bu büyük şeyi atlattığı için.

Sonraki bir hafta boyunca neredeyse hiçbir şey yemedi ve hepimiz bunun yakında gerçekleşeceğini biliyorduk. Greer ve Adaline sonraki hafta boyunca bir kez daha geldiler ve birkaç gece daha evde kaldılar. Sadece orada olmak için.

Artık büyük konuşmalar yapılmayacaktı. Son vedalar yoktu çünkü son birkaç yıldır o kadar iyi yaşamıştı ki ailemizde söylenmemiş hiçbir şey kalmamıştı. Babam için tipik bir şekilde, hepimizin etrafında toplanıp gözlerimizde yaşlarla onu izlememizi istemedi.

Hayatımızı yaşamamızı istiyordu, biz de öyle yaptık.

Sonunda, annem ve o yatak odalarında baş başa kaldılar ve annem o sabah bize olayı anlattığında, sessiz ve huzurlu olduğunu ve annemin söylediği son şeyin onu sevdiği olduğunu söyledi.

Ian, Poppy ve ben sırayla annemi kucaklarken ben de kendimi tuttum ve sessiz mutfakta oturup annemin ağlamasına izin verdik. Gerekli telefon görüşmelerini yaptık ve annemin biraz yemek yemesini sağladık. Cenaze evi gelip babamın naaşını evden çıkarırken Poppy bana sarıldı ve ağladı. O zaman da kendimi tuttum. Ama tüm bu süre boyunca Ivy'yi yanımda istedim.

Ian kararsız olduğumu anlayınca elini omzuma koydu ve ona gitmemi söyledi. Annemin telefonunu alır almaz evden çıktım ve Ivy'ye mümkün olan en kısa sürede döneceğimi söyledim. Onu uyandırdığımda uyku sersemiydi ama başını salladı, bana yumuşak bir öpücük verdi ve beni sevdiğini ve bekleyeceğini tekrarladı.

Kardeşıme sarıldım ve ayrıldığımda ikimizin de gözleri kızarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

"Ben hallederim," dedi. "Bir süreliğine işleri bana bırak, tamam mı?" Birkaç saat sonra kapıdan geri döndüğümde- İçimde tuttuğum onca şeyden dolayı göğsüm çukurlaşmış, boğazım düğüm düğüm olmuştu; mutfakta hüzünlü gözlerle bekliyordu, büyük bir cezve kahve demliyordu ve açsam bir kase mısır gevreği hazırды, çünkü yemek pişirme becerisi ancak bu kadardı.

İkisini de atladım ve ağlarken bana sarılmasına izin verdim. Ivy'nin kolları güçlü ve sağlandı, ben bedenimi onunkine sararken kalp atışları sabitti. Ben ağlarken hiçbir şey söylemedi ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Her gün, tam da ihtiyacım olan şey oymuş gibi görünüyordu.

Sonraki birkaç hafta boyunca boşlukları doldurdu ve geri kalanımız kederin acısıyla gözleri kamaşırken tam olarak ne yapılması gerektiğini gördü.

Lanet olası kasabanın yarısı güveç getirmek isterken o yemek programına el koymuş, eve yaklaşan herkese bir silah gibi hesap çizelgesi kullanmıştır.

Greer'in kendini toparlaması gerektiğinde Olive'i Neville ile yürüyüşe çıkardı ve dikkatimizin dağılmasını istemediğimiz zamanlarda bile ben ve Ian ile satranç oynadı. Yine de her zaman kışımızı tekmelerdi.

Annemin fotoğrafları düzenlemesine yardım etti ve anma töreni için program hazırlama işini üstleneceğini söyledi. Poppy ve Adaline, Ivy'nin yardımıyla saatlerce fotoğraf slayt gösterisi üzerinde çalıştılar, karar verdikleri görüntüler üzerinde ağladılar ve güldüler.

Her gece bedenini yanıma sokar, ağırlığını göğsüme yaslardı ve sonunda günün baskısını üzerimden atabileceğimi hissederdim çünkü hayatımda ilk kez, baskıyı azaltmama yardım edecek biri vardı.

Bazı geceler bu şekilde uykuya daldık, birkaç yumuşak öpücük ve fısıltıyla söylenen seni seviyorum sözleri. Bazı geceler, karanlıkta onu soyduktan sonra bacaklarının arasına kayardım ve o zaman da bana sarılırdı. Boynu kavisli, vücudu çıplak ve kulağıma gelen nefes nefese inlemeleri günün en sevdiğim sesleriydi.

Ivy yanımda olmasaydı tüm o günler ve geceler boyunca hayatta kalabileceğimi biliyordum. Ama sadece hayatta kalmak yerine, elimi tutan ve kederimle tek başıma yüzleşmeme izin vermeyen bir ortağım vardı. Bana geleceği ve babamla Sheila'nınki kadar güzel bir hayatı nasıl kurabileceğimizi düşündürdü.

Babamın planları yıllar önce belirlenmişti, bu yüzden yakılma isteğini yerine getirdik ve bir anma töreni planladık.

Ölümünden iki hafta sonra bir Salı günü yaptık, çünkü Parker, Beckett ve Emmett normal sezon görevlerinden kaçıp bir günlüğüne eve dönebildiler.

Anma törenine tüm kasaba katılmış gibiydi ve her zaman kafamda canlandırdığım gibi kasvetli bir tören olmadığı için rahatlamıştım. İnsanlar hikayeler anlattılar, babamın yıllar boyunca yaptığı şeylere, çılgın bir grup çocuğa nasıl kolaylıkla ebeveynlik ettiğine güldüler.

Ivy'nin evime geri dönmesinden sonraki ilk birkaç hafta bulanık bir şekilde geçti - babamın kaybı ve onun hayatımdaki beklenmedik, tatlı varlığı arasındaki ikilem, üzerinde çok derin düşündüğümde başımı döndürdü.

Anma töreni bittikten ve ailem tekrar dağıldıktan sonra, yeni normalimiz biraz daha sessiz ve biraz daha yerleşmişti.

Büyükannesi ve büyükbabasının eşyalarının satışında Marcy Jenkins ile birlikte çalışmış ve hiçbir şeyi saklamamaya karar vermişti. Büyük bir çerçevenin arkasına sıkıştırılmış ve evimin misafir odasına asılmış olan

duvardan kesilmiş yükseklik işaretleri. O alanı ofisine dönüştürmüştü ve onu sık sık bu parçalara bakarken buluyordum.

Bu olaylardan birinde ofise girdim ve ellerimi omuzlarına koyarak başparmaklarımı boynunun gergin kaslarına soktum. Minnettar bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Geldiğinizi duymadım."

"Çünkü bekçi kedimiz berbat," dedim ona, eğilip kalkık dudaklarına bir öpücük kondurmak için. Neville odanın en çok güneş alan köşesine eklediği yatağa uzandı. "Dükkândan bir şey almam gerekti ve merhaba demeye karar verdim."

Geri çekildiğimde mutlu bir şekilde iç çekti. "Geri dönmek zorunda mısın?"

Saate bir göz attım. "Evet, ama biraz zamanım var."

Ivy döndü, sinsî bir sırıtişla bacaklarını yavaşça açtı. "*Biraz zaman* tanımlar mısın?"

Kollarımı oturduğu sandalyeye dayayarak ağzını yavaşça, dilimi fırçalayarak bir kez daha öptüm. Dudaklarına karşı "Yeterince uzun değil düşes," dedim ve sonra onu tekrar öptüm.

Suratını astı, ben de gülerek ayağa kalktım. "Akşam yemeğinde İtalyan yemeği?" diye sordu.

Kaşlarım kalktı. "Sonunda mutfağıma mı gireceksin?"

"Saçmalama. Dışarıdan yemek sipariş edeceğim. eve dönerken alırsın."

Güldüm ve bir öpücük daha almak için eğildim. "Mükemmel. Beş gibi işim bitmiş olur. Temel bugün döküldü, bu yüzden her ihtimale karşı orada olmak istiyorum."

Greer ve benim babamın anma töreni için zaman ayırmamız gerektiğinde, Wade ve Jax tarafından ön tarafta yönetilen yeni inşaatımız devam ediyordu.

Dizüstü bilgisayarına doğru başımı salladım. "O zamana kadar bitirmiş olur musun?"

Bir buçuk gündür ilan fotoğraflarıyla uğraşüyor, ev satışa çıkmadan önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Ivy evi satışa çıkarmak için anma töreninin bitmesini beklemiş ve Greer'in evi birkaç parça eşyayla dekore etme teklifini kabul etmişti. İnanılmaz görünüyordu ve emlak satışı sırasında kasabanın yarısı sırf merak ettikleri için ondan özel bir gösterim istedi.

"Öyle olmalı." İçini çekti. "Sisters şehir merkezinin bitişiğindeki araziye listeleyen adamla bir telefon görüşmem var. Merak ediyorum da

fiyatta hiçbir değişiklik yapmaya istekli değil."

"Benim küçük patronum," diye fısıldadım, o sırtırken elimi boynunun kenarında gezdirdim. Çenesini yukarı kaldırmak için başparmağımı kullandım. Onu bir kez daha öptüğümde dudakları yumuşak ve tatlıydı. "Oraya ne koyacaksın?"

Alt dudağını yaladı ve yüzümü dikkatle izledi. "Yandaki evi hazırlarken Greer'in söylediği bir şeyi düşünüyordum."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Wilder Homes'un özel mobilyalar, ev dekorasyonu, sizi Batı Oregon'dan daha ileriye götürecek bir bölümünü yapmaktan bahsediyordunuz."

Gözlerim kısıldı. "Yaptık, yıllar önce. Ama babam hastalandığında böyle bir şeyi düşünecek ne zamanımız ne de enerjimiz oldu. O büyüklükte bir şey için tam zamanlı çalışacak birine ihtiyacımız var." "Sen yapar d ın," diye mırıldandı. "Başarılı olduğunu görmekte çıkarı olan ve iş zekasına ve fonlara sahip olabilecek biri

desteklemek için."

Önüne çöktüm ve ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirirken yüzünü inceledim. "Ivy, bu büyük bir mesele," dedim yavaşça.

Başını salladı, gözleri odaklanmış, berrak ve heyecanlıydı. "Biliyorum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra birlikte yaşamaya başladık ve şimdi kız kardeşim ve benimle bir iş kurmaya hazır mısınız?"

"Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam Cameron Wilder," dedi ve kollarını omuzlarıma dolayabilmek için sandalyesini yaklaştırdı. Ellerim onun kalçalarında kenetlendi. "İyi bir fikri duyduğumda anlarım ve zamanımı ve enerjimi önemli, etkili bir şey inşa etmek için harcamak isterim. Sadece başarılı bir şey değil."

Gözlerim onunkileri aradı. "Birkaç gündür bunu düşünüyordun, değil mi?"

Başını dizüstü bilgisayarına doğru eğdi. "Açık olan milyonlarca sekmeyi görmelisin. Şu anda bunun gibi aile şirketi, küçük kasaba merkezli işletmeler için inanılmaz bir pazar olduğunu biliyor muydun? Benim bağlantıları, senin itibarın, Ian'ın tasarım becerileri ve bu ailedeki *gölünç* yakışıklılıkla" -gülümseyen ağzıma bir öpücük daha kondurmak için eğildi- "bu bir home run." Durakladı,

Çenemin çizgisini eliyle kavradı. "Sanırım babanın hoşuna giderdi, değil mi?"

Başımı sallarken boğazım düğümlendi. "Evet," dedim hışımla, "buna bayılırdı." Ayağa kalkarken ellerini tuttum ve onu kollarıma çektim. Ağzımla başının tepesini okşayarak dikkatlice ekledim: "Belki babanın da hoşuna giderdi, eğer biraz düşünecek zamanı olsaydı."

İçini çekti ve dudaklarında alaycı bir sırıtışla bana baktı. "Olabilir. Bu hafta e-posta gönderdik. Bu... biraz daha iyi. Ruth'a, ortalık yatıştığında seninle akşam yemeğine geleceğimize söz verdim."

"Güzel." Kıçına bir şaplak attım ve gözleri tehlikeli bir şekilde kısılınca sıırttım. "Üzerime atmak istediğin başka bombalar yoksa işimin başına dönmem gerekiyor."

Kibirle burnunu çekti. "Şu anda olmaz."

"Beş buçuk gibi evde ol, tamam mı?"

Başını sallayarak bir şeyler atıştırmak için koridorda beni takip etti ve ben de evden çıkmadan önce omzumun üzerinden baktım. Bir elmayı keserken, Neville ayak bileklerini sararken o gülüyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, ağzı tatlı bir gülümsemeyle yumuşadı ve kendimi adaya doğru geri adım atarken, yüzünü ellerimle kavrarken ve ağzını başka bir öpücükle alırken buldum. Ayrıldığımızda nefes nefese gülüyordu.

"Bugün çok öpüştük," dedi, elleri gömleğimin önünde yumruk olmuştu.

"Bu senin için sorun olmasa iyi olur," dedim, sesim hırıltıya dönüşerek. "Seni milyonlarca gün boyunca milyonlarca kez öpebilirim ve bundan asla bıkmam."

Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

"Söyle düşes," diye fısıldadım, sonra onu tekrar öptüm. "Sen söyle, biz de yapalım."

Ivy güldü, kollarım beline sıkıca dolanırken göğsüme yaslandı.

Bu ne kadar tatlı bir hayata dönüşmüştü ve bizi başka nerelere götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Son

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.